

Quân Kĩ

Contents

Quân Kĩ	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Phong Tật Yên La	2
2. Quyển 1 - Chương 2	4
3. Quyển 1 - Chương 3	6
4. Quyển 1 - Chương 4	8
5. Quyển 1 - Chương 5	10
6. Quyển 1 - Chương 6	12
7. Quyển 1 - Chương 7	16
8. Quyển 1 - Chương 8	18
9. Quyển 1 - Chương 9	21
10. Quyển 1 - Chương 10	23
11. Quyển 1 - Chương 11	25
12. Quyển 1 - Chương 12	27
13. Quyển 1 - Chương 13	29
14. Quyển 1 - Chương 14	30
15. Quyển 1 - Chương 15	32
16. Quyển 1 - Chương 16	34
17. Quyển 1 - Chương 17	36
18. Quyển 1 - Chương 18	37
19. Quyển 1 - Chương 19	39
20. Quyển 1 - Chương 20	41
21. Quyển 1 - Chương 21	43
22. Quyển 1 - Chương 22	44
23. Quyển 1 - Chương 23	48
24. Quyển 1 - Chương 24	50
25. Quyển 1 - Chương 25	53
26. Quyển 1 - Chương 26	55
27. Quyển 1 - Chương 27	57
28. Quyển 1 - Chương 28	61
29. Quyển 1 - Chương 29	65
30. Quyển 1 - Chương 30	68
31. Quyển 1 - Chương 31	72
32. Quyển 1 - Chương 32	75
33. Quyển 1 - Chương 33	80
34. Quyển 1 - Chương 34	82
35. Quyển 1 - Chương 35	85
36. Quyển 1 - Chương 36	88
37. Quyển 1 - Chương 37	91
38. Quyển 1 - Chương 38	94
39. Quyển 1 - Chương 39	100
40. Quyển 1 - Chương 40	104
41. Quyển 1 - Chương 41	109

42. Quyển 1 - Chương 42	112
43. Quyển 1 - Chương 43	115
44. Quyển 1 - Chương 44	119
45. Quyển 1 - Chương 45	126
46. Quyển 1 - Chương 46	130
47. Quyển 1 - Chương 47	134
48. Quyển 1 - Chương 48	141
49. Quyển 1 - Chương 49	148
50. Quyển 1 - Chương 50	155
51. Quyển 1 - Chương 51	160
52. Quyển 1 - Chương 52	164
53. Quyển 1 - Chương 53	167
54. Quyển 1 - Chương 54: Phiên Ngoại 1	172
55. Quyển 1 - Chương 55: Phiên Ngoại Thứ 2: Cục Cưng – Papa – Hô Biển!	174
56. Quyển 1 - Chương 56: Sự Kiện Cục Cưng Trưởng Thành – Đại Chiến Nhà Tắm –	176
57. Quyển 1 - Chương 57: Sự Kiện Cục Cưng Trưởng Thành – Nhị Tử Gặp Xui –	177
58. Quyển 2 - Chương 1: Khuynh Tẫn Thiên Hạ	178
59. Quyển 2 - Chương 2	178
60. Quyển 2 - Chương 3	187
61. Quyển 2 - Chương 4	200
62. Quyển 2 - Chương 5	208
63. Quyển 2 - Chương 6	219
64. Quyển 2 - Chương 7	231
65. Quyển 2 - Chương 8	252
66. Quyển 2 - Chương 9	263
67. Quyển 2 - Chương 10	275
68. Quyển 2 - Chương 11	282
69. Quyển 2 - Chương 12: Sự Kiện Thứ Nhất: Hoàng Đế Nổi Máu Ghen	290
70. Quyển 2 - Chương 13: Sự Kiện Thứ Hai: Luận Võ Bị Thương	297
71. Quyển 2 - Chương 14: Sự Kiện Thứ Ba: Con Nổi Dối Phong Ba [thượng]	305
72. Quyển 2 - Chương 15: Con Nổi Dối Phong Ba [hạ]	315

Quân Kĩ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên qua, Hung Nô vương bá đạo, cường công cường thụ Nhân vật chính: Hô Nhĩ Xích, Mạnh Thanh Ly Có nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ki>

1. Quyển 1 - Chương 1: Phong Tự Yên La

Biên tập: Akirayuri

Cảm nhận hạ thân dính nhầy khiến Mạnh Thanh Ly thấy khó chịu, ý thức lúc trước còn chút mờ mịt, giờ bị cảm giác đau đớn kéo về hiện tại.

Hai mắt nặng nề mở ra, hần xém chút nữa bị tình cảnh trước mắt dọa cho đầu óc trống rỗng.

Một gã nam nhân, một gã nam nhân cường tráng, một gã nam nhân cổ đại vô cùng kì quái, đang đem chính cái dương cụ của mình hướng vào thân thể hần.

Ngọc hành cùng vách trảng ma sát vang lên âm thanh dâm mỹ, bắp đùi của nam nhân đập vào mông hấn phát ra tiếng động chói tai, khiến người ta chỉ hận không thể lập tức đâm đầu chết đi cho rồi.

Mạnh Thanh Ly vất vả lắm mới hoàn hồn trở lại, lập tức thét lên.

Chuyện này cũng bình thường thôi. Đổi lại là kẻ khác, khi vừa tỉnh lại lại phát hiện ra chính mình đang bị một gã nam nhân khác ‘cưỡng bức’, chắc cũng sẽ phản ứng như vậy.

Thế nhưng chính hấn lại phát ra âm thanh thật kì quái, một loại âm thanh hết sức tinh tế, thật sự rất giống chất giọng của nữ nhân. Đáng tiếc là khi đó nhân vật chính của chúng ta không còn đủ tinh thần để ý thức được chuyện này nữa.

Nguyên là nam nhân kia bất chợt ngừng đầu, lại lộ ra một dung mạo không tồi, anh khí thập phần, tất cả đều thể hiện ra con người này là một nam nhân tuấn tú.

Tiếc rằng đây không phải là lúc để thưởng thức cái đẹp.

Nam nhân vừa thở gấp vừa nói, “Hừ, ban nãy còn chẳng khác gì con cá chết, giờ lại đột nhiên tỉnh lại, sao, cảm giác thế nào hả?”

Dứt lời, bàn tay không an phận mà nhéo Mạnh Thanh Ly.

“Bố nó, không ngờ ở trong quân kĩ mà cũng có loại này nữa...”

Thanh Ly không còn nghe được nam nhân vừa rồi nói gì. Khi nãy bị hấn sờ soạn một hồi, chợt phát hiện ra, tự khi nào trên cơ thể lại có thêm một đôi... Chẳng phải là ngực của nữ nhân đó sao?!

Thanh Ly nào dám tin, đành tự mình chạm vào.

Là thật nè!

Cũng là cảm giác mềm mại, giống như khi hấn chạm qua nữ nhân trước kia!

Vậy... Phần dưới... liệu có mất không?

Hấn vội vàng tự mình nhìn lại hạ thể.

Đáng tiếc, hấn không tìm được thứ mình muốn tìm, ngược lại lại phải chứng kiến phân thân to lớn của người kia nằm trong vùng tam giác bằng phẳng của mình.

Không phải, mẹ nó, sao lại như thế được. Đây rõ ràng là thân thể của nữ nhân, mà hấn đích thực là nam nhân kia mà.

Mạnh Thanh Ly giãy dụa như điên ngồi dậy.

Nam nhân đang ở bên trong người hấn nhất thời không chú ý, cuối cùng phải chịu một cước mạnh của Thanh Ly mà lui về phía sau một chút.

Phân thân thể kia cũng từ bên trong Thanh Ly xuất ra, khiến cho Ly hấn không chịu được toát ra mồ hôi lạnh.

Kéo tấm chăn bên cạnh lùi về phía sau, Thanh Ly chưa kịp đứng lên đã bị gã nam nhân kia tóm chân kéo đến dưới thân mình.

Một lần nữa, phân thân kia lại hung hăng tiến vào trong.

Thanh Ly nghiêng răng.

“Mẹ nó, người vừa rồi còn hay lắm mà, còn nói người tao nhả, không chịu nổi hai đợt đâu. Giờ tính cách đảo lộn, có bản lĩnh đá người ta rồi hả?”

Nam nhân kia căn bản chẳng coi mấy cái giãy dụa nho nhỏ kia của Thanh Ly ra gì, chỉ cảm thấy thú vị, càng thêm hưng phấn cương lên. Thanh Ly cảm thấy vật kia trong cơ thể hấn không ngờ lại tiếp tục lớn lên, trong chốc lát ngay cả thở cũng không thở nổi.

Giấy dựa cũng chẳng có tác dụng gì. Nam nhân kia chỉ cần dùng lực một tay thôi cũng đủ để cố định hai tay Thanh Ly trên đỉnh đầu. Hạ trọng lượng cơ thể xuống, khiến hai cơ thể áp sát vào nhau không còn một khe hở.

Nhiệt lượng ào ạt dâng lên khiến cơ thể Thanh Ly không tự chủ mà có chút phản ứng. Phản kháng hoài không xong, ngược lại lại khiến bản thân bị khuất nhục.

Nam nhân kia thấy hấn ngừng vùng vẫy, liền bỏ tay hấn ra, mở rộng hai chân hấn.

“Tiểu quỷ, sao lại bất động vậy?” Hấn đem toàn bộ phần thân rút ra rồi lại hung bạo xuyên vào, khiến Thanh Ly cả người ứa lạnh. “Người càng động ta càng hưng phấn, há há”

Mạnh Thanh Ly giậm dữ cực độ.

Hấn vùng dậy kéo cổ nam nhân kia.

Tiếp đến hung hăng cắn một miếng.

Hàm răng cắn sâu vào chiếc cổ mảnh dẻ, lập tức thấy một mảng đỏ rực.

“Bồ mày...”

Nam nhân nhanh chóng bấm vào cảm hấn.

Thanh Ly ăn đau, đành phải nhả ra.

Cặp mắt người kia đỏ rực, ngập tràn sát khí.

Cầm Thanh Ly còn trong tay hấn, nhưng hấn chẳng chút mấy may sợ sệt, trong mắt hiện ra tia đắc ý.

“Người mới là đồ đàn bà, ta khinh!”

Mạnh Thanh Ly liếm liếm vết máu còn đọng lại bên môi.

Nếu không phải nam nhân kia phản ứng mau lẹ, dám động mạch cũng bị hấn cắn đứt lăm!

Thanh Ly oán hận nghĩ.

Nam nhân kia nhìn ánh mắt Thanh Ly đột nhiên trở nên sâu xa, hai người cứ giữ nguyên vị trí như thế. Thú thật, đây là một cảnh tượng vô cùng kì lạ.

“Được, lão tử liền ăn người.”

Nam nhân đem thân mình Thanh Ly úp sấp lại, từ phía sau thâm nhập.

“A!”

Thanh Ly cắn chặt tấm nệm dưới thân, cố gắng không để chính mình kêu thành tiếng.

Chuyện này rút cuộc là sao đây?

Hấn cũng không có sức mà nghĩ nhiều nữa, ý thức đã bị những va chạm điên cuồng phía sau làm cho hỗn loạn.

2. Quyển 1 - Chương 2

Biên tập: Akirayuri

Đợi tới lúc Thanh Ly ý thức trở lại thì nam nhân cực ác kia cũng đã đi rồi.

Thanh Ly khẽ mở hai mắt, phát hiện cơ thể có điểm bất thường, thần trí hoàn toàn mờ mịt.

Bên người truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Hấn cảm thấy có người đang dùng khăn mềm nhẹ nhàng chà lau thân thể hấn.

Nhưng đến khi tay người nọ chạm vào giữa hai chân thì Thanh Ly hấn không khỏi kinh hãi nhảy dựng lên.

Nắm lấy tay người kia hấn mới phát hiện, thì ra đó là một tiểu cô nương mi thanh mục tú, khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Cúi đầu nhìn thứ dịch trắng hồng lẫn lộn giữa hai chân mình, Mạnh Thanh Ly nhất thời khí huyết nổi lên, đầu óc một trận choáng váng.

“Yên La tỷ, tỷ không sao chứ...” Chỉ nghe âm thanh dồn nén của tiểu cô nương kia, “Thật xin lỗi, đều là do Thần Y đã liên lụy tỷ...” Dứt lời, nàng lại nghẹn ngào.

Đầu Thanh Ly đau nhức muốn nứt ra. Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hấn nhìn bốn phía, phát hiện ra chính bản thân mình hình như đang ở trong lều, hai bên còn có ba nữ nhân khác đang nằm, tựa hồ đã ngủ say, không hề để ý tới chuyện xảy ra bên cạnh.

“Người đừng khóc...” Thanh Ly nhận lấy chiếc khăn trong tay tiểu cô nương, tự mình lau sạch thứ dịch bẩn không sao chịu được của kẻ kia, “Đây là nơi nào? Cô bé, người là ai? Người biết ta sao? Ta là ai?”

Trông thấy cô gái nhỏ kia biểu hiện không khác nào bị sét đánh, Thanh Ly nét mặt không kiên nhẫn lại thúc giục nàng, hi vọng nàng có thể có chút phản ứng.

“Yên La tỷ... Tỷ... tỷ không phải bị hoả khí công tâm, bị trúng gió độc... khiến đầu óc mơ mơ hồ hồ chứ?”

Mạnh Thanh Ly bất đắc dĩ thở dài.

Hấn cũng hy vọng chính bản thân mình lúc này đang mắc chứng thần kinh nhất thời, để việc hấn đột nhiên biến thành nữ nhân, còn bị một nam nhân khác hành hạ suốt một buổi tối chỉ là một giấc mộng hoang đường.

“Ta thật sự không nhớ rõ nữa, xin người đó, tiểu muội, nói cho ta biết đi...”

Thần Y đem chiếc khăn thả vào bồn nước, rồi lấy y phục trong bao đưa tới cho Thanh Ly.

“Tỷ tỷ, tỷ tên gọi là Tô Yên La, nơi này chính là Quân doanh của Thiên triều, chúng ta ở đây chính là Quân kỹ! Tỷ không nhớ sao?” Thần Y đưa tay đặt lên trán Thanh Ly, tựa như muốn đo lường độ ẩm.

Thanh Ly nghe xong kinh hãi, tự mình sắc nước hại bản thân ho một trận.

Làm sao có thể!

Trước khi hấn mất đi ý thức rõ ràng là đang leo trên Chomolungma gặp phải tuyết lở, làm sao vừa tỉnh lại mà đã vô duyên vô cớ ở nơi này, bản thân đột nhiên trở thành nữ nhân thì thôi đi, ai ngờ lại còn làm Quân kỹ!

“Tỷ tỷ đừng giận...” Thần Y vội vàng vỗ nhẹ lưng Thanh Ly, nước mắt lại rơi xuống.

“Trước Thần Y còn tưởng rằng tỷ tỷ đã sớm nghĩ thông suốt... Nếu như biết trước sẽ làm hại tỷ như thế này, Thần Y khi đó dù gì cũng sẽ không khiến cho tỷ phải thay Thần Y chịu khổ như vậy... Mà, tỷ tỷ, tỷ không thể bảo vệ ta cả đời được... Thần Y, cũng nên tự mình cam chịu số mệnh thôi...”

Thanh Ly nhận lấy nước Thần Y đưa tới, “Nói như thế, nữ nhân này, à, ta, là vì thay người, ưm, nên mới bị gã kia...”

“Thần Y thật có lỗi với tỷ... Nếu không phải tỷ tỷ thương xót cho thân thể của Thần Y, e rằng muội đã sớm chết dưới thân nam nhân kia rồi...”

Ta đập vào mặt mười tám đời tổ tông nhà hấn! Ngay cả một cô gái nhỏ như vậy cũng không tha. Thế thì còn gọi gì là nam nhi chứ?

Xem ra hấn đúng là bị Tá thi hoàn hồn rồi. Không khéo cô gái mang tên “Tô Yên La” này cũng bị gã nam nhân kia bức tử, mới khiến hấn có cơ hội mà nhập vào cơ thể này.

Mạnh Thanh Ly thực cảm thấy tám đời hấn đều mắc meo rồi.

“Người đừng buồn, ta cũng đâu có sao đâu...” Thanh Ly có chút luống cuống vội dỗ dành Thần Y. Đối mặt với nước mắt của nữ nhân, hấn thực không có biện pháp.

Chỉ là, hắn cảm thấy thương cho số phận bi thảm của Tô Yên La đã chết kia, chờ có cơ hội nhất định phải thay nàng báo thù.

Thần Y đem khăn nhúng vào nước rồi thu xếp lại ngăn nắp, sau cũng leo lên giường, kéo tấm chăn mỏng che hai thân mình.

Dù rằng hiện tại là mùa hè thì về đêm, nhiệt độ ở phương bắc vẫn khá là thấp.

Nghe Thần Y thuật lại xong, Thanh Ly đại khái có thể hiểu được tình cảnh của bản thân mình lúc này.

Hiện tại chính là Thiên triều năm Long Đức thứ ba mươi hai. Thiên triều cùng Hung Nô khai chiến, bởi chiến tranh trường kỳ nên mới có Quân kỹ theo từng doanh. Quân kỹ chia làm hai loại. Một loại là do tự nguyện đi theo quân đội. Nghe vậy cũng biết những người đó nhan sắc tầm thường, vì khi còn ở Thanh Lâu không có mấy danh tiếng, thà là bán mình vào quân doanh, chờ chiến trận vẫn hồi còn có thể được một khoản thù lao hậu hĩnh. Hơn nữa, hai bên giao tranh, nữ nhân thường không bị giết hại, cho dù có bị bắt đi chẳng nữa, cùng lắm thì làm tù binh, không thì làm nữ nô, cũng không có gì là nguy hiểm đến tính mạng. Những nữ nhân thuộc nhóm thứ hai thì thậm chí hơn, đó là Quan kỹ. Quan kỹ chính là những tiểu thư con nhà tội quan, bị đem đi làm nô tì, đầy tới hồng trường quân doanh để binh sĩ phát tiết dục vọng. Những tiểu thư đài các vốn đều là cành vàng lá ngọc, ai có thể chịu được loại sự việc hung bạo như thế, phần lớn đều không quá được vài ngày. Nếu không tự sát thì cũng giống như Tô Yên La vậy, thân thể ngày một gầy yếu, sống mà như chết.

Bất quá, nghe Thần Y nói xong, thì hắn cũng biết được may mắn Tô Yên La kia cũng là một kỳ nữ. Phụ thân nàng là Tô Diễn, làm quan tới chức Hình bộ Thượng Thư, sau khi phạm tội thì bị tru di cửu tộc, nữ nhi duy nhất lại bị sung quân ngoài quan ải. Từ lúc mười sáu tuổi, tới doanh trại đến nay đã gần ba năm, cuối cùng nàng ta cũng miễn cưỡng mà sống tới bây giờ.

Tô Yên La lại là người rất trọng nghĩa khí, đối nhân xử thế đều toàn vẹn, không hề có thái độ của tiểu thư con nhà quan lại. Tỷ muội trong Hồng trường cũng vì thế mà quý mến nàng. Đều là những nữ nhân gặp chuyện bi thảm, có chuyện gì cũng đều là mọi người cùng chung tay chung sức, chầm chậm mà sống qua ngày.

Thần Y cũng là tiểu thư nhà quan lại bị giáng chức, tuổi còn nhỏ, vừa tới được vài ngày, bản thân lại chính là một tiểu cô nương không có kinh nghiệm. Cũng là vì vận khí của nàng không gặp may, rốt cuộc lại gặp phải một kẻ hung hãn đến thế. Thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu cũng không sao đi, chỉ là khi cái vật kia lộ ra ngoài cũng đủ dọa nàng ta ngất xỉu.

Tô Yên La bất đắc dĩ đành phải ra mặt thay thế cho nàng, cuối cùng vì thế mà ngay lập tức chết thảm...

Hạ thân hắn vô cùng đau nhức, dù cho đã xức thuốc nhưng dường như cũng không có chút nào hiệu quả. Những thứ thuốc men ở đây lạc hậu rất nhiều so với thuốc trị thương ở hiện đại, thôi thì cũng phải tự mình cắn răng chịu đựng vậy.

Thanh Ly mang một bụng âm ức ngủ thiếp đi.

3. Quyển 1 - Chương 3

Biên tập: Akirayuuri

Vận mạng xúi quẩy của Mạnh Thanh Ly dường như có điểm chuyển biến tốt đẹp.

Ngày thứ hai tỉnh lại, hắn phát hiện cơ thể mình bị sốt như thiêu như đốt.

Thần Y nói chuyện với chúng tỷ muội về tình trạng bi đát của Tô Yên La, liền nhận được sự cảm thông. Ma ma của Hồng Y trưởng đặc biệt cho phép Yên La nghỉ ngơi một thời gian, những tỷ muội khác cũng tự nguyện thay Yên La tiếp nhận công việc.

Mạnh Thanh Ly thở phào.

Nếu như lại bắt bản thân mình ‘tiếp khách’ lần nữa, hẳn nhất định sẽ cắn đứt cái của quý của gã đàn ông kia đi.

Cũng nhờ vào việc Thần Y được một phó quan cấp bậc khá coi trọng nên hắn mới được đưa tới trường riêng để chăm sóc.

Tuy rằng không thể thoát khỏi được sự an bài của vận mệnh, nhưng so với khó khăn ban đầu thực sự đã tốt hơn nhiều rồi.

Thanh Ly ngồi bên dòng suối. Trong làn nước, chúng tỷ muội thoải mái chơi đùa không chút kiêng kị. Có thể đến nơi này tắm rửa thật là một việc tốt hiếm có. Các cô nương chuyên chú thụ hưởng cảm giác thoải mái này.

Thanh Ly dù suốt ngày đều trong Hồng Y trưởng, ngày đêm đối mặt với những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, da mặt cũng dày lên không ít, nhưng nói thế nào thì nói, bên trong hắn vẫn cứ là nam nhân, nhìn thấy nữ nhân thế này đương nhiên là nảy sinh ham muốn.

Dù rằng tất cả mọi người đều không may mắn phát giác, nhưng trong lòng hắn thực sự áy náy. Họ đã giúp đỡ cứu mang hắn, vậy mà hắn lại còn chiếm của họ tiện nghi.

Vậy nên hắn đành quay lưng, chậm rãi chải mái tóc thật dài.

Ở nơi long đàm hổ huyệt nguy hiểm trùng trùng này, thế nào thì hắn cũng phải chạy đi.

Mấy ngày nay, thừa dịp rảnh rỗi, hắn đi quan sát địa thế những vùng lân cận. Còn đối với những binh sĩ đến Hồng trưởng mua vui thì hắn lân la tới dò hỏi tin tức.

Bọn lính chỉ mãi vui tìm vui, lối suy nghĩ cũng thật bình thường lại có chút mơ hồ, nên cũng không phát hiện sự thay đổi khác thường ở Thanh Ly.

Mười dặm quanh đây ngoài hồ nơi các cô nương tới tắm rửa còn có rừng rậm. Trèo đèo lội suối đối với Thanh Ly mà nói chẳng phải chuyện khó khăn gì. Nghe nói chỉ cần vượt qua ngọn núi này, dưới chân núi sẽ có một thị trấn nhỏ, có thể trốn ở đó một khoảng thời gian.

Giờ hắn lại đau đầu nghĩ, một mình mình đâu thể làm nổi việc này. Thế nhưng may mắn thay hắn lại có quý nhân tương trợ.

Ngày đó sau khi tắm rửa trở về liền thấy Thần Y tới gặp mình.

Không ngờ tiểu cô nương non nớt ngày nào, giờ đã có chút thay đổi, trở thành một nữ nhân quyến rũ.

Thanh Ly liền đem kế hoạch nói cùng Thần Y. Tiểu cô nương sợ đến nỗi sắc mặt đều tái mét.

“Tỷ tỷ, người không nói đùa chứ! Quan kỹ đào tẩu mà bị bắt được sẽ bị ngũ mã phanh thây đó!”

Thanh Ly cắn môi nói, “Bất tất phải nghĩ nhiều như vậy. Nếu không bỏ chạy thì ta ở lại đây sớm muộn gì cũng sẽ chết mất thôi, chi bằng liều một phen.”

Thuyết phục được Thần Y, hắn quyết định vào một đêm không trăng liền chuẩn bị doanh trại.

Ban đầu vốn dĩ Thần Y nói sẽ lén đưa cho Thanh Ly một con ngựa để làm phương tiện, dấu sao hiện tại nàng ta cũng là tân sủng của phó quan, vẫn là có cơ hội đến gần chuồng ngựa.

Mạnh Thanh Ly đành phải từ chối ý tốt của nàng vì lỡ như việc trộm ngựa bị lộ tẩy, nếu qua được thì không sao, ngộ nhỡ bị phát hiện thì nàng ấy không thể tránh khỏi liên lụy.

Thanh Ly chỉ nhận một bộ trang phục của quân sĩ bình thường mà Thần Y đưa tới, đeo bội đao cùng dây thừng, thu thập quần áo vật dụng hàng ngày cùng lương khô, lại tới y quán lấy một ít bột Hùng Hoàng để ngừa rắn rết côn trùng trong núi. Sau cùng, hắn tới nhà bếp chặt vài cành lau sậy.

Trước khi trời sáng, hắn nhất định phải tới được bên hồ, chỉ cần nhảy xuống hồ trước lúc truy binh đuổi tới, rừng rậm bạt ngàn, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục truy đuổi nữa. Dù gì thì cũng chỉ là một quan kỹ bỏ trốn, chạy tới trong núi chắc cũng chẳng sống được.

Nhưng dù gì thì cơ thể Tô Yên La cũng có hạn chế, không thể lúc nào cũng chạy hết sức được. So với thân thể của Thanh Ly lúc trước, tốc độ đúng là chậm đi không ít. Nhưng khi sắc trời gần sáng cũng vẫn có thể tới được bên hồ.

Phía sau tiếng vó ngựa đã truyền tới rõ ràng.

Hồng bát! Chắc là truy binh!

Nói gì đi nữa thì kị mã chung quy vẫn nhanh hơn chạy bộ rất nhiều.

Thanh Ly không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, liền nhún người nhảy vào trong nước.

Nước trong hồ thật sự rất lạnh, cả người hần không ngừng phát run lên.

Dùng thanh lau nhô lên mặt nước để thở, hần hướng bờ bên kia bơi đi.

Những mũi tên lao vào nước, không ít trong số đó sượt qua sát sườn hần. Thật may là không có mũi tên nào chạm đến người.

Một lúc sau trên mặt nước không còn động tĩnh gì nữa.

Đến khi hần chắc chắn rằng truy binh đã bỏ đi mới dám nhô đầu lên, hướng bờ bên kia bơi đến.

Khi lên tới bờ, Thanh Ly đem y phục từ trong bao vải được bọc bằng một lớp giấy dầu ra.

Quả thật trong nước lâu như thế, trang phục cũng ít nhiều thấm nước, nhưng vẫn may là hoả thạch được bọc mấy lớp giấy dầu bên ngoài nên còn có thể dùng được.

Thanh Ly liền tìm vài nhánh cây khô để nhóm lửa, lại bắt mấy con cá để lót dạ.

Sau khi ăn xong thì y phục cũng đã khô, hần lại tiếp tục vượt núi.

Tuy rằng lúc còn sống hần không rành lắm về việc xác định phương hướng, nhưng dựa vào khả năng cảm nhận bẩm sinh cùng kinh nghiệm dày dặn, trên đường đi Thanh Ly coi như cũng suôn sẻ. Ngọn núi này gần như khiến hần phải đi suốt một ngày một đêm. Nhưng vì hần cảm thấy tương lai thật đáng để hy vọng nên rút cuộc trong lòng phần chần chừ mà miệt mài đi tiếp.

Có điều, dù sao thì người định cũng không bằng trời định, có lẽ lão thiên nhất định phải quay hần vòng vòng mới chịu thôi.

4. Quyển 1 - Chương 4

Thanh Ly ngửi thấy mùi máu.

Hần đặc biệt mẫn cảm với loại mùi này.

Giữa rừng núi trùng điệp này, mùi máu tươi rất dễ dẫn dụ dã thú. Hần suy tính một lát rồi quyết định tự mình nên đi chếch một chút, tránh gặp phải chuyện không hay.

Nhưng rút cuộc là số mệnh hần hẩm hiu, cuối cùng thì vẫn gặp phải.

Rất nhiều năm sau, hần vẫn còn buồn bực, vì lý gì mà ngay lúc đó lại mềm lòng.

Hần nghe thấy tiếng người yếu ớt kêu cứu, nhìn không được mà liếc mắt nhìn sang, trông thấy một binh sĩ trên lưng bị trúng tên, nằm dài trên mặt đất, máu chảy đầm đìa. Bên cạnh có một con ngựa vẫn chậm rãi ăn cỏ ven gốc cây không chịu chạy đi.

Thanh Ly thấy người nọ còn hơi thở, liền dìu hần ngồi dậy.

Binh sĩ kia trông thấy Thanh Ly trên người mặc trang phục quân binh, không suy nghĩ nhiều vội túm chặt vạt áo hần không buông.

Đôi mắt người kia đã trở nên mờ mịt nhưng vẫn cố rút ra một vật gì đó từ trong ngực áo nhét vào tay Thanh Ly, sau đó trút hơi thở cuối cùng.

“Này! Anh bạn à!” Thanh Ly khẽ lay người kia một chút mới phát hiện ra cơ thể đã cứng lại rồi.

“Con mẹ nó, mở cái con khỉ! Tại sao lão tử lại gặp phải cái chuyện này cơ chứ?”

Cầm vật kia mở ra, quả đúng là một bức thư. Bên trong được viết bằng loại chữ phồn thể, Thanh Ly vẫn có thể hiểu được.

Đọc xong nội dung, hần lại nhú mày.

“Giờ Tý đêm nay, ba vạn quân Hung Nô bất ngờ tập kích? Trong quân có gian tế của Hung Nô?”

Nhìn con dấu trên phong thư, quả nhiên đây là quân tình trọng yếu.

“Quên đi, cóc phải chuyện của lão tử.” Thanh Ly vốn định đem bức thư kia bỏ lại vào trong ngực áo tên binh lính kia, ai ngờ hần ta chết không nhắm mắt, đến cuối cũng không chịu buông tay.

Nói gì thì nói, hần cũng là nam tử hán đại trượng phu.

Nhưng lão tử vì cái quái gì mà phải đi cứu đám người đó! Mẹ nó!

Mạnh Thanh Ly cuối cùng thì cũng là người thiện tâm, nghĩ đến doanh trại hơn hai vạn người, đao kiếm dù sao cũng không có mất, nếu không phòng bị mà bị Hung Nô đánh lén, không khéo các tỷ muội trong Hồng Trưởng cũng khó tránh được kiếp nạn này.

Nghĩ ngợi một hồi, Thanh Ly đành phải lên ngựa, miệng không ngừng mắng chửi.

Lần này quay về chết là cái chắc.

Tâm tư hần vì thế mà chán nản chưa từng thấy.

Thúc ngựa chạy trở về.

Ngựa so với người đương nhiên tiện hơn, dù cho trên đường nghỉ ngơi không ít, hần cũng không ngờ được đến buổi chiều ngày thứ hai đã trở về quân doanh.

Đưa ra tín phù của lính liên lạc, lập tức có người đưa hần vào trong trướng của chủ tướng.

Trước đó trên bờ hồ Thanh Ly đã bôi một ít bùn lên mặt, nghĩ bụng tốt nhất là đừng để lộ, sau khi mọi chuyện xong xuôi sẽ tìm cơ hội chuồn đi.

Vào trong trướng, hần liền nghe tiếng người hỏi: “Quân tình đâu?”

Thanh Ly liền đem thư giấu trong ngực ra.

Nhận được bức thư, người đó lập tức truyền lệnh xuống chuẩn bị triệu khai hội nghị tác chiến.

Sau khi giao phó xong, tướng quân Tống Việt đem toàn bộ sự chú ý đổ lên người tên truyền binh kia.

Tống Việt chỉ cảm thấy người này thực kì lạ, vóc người gầy yếu, đúng là hiếm thấy. Hơn nữa, từ khi hần vào trong trướng tới giờ không nói một câu, thậm chí cả đầu cũng không ngẩng lên.

Thanh Ly vốn định theo các binh sĩ khác ra khỏi trướng.

“Chậm đã!”

Mạnh Thanh Ly không thể làm gì hơn đành phải dừng bước, bất đắc dĩ xoay người nhưng thủy chung vẫn cúi đầu xuống.

“Ngẩng lên!” Tống Việt càng khẳng định chắc rằng tên lính này có chuyện.

Mạnh Thanh Ly không ngừng đổ mồ hôi.

Chẳng lẽ tên chủ tướng chết bầm bày đã nhìn ra khe hở gì rồi?

Trong khi Thanh Ly miên mên suy nghĩ, Tống Việt đã bắt lấy hần, một tay nâng mặt hần lên.

“Người là nữ nhân?” Tống Việt kinh hãi kêu lên.

Mũ giáp trên đầu Thanh Ly rơi xuống, mái tóc đen mượt cũng theo đó mà xoã ra.

Thanh Ly túm lấy tay Tống Việt, trong chốc lát đầu óc liền trống rỗng, một chút biện pháp cũng không nghĩ ra.

Bắt lấy hần là một người còn rất trẻ, có lẽ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, diện mạo tuấn tú nhưng tràn đầy khí phách.

“Người là ai? Dám cả gan mạo danh lính truyền tin của Thiên triều?”

Sát ý đột nhiên nổi lên, cặp mắt vị tướng trẻ lập tức lộ ra hung quang.

“Hừ, có phải gian tế hay không chính ngươi trong bụng hiểu rõ, lá thư này thật hay giả lẽ nào ngươi không phân biệt được? Nếu đúng là như thế, đêm nay có bị bọn Hung Nô giết sạch cũng đáng đời!”

Mạnh Thanh Ly mang đầy một bụng tà hỏa, thật hối hận vì đã không mang vút quách cái mật lệnh kia đi cho rồi, giờ thì tự khiến mình phải chịu kết cục này. Việc hần chạy trốn sớm đã bị phát hiện, cùng lắm là chết, cho nên bây giờ hần nói năng cũng chẳng cần giữ ý.

“Bức thư này là thật hay giả không cần ngươi dạy ta. Ta chỉ hỏi một câu: ngươi là ai?!”

Tống Việt tay bóp mạnh cổ Thanh Ly như cảnh cáo.

“Người! Khụ! Khụ! Mẹ ngươi, buông tay ra, ta nói là được chứ gì?”

Bàn tay trên cổ Thanh Ly nơi lỏng, hần vội vàng hô hấp.

“Lão tử là Tô Yên La, là người của Hồng Y tướng. Tối qua ta vốn định chạy ra khỏi chỗ chó má này, ai ngờ bên hồ trong rừng lại gặp phải một tên lính sắp chết, hần tống cho ta cái thứ đó. Ta rút cuộc vẫn là quay lại đây. Xong rồi, muốn giết muốn chém gì thì làm nhanh lên, để lão tử đây chết thật thống khoái!”

Tống Việt bỗng cảm thấy nữ tử trước mắt này thật khôi hài.

Rõ ràng bề ngoài đúng là nữ tử, tuy là gầy yếu, tướng như gió thổi qua cũng không chịu được, mà mở miệng ra là nói lời dơ bẩn, lại còn không ngừng xưng ‘lão tử’. Nhưng đôi mắt lại dịu dàng xinh đẹp, tràn đầy sức sống, không giống như loại người dối trá.

Nếu những gì nàng ta nói là thực, vậy cũng có thể nói là hữu dũng hữu mưu, cũng có phẩm chất của một nữ nhi trung can nghĩa đảm.

“Trước tiên cứ đem nàng ta đi đi.” Tống Việt đứng dậy nói.

“Những gì ngươi nói ta sẽ điều tra cho rõ, là nên thưởng hay nên phạt về sau sẽ nói.”

5. Quyển 1 - Chương 5

Mạnh Thanh Ly bị đẩy vào ngục. Nhưng cũng vì có nhân tình của Thần Y chiếu cố nên trong quãng thời gian này cũng không phải khó khăn gì, ít nhất thì ăn mặc đều không thiếu, chỉ có chút buồn tẻ.

May mà Thần Y khi không bận bịu chuyện chi đều sẽ tới thăm hần, tiện mang theo chút tin tức đưa đến.

Mật báo quân tình quả thật chính xác. Đêm đó, Hung Nô đích thực tới tập kích, nhưng do quân Thiên triều đã có phòng bị nên thương vong không đáng kể. Tuy nhiên hai bên vẫn trong thế giằng co, chỉ có thể nói là miễn cưỡng đánh, đều bất phân thắng bại.

Hiện tại trong quân toàn lực chỉ hướng tới việc tìm cho được gian tế của Hung Nô trà trộn vào, nhưng nếu có gian tế thật thì khẳng định kẻ này đã ẩn núp rất sâu, không dễ dàng nói bắt là bắt được. Cho nên trong một khoảng thời gian ngắn cũng không có gì tiến triển.

Nếu không tìm được gian tế, trong thời gian ngắn lại không giao chiến, hiện tại là khoảng thời gian điều tra việc “Tô Yên La” bỏ trốn, Thần Y liền thay Thanh Ly mở miệng cầu xin, mong rằng có thể lấy ưu bù khuyết.

Thanh Ly bấu môi không lên tiếng.

Sau bữa tối, quả nhiên có binh sĩ tới đưa hần đến quân trường.

Khẽ ngẩng đầu lên, phía xa kia Tổng Việt đang ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên trái phải có vài vị phó tướng, Thanh Ly lẩm bẩm một tiếng “Người chó giống nhau”, đương nhiên hần chỉ dám nói cho chính mình nghe.

Tổng Việt nhíu mày nhìn nữ nhân kỳ lạ đang đứng trước mặt hiện giờ.

Nàng “Tô Yên La” này, tuy rằng đúng là nữ nhân, mi mắt hạ xuống, giả bộ sợ sệt, nhưng theo ánh mắt kia có thể thấy, nàng ta chẳng những không sợ hãi, thậm chí còn lên tiếng châm chọc... Quả là thú vị.

Tổng Việt không lên tiếng, để một vị phó tướng bên mình đặt câu hỏi.

Mạnh Thanh Ly dựa vào sự chuẩn bị từ trong lao ngục mà trả lời, tuyệt không để người ta tìm ra điểm mấu chốt. Tình nhân của Thần Y cũng hỏi vài điểm không lớn không nhỏ, giúp hần vượt qua những câu khó khăn khiến Thanh Ly cảm kích không ngớt.

Chính lúc thẩm vấn được quá nửa, đầu tiên là tướng quân gần cửa cảm thấy bụng đau không chịu nổi, rồi sau đến phó tướng sắc mặt cũng bắt đầu không ổn, liền vội dừng thẩm vấn, cấp truyền quân y.

Nào ngờ quân y chưa truyền đến thì đã có hơn mười hắc y nhân xông vào quân trường, sát khí ngập trời.

Một số vị phó tướng đã ngã xuống liền giây dựa tuốt kiếm đứng lên, nhưng mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, tứ chi vô lực.

Thanh Ly trông trận thế không ổn liền trốn nhanh vào một góc trong quân trường quan sát sự biến bất thường này.

Trên vị trí chủ tọa, tướng quân Tổng Việt sắc mặt không đổi, vững như Thái Sơn.

Ánh mắt trong suốt sợ hãi nhìn chằm chằm vào một tên hắc y nhân vóc người to lớn, “Gian tế Hung Nô các người thực sự đáng nể a, không ngờ còn có cả chiêu hạ độc trong cơm nữa.”

Hắc y nhân cũng không nói không rằng, hất đầu một cái liền ra lệnh hạ sát.

Chính vào lúc này, Tổng Việt hô to một tiếng, bất thành linh binh lính phá trưởng xông vào, số lượng gấp mấy lần bọn hắc y kia.

Song phương giằng co, đánh cho trời long đất lở.

Thế mới biết thế nào là “Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở sau”.

Thanh Ly trợn tròn mắt, nhớ lại trước kia thấy cảnh chém giết trên TV giờ đang hiển hiện trước mắt, bỗng nhiên kinh hãi nhận ra chính mình lúc này cũng là một kẻ đang sống ở thời đại tàn nhẫn. Lại nhớ tới những việc trước kia, họ có thể tùy tiện mang người ta ra xử tử, tự nhiên hần cũng cảm thấy lo sợ.

Nhưng hiện tại rõ ràng là nghèo sò đánh nhau, hần không phải cũng nên làm ngư ông đắc lợi, nhân lúc này chuồn đi thì còn đợi tới bao giờ?

Nghĩ vậy, hần liền thừa dịp chạy ra khỏi quân trường.

Bên ngoài hàng loạt binh sĩ trúng độc nằm một đồng, nhờ đó mà Thanh Ly cũng không gặp phải bất cứ trở ngại gì.

Hần mò tới chuồng ngựa. May thay ngựa không con nào bị hạ độc hết. Hần vui vẻ reo lên, liền nhảy lên một con ngựa rồi bỏ chạy. Có ngựa rồi, hần có thể dựa vào con đường trước kia chạy trốn mà đào thoát.

Đáng tiếc, hần mới vui mừng được một lát thì phía sau đã truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập.

Nhìn lại, quả đúng là bọn gian tế Hung Nô vừa rồi đánh úp quân doanh, khắp thân đầy máu, nhân số thiếu đi không ít. Chính là. bọn chúng lại đang hướng về phía hần băng băng lao đến!

Hắc y nhân thấy trên người Thanh Ly mang Thiên triều quân trang thì vô cùng nóng giận.

Không biết chúng dùng tiếng Hung Nô xì xầm xì xồ cái gì, Thanh Ly nghe không có hiểu, nhưng hẳn biết rõ bản thân bây giờ mà rơi vào tay bọn ngoại bang này thì chết là cái chắc.

Chẳng còn cách nào khác, hẳn vội thúc ngựa chạy trốn.

Tên hắc y ở giữa dùng roi, cổ tay vung lên, roi quét ba trượng, liền hướng Thanh Ly đánh tới.

Thanh Ly cả kinh, buộc lòng phải cúi người xuống dán trên lưng ngựa, thoát trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng mũ giáp vẫn bị roi quét qua lập tức rơi xuống khiến cho mái tóc xanh bay nhanh trong gió.

Hắc y nhân phía sau thoáng ngẩn người rồi lập tức phản ứng lại. Phía trước mặt hẳn đích thực là một nữ nhân.

Thanh Ly chỉ có thể nói tên kia đúng là tài cao mà lớn mật. Rõ ràng hiện tại đang bị quân Thiên triều truy sát mà vẫn có tâm tư tới bắt hắc y.

Chỉ có điều, không phải cứ muốn bắt hắc y là bắt được đâu!

Một tên hắc y hét lớn một tiếng, những kẻ khác liền ngừng công kích, nhưng không ngờ hẳn vẫn một mình một ngựa theo sát phía sau Thanh Ly.

Chỉ thấy hẳn rút loan đao bên hông ra, vung lên tựa như bài sơn đào hải, con ngựa mà Thanh Ly đang cưỡi lập tức bay đầu, máu chảy xối xả. Trong chớp mắt thân ngựa liền đổ nhào về phía trước.

Mạnh Thanh Ly nhắm chặt hai mắt: bị rớt xuống với vận tốc cao như thế, chết là cái chắc!

Không ngờ bên hông lại được một lực đạo mạnh mẽ kéo lên, thân thể hẳn chạm vào trong lòng người kia.

Hắc y nhân này chỉ dùng một tay ôm lấy thắt lưng Thanh Ly, tay kia khống chế ngựa, dùng ánh mắt chăm chọc nhìn hẳn.

Mạnh Thanh Ly kinh hãi chưa bình tĩnh nổi, thật vất vả túm chặt lấy cọng rơm cứu mạng kia, sợ đến mức không dám buông tay.

Người kia đặt hẳn ngồi phía trước, tiếp tục thúc ngựa chạy về phía trước.

Không biết đi được bao lâu thì thân thể Tô Yên La cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nhất thời cảm thấy một chút sức lực cũng không có, trước mắt liền tối sầm lại

6. Quyển 1 - Chương 6

Đến khi Thanh Ly tỉnh lại thì thấy bản thân mình đã ở trong quân trướng của Hung Nô rồi.

Dựa theo tiếng nói và trang phục của binh sĩ, Thanh Ly liền nhận ra, hẳn vừa ra khỏi hang sói lại lăn vào hổ huyết.

Máu ngựa bắn trên y phục đã khô biến thành màu nâu sẫm, mấy ngày qua không tắm rửa, cộng thêm bùn đất từ lúc bỏ chạy đến giờ, hoà lại thành một mùi thật khó ngửi.

Trực giác của Thanh Ly mách bảo, mọi chuyện không lành rồi.

Cả người không có lấy nửa điểm sức lực, cơn đau bụng trở thành quặn thắt, khiến hẳn không chịu được phải rên lên.

Người ngoài trướng nghe thấy tiếng kêu, tiến vào thấy Mạnh Thanh Ly đang ôm bụng cuộn tròn như quả bóng, nhất thời không biết phải làm sao.

Dù sao đi nữa thì đây cũng là người mà vương tử của bọn hắc, Hô Nhĩ Xích cướp về, lại chưa nói phải đối đãi với nàng ta ra sao, thật sự là khó xử mà. Nhưng Hô Nhĩ Xích hiện tại đang trong cơn giận dữ, ai lại dám đi bầm bóa để rước họa vào thân.

Đám người hầu nhủu mày, nghĩ bụng cứ làm ngơ, không thèm đếm xỉa tới là được rồi.

Lúc này, một bóng người đầy đặn hướng vào trong trướng, Thanh Ly mơ hồ thấy người này dường như là một phụ nữ. Người nọ liền quay sang mắng chửi đám người kia một chập.

Đám người hầu không dám ho he, liên tục cúi thấp đầu vâng dạ.

Người phụ nữ kia phân phó vài câu, không lâu sau người hầu liền bưng nước mang đến.

Người đó dùng khăn mềm lau nhẹ cho Thanh Ly, liền để lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt mà thanh tú. Khác hẳn với nữ nhân phương Bắc quê mùa thô kệch, Tô Yên La có ngũ quan ôn thuận, da dẻ mịn màng, khiến những người có mặt trong trướng đều thất thần.

Thanh Ly không biết những người Hung Nô này sẽ làm gì hắc, hắc chỉ biết bụng hắc hiện giờ đau lắm, đau muốn chết đi sống lại.

Người phụ nữ kia thấy hắc cả người đổ mồ hôi lạnh, liền kéo chăn đắp lên, chỉ lát sau đã có quân y bước vào.

Quân y sau khi khám qua loa, rồi lại bảo người kia kiểm tra.

Hắc giờ ý thức còn không rõ, nói gì phản kháng.

Người phụ nữ kia mở tiết khố của Thanh Ly ra, quả nhiên thấy một mảng đỏ sẫm.

Quân y lập tức hiểu được điểm mấu chốt, liền viết ra đơn thuốc.

Mạnh Thanh Ly đang lúc mơ hồ thì bị ép uống hết một bát thuốc đắng ngắt, nhưng rồi phần bụng đau nhức kia dường như cũng dịu đi chút ít.

Hắc miễn cưỡng mở mắt, trông thấy người phụ nữ có dáng điệu đơn thuần kia, nhẹ nhàng nói cảm ơn, sau đó cũng vì được tính bắt đầu phát huy tác dụng mà thiếp đi.

Một giấc ngủ trôi qua, đến khi tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Lúc đó nữ tì người Hung Nô đang túc trực bên cạnh trông thấy, kinh hãi lao ra ngoài trướng la hét không thôi.

Thanh Ly bụng đói kêu vang nhưng không biết làm sao, ngay cả ngồi dậy cũng không có sức.

Cặp mắt khẽ động, thấy bản thân đang ở trong một căn lều lớn, dường như to và tốt hơn rất nhiều so với trước kia. Ít nhất thì tấm thảm lót dưới thân vừa nhìn qua đã biết là hàng chất lượng. Y phục trên người cũng đã được thay đổi, thân thể cũng được lau rửa sạch sẽ, cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Vừa khi Thanh Ly đang sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu thì một nam nhân bước đến, phục sức hoàn toàn là trang phục điển hình của người Hung Nô. Trên đầu, trước ngực, bên tai đều có đồ trang sức, lưng mang bội đao, tất cả đều chứng tỏ người này thực sự địa vị đặc biệt, càng không cần phải nói, người thường quả thật không sao sánh kịp.

Nhìn kỹ thì người này quả thật mang khí thái cường bạo. Khi hắc đến gần, nam nhân này lại có một đôi mắt một kim một đồng, thâm thúy mà yêu mị.

Thanh Ly càng nghĩ càng khẳng định hắc là mình đã gặp qua nam nhân này, nhưng những khuôn mặt liên tiếp hiện ra trong đầu đều không khớp. Đặc biệt là đôi mắt kia, nếu đã gặp qua một lần chắc chắn phải không quên mới đúng.

Nam nhân kia ôm lấy Thanh Ly, giọng khàn khàn hỏi, “Sao, không nhớ ta sao?”

Nghe thấy âm thanh này, trong đầu Thanh Ly ầm vang một tiếng.

Chắc chắn là gã nam nhân đáng ghê tởm kia! Ngay khi Thanh Ly hấn tỉnh lại ở thế giới này, chính là người đầu tiên hấn gặp, kẻ khiến hấn cả đời này không bao giờ muốn phải gặp lại!

Khi đó chắc hẳn hấn đã dịch dung, thảo nào trong chốc lát liền không nhớ ra. Nhưng thanh âm tuyệt không đổi, giọng nói vừa vang, Thanh Ly liền nhận ra ngay tức khắc.

“Người, được lắm, phiêu kỹ mà cũng phải đến tận quân doanh của Thiên triều mới được!”

Mạnh Thanh Ly liền thay đổi suy nghĩ: “Người chắc phải là gian tế của Hung Nô cài vào quân Thiên triều.”

Hô Nhĩ Xích nghịch nghịch mái tóc dài của Thanh Ly, dường như vô tình mà chải xuống, cảm xúc thật sự rất tốt.

“Không sai, đám quân binh Thiên triều thật quá vô dụng, ta trà trộn vào lâu như thế, những gì không nên làm cũng đều làm cả, vậy mà bọn chúng không phát hiện được tí gì. Nếu không phải lần trước kẻ hoạch đánh lén gặp phải sự cố, ta không tin bọn chúng còn có mạng mà sống tới giờ này!”

Thanh Ly nghe xong mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nếu như bị hấn phát hiện chính mình là kẻ phá hoại kế hoạch của hấn thì có cả trăm cái mạng cũng chẳng đủ chết.

“Nghe nói người chính là tên lính truyền tin ngày đó phá hỏng việc tốt của ta?”

Chuyện không muốn đến thì nó vẫn đến.

Toi rồi, Thanh Ly kêu thầm

“Không ngờ thật sự là một nữ nhân, còn là một quân kỹ từng bị ta đặt dưới thân. Hắc hắc hắc.” Nghe giọng hấn nói như chuyện vừa qua không có gì đáng kể, thật khiến cho người ta nổi da gà.

“Người muốn sao?”

Tiến cũng chết mà lùi cũng chết, nếu đã đều là chết cả thì chi bằng chết cho có khí phách.

“Hỏi hay lắm!” Hô Nhĩ Xích nắm lấy cằm Thanh Ly

“Vốn lúc đầu định sẽ đem bắt người về, cho người nếm thử cái mùi vị gọi là sống không bằng chết, đáng tiếc...”

Nói đến một nửa, cặp mắt lại lộ ra sát khí.

“Ai biết được người lại mang đứa con của ta, bắt nạt tiểu hài tử cũng không được, thật là khó a.”

Sấm nổ giữa trời quang.

Thanh Ly đứng lên, run rẩy nói

“Người nói cái gì? Ta, ta có thai?”

Nhớ tới phần bụng đau buốt đáng sợ kia, tâm tình trầm xuống.

Bỗng nhiên nhớ lại sau hôm bị cường bạo đó, Thần Y có đưa cho hấn một chén được, hấn lại tưởng là thuốc trị thương, sợ đắng nên len lén đổ đi, lại tự mình bôi thuốc cho xong chuyện.

Rất có thể thứ thuốc hấn đổ đi đó... chính là thuốc tránh thai a!

“Ha ha ha...”

Thanh Ly cười ha hả, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Ai có thể ngờ được hấn, Mạnh Thanh Ly, sau đi tới thế giới này, “chuyện tốt” nào cũng đều để hấn gặp phải, hiện tại lại khiến hấn có thai? Nhưng hấn dù gì cũng chỉ là một tiểu hài tử, chuyện này làm sao hấn chịu nổi!

Hô Nhĩ Xích thấy chuyện trở nên như vậy, cảm thấy nữ nhân này có lẽ bị chịu kích động lớn mà hoá điên mất rồi.

Thanh Ly lau nước mắt nói

“Người làm sao dám khẳng định trong bụng ta là đứa con của người? Người đừng quên thân phận của ta! Ta đây chính là quan kỹ của Thiên triều quân doanh! Là kẻ dè tiện đến mức bất cứ là nam nhân nào cũng có thể thượng! Người cho rằng chỉ có người thoả mãn ta chắc? Người đừng tự nhiên khiến mình thành cha của kẻ khác!”

Hô Nhĩ Xích nói: “Chuyện đó cũng không khó. Lần trước sau ở cùng người, ta còn rất nhớ thân thể người kìa. Sau đó lại đến tìm người, nhưng những cô nương trong Hồng trướng đều nói người lần trước bị ta làm cho không thể tiếp khách, đã nghỉ một thời gian rồi. Người hiện tại mang thai đã hơn một tháng, rõ ràng là cái thai có từ lần đó.”

Bàn tay hắc sâm nhập vào y phục, nhéo nhéo thắt lưng Thanh Ly.

“Chờ đến khi người sinh tiểu hài tử ra, có hay không phải con ta tự nhiên ta biết rõ. Tốt nhất là người nên cầu xin ông trời ban phúc để cái thai đó là của ta, nếu không, ta lập tức đem đứa nhỏ đó xuyên nướng, sau đó dứt cho người ăn, người có chịu không?”

Kẻ này có thể mỉm cười nói ra chuyện độc ác như thế, thân thể Thanh Ly nghe xong mà không ngừng run rẩy.

Hô Nhĩ Xích đặt Thanh Ly lại trên giường, kéo chăn đắp cho hắc rồi bước ra ngoài.

Cặp mắt Thanh Ly vô thần nhìn lên đỉnh trướng. Gió Bắc thổi mạnh khiến tấm vải lay động càng khiến lòng hắc rối loạn hơn.

Thậm chí hắc chẳng còn chút hy vọng nào cả.

Chẳng lẽ hắc sẽ ngoan ngoãn mà sinh con cho tên chết tiệt kia sao? Hắc có thể tưởng tượng được, dù cho đứa bé sinh ra có đúng là con gã thật, thì sau đó hắc cũng chẳng có gì tốt hết. Gã nam nhân kia rõ ràng chỉ quan tâm đến đứa con trong bụng hắc mà thôi.

Lẽ nào hắc lại cam chịu số phận?

Hắc thật không cam tâm!

Có điều Mạnh Thanh Ly không biết, sở dĩ Hô Nhĩ Xích khẩn trương vì đứa nhỏ trong bụng hắc thật ra là có nguyên nhân cả.

Người Hung Nô lấy du mục làm kế mưu sinh, trước đã từng có một lần bị chia tách, cục diện lâm vào hỗn chiến. Bộ tộc Luân Cát Lãng của Hô Nhĩ Xích lúc bấy giờ dùng vũ lực thống nhất Hung Nô, thiết lập nên vương quyền chuyên chính. Thủy tổ của Bộ tộc Luân Cát Lãng truyền lại cho con cháu đời sau một thần thoại nói rằng, trong tộc một đời chỉ có một đứa con trai được thừa hưởng dòng máu của người và bạch hổ, mới có cặp dị nhân một kim một đồng, chính là kẻ sau này mới có thể kế thừa đại nghiệp của tổ tiên.

Trước kia đã từng có chuyện vì nữ nhân sinh non mà làm cho vị trí của người kế thừa bị khuyết thiếu. Cho đến khi nào người mang cặp dị nhân còn chưa xuất hiện, thế hệ đó nhất định sẽ lại gặp phải thiên tai, không cũng là chiến tranh loạn lạc, đã mấy lần xém chút gặp phải họa diệt tộc.

Bởi vì bộ tộc Luân Cát Lãng tin tưởng vào thần thoại này mà theo truyền thống, tộc nhân mang trong mình huyết mạch của hoàng thất đều được xem trọng để không một lần nữa rơi vào tình cảnh không thể nào xoay sở.

Thật ra, đối với đứa trẻ trong bụng Thanh Ly, Hô Nhĩ Xích không phải không có hoài nghi.

Hắc quyền cao chức trọng, chưa bao giờ thiếu nữ nhân. Mà nữ nhân trong hậu cung cũng đã sinh cho hắc ba trai hai gái, đáng tiếc là không có đứa nhỏ nào có đôi dị nhân. Do đó, hắc không thể quá mạo hiểm mà khiến cho vị trí người thừa kế bị khuyết thiếu.

Đứa nhỏ trong bụng giờ này chính là cứu cánh duy nhất cho Thanh Ly, tiếc là Thanh Ly hoàn toàn không thể biết tới điểm này.

Hắc chẳng qua chỉ thấy rằng, cho dù linh hồn có ở trong thân thể của một nữ nhân đi chăng nữa cũng không thể nào tự thuyết phục mình mà đi sinh con cho một gã nam tử khác.

Nhắm chặt hai mắt, ngón tay nắm lấy chân đã trở nên trắng bạch.

Nếu phải sống khổ sở như thế, thà chết đi cho rồi! Dù gì thì bản thân hắn cũng chẳng phải chưa từng ‘chết’ đi.

Khi leo núi gặp tuyết lở, hắn đã chết một lần rồi. Tuy rằng hắn rất trân trọng sinh mệnh này, nhưng hiện tại đối với hắn mà nói, nó cũng chẳng còn mấy ý nghĩa.

Dường như đã hạ quyết tâm. Thanh Ly nghĩ bụng dù có chết, cũng sẽ không để gã nam nhân kia sống thoải mái!

7. Quyển 1 - Chương 7

Một khi đã hạ quyết tâm, Mạnh Thanh Ly cảm thấy tốt nhất trước tiên phải phá cái thai này đi.

Nhưng trong lều của hắn có rất nhiều thị nữ trông coi, làm chuyện gì cũng đều bị giám sát chặt chẽ

Hắn càng lúc càng hiểu được Hô Nhĩ Xích đích thực coi trọng đứa con chưa chào đời này.

Vậy thì cứ chờ đến khi nào khí lực hồi phục, hắn sẽ thừa dịp thị nữ không chú ý mà làm động tác nhảy dây tại chỗ, vì hắn nghe nói nếu vận động mạnh sẽ dễ bị sinh non.

Tiếc là bất cứ hành động kì lạ nào của hắn chẳng mấy chốc mà bị phát hiện và ngăn chặn.

Hô Nhĩ Xích vô cùng tức giận bước vào trướng, trông thấy Thanh Ly tứ chi bị dây tơ mềm mại cột trên giường bất động, “Đồ đàn bà thối tha không biết xấu hổ! Người tưởng ta không dám làm gì người sao!”

Thanh Ly cười một tiếng, “Người tốt nhất nên giết ta đi là hơn. Dù sao, người bắt ta chết thì người cũng giết chính đứa con mình mà!”

“Người!” Hô Nhĩ Xích tay đã vung lên, nhưng kịp thời không chế nhiệt huyết bốc lên mà buông tay.

Thanh Ly thoáng có chút thất vọng. Hắn nghĩ nếu như Hô Nhĩ Xích đánh tới chắc chắn có thể để hắn tự tay giết chết đứa con mà hắn mong muốn.

“Hừ! Đợi đến khi người sinh đứa nhỏ ra, để xem ta thế nào trừng trị người.”

Ánh mắt của Hô Nhĩ Xích khiến Thanh Ly nhớ lại ánh mắt khi Hô Nhĩ Xích chặt đứt đầu ngựa ngày đó.

Mạnh Thanh Ly thở dài

Hà tất phải dày dạn chính mình, thà là tự mình cắn lưỡi tự vẫn cho xong.

Hắn nghĩ vậy nhưng cũng không làm được. Hô Nhĩ Xích đã nhanh hơn một bước mà nắm lấy cằm hắn.

Cặp mắt trong suốt nhìn trừng trừng vào Hô Nhĩ Xích.

Kẻ kia tâm thần khê động.

“Người không muốn sinh con cho ta sao?” Hô Nhĩ Xích bắt đầu cảm nhận được tính cách cương liệt của Thanh Ly, liền đổi chiến thuật. “Trước kia chỉ là ta hù dọa người mà thôi. Chờ người sinh đứa nhỏ ra rồi, là nam hay nữ đều được cả. Người vẫn là mẹ ruột của nó, ta chắc chắn sẽ cho người một danh phận, hảo hảo đối đãi người.”

Chính là biện pháp vừa đánh vừa xoa

Thanh Ly nói, “Ta thà chết cũng chẳng muốn sinh con cho người. Người cho rằng ta chỉ vì muốn được người ban cho chút ân huệ?”

“Vậy người rút cuộc là muốn cái gì?”

“Hừ”. Thanh Ly quay mặt đi, “Ta chẳng muốn thứ gì cả. Ta chỉ muốn nhìn người khổ sở vật vờ. Người càng khản trương, ta càng muốn phá cái thai này đi! Đứa trẻ dơ bẩn này, không cần cũng được!”

“Người!”

Lần này Hô Nhĩ Xích đích thực lửa giận ngút trời. Đã rất lâu không ai có thể khiến hắn giận đến thế. Ai có thể ngờ được một nữ nhân gây yếu là vậy, mà lại có thể hết lần này tới lần khác khiêu khích sự nhẫn nại của hắn.

Nhân thần vừa chuyển, Hô Nhĩ Xích cũng không buồn dây dưa, chỉ phân phó kẻ dưới phải coi chừng, không được để Thanh Ly tự vẫn lần nữa.

“Ta không tin không tìm được cách khiến người khuất phục!” Hô Nhĩ Xích bỏ lại một câu trước khi quay đi.

Mạnh Thanh Ly chỉ cảm thấy nhục cười. Một người đã cố tình tìm chết, chẳng lẽ còn không được phép chết sao?

Vậy nên sau đó hắn tuyệt không chịu ăn uống gì cả.

Buổi chiều hôm ấy, ngoài lầu của hắn truyền đến tiếng kêu khóc thảm thiết.

Bỗng nhiên tim hắn đập loạn lên lo lắng không nguôi, nghĩ tới lời oán hận mà Hô Nhĩ Xích nói đêm hôm đó, trong lòng rối lên không ngừng.

Tiếp đó một nhóm nữ nhân trần trụi bị trói thành một dây đay vào giữa trướng.

Mạnh Thanh Ly vừa đưa mắt đã phát hiện, những người đó đúng là tỷ muội trong Hồng Trướng.

Giữa hai chân họ bị một mảng hồng, rõ ràng là bị người ta xâm phạm thô bạo.

Các cô nương trông thấy Thanh Ly đều kêu khóc xin cứu mạng.

Ý nghĩ trong đầu Thanh Ly đột nhiên biến mất.

Hô Nhĩ Xích bước vào, trên nét mặt không có một biểu cảm nào hết.

Những nữ nhân kia vừa nhìn thấy Hô Nhĩ Xích, lập tức bị dọa đến mức khóc không ra tiếng, chỉ dám nấc nghẹn.

Hô Nhĩ Xích đưa mắt ra hiệu cho binh sĩ bên cạnh.

Tên binh sĩ kia quay sang liền thuận tay bắt được một nữ nhân, một đao hạ xuống, cánh tay nữ nhân kia liền bay ra, máu chảy xối xả.

“A—”, những cô nương khác sợ đến thét chói tai. Nữ nhân bị chặt một tay sớm đã bất tỉnh.

Màu đỏ ghê người kia khiến ai nấy đều kinh sợ. Ngược lại, trên mặt binh sĩ Hung Nô chỉ thấy sự đắc ý.

Mạnh Thanh Ly đột nhiên hiểu ra rằng, bản thân mình hiện tại đang ở chốn địa ngục trần gian.

“Dừng...” Hắn khó khăn nói. Hắn nhớ nữ nhân bị chặt đứt cánh tay kia một tháng trước còn giúp hắn không phải ‘tiếp khách’.

Một nữ nhân trong Hồng trướng thoát được dây thừng liền cố chạy ra khỏi trướng. Còn chưa kịp tới cửa, nàng ta đã bị đao nhọn xuyên thân.

Thanh Ly trông thấy nét mặt ấy, lại nhớ ra chính nàng ngày ấy đã từng giúp hắn tắm rửa bên hồ, nhẹ nhàng chà vai hắn.

“Dừng tay!” Thanh Ly hét lớn.

Nhưng Hô Nhĩ Xích vẫn không hạ lệnh ngừng lại.

Bọn lính liền tục sát hại hàng loạt.

Cho đến khi Thần Y bị kéo ra, Thanh Ly tưởng như lòng mình tan nát.

Hắn lao đảo bước xuống đất, đến trước mặt Hô Nhĩ Xích quỳ xuống.

“Dừng mà- ta- người ngừng tay đi-”

Mắt đã thấy ngọn đao xẹt qua cổ Thần Y

“Ta van người, ta cầu xin người mà, người ngừng tay đi...” Thanh Ly khóc kêu lên.

Hô Nhĩ Xích ra lệnh dừng.

Mạnh Thanh Ly vô lực co quắp ngồi dưới chân Hô Nhĩ Xích.

“Ta sẽ ngoan ngoãn sinh cho người đứa nhỏ này, sẽ không làm loạn nữa, cũng không tự sát nữa. Chỉ xin người, xin người đừng làm khó dễ các nàng ấy.”

Tuy rằng mặt đầy nước mắt, nhưng thanh âm của hắn vẫn thật bình lặng.

“Tốt lắm.”

Hô Nhĩ Xích tóm lấy Thần Y từ tay tên binh sĩ kia, hắn đã nhìn ra quan hệ của nàng ta với Thanh Ly chắc chắn không phải chỉ là sơ giao.

“Chỉ cần người ngoan ngoãn, họ cũng sẽ không sao hết.”

Tỷ muội trong Hồng Y trưởng bị dẫn đi. Nét mặt kinh hãi đến ngây ngốc của Thần Y khiến lòng Thanh Ly đau thắt.

Mùi máu tươi nồng nặc khiến hắn phải che miệng không ngừng nôn khan.

“Xử lý nơi này đi. Mang nàng ta đến trường của ta.”

8. Quyển 1 - Chương 8

Được an bài trong vương trưởng trang hoàng lộng lẫy, những thứ tinh mỹ kia cũng không thể khiến Thanh Ly chú ý nửa điểm.

Thân phận hắn trước kia dù gì cũng là con trong gia đình giàu có, từ nhỏ dù không thể nói là được nâng như nâng trứng, nhưng từ trước đến nay vẫn đều là được trưởng bối cùng các anh bao bọc kỹ càng. Hắn mới hai mốt tuổi, người đang trong thời kỳ sung sức lại muốn tranh đua với người, nên mới tham gia cùng leo núi với các bạn trong trường đại học. Ai ngờ đâu gặp lở tuyết để rồi phải lưu lạc tới thời đại này chứ.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn bỗng nhận ra chính mình đã chẳng còn khả năng đối nghịch với số mệnh nữa rồi.

Trống rỗng.

Sợ hãi.

Không còn có thể dựa vào ai được nữa.

Tự bản thân cũng bất lực, chẳng khác nào con côn trùng rơi vào lưới nhện, sống chết đều nằm trong tay kẻ khác.

Đã nhủ lòng thôi thì từ bỏ, nhưng lúc này lại không thể ngừng bị thương. Bản thân hắn dù không phải là người mau nước mắt, nhưng rút cuộc lại nhịn không được mà ôm gối khóc ròng.

Dù sao thì trong mắt trưởng bối, hắn vẫn cứ là một đứa trẻ mà thôi.

Lúc này một thân hình tròn trịa đi tới. Cặp mắt ngấn lệ mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy đó là một nữ nhân, hình như chính là người đã từng cứu hắn.

Bỗng nhiên hắn thật nhớ mẫu thân, Thanh Ly nhào vào trong lòng nữ nhân kia mà khóc lóc một hồi.

Đến lúc hần khóc mệt ngủ rồi tỉnh lại, đã phát hiện bản thân đã không còn nằm trong ngực nữ nhân kia rồi, thay vào đó lại là kẻ mà hần có chết cũng không muốn thấy mặt, Hô Nhĩ Xích.

Hần sợ đến mức tụt vào góc giường.

Hô Nhĩ Xích không thể nín cười được. Thân thể to lớn cúi gập xuống nhưng trong mắt Thanh Ly, hần chẳng khác nào tử thần.

“Sao, mới bị hù một chút đã sợ đến mức thụt hết móng vuốt vào rồi à?”

Thanh Ly cắn hận nghĩ chỉ muốn tiến đến cho hần hai cái bạt tai.

Đáng tiếc là hần chỉ có nghĩ chứ chẳng dám làm.

Hô Nhĩ Xích cởi áo ngoài ra, để lộ những cơ bắp rắn chắc, có thể cảm thấy như hần chỉ cần bóp nhẹ một cái thôi, Thanh Ly chết không nghi ngờ

Mạnh Thanh Ly chỉ phải trải qua một lần thôi nhưng sự sợ hãi đối với thứ nam tính kia đã in sâu trong óc.

Hô Nhĩ Xích nắm tay Thanh Ly đưa tới trên cổ mình, để Thanh Ly chạm vào vết tích màu nhạt trên đó.

Thanh Ly vừa nhìn liền nhớ ra, hình như đây chính là dấu vết hần để lại khi lần đầu hai người ‘Gặp nhau’.

“Người là nữ nhân đầu tiên dám cắn ta.”

“Nếu như người đánh ta, ta còn cắn nữa!” Thanh Ly nhỏ giọng kêu.

Hần chợt hiểu được rằng chính mình không nên để ý tới Hô Nhĩ Xích, Mạnh Thanh Ly liền mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

Hô Nhĩ Xích cười lớn, đem hần ôm vào trong lòng.

“Khung xương của nữ nhân Thiên triều các người quả là bé a, đến khi hài nhi trong bụng lớn lên, không biết có chịu đựng được không”

Hô Nhĩ Xích nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Thanh Ly.

Hồ dữ không ăn thịt con.

Vì đứa trẻ này, việc gì hần cũng dám làm.

“Coi bộ người rất thích Trác Lang?”

Hô Nhĩ Xích nhìn bộ dạng khúc mắc của Thanh Ly, nhất thời cảm thấy nữ nhân này thập phần đáng yêu.

“Chính là nữ nhân mập mập hôm qua đó.”

Thanh Ly không thoát khỏi vòng tay Hô Nhĩ Xích, đành phải ngồi ngốc như thế.

Hô Nhĩ Xích bỗng nhẹ nhàng xoa lưng hần. Đó là một bàn tay thô ráp nhưng thật ấm áp.

“Sau này ta sẽ kêu nàng ta tới giúp đỡ người.”

Tiết trời rồi cũng vào thu. Trên thảo nguyên đã ngập tràn bầu không khí hiu quạnh.

Bên kia Thiên triều bởi còn có Tống Việt tồn tại, công lâu chẳng được, để rồi thời cơ tốt cũng trôi qua mất.

Hô Nhĩ Xích tuy rằng giận dữ, nhưng phía Hung Nô người ngựa cũng đến lúc mệt mỏi, bèn quyết định trước hết nhổ trại quay về, sau rồi mới chỉnh đốn lại.

Ngày nhổ trại từ Thiên triều quay về quả là bình lặng.

Nam nhân nhớ vợ con ở nhà, hận không thể có thêm đôi cánh để mau quay về.

Tuy rằng chiến tranh không mang lại thành quả đáng kể gì, nhưng chiến lợi phẩm có được do cướp bóc mang về cũng đủ vượt qua ngày đông giá rét nơi phương Bắc.

Tỷ muội trong Hồng Trưởng cũng bắt đầu thích ứng với cuộc sống của dân tộc Hung Nô.

Người Hung Nô dù sao cũng khác với Thiên triều. Họ không quan tâm quá mức tới tôn ti trật tự hay trình tiết gì đó. Chỉ cần là nam tử chưa kết hôn, nếu coi Hồng trưởng tử muội nào vừa mất cũng có thể lấy về được.

Ban đầu họ đương nhiên là không muốn, nhưng vì bị ép buộc mà sau cũng đành thuận ý, khiến người ta cảm thấy được thể nào là “Nhập gia tùy tục”.

Một số tử muội được binh sĩ Hung Nô đưa về nhà, về sau cũng an an ổn ổn sống qua ngày.

Đương nhiên cũng có những người sống chết thể nào cũng không theo, chẳng hạn như Thần Y.

Thần Y lại bị Hô Nhĩ Xích nhận thức chính là mối uy hiếp lớn nhất với Thanh Ly, tự nhiên cũng không đồng ý cho người khác chạm vào, cho nên cứ giam lỏng ở đó.

Mạnh Thanh Ly dù sao cũng là người trẻ tuổi. Dù trước kia hấn có bị dọa cho sợ hãi, giờ cũng đã dần dần bình phục. Mà tính cách thiếu niên lại luôn tò mò. Dọc đường đi, kiến thức của hấn mở mang rất nhiều về phong cảnh nguyên sơ nơi phương Bắc. Trác Lang ở cạnh hấn nên Hô Nhĩ Xích cuối cùng cũng yên lòng, không kêu người khác kè kè bên hấn nữa.

Trước khi về Vương đô, Mạnh Thanh Ly còn giúp Trác Lang nhổ bật.

Ở thời hiện đại, hấn cũng đã từng tới Mông Cổ, nhưng lúc đó đa phần mục dân đã đi định cư, những nhà bạt thực sự còn rất ít. Hấn đi trên thảo nguyên đều chỉ thấy nhà của người Mông Cổ được xây bằng xi măng cốt thép, hoàn toàn không có giá trị nghệ thuật nào hết.

Bây giờ được nhìn thấy một ngôi nhà thật sự được dựng nên bởi gỗ, dây thừng, chăn chiên, lại cảm thấy hưng phấn không sao tả xiết.

Tiểu nam hài nhà Trác Lang mới mười bốn tuổi, đặc biệt hợp cạ với Thanh Ly, có gì thú vị cũng đều kêu hấn. Lần trước hai người họ còn cùng nhau đỡ đẻ cho dê mẹ, khiến cho Thanh Ly cả tay toàn máu, nhưng thực sự rất vui vẻ. Dù rằng lúc sau, vì không biết nguyên nhân nên khi trông thấy bàn tay đầy máu kia, Hô Nhĩ Xích bị dọa không ít, liền cấm túc Thanh Ly mấy ngày liền.

Mạnh Thanh Ly cho tới giờ vẫn không muốn gặp Hô Nhĩ Xích.

Nguyên nhân đầu tiên là vì sợ hãi, còn nguyên nhân khác là vì hấn... xấu hổ.

Cuối cùng Thanh Ly cũng cảm nhận được ánh mắt Hô Nhĩ Xích nhìn hấn chẳng khác nào muốn đem hấn ăn tươi nuốt sống. Ban đêm lại luôn ôm hấn khi ngủ.

Lúc đầu hấn cũng không ngủ được, sau khí trời càng lúc càng lạnh, thân thể nữ nhân lại thuần âm, lại trời sinh phù hợp cơ thể nam nhân, cho nên rốt cuộc Thanh Ly cũng quen với thân nhiệt nóng bỏng của Hô Nhĩ Xích. Vì thế mà về sau ngủ cũng khá tốt.

Hô Nhĩ Xích nói với hấn cũng không nhiều, chủ yếu chỉ là hỏi hấn về tình hình đứa nhỏ mà thôi.

Hấn cũng hồ đồ hồ đồ mà đáp lại hai câu cho qua chuyện.

Lại không có gì để nói.

Trở về Vương đô đã hơn một tháng, đứa nhỏ trong bụng Thanh Ly cũng đã được bốn tháng rồi.

Đứa trẻ Hung Nô thật sự khác với Thiên triều, mới bốn tháng mà bụng đã vô cùng rõ rệt.

Thanh Ly bỗng sợ hãi, không biết khi đứa nhỏ được tám, chín tháng thì trông sẽ như thế nào đây.

May mà hấn cũng không ốm nghén, khẩu vị cũng tốt, ăn bao nhiêu cũng không đủ.

9. Quyển 1 - Chương 9

Có một lần, Hô Nhĩ Xích theo thường lệ trở lại Vương trường chuẩn bị đi ngủ, thấy Mạnh Thanh Ly đang ngồi trên tấm lông cừu trắng mềm, trên người mặc trang phục của các cô gái Hung Nô rực rỡ, đồ trang sức bằng các hạt châu đa sắc hai bên buông xuống hoà cùng nhung mao, càng tôn lên nước da ngọc ngà ấy.

Ngay lập tức cả người Hô Nhĩ Xích nóng rực lên.

Trước kia cũng có lúc bị những động tác vô ý của Thanh Ly khiêu khích, nhưng hẳn đều là đi tìm nữ nhân khác giải quyết cả. Nhớ đến lần đầu tiên cùng nàng ân ái, cơ thể nàng quả thật khác hẳn so với nữ nhân phương Bắc, làm cho hẳn khó mà nhịn được.

Nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng đã được bốn tháng, tình hình cũng đã ổn định, hẳn là không có gì phải lo nữa rồi.

Hô Nhĩ Xích vươn tay kéo Thanh Ly vào trong lòng.

Mạnh Thanh Ly ban đầu còn tưởng rằng Hô Nhĩ Xích chuẩn bị đi ngủ, theo thói quen mà ôm hẳn vào lòng, nên cũng không giãy giụa chi cả.

Ai ngờ khi Hô Nhĩ Xích bắt đầu cởi đai lưng hẳn, hẳn có chút sợ hãi.

Động tác của Hô Nhĩ Xích thực nhanh, không cần phải nói cũng biết hẳn là kẻ lão luyện trên tình trường. Hơn nữa, hẳn đã sớm quen thuộc với trang phục của Hung Nô. Ngay khi Thanh Ly đang ngỡ người thì y phục đã rút hạ.

Đến khi Thanh Ly có phản ứng lại thì Hô Nhĩ Xích đã hôn hẳn, trong khi tay kia không biết an phận mà đùa bỡn với đôi nhũ hoa.

Thanh Ly liền đẩy Hô Nhĩ Xích ra, vội vàng kéo lại y phục vừa bị cởi bỏ. Hẳn khẩn trương đứng lên, run rẩy nói, “Người, người, ta, làm gì...”

Ánh mắt Hô Nhĩ Xích ngày càng tối lại, kéo Thanh Ly trở lại bên người, không nói không rằng liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng lải nhải kia.

Hơi thở nóng rực của nam nhân kia vây quanh Thanh Ly khiến hẳn cảm thấy hổ thẹn, lại sợ hãi đến nỗi không thể hét lên được.

Hắn bắt đầu liều mình giấy dựa.

Nhưng sức lực của hẳn trong mắt Hô Nhĩ Xích chẳng qua cũng chỉ như sức con kiến càng.

Hô Nhĩ Xích tự cởi bỏ y phục trên người. Thân thể màu đồng cường tráng dễ dàng chế áp Mạnh Thanh Ly.

Chẳng mấy lâu sau trên người Thanh Ly đã không còn mảnh vải.

Thanh Ly lần thứ hai trông thấy vật thể to lớn dưới thân Hô Nhĩ Xích.

Nhớ tới sự đau đớn của lần đầu tiên ấy, khớp hàm không ngừng run lên.

Ngón tay Hô Nhĩ Xích đã đưa tới hạ thân hẳn. Tình cảnh bây giờ chẳng khác nào tiền đã lên cung, không thể không bắn.

Mạnh Thanh Ly bỗng nhớ ra điều gì, vội nắm chặt lấy tay Hô Nhĩ Xích.

“Không, không được.”

“Không có gì là không thể.” Hô Nhĩ Xích vô tình đáp.

Hai chân Thanh Ly bị mở ra để lộ huyết khẩu.

“Nhưng người sẽ làm đứa nhỏ bị thương đấy!” Thanh Ly vội vàng nói

Hô Nhĩ Xích quả nhiên cau mày, động tác vì thế mà dừng lại.

Thanh Ly vội vàng nói thêm, “Người, người quá lớn... Ta, ưm, đang mang thai mà, sẽ chịu không nổi đâu...”

Mạnh Thanh Ly trong lòng căng thẳng, liền viện vào cớ này để né tránh, không biết có hữu ích hay không nữa.

Ngờ đâu sau khi tự hấn nói ra câu đó lại ngược ngàng muốn chết. Ý nghĩ đột nhiên vẫn vơ, không biết nghĩ tới chuyện gì xấu xa mà mặt đỏ không thôi.

Hô Nhĩ Xích nhớ đến lần đầu tiên cùng nàng hoan ái đã khiến nàng ‘đau ốm’ một tháng liền, nên những lời kia không phải là không có lý.

Hô Nhĩ Xích kéo tay Thanh Ly, “Dù sao người cũng phải xử lý một chút.”

Đầu Thanh Ly xém chút nổ tung.

“Không nghe lời thì đừng trách a.”

Trong lòng Mạnh Thanh Ly coi thường mắng, hấn cũng là nam nhân kia mà.

Chẳng qua là trước kia hấn chưa bao giờ giúp nam nhân khác giải quyết chuyện đó cả.

Nhìn phân thân kia bồng bồng phần chấn, bàn tay Thanh Ly run rẩy nắm đến.

Tựa hồ như bị bàn tay lạnh giá của Thanh Ly kích thích, tiểu đệ đệ kia bỗng chốc bật lên, khiến Thanh Ly sợ đến mức lập tức rút tay về.

Nhưng rất nhanh hấn lại bị Hô Nhĩ Xích kéo lại.

Bàn tay nhỏ bé kia đặt trên tiểu đệ di chuyển có chút khó khăn, nhưng không ngờ lại khiến Hô Nhĩ Xích cảm thấy thật tuyệt.

Hấn dường như đang nhìn nữ nhân kia đến mê muội.

Thanh Ly vỗ về hấn hồi lâu, vật thể to lớn kia cũng chỉ không ngừng tràn ra dịch thể trong suốt, không có chút dấu hiệu nào là sẽ xuất ra cả.

Thứ dịch nhầy dính kia cũng giống như dầu bôi trơn, cùng với động tác của Thanh Ly mà tạo ra âm thanh dâm mỹ.

Nhất thời miệng lưỡi Thanh Ly đều khô khốc.

Hô Nhĩ Xích chợt mở mắt, ham muốn ngập tràn khiến Thanh Ly sợ hãi.

Hấn đẩy Thanh Ly xuống, Thanh Ly lập tức hiểu được bản thân mình đêm nay chỉ sợ là trốn không nổi.

Chỉ thấy hai chân hấn bị nắm chặt, Hô Nhĩ Xích không hề tiến vào mà chỉ cọ sát ở đùi non. Vật thể to lớn kia ngẫu nhiên đụng vào vùng kín, khiến Thanh Ly từng trận run rẩy.

Mạnh Thanh Ly cảm thấy so với việc Hô Nhĩ Xích trực tiếp tiến vào thì sự kích thích này còn khiến hấn khó chịu hơn, nhưng muốn ngừng cũng không ngừng được.

Một lúc sau Hô Nhĩ Xích phóng ra, giữa đùi Thanh Ly hiện ra một dòng trắng đục.

Hô Nhĩ Xích giúp Thanh Ly lau qua rồi hôn nhẹ lên trán hấn.

“Cảm ơn người, vì đã lo lắng cho đứa nhỏ.”

Mắt Thanh Ly chợt nóng. Hấn hiểu rõ Hô Nhĩ Xích thật lòng nói với hấn lời cảm ơn. Hấn cũng cảm nhận được, cho dù Hô Nhĩ Xích có là kẻ tàn ác nhưng cũng có lúc như vậy, yêu thương sâu lắng.

Hận ý trong lòng vì vậy mà đã giảm vài phần.

Hai người lúc này dường như có chút khác biệt.

Hô Nhĩ Xích kéo chiếc áo ngủ của người bên cạnh qua, cuốn lấy hai người rồi vùi mặt vào trong ngực Thanh Ly

Thanh Ly bị hấn lợi dụng vậy cũng không nghĩ ngợi gì nữa, cảm thấy người có chút mệt mỏi, liền nhắm mắt mà ngủ thiếp đi.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng Hô Nhĩ Xích nói.

“Hôm nay có phải người cùng đứa nhỏ nhà Trác Lang đi vắt sữa dê không?”

Ý thức đã có điểm mơ hồ, Thanh Ly đáp, “Hèn chi trên người đều có mùi sữa.”

Rồi sau đó hai người liền ôm nhau mà chìm vào mộng đẹp.

10. Quyển 1 - Chương 10

Hô Nhĩ Xích luôn có một trực giác kỳ lạ. Hắn cảm thấy được đứa nhỏ trong bụng Thanh Ly sẽ chính là đứa trẻ giống như hắn, có cặp dị nhân. Cho nên hắn đối với Thanh Ly muôn vàn sủng ái, thà là chính mình ủy khuất cũng phải hàng đêm trông nom nàng. Thế nhưng dù sao hắn cũng là người quyền cao chức trọng, có rất nhiều việc còn chờ hắn xử lý. Vì vậy, mỗi khi Hô Nhĩ Xích không có mặt thì lại có nữ nhân khác tới tìm Thanh Ly.

Thế giới của nữ nhân thật phức tạp a.

Hôm đó có đến năm, sáu nữ nhân hung hăng bước vào Vương trướng. Nhìn tình hình này nhất định Hô Nhĩ Xích không thể về ngay được, bọn họ quyết không để Mạnh Thanh Ly sống thoải mái.

Vì ở nơi này những người có thể nói Hán ngữ không nhiều, cho nên bên cạnh Thanh Ly luôn có một nữ nhân người Hung Nô biết tiếng Hán sẽ dịch lại cho hắn nghe.

Thanh Ly trước đây thường tới ra nước ngoài thám hiểm, bản thân lại có khả năng ngôn ngữ thiên bẩm, hơn nữa hắn đã ở cùng Trác Lang lâu như vậy, dù cho nói tiếng Hung Nô không thông thạo, nhưng nghe họ nói đã không có vấn đề gì.

Mạnh Thanh Ly vừa nhìn đã biết ‘thủ lĩnh’ đám nữ nhân này là ai.

Chờ các nàng ấy mắng cho đã đời rồi, Thanh Ly chỉ ngoáy lỗ tai, một lời không đáp.

Nữ nhân kia then quá hoá giận đã muốn xông đến gần Thanh Ly.

Hắn chỉ đứng lên vỗ vỗ cái bụng, dùng Hán ngữ nói nhanh, “Tối đây, người nghĩ rằng ta muốn sinh con cho Vương Tử nhà các ngươi chắc! Có bản lĩnh thì người tự đi mà sinh! Ta còn phải cảm tạ đại ân đại đức của người nữa kia!”

Người phiên dịch vội vàng đem lời hắn nói nói lại cho những nữ nhân kia. Quả nhiên họ không dám manh động nữa.

Mạnh Thanh Ly thừa dịp nàng ta không kịp trở tay mà rút từ trong giày ra thanh đoản kiếm phòng thân, túm lấy tóc nữ nhân kia ấn đầu nàng xuống bàn. Thanh chùy thủ kê sát bên cổ nàng, loé lên ánh bạc lạnh lẽo.

“Hừ, ta nói cho các ngươi biết, ta có muốn đứa con này hay không cũng không đến phiên ngươi quản. Trừ phi ta bằng lòng, nếu không, bất kể là ai có muốn đánh hắn, ta đều sẽ bắt kẻ đó chết thật khó coi!”

Mạnh Thanh Ly dùng tiếng Hung Nô nói thật lưu loát.

Đánh nhẽ ra Thanh Ly cố giữ nguyên tắc không đánh nữ nhân của mình. Nhưng hiện tại hắn cũng là ‘nữ nhân’ mà, phá cái lệ này có sao đâu.

Thiên tính của con người quả có điểm chung. Con của mình chỉ có thể để tự mình đóng cửa dạy dỗ, tuyệt không cho người khác động vào.

Mạnh Thanh Ly đã bị đám nữ nhân kia khơi dậy ý muốn bảo hộ mãnh liệt.

Tuy rằng rất muốn phá cái thai này đi, nhưng qua mấy tháng, có thể là do cốt nhục tương liên, hắn cuối cùng cũng hiểu được đứa nhỏ hoàn toàn vô tội, thậm chí còn cảm thấy nó có chút đáng yêu.

Cho nên hấn muốn bảo vệ đứa con này.

Nữ nhân kia sợ đến mặt mũi trắng bệch, đám người bên cạnh cũng rối loạn, không biết phải làm sao mới được.

Bỗng nhiên bên ngoài trướng có tiếng gọi tên Thanh Ly, hình như là gia nô nhà Trác Lang.

Mạnh Thanh Ly cũng chẳng muốn đấu đá với đám nữ nhân này, liền thả người đã bị hấn dọa cho chân đứng không vững ra, tiến ra ngoài xem có đã xảy ra chuyện gì.

Lão nô kia báo với Thanh Ly rằng Trác Lang ngã bệnh, muốn Thanh Ly qua đó xem sao.

Thanh Ly quỳnh lên, lập tức đi theo.

Trác Lang nằm trên giường, sốt rất cao, luôn miệng kêu Nhị Tử.

Nhị Tử chính là tên con trai Trác Lang.

Thanh Ly vội hỏi: “Nhị Tử làm sao?”

Lão nô lau nước mắt đáp, “Ngày hôm qua Nhị Tử ra ngoài săn bắn, nói muốn lấy da hươu để may áo rét cho a nương, rồi cùng với quân sĩ rời đi, tới hôm nay vẫn chưa thấy trở lại.”

Thanh Ly nôn nóng hỏi, “Sao không cho người đi tìm đi?”

“Đã gọi rồi, nhưng những người trở về lại nói rằng nơi săn bắn vừa gặp bão tuyết, tất cả đều trở lại, không ai dám đi nữa.”

Chồng Trác Lang đã mất sớm, trong lúc nguy cấp này cũng không ai đưa ra được biện pháp. Vậy nên lão nô mới đi gọi Thanh Ly tới đây, nghĩ rằng dù gì thì hai người cũng đều là nữ nhân, chắc sẽ có cách an ủi Trác Lang.

Đầu tiên Thanh Ly làm cho bản thân tỉnh táo lại. Hấn nghĩ tới binh sĩ canh giữ Vương trướng, liền lên tiếng cầu xin.

Tuy rằng Thanh Ly đích thực là tân sủng mới của Hô Nhĩ Xích, nhưng dù gì thì hấn cũng không có danh phận, nói cũng không ai nghe. Hơn nữa, một khi Hô Nhĩ Xích chưa hạ lệnh, những binh lính này cũng không dám rời khỏi vị trí để giúp Thanh Ly tìm người.

Thanh Ly không còn cách nào khác. Trông thấy Trác Lang đang mê man như vậy, hấn đành cắn răng, hạ quyết tâm tự mình phải đi tìm Nhị Tử.

Hấn đã có thai bốn tháng, không thể nào cưỡi ngựa được. Nghĩ đến trong nhà Nhị Tử có một số chó săn được hấn tự mình thuần dưỡng, đúng lúc này có thể có ích. Hấn buộc đàn chó vào xe trượt tuyết vốn trước kia định cùng Nhị Tử chơi đùa, rồi mang theo một ít thịt khô, rượu mạnh, thuốc trị thương, sài hoả, đoản đao,.. Cuối cùng suy nghĩ một lát, hấn liền mang theo trường thương, mặc áo thật dày, dẫn theo chó săn, dùng la bàn thô sơ rồi xuất phát

Lẽ ra Thanh Ly không thể không bị ngăn cản mà rời đi, thế nhưng nữ nhân trước kia bị hấn giáo huấn chính là một trong những phi tử của Hô Nhĩ Xích, lại là tiểu thư con nhà quyền quý được gả cho Hô Nhĩ Xích đã nhiều năm, địa vị cũng khá cao. Nàng ta nhìn Thanh Ly không biết sống chết mà muốn mạo hiểm cứu người trong bão tuyết thế này, vui mừng còn không kịp, thậm chí nữ nhân này tốt nhất là một đi không trở lại, nên đã đe dọa binh sĩ không được ngăn trở. Đến lúc bị Hô Nhĩ Xích phát hiện thì bất quá là dứt lốt cho những kẻ biết chuyện một ít tiền để bọn họ bầm lại rằng Mạnh Thanh Ly lén lút bỏ trốn là được.

Thanh Ly mang theo trang phục ngày thường Nhị Tử vẫn mặc để chó săn ngửi mùi, rồi đuổi theo phương hướng bọn chúng chạy đi.

Thảo nguyên cuối thu đã bị tuyết phủ một lớp dày. Những con chó cũng có sức, kéo xe tuyết chạy băng băng, tốc độ cũng không chậm.

Đã sắp hết ngày, bão tuyết lại bắt đầu gào thét.

Thanh Ly vô cùng suốt ruột, may mà hắn trước đây từng có kinh nghiệm phải thách thức với giới hạn cực đại để sinh tồn. Lúc này nghĩ lại thật sự cảm thấy được bao nhiêu cái lợi.

Thật may mấy con chó săn đó trước khi trời tối thực sự đã tìm được Nhị Tử...

Lúc này Nhị Tử đã bị đông cứng lại hôn mê bất tỉnh, lại bị tuyết rơi phủ lên. Thanh Ly vất vả lắm mới thấy được vạt áo của hắn lộ ra giữa tuyết đọng.

Nhìn sắc trời cùng với hàn phong dữ dội rít gào, không chỉ Thanh Ly mà đám cẩu nhĩ cũng có phần sợ hãi. Thanh Ly xem xét địa hình, phát hiện ra cách đó không xa có một hang động.

Nói là núi nhưng thật ra chỉ là sườn đồi, hang dù khuất gió cũng không giống như hang tự nhiên. Có lẽ là được thợ săn trên thảo nguyên tạo ra làm nơi ẩn nấp.

Hắn liền gọi lũ chó chạy đến.

11. Quyển 1 - Chương 11

Thanh Ly chỉ đoán bừa không ngờ chính xác, thật vui mừng a!

Đưa Nhị Tử vào hang rồi hắn bắt đầu nhóm lửa, đem một ít thịt khô cho cẩu nhĩ ăn. Sau đó, hắn để Nhị Tử uống rượu mạnh, rồi lại dùng rượu xoa bóp tay chân cho Nhị Tử.

Bên ngoài kia gió lớn không ngừng đập vào vách đá.

Thanh Ly bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đám tiểu cẩu cùng hai người dựa vào nhau, xua đi không ít giá lạnh.

Đến lúc nửa đêm thì bão tuyết cũng giảm đi rất nhiều.

Tuy là mang theo không ít sài hoá, nhưng rút cuộc vẫn là không đủ. Thanh Ly lại không có gan đi ra bên ngoài tìm củi khô.

Đóng lửa dần trở nên leo lắt.

Thân nhiệt của Nhị Tử đã hồi phục không ít, tay chân cũng ấm áp trở lại nhưng vẫn là chưa tỉnh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng sói tru, khiến cho lông tơ trên người Thanh Ly dựng đứng.

Hắn sẽ không xúi quẩy đến nỗi lửa sắp tắt thì gặp phải sói chứ?!

Thanh Ly hy vọng là hắn chỉ đa tâm, nhưng cho đến khi đám cẩu nhĩ lộ rõ vẻ đề phòng, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ, thì hắn đã biết, hắn lại đoán trúng nữa rồi! Thế là hắn gặp phải chó sói!

Hắn thở dài, cầm lấy hoả chiết, nếu không với ánh sáng trong này hắn cũng nhìn không rõ kẻ địch ở chỗ nào.

Hoả chiết tuy phát ra ánh sáng yếu ớt nhưng sói vốn sợ lửa nên vẫn không dám đến gần.

Bầy sói cũng không có nhiều, chỉ có khoảng sáu, bảy con.

Trong hang lại có năm con chó và hai con người, trong đó một người lại đang hôn mê bất tỉnh không biết trời trăng gì hết.

Tình thế khá nghiêm trọng.

Con đầu đàn của bầy sói quả thực là một con bạch lang hiếm thấy, toàn thân to lớn, sát khí rất nặng. Nó đã quan sát tình hình hiện tại, nhất thời cả hai bên đang trong thế giằng co. Rất lâu sau đó, dường như nó đã phát hiện ra đối thủ của mình để lộ nhược điểm, liền phái 'thám tử' tiến tới thăm dò.

Hai con sói xám lập tức vọt sang.

Mạnh Thanh Ly nắm chắc trường thương, đứng cố thủ trước cửa hang động. Hắn nhắm vào phần bụng sói đâm một kích.

Con sói bị đâm nằm bẹp trên mặt đất, rên rỉ không thôi.

Con còn lại đang quần đấu cùng đám cẩu nhĩ. Thanh Ly đã thấy mục tiêu, liền đổi trường thương thành đao, nhắm đầu sói chém tới.

Tuy rằng giết được một con sói nhưng hai con trong đám cẩu nhĩ cũng bị cản chết.

Những con sói trong đàn đều chung huyết thống, thấy cảnh đồng bọn bị giết không những không sợ mà còn trở nên hung hãn hơn.

Thanh Ly kinh hãi, toàn thân đổ mồ hôi, nhưng cũng không dám để lộ ra cho chúng thấy mình có chút nào sợ hãi. Con thủ lĩnh rất gian xảo, nếu bị nó phát hiện ra điểm yếu, chắc chắn sẽ bị ăn sạch tới mẩu xương cũng chẳng còn.

Vì hắn đã giết được hai con sói xám nên bày sói bên kia cũng có chút do dự.

Nhưng mùi máu tươi lại khiến cho bọn thú vật xao động bất an.

Không biết có phải con sói đầu đàn đã nhìn ra sự sợ hãi của Thanh Ly hay không, mà những con sói đứng bên nó liền nhận lệnh vọt sang phía đối phương.

Lũ cẩu nhĩ đều dừng cảm lao ra, trong khi đó Thanh Ly dùng trường thương quét ngang một con sói.

Dù sao thì Thanh Ly dùng trường thương cũng không có chiêu thức gì, lực cánh tay cũng không đủ, chính là tạo cho con thủ lĩnh một cơ hội mà hướng hắn tấn công.

Cánh tay Thanh Ly bị cản trúng, trường thương liền rút xuống.

Hắn chợt nghĩ, lần này thì chết thật rồi.

Nhưng hắn chết mà không cứu được Nhị Tử.

Trước mắt đã thấy hàm răng nhọn hoắt của con sói đầu đàn.

Hắn sợ hãi nhắm chặt mắt.

Ai dè cổ hắn không những không đau nhức mà sức nặng trên tay bỗng nhiên giảm đi.

Hắn mở mắt ra nhìn liền thấy một vùng sáng rực cách đó không xa, con bạch lang dưới chân đang lăn lộn trong vũng máu, thân mình bị một mũi huyền thiết ngân vũ xuyên qua.

Ánh lửa vây quanh thân hình cao lớn của Hô Nhĩ Xích. Tấm áo choàng đen bị gió thổi tung bay phấp phới, viền mũ đã bị tuyết đọng một tầng.

Nhìn dáng vẻ ấy dường như đã đi thật lâu trong bão tuyết.

Hô Nhĩ Xích thúc ngựa chạy tới, thoáng chốc đã tới bên sườn núi, vượt qua đám trận địa hỗn độn vừa rồi mà đem Thanh Ly ôm vào trong ngực.

Thoát khỏi miệng sói, thần kinh của Thanh Ly vừa rồi căng như dây đàn, giờ đã có thể thả lỏng. Hắn phát hiện ra chân đã vô lực, cả người đều dựa vào trong lòng Hô Nhĩ Xích.

Hắn nghe được tiếng trái tim đập mãnh liệt.

Là tiếng tim hắn

Và còn có cả...

Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích bế Thanh Ly còn chưa hoàn hồn lên. Quân sĩ phía sau liền bắt đầu xử lý thi thể mấy con sói đã chết rồi đưa Nhị Tử đang hôn mê kia ra bên ngoài.

Không hỏi một câu, không trách nửa lời.

Sự im lặng của Hô Nhĩ Xích khiến cho Thanh Ly thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hần cảm thấy hai cánh tay đang ôm mình còn cứng hơn sắt thép.

Ngày mới đã sang.

Qua khỏi triền núi lại vừa lúc được trông thấy những tia sáng ló ra từ phía chân trời.

Mắt trời sắp mọc rồi.

Trận bão tuyết cuồng bạo ngày hôm qua giờ cũng chỉ như một giấc mộng.

Mạnh Thanh Ly lần đầu tiên biết được rằng, thân nhiệt của con người tuy rằng không vượt quá ba mươi bảy độ, nhưng vẫn có thể sưởi ấm, vẫn có thể làm cho người ta quyến luyến không rời.

Gió Bắc vẫn thổi, nhưng Thanh Ly lại thấy thật an tâm.

Hần trong lòng Hô Nhĩ Xích dần dần ngủ thiếp đi.

12. Quyển 1 - Chương 12

Vết thương trên tay đau nhức khiến Thanh Ly tỉnh giấc. Thì ra là khi đó Hô Nhĩ Xích đang phun rượu lên vết thương của hần.

Thanh Ly ngồi bật dậy, trông thấy khuôn mặt tựa như không hồn không giận của Hô Nhĩ Xích, ngay từ đầu hần đã biết được con người kia không những đang tức giận, mà là phi thường tức giận.

Nhất thời hần cũng không dám kêu đau, đành phải cắn môi chịu đựng, vì thế mà nước mắt lưng tròng.

Hô Nhĩ Xích thấy hần đáng vẻ uỷ khuất, lửa giận cũng tiêu tan không ít, nhanh chóng băng bó vết thương cho Thanh Ly.

Trác Lang liền trở vào, quỳ gối trước mặt Hô Nhĩ Xích và Thanh Ly mà khóc ròng, nói không nên lời, chỉ dập đầu không ngừng.

Thanh Ly muốn ngăn mà ngăn không được. Hần có chút khó xử nhìn Hô Nhĩ Xích.

“Được rồi Trác Lang, đi trông nom Nhị Tử đi, đừng để hần chạy loạn nữa.”

Trác Lang lúc này mới chịu dừng lại rồi lui xuống.

Hô Nhĩ Xích đem đồ ăn trước mặt đưa tới cho Thanh Ly.

Thanh Ly sợ hần tức giận, chỉ có thể ngoan ngoãn mà ăn thôi.

Mà hần cũng thực sự đói bụng đi.

Hô Nhĩ Xích không nói không rằng, chỉ yên lặng mà nhìn Thanh Ly.

Thanh Ly cảm thấy xấu hổ, không biết làm gì khác đành phải cúi đầu cặm cụi ăn, một lời cũng không nói.

Ăn một hồi no nê rồi, Thanh Ly theo phản xạ mà ngẩng đầu nhìn Hô Nhĩ Xích.

“No rồi?”

Hô Nhĩ Xích liền đem bàn ăn dời đi.

“Vâng.”

“Tốt lắm.”

Nói xong, hần bắt đầu cởi y phục.

Mạnh Thanh Ly tròn mắt líu lưỡi, “Người, người, người làm cái gì vậy...”

“Ta muốn nàng.”

Thanh Ly bị dọa đến hoa mày chóng mặt.

“Ta nói ta muốn nàng.”

Ngữ khí vô cùng kiên định.

“Trên người ta đang bị thương mà!”

Hắn lùi một bước.

Thân thể cường tráng của Hô Nhĩ Xích lại tiến lên một bước.

“Ta sẽ không làm nàng bị thương.”

“Ta...”

“Ta sẽ không làm đứa nhỏ bị thương.”

“Người...”

Không để cho Thanh Ly có cơ hội lên tiếng, Hô Nhĩ Xích đã đem hắn đặt ở dưới thân.

Y phục trên người cũng bị xé rách.

Hô Nhĩ Xích dùng kỹ thuật điều luyện mà gợi lên ham muốn trong Thanh Ly.

Cho đến khi phân thân to lớn kia tiến vào bên trong, Thanh Ly khóc, hắn dường như đã hiểu được rằng thứ mà hắn nỗ lực bảo vệ giờ đã bị đập tan mất rồi.

Hắn hiểu được bản thân rất bất lực.

Hắn cảm giác như đang trôi nổi giữa biển khơi, có cố gắng đến đâu cũng không thể trông thấy bến bờ.

Hắn chẳng thể nào hướng người khác cầu cứu, chỉ có thể giữ chặt lấy Hô Nhĩ Xích mà thôi.

Dường như hắn đã động lòng.

Hô Nhĩ Xích mạnh mẽ chuyển động trong cơ thể hắn.

Giống như muốn tuyên bố sở hữu.

Hô Nhĩ Xích không tiến sâu vào bên trong, vẫn là lo lắng cho đứa con trong bụng Thanh Ly.

Nhưng chỉ có lão thiên gia mới biết Hô Nhĩ Xích đã mang bao nhiêu suy nghĩ khi tiến vào bên trong thân thể nữ nhân này.

Hắn biết được sự yêu mến của hắn đối với nàng thật sự rất phức tạp.

Lúc đầu chỉ là sự khinh thường, bởi vì nàng là quân kĩ. Về sau lại là quý trọng, bởi nàng đã không nề hà tới cái nguy mất đầu mà chạy về trao mật tín cho quân Thiên triều, phá hoại kế hoạch tập kích bất ngờ của hắn. Hắn lại yêu thích nàng khi nàng thà chết cũng không chịu sinh con cho hắn, nhưng lại vì tử muội mà tự hủy đi nguyên tắc của mình. Còn sau này sẽ như thế nào? Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết chính trong khoảnh khắc bạch lang lao về phía nàng, máu trong người hắn đều như đóng băng cả.

Thật may là cái cổ mảnh khảnh của nàng không bị hàm răng sắc nhọn kia cắn đứt, thật may là cơ thể nàng vẫn còn ấm áp, thật may là...

Mồ hôi trên người Hô Nhĩ Xích nhỏ xuống, lướt qua làn da mịn màng của Thanh Ly, dường như đã đưa hai người gắn kết làm một.

Hô Nhĩ Xích không yêu cầu lần thứ hai bởi Thanh Ly đã cầu xin tha thứ.

Hô Nhĩ Xích quá dũng mãnh, hắn chịu không nổi.

Bị hút vào trong vực hải mệnh môn, Thanh Ly có phần không kiểm chế được.

13. Quyển 1 - Chương 13

Thanh Ly ngủ liền một ngày một đêm

Lúc đầu thì là bị bày sới làm cho kinh hãi, về sau lại bị Hồ Nhĩ Xích dọa cho sợ phát khiếp.

Chỉ có đứa nhỏ là đáng thương a.

Khi tỉnh lại thì cũng là lúc lên đèn. Ngoài trường vô cùng náo nhiệt. Mọi người dường như đang vội vã chuẩn bị cho một buổi tiệc nào đó. Ngoài quảng trường có đốt một đồng lửa, bên cạnh đó là một chiếc khung cao, trên có treo bảy tấm da sới đang tung bay trong gió.

Đám thị nữ thấy Thanh Ly đã tỉnh, riu rít vây quanh rồi ba chân bốn cẳng thay trang phục cho hắn.

Thanh Ly khoác trên người chiếc áo khoác trắng tuyết của người Mông Cổ có thêu hoa chìm. Áo choàng mùa đông không cần tới đai lưng nên không để lộ ra cái bụng đã có thai bốn tháng của hắn. Mang trên người đồ trang sức lộng lẫy, Thanh Ly tuy rằng trong lòng chẳng muốn nhưng vẫn cứ bị thoa thêm son phấn.

Bị đám nữ nhân vây quanh một lúc thì vị Hung Nô Vương tương lai mà bọn họ sùng bái đã đến.

Ánh lửa chiếu trên Hồ Nhĩ Xích, khuôn mặt ấy so với ngày thường có phần dịu dàng hơn, trông thấy Thanh Ly xuất hiện, hắn liền đứng lên.

Mọi người đang vui đùa thì nhìn theo ánh mắt Hồ Nhĩ Xích, trông thấy nữ nhân thanh lệ bận trên người áo bào trắng đang được những nữ nhân khác vây quanh, tựa như tiên giáng trần.

Nhất thời toàn trường yên tĩnh.

Thanh Ly cảm thấy có chút bối rối không hiểu tại sao hắn vừa đi ra thì tất cả đều im lặng.

Hồ Nhĩ Xích trông thấy khuôn mặt Thanh Ly, trong đầu chợt nóng lên, cảm thấy cảnh tượng này thật quen mắt.

Không biết là ai đã phát ra một tiếng cảm thán, “Thật giống Vương phi Ngọc Tề Nhi a!”

Đúng rồi!

Hồ Nhĩ Xích bất giác tỉnh ngộ.

Dung mạo này, thần sắc này, thân thể đã từng thề sống chết bảo vệ người thân kia...

Thật giống quá.

Nhất thời trong mắt cảm thấy chua xót

Đoàn người reo hò ầm ĩ. Rất nhiều người hô tên nữ nhân anh dũng. Họ đã cất lời chào với con người đã không quản nguy hiểm mà đi cứu người trong cơn bão tuyết, không những thế còn dũng cảm đấu với bảy sới trong khi bản thân lại đang có thai.

Đôi chân Thanh Ly có chút đứng không vững. Lần đầu trải qua tình huống này khiến hắn cảm thấy chân như bước vào khoảng không vậy.

Thoáng chốc lão đảo.

Hồ Nhĩ Xích liền tiến tới đỡ lấy hắn, thân thiết mà đưa hắn tựa vào trong lòng mình.

Mọi người vui sướng vừa đốt lửa vừa ca múa tưng bừng.

Nhị Tử sau khi tỉnh lại đã có thể đi lại được, liền kéo thân tới cảm tạ Thanh Ly cùng Hô Nhĩ Xích, còn muốn bái Thanh Ly làm nghĩa mẫu.

Thanh Ly lúc này mới hiểu được, thì ra buổi lễ mừng này được tổ chức là vì hắn.

Đối với Nhị Tử đang quỳ lạy đó, hắn thật sự có chút lúng túng, không biết làm sao mới phải. Về sau vẫn là Hô Nhĩ Xích thay hắn chấp thuận, Nhị Tử mới mừng rỡ mà lui xuống.

Cặp mắt kim đồng kia nhìn hắn khiến hắn cảm thấy bản thân như chìm giữa lòng biển mênh mông, tưởng chừng không sao thở nổi. Hắn vội vã chuyển ánh mắt nhìn vào đồng lửa, tránh né cái nhìn của Hô Nhĩ Xích. Nhưng dù là như thế, Hô Nhĩ Xích vẫn có thể tạo cho hắn một áp lực vô hình.

Thanh Ly cảm thấy mình càng lúc càng giống nữ nhân, bởi vì khi trông thấy Hô Nhĩ Xích, tim hắn đột nhiên đập loạn lên.

Rất nhiều người hướng Thanh Ly kính rượu.

Tất cả mọi người đều biết Thanh Ly đang có thai nên không thể uống được, rõ ràng là muốn Hô Nhĩ Xích ra mặt uống thay. Dù là ai Hô Nhĩ Xích cũng không từ chối, mà nghìn chén không say. Tuy là thế nhưng về sau cũng là quá chén.

Lễ mừng tới đêm khuya mới kết thúc.

Đưa Thanh Ly về phòng, Hô Nhĩ Xích ôm hắn thật chặt, hồi lâu sau liền ngủ.

Lúc trước Thanh Ly đã ngủ rất nhiều rồi nên trong lúc này cũng không muốn ngủ nữa. Vốn định đẩy tay Hô Nhĩ Xích ra để đi uống nước, vậy mà cánh tay đó chẳng xê dịch chút nào. Hắn đành thở dài. Động tác của Thanh Ly vừa rồi dường như đã quấy rầy Hô Nhĩ Xích. Hắn cầu nhàu một tiếng rồi ôm Thanh Ly càng chặt thêm. Khuôn mặt cuối cùng vẫn dán vào ngực Thanh Ly, khiến cho Thanh Ly thật khó xử a.

14. Quyển 1 - Chương 14

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hô Nhĩ Xích đã đi mất.

Thanh Ly đi tìm Trác Lang cùng Nhị Tử, nhân tiện thăm hai con chó săn may mắn còn sống sót.

Cho chó con ăn xong rồi mà Trác Lang vẫn nói không ngừng.

“Điện hạ đã xử phạt mấy nữ nhân hại nàng, bắt bọn họ trục xuất khỏi Vương triều. Những kẻ dè tiện ấy dám to gan làm nguy hại đến con cháu nối dõi của Hoàng thất, người thân trong bộ tộc của các nàng ấy cũng sẽ không dám thu nhận giúp đỡ đâu. Coi như đã giúp nàng xả cơn giận này rồi.”

“Vậy à.” Thanh Ly nhẹ nhàng đáp lại, không có gì là quan tâm đến vấn đề này cả.

Tựa hồ như nhớ tới chuyện gì, Thanh Ly hỏi, “Ngọc Tề Nhi là ai vậy?”

Trác Lang có phần kinh ngạc, “Người không biết sao? Ngọc Tề Nhi chính là mẫu phi của Hô Nhĩ Xích điện hạ đấy!”

“Hả...” Thanh Ly thoáng ngẩn người.

“Khi điện hạ được bốn tuổi, Vương phi Ngọc Tề Nhi đã vì bảo vệ điện hạ mà bị sói cắn chết... Nghe nói chính là con bạch lang đầu đàn đấy. Điện hạ khi trưởng thành vẫn muốn giết được nó để báo thù cho mẫu phi. Nhưng con sói đó rất xảo quyệt, lúc nào cũng thoát khỏi tay điện hạ.”

“Lần này thật đúng lúc, giúp cho điện hạ giết được bạch lang. Tuy rằng không biết có phải thực sự là con bạch lang đã cắn chết mẫu phi của điện hạ hay không, nhưng mà nói sao thì nói, coi như đã báo được thù. Khó trách điện hạ lại cao hứng như thế!”

“Ừ...”

Thanh Ly có chút như đi vào chốn mộng lung.

Thảo nào Hô Nhĩ Xích khi đó lại khẩn trương như thế. Phải chăng là vì mình khiến hắn nhớ tới mẫu phi...

Thanh Ly lắc đầu, hắn nghĩ chuyện đó cũng không liên quan đến mình, liền trở lại giúp Trác Lang thu xếp da dê.

Dê trong nhà Trác Lang được nuôi dưỡng rất tốt, cho được loại bì thảo rất dày, lông sáng mang màu trắng của ngọc châu.

Trác Lang dường như nghĩ đến việc gì đó, “Ta nói, Yên La à, loại bì thảo này là hàng thượng đẳng, hãy mang đi may cho điện hạ chiếc áo choàng đi. Đồ của nàng làm chắc chắn điện hạ sẽ yêu thích.”

Thanh Ly đỏ mặt. Làm y phục gì gì đó không phải là việc của nữ nhân sao.

“Ta cần gì phải làm y phục cho hắn.”

Khi hắn trở lại vương trưởng thì Hô Nhĩ Xích đã có mặt rồi. Thấy Mạnh Thanh Ly bước vào, Hô Nhĩ Xích liền gọi hắn tới gần.

Hô Nhĩ Xích ấn Thanh Ly ngồi xuống rồi nắm lấy chân hắn, để hắn xỏ vào đôi giày bằng lông.

“Cái gì đây?” Thanh Ly cúi người sờ sờ hỏi.

“Cái này làm bằng da bạch lang đấy.” Hô Nhĩ Xích ngắm nghía một hồi, ra chiều hài lòng. “Ta đã sai người làm riêng cho nàng, xem ra rất vừa vặn.”

Thanh Ly nhớ tới vừa rồi chính mình mở miệng nói không muốn may áo khoác cho Hô Nhĩ Xích, vậy mà Hô Nhĩ Xích lại cho người may giày cho hắn.

Thanh Ly vuốt đôi hài, mỉm cười nhẹ nhàng.

Ở một bên, Hô Nhĩ Xích nhìn đến ngây người.

Đã biết Thanh Ly lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng cười.

Khoé môi nhẹ nhàng nâng lên, thủy nhãn lung linh, ánh mắt linh động, thật giống như mặt nước nơi thiên trì, mang một màu xanh biếc, ngập tràn sắc xuân.

Hô Nhĩ Xích ôm lấy Thanh Ly khẽ gọi, “Yên La...”

Hơi thở ấm áp phả trên cổ Thanh Ly, nhồn nhột.

Thanh Ly suy nghĩ một chút rồi nói, “Thanh Ly.”

“Sao?” Hô Nhĩ Xích không kịp phản ứng.

“Gọi ta Thanh Ly.”

Hô Nhĩ Xích nhẹ nhàng cất tiếng, “Thanh Ly.”

Cảm giác được thân thể trong lòng mình run lên, Hô Nhĩ Xích thật vui mừng, cứ gọi ‘Thanh Ly’, ‘Thanh Ly’ không ngớt.

Thanh Ly cũng hiểu được chính mình vì chuyện nam nữ mà cả ngày sầu muộn, càng lúc càng quái đản, thôi thì cứ thuận theo lòng mình mà làm.

Một tiếng ‘Thanh Ly’ này tựa như đã gọi vào thật sâu trong tâm khảm hắn.

15. Quyển 1 - Chương 15

Đáng tiếc là bầu không khí tưng bừng của ngày hội xuân không duy trì được bao lâu.

Hung Nô Vương ốm đau liệt giường suốt nửa năm qua, cuối cùng cũng không thể chống chọi nổi với căn bệnh thâm niên đã xâm chiếm từ lâu. Vậy mà đã hy vọng rằng chỉ cần qua được mùa đông giá rét thì con người từng một thời kiệt xuất, hô phong hoán vũ ấy cũng có thể chống đỡ thêm một năm nữa.

Sau tang lễ được tổ chức trọng thể, vị hoàng đế đã qua đời sẽ được một cỗ xe ngựa đưa đi tới nơi tận cùng của thảo nguyên. Ở nơi đó, chờ đợi hắn chỉ có bầy sói hoang. Đây chính là hình thức “Thiên táng” của người dân phương Bắc, không giống với nghi thức của Tây Tạng.

Vì Thanh Ly không có thân phận chính thức nên không được phép tiến vào điện chính, chỉ có thể từ xa đứng nhìn. Từ nơi đó, hắn trông thấy Hô Nhĩ Xích đang vận tang y quỳ gối trước linh cữu của tiên hoàng.

Cho dù là phụ hoàng qua đời, Hô Nhĩ Xích vẫn giữ nguyên nét mặt bình thản, không thể nhận ra bất cứ sự buồn thương nào.

Nhiều vị đại thần cho rằng, đó chính là khí phách vương giả.

Thanh Ly thì chỉ cảm thấy xót thương trong lòng, cuối cùng không đành lòng nhìn tiếp, liền trở về phòng.

Đêm xuống.

Hắn và Hô Nhĩ Xích đã nhiều ngày không gặp mặt. Đến khi Thanh Ly tỉnh lại đã là lúc nửa đêm, lại phát hiện bên giường có bóng người. Hắn khẽ thở dài khoác áo ngồi dậy.

Khêu bắc cho đèn sáng hơn, hắn chợt trông thấy trong tay Hô Nhĩ Xích đang nắm vật gì đó.

Đó chính là bội đao mà tiên hoàng vẫn đem theo bên người. Chỉ là một thanh đao mộc mạc nhưng cứng rắn, là thanh bội đao trên đời hiếm gặp.

Đáng tiếc là đao còn mà người đã khuất.

Thanh Ly giúp Hô Nhĩ Xích cởi áo ngoài, nhẹ nhàng nói, “Đã khuya rồi, ngươi cũng nên đi ngủ thôi.”

Âm thanh êm ả mà thân hoà, tựa như gió xuân mơn trớn vết thương, lại khiến cho những nỗi đau chồng chất trong lòng đau nhức.

Hô Nhĩ Xích tựa đầu gối lên chân Thanh Ly, để khuôn mặt áp vào bụng hắn.

Thanh Ly bỗng nhiên muốn vuốt ve mái tóc của nam nhân này, nhưng lại kinh hãi phát hiện ra tình cảm khác lạ trong lòng mình, khiến đôi tay do dự mà dừng lại giữa khoảng không.

Người nam nhân ấy lúc này dù nhìn không thấy cảm xúc nhưng cơ thể lại có chút co giật.

Thanh Ly cảm thấy bụng mình lạnh lạnh. Phải chăng là nước mắt của người kia?

Cuối cùng hắn vẫn là vô thức vuốt nhẹ mái tóc người nam nhân ấy.

Không biết có phải vì hành động đó có gì không phải hay không mà thân thể kia lại càng run rẩy. Phảng phất trong không gian nghe được tiếng nghẹn ngào.

Chung quy vẫn là không thể bỏ mặc được mà!

Thanh Ly đành cam chịu vậy. Hắn từ xưa đến nay vẫn là người mềm lòng. Nếu lại phá bình hắn thì hắn nhất định sẽ khiến Hô Nhĩ Xích sống không được yên ả. Nhưng thấy được sự yếu đuối của người kia thì tất cả những gì không tha thứ nổi hắn cũng xí xoá hết.

Thậm chí còn có thể bỏ qua một bên việc linh hồn của mình là nam nhân nữa.

Chẳng lẽ thân thể nữ tính của Tô Yên La lại khiến cho hắn nảy sinh tình cảm với một người nam nhân khác sao?

Thanh Ly không sao hiểu nổi.

Hắn lắc lắc cái đầu, không muốn nghĩ nữa.

Nghĩ Hô Nhĩ Xích đã ngủ say, hắn liền nhẹ nhàng để đầu Hô Nhĩ Xích lên chiếc gối mềm rồi đắp cho hắn tấm chăn. Nhìn nam nhân trước mặt một hồi vì nhiều ngày vất vả mà khuôn mặt xanh xao, đúng là một đêm mất ngủ mà.

Sau tang lễ của tiên đế, không bao lâu sau thì Hô Nhĩ Xích kế vị, trở thành Hung Nô Vương đời tiếp theo.

Đại phu chẩn mạch nói rằng Thanh Ly khoảng một tháng nữa sẽ đến ngày lâm bồn. Hô Nhĩ Xích thật cao hứng a. Trong khoảng thời gian này, đây chính là chuyện đáng để chúc mừng nhất.

Thanh Ly lại có điểm u sầu. Dù sao thì chuyện sinh con đẻ cái này cũng không nằm trong kế hoạch cả đời của hắn.

Hô Nhĩ Xích tựa hồ hiểu được tâm sự của hắn nên thời gian nhàn rỗi đều ở bên cạnh Thanh Ly.

Thanh Ly lại rầu rầu không nói khiến Hô Nhĩ Xích cũng có phần lo lắng. Hắn từ trước đến nay chưa từng và cũng không có ý nghĩ nói ra những lời lấy lòng kẻ khác, mà lúc này lại tha thiết muốn tìm một đề tài nào đó để khiến cho Thanh Ly phân tâm.

Chỉ có điều, hắn đã chọn phải một câu chuyện không nên nói

“Thanh Ly, Đồng phi cũng đang có thai đấy. Mọi người đều đang đoán xem ai trong hai nàng sẽ sinh cho ta được người kế vị.”

Đây chính là chuyện mới xảy ra gần đây nhất mà dân chúng cũng đang đều hằng say bàn luận.

Thanh Ly nghe xong cả cơ thể căng cứng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Hô Nhĩ Xích xem thấy tình thế không ổn, âm thầm kêu thầm. Hắn vội vàng ôm chặt lấy Thanh Ly, nhẹ nhàng nhẹ nhàng mà nói, “Ngốc à, không cần lo lắng. Dù là Đồng phi có sinh ra đứa nhỏ có cặp kim đồng, ta cũng sẽ chỉ yêu mình nàng thôi, Yên Thị của ta.”

Nữ nhân có thể ngồi ở vị trí Trắc Phi, vị trí cao nhất mà một phi tử có thể đạt được, ở bên Hô Nhĩ Xích chỉ có thể là mẫu phi của người kế thừa.

Thanh Ly nghe được lời này, tâm gan đều co thắt lại, đau như bị kim châm muối xát.

Hắn sao có thể quên mất rằng Hô Nhĩ Xích chính là một vị vua thời cổ đại. Trong nền văn hoá này có vương tôn quý tộc, có tam thê tứ thiếp. Hắn lại được thừa hưởng một nền giáo dục hoàn toàn khác, làm sao có thể ép Hô Nhĩ Xích phải làm theo. Hô Nhĩ Xích đã không để ý đến thân phận quân kỹ của hắn trước đây, cũng vứt bỏ tập tục mà khẳng khái lập hắn làm Hậu. Tấm lòng hắn như vậy đã là trên đời hiếm có rồi.

Thế nhưng, Thanh Ly vẫn là không thể chấp nhận được.

Khoảng cách giữa hai người – tính cách, thân phận, quan niệm tư tưởng – cứ vậy mà kéo dài ra. Vậy thì làm sao hai người có thể chung sống đến đầu bạc răng long?

“Thanh Ly, sao nàng lại khóc?”

Hô Nhĩ Xích lo lắng mà lau nước mắt trên mặt Thanh Ly.

Thanh Ly dần hồi phục tinh thần. Thì ra chính mình vừa rồi vô thức mà rơi lệ. Hắn đẩy Hô Nhĩ Xích ra, cúi đầu nói, “Ta không muốn làm Yên Thị gì hết. Sau khi đứa nhỏ chào đời, ta sẽ đi.”

Trên trán Hô Nhĩ Xích gân xanh bạo khởi.

Bị hắn nắm chặt hai vai đau đau từng trận.

“Tại sao?”

Thanh Ly không đáp. Hắn chỉ dùng ánh mắt ngập tràn bi thương mà nhìn Hô Nhĩ Xích.

“Nàng để tâm đến mối thù giữa Hung Nô và Thiên triều sao?”

Thanh Ly bản thân là người của thế giới hiện đại. Trong quan niệm của hắn, hắn đã cho mình là một thành viên của đại dân tộc Hung Nô rồi, làm sao có thể để bụng chuyện này.

Liền lắc đầu.

“Hay là nàng không tha thứ việc ta đã làm với nàng trước kia?”

Thanh Ly căn bản không phải là người hay thù dai. Mà Hô Nhĩ Xích sau chuyện đó đã chiều hắn đủ bề lại chẳng hề để tâm đến ánh mắt của người khác. Dựa vào thân phận của hắn, khiến cho hắn phải nhượng bộ như vậy đã là đáng quý lắm rồi. Thanh Ly cũng không phải là người không biết suy nghĩ.

Nhưng quả thực trong lòng hắn có nỗi khổ, cho nên vẫn là yên lặng không đáp.

Cặp mắt Hô Nhĩ Xích đỏ rực, toàn thân vì giận dữ mà phát run lên. Một lúc sau mới xoay người bước đi.

Ngoài trướng vang lên tiếng nổ. Chính là âm thanh của tất cả những thứ bị đập bể. Tiếng cầu xin của nô tỳ vang lên không dứt, “Thỉnh đại vương bớt giận”.

Thanh Ly cảm thấy trên người toàn bộ sức lực dường như đều bị hút cạn. Ngã xuống giường, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm lên đỉnh trướng.

16. Quyển 1 - Chương 16

Thanh Ly cùng Hô Nhĩ Xích cứ căng thẳng như thế cũng đã gần nửa tháng. Thanh Ly đương nhiên sẽ không giống những phi tử khác tìm cách lấy lòng người kia. Hô Nhĩ Xích lại càng không bỏ được sự kiêu ngạo của bản thân. Mỗi ngày hắn ở bên những nữ nhân khác mà trong lòng vẫn chỉ nhớ tới Thanh Ly.

Cuộc chiến tranh lạnh này khiến cho nội ngoại cung đình đều kinh hồn táng đờm. Không ít người bị chịu trận đã phải tới cầu xin Thanh Ly đi dỗ dành Hô Nhĩ Xích.

Thanh Ly chỉ đáp, “Đại vương của các ngươi là đứa nhỏ chảnh? Còn muốn người ta đi dỗ dành sao? Sao không bảo Trác Lang đi cho xong đi.” khiến người ta dở khóc dở cười.

Sau khi đem những kẻ tới cầu xin đuổi ra ngoài, Thanh Ly lấy tấm da dê giấu ở dưới đệm mở ra, dùng bút họa nên một bức tranh nào đó.

Thanh Ly càng lúc càng cảm thấy được ngày đứa trẻ sinh ra sắp tới rồi. Đêm qua hắn khó khăn lắm mới ngủ được, vậy mà lại bị đứa nhỏ đá một cái, đành phải tỉnh lại. Chân và mặt đều hơi hơi sưng phù. Đại phu nói xương chậu của hắn khá nhỏ, lo lắng không biết có thể thuận lợi mà sinh con được không, nên đã mang cho hắn rất nhiều dược thiện để tắm bổ.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra nên Hô Nhĩ Xích đành phải lén lút, thừa dịp Thanh Ly đi ngủ mà tới trông nom hắn.

Nhưng vẫn là người tính không bằng trời tính, rút cuộc lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nói đến những quân kỹ đã được thả ra kia, họ đã vì chiến tranh mà phải lưu lạc, bây giờ trở lại hoặc là quay về cố hương, không thì cũng tìm một nơi để dừng chân ở lại. Chỉ riêng người tình của Thần Y vẫn nhớ tới nàng, vẫn còn ở nơi cũ chờ tin nàng.

Thần Y liền nhân cơ hội này mà tìm tay phó tướng kia. Hắn dựa theo những giải thích của Thần Y về địa lý, hoàn cảnh, phong thổ,... rất nhiều những điều mà Thiên triều không biết về Hung Nô, liền viết tấu báo lên cho Tống Việt.

Tống Việt cau mày, liền nảy ra sáng kiến.

Hắn cho rằng Hung Nô luôn vào cuối mùa hạ lo lương thảo binh mã mà tấn công Thiên triều, khiến cho Thiên triều từ trước tới giờ luôn ở thế bị động. Nếu như không xoay chuyển thế cục, để cho Hung Nô mấy năm liên tiếp tấn công, không chỉ sẽ làm cho tâm lý sợ hãi của binh sĩ tăng thêm, mà còn làm cho Hung Nô

càng thêm kiêu ngạo. Nhưng với khí hậu giá lạnh của phương Bắc như thế này, đại quân tấn công sẽ quá mạo hiểm.

Tổng Việt cử đi đội quân cảm tử do chính hấn đích thân huấn luyện, vào đầu mùa xuân khi Hung Nô không kịp phòng bị mà bất ngờ tập kích. Mục đích không nhằm tiêu diệt Hung Nô mà chỉ muốn khiến cho thế cục hỗn loạn.

Vậy nên vào đêm trước khi Thanh Ly lâm bồn, tại phương Bắc hoả quang trùng thiên, máu tươi một mảnh.

Đêm khuya hôm đó, Thanh Ly vừa chuẩn bị đi ngủ thì tiếng kèn khải cấp vang lên rung trời. Vì bị đánh úp bất ngờ mà bên ngoài kia ánh lửa dữ dội. Bỗng nhiên có tiếng người hô lớn, “Đồng phi bị đâm!”

Thanh Ly bỗng nhiên nhớ ra, Đồng Phi không phải chính là phi tử mà Hô Nhĩ Xích đã từng nói là có thai đó sao?

Hắn chợt hiểu được sự việc, liền vội vàng ra song cửa nhìn xem.

Nhưng lúc này đã không còn tác dụng.

Đội quân đột kích của Thiên triều đã sớm đã tới được chỗ hấn. Không bao lâu sau, cửa sổ liền bị bật ra, một tên hắc y dùng cung nhắm thẳng vào Thanh Ly. Đúng trong lúc này, cửa phòng Thanh Ly bị đá văng ra. Hô Nhĩ Xích cặp mắt đỏ rực mà thét gọi ‘Thanh Ly!’

Tên thích khách thoáng sững sờ, rồi ngay lập tức hướng mũi tên về phía Hô Nhĩ Xích. Hấn đoán chắc được tên đồng bọn phụ trách việc ám sát Hô Nhĩ Xích đã thất bại rồi. Mà giết được Hô Nhĩ Xích không phải còn giá trị hơn sao? Chắc chắn so với việc giết chết Thanh Ly còn đáng giá hơn rất nhiều.

Một tia sáng xẹt qua trong mắt, Thanh Ly còn chưa kịp suy nghĩ. Đến khi hấn phản ứng lại được thì đã cảm thấy ngực mình đau nhức.

Mũi tên đã cắm xuyên qua lồng ngực.

Ngực bị thương khiến máu tràn ra khoé miệng. Hô hấp trong chốc lát bắt đầu khó khăn. Hấn cảm nhận rõ trái tim bị co rút lại. Đôi mắt hấn lúc này đã trở nên mờ mịt.

Kẻ ám sát đã bị Hô Nhĩ Xích một đao chém chết.

Hấn chẳng còn thời gian quan tâm đến bất cứ điều gì mà ngã vào trong lòng Hô Nhĩ Xích.

Thanh Ly ôm chặt cánh tay Hô Nhĩ Xích. Hấn mơ hồ cảm thấy miệng Hô Nhĩ Xích mấp máy, nhưng lại không thể nghe rõ được tiếng động nào cả. Thanh Ly biết rõ thời gian của mình chẳng còn lại là bao.

“Tiểu hài... tiểu hài tử... trong bụng ta... Chờ ta mất đi ý thức... Người kêu đại phu... dùng... dùng dao... cẩn thận rạch ra... Đem... đứa nhỏ... lấy ra... Còn có thể sống...”

Thanh Ly đưa tay lấy tấm da dê đặt dưới đệm, “Trước kia ta... đã từng học qua... vẽ bản đồ... Tiếc là... bức tranh... chưa kịp hoàn thành...”

Thanh Ly mặc dù không nghe được tiếng nói của mình nữa, cũng biết những lời mình nói người khác khó mà nghe được, thế nhưng, hấn vẫn muốn cố nói những lời cuối cùng.

“Dừng... chiến tranh... Hung Nô bây giờ... không thể đánh đổ... Thiên triều đâu... Nghỉ ngơi dưỡng sức... Mở rộng giao thương... Thiên triều... cần người làm quan... Chờ... chờ nội bộ bên trong... tan rã...”

Bàn tay vốn định chạm vào khuôn mặt ấy, vậy mà chỉ nói được đôi câu, khí lực đã cạn.

Hô Nhĩ Xích vội cầm lấy tay Thanh Ly, để bàn tay không còn huyết sắc ấy chạm vào mặt mình.

Thật lạnh lẽo.

Những giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống đọng trên tay Thanh Ly, nhanh chóng mà trở nên giá lạnh.

Sau cùng Thanh Ly cũng nhắm mắt, trong lòng Hô Nhĩ Xích.

Nhưng nét mặt kia lại thật bình an.

17. Quyển 1 - Chương 17

Thanh Ly cảm thấy cơ thể thật nhẹ nhàng. Hắn hiểu được bản thân chắc chắn đã chết rồi. Thế nhưng hắn vẫn rất hài lòng.

Không cần phải trải qua cảm giác đau đớn khi sinh con, cũng không cần phải tiếp tục làm nữ nhân nữa.

Mặc dù không thể thấy được đứa con mà mình đã bao bọc chín tháng mười ngày, nhưng hắn biết rõ, nếu như đứa nhỏ có thể tồn tại được, nhất định sẽ biết ‘mẫu thân’ yêu hắn đến nhường nào. Hô Nhĩ Xích chắc chắn sẽ chăm sóc cho nó chu đáo. Điểm đó hắn rất an lòng.

Những chuyện tình cảm đó thôi thì cứ để nó trôi theo dòng nước.

Hắn thoải mái thở ra một hơi.

Bỗng đâu bên tai lại truyền đến tiếng người

“Ngọc tướng công có hơi thở rồi!”

Âm thanh lộn xộn không ngừng vang lên. Lách cách lách cách, khiến đầu Thanh Ly đột nhiên đau như búa bổ, tất cả xúc giác đều quay về. Cổ họng dường như muốn bốc cháy.

“Nước...”

Hắn khó nhọc mở mắt, hướng về phía người xa lạ đang ở trước mắt kia, thều thào nói.

Nha hoàn đang ở bên giường nhanh nhẹn đi lấy chén nước mang đến, đỡ Thanh Ly ngồi dậy.

Dòng nước mát lạnh chảy vào trong yết hầu, khiến cho ý thức của Thanh Ly dần dần hồi phục.

Những đồ đạc bày biện trong căn phòng này rõ ràng không phải là của Hoàng trưởng Hưng Nô, mà lại giống như là của một gia đình người dân của Trung Hoa thời xưa.

“Xin hỏi... đây là nơi nào vậy?”

Đột nhiên ý thức được âm thanh của mình, hoàn toàn không phải là tiếng nói của nữ nhi. Tuy rằng không hẳn là trầm thấp, nhưng vẫn là giọng của một nam nhi mà.

Hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, trong lòng căng thẳng.

Qua hình ảnh phản chiếu trong chén nước, hắn thấy được thần sắc của mình lúc này. Mặc dù tóc tai có lộn xộn, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống, nhưng khuôn mặt ấy mỉa mai vô cùng. Tuy không thể nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng thập phần khí khái.

Tô Yên La quả thực đã chết.

Thanh Ly lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn thực sự không ngờ, mình chẳng những không quay về thế giới trước kia mà lại bị kẹt ở đâu thế này?

Đối với số mệnh thích trên đầu con người này, hắn hết sức mệt mỏi.

Tiểu nha hoàn vội vàng chạy ra gọi người. Chỉ chốc lát sau, một người đã trang điểm thật dày, nói đúng hơn là một nam nhân có khuôn mặt được tô vẽ thật lộng lẫy, tiền hô hậu ủng mà tiến vào. Không khí nồng nặc mùi son phấn.

“Ngọc Quan Nhi, người đúng là có phúc a. Chẳng phải được Tổng tướng quân coi trọng sao? Sao không cố gắng một chút? Lại bày trò tự sát rồi mất trí nhớ? Đừng tưởng lão nương không dám động đến người nha!”

Nam nhân kia cầm chiếc quạt lông lộng lẫy chỉ vào mũi Thanh Ly mà mắng.

Thanh Ly xoa xoa trên mặt chỗ ‘mưa xuân’ bắn vào, thở dài. Vừa mới thoát khỏi thân phận quân kỹ, lại rơi vào cái thùng lộng mang tên ‘Tướng công quán’.

Tiểu nha hoàn sợ hãi mà ở phía sau Thanh Ly nhỏ giọng khuyên can.

“Ngọc tướng công, ngài hãy nghe lời Hoa gia đi mà. Hoa gia thường ngày hiểu ngài nhất, cũng sẽ không nỡ mà phạt ngài đâu.”

Một câu nói đó thôi làm cho Hoa gia dù có mang đầy cả một bụng hỏa khí cũng không phát tiết ra được. Hắn đành ném một câu, “Nuôi cho tốt đi, giờ thì tự mình làm khổ mình mà!”, rồi khoé mắt đỏ lên, xoay bước đi ra.

Thanh Ly cảm thấy Hoa gia cũng đã vì vị “Ngọc tướng công” này mà nhọc lòng rồi. Đáng tiếc là Ngọc tướng công hắn cũng đã không còn. Nếu không thì hắn làm gì có cách nào mà chiếm hữu thân thể này được.

Đợi cho sai dịch ra ngoài rồi, Thanh Ly được tiểu nha hoàn chăm sóc, dựa mình vào tấm đệm mềm mại. Hắn cảm thấy hiện tại việc quan trọng nhất là phải biết được tình trạng của mình.

18. Quyển 1 - Chương 18

Tiểu nha hoàn tên gọi Hồng Nhi, dù không phải cái tên quá đặc biệt, nhưng được cái là dễ nhớ.

Thanh Ly cả người vô lực, đặc biệt cổ lại đau nhức. Soi vào gương đồng mới biết trên da còn lưu lại một vết tím bầm. Xem ra, Ngọc tướng công quả đã treo cổ tự sát, không bao lâu sau bị người ta phát hiện liền đưa xuống, chỉ có điều vẫn là không kịp mà, hồn cũng đã bay về trời, mới khiến hắn có không cần tốn sức mà chiếm được thân thể này đây.

Hồng Nhi là một cô nương ít nói. Nàng vừa xoa bóp cho Thanh Ly lại vừa lén lút lau đi nước mắt. Có lẽ “Ngọc tướng công” này cũng là một người không may a.

Mấy ngày sau, thân thể cũng đã tốt hơn. Dù cho ngoài cửa không trông coi nghiêm ngặt thì hiện tại Thanh Ly có chạy đi chẳng nữa, e rằng với tình trạng ‘nghèo xơ xác’ như thế này, cũng chẳng thể nào sống nổi.

Vẫn nên là yên lặng mà coi sự tình ra sao.

Hoa gia cùng Thanh Ly dùng cơm trưa, sau còn mang đến thật nhiều lễ vật, nói là có vị đại gia đưa cho ‘Ngọc tướng công’ để chuộc thân. Thanh Ly buồn cười nhìn những thứ tơ lụa, vàng bạc châu báu trước mặt. Hắn biết chúng giá trị liền thành, nhưng cũng chẳng buồn để ý.

Hoa gia thở dài, cầm chén trà trên bàn uống một ngụm.

“Người trước kia thích nhất những thứ này kia mà, tại sao giờ lại chẳng để tâm đến?”

Thanh Ly nhàn nhạt kéo khoé miệng, cũng không đáp lại.

Sự yên lặng này khác hẳn với trước kia, khiến cho Hoa gia cảm thấy Thuỷ Ngọc (Ngọc tướng công) toàn thân đều toả ra khí thái ôn nhàn điềm tĩnh. Hắn đem những hộp trang sức đẩy sang một bên, nhìn khuôn mặt không chút phấn son của người đối diện. Đã lâu rồi, hắn không thấy được đáng vẻ tao nhã như vậy.

Mái tóc chỉ đơn giản vấn lên được cố định bằng cây trâm làm từ ngọc bích, viền xanh nhẹ hiển hiện trên tấm bạch y. Quả thực đúng với cái danh, “Một thân như ngọc, ôn nhu trang nhã”, Ngọc công tử.

“Ngày mai Viên gia sẽ đưa người đi, người phải từng khắc từng giờ đều phải nhớ thân phận của mình, đừng bao giờ lấy trướng chọi đá.”

Thanh Ly nhíu nhíu mày, “Nói vậy, sau này ta sẽ phải ở trong phủ Viên gia hầu hạ sao?”

Không biết Viên gia kia là thần thánh phương nào. Đối với kẻ địch mà mình không hiểu rõ, Thanh Ly cảm thấy có phần mờ mịt.

“Sao cơ?” Hoa gia kinh hãi, “Người không nhớ sao? Dù rằng người là được Viên gia chuộc thân cho, nhưng là được đưa đến trong phủ Tướng quân kia.”

Thân thể Thanh Ly chấn động. “Hoa gia, theo lời người nói thì ta vào phủ tướng quân, không phải là Tướng quân Tống Việt của Thiên triều chứ?”

Hoa gia gật gật đầu.

Đối với Tống Việt đã từng gặp qua một lần, lại vì hấn thật sự xuất sắc nên Thanh Ly tới giờ vẫn chưa quên.

“Dù rằng không biết vì sao Viên gia lại dâng người cho Tống tướng quân, nhưng dù sao thì đó cũng là chuyện trên chốn quan trường, người và ta làm sao có thể hiểu được. Lần này tiến vào, người nhất định phải an phận thủ thường, tuyệt đối không được tiếp tục tưởng niệm đến tên Lương Hán Đình vô tâm phụ bạc kia nữa. Thân phận người đặc biệt nên tại nhà quyền quý lúc nào cũng phải lưu tâm, phải cẩn thận từng ly từng tí một, đó mới là thượng sách.”

“Lương Hán Đình?”

Từ khi Thanh Ly tới đây, đây là lần đầu tiên hấn nghe tới cái tên này.

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của Thanh Ly, cái chén trên tay Hoa gia xém chút thì rút thẳm.

“Người không nhớ Trương Hán Đình sao?”

Thanh Ly lắc đầu.

“Ta đang thắc mắc không hiểu tại sao lần này người tỉnh lại lại không tiếp tục làm bấy nữa... Thì ra người chẳng nhớ hấn.” Hoa gia đứng lên, “Thôi thôi thôi, là phúc thì không phải hoạ, nếu như ông trời đã cho người quên hấn, người tốt nhất là về sau cứ an an ổn ổn mà sống.”

Vỗ vò vai Thanh Ly rồi Hoa gia liền quay bước ra cửa mà đi.

Ngày tiếp theo, Thanh Ly được một chiếc kiệu trên đỉnh có hồng hoa làm bằng ngọc bích đưa đi, theo cửa hông tiến vào Tướng quân phủ.

Lại nói Tống Việt, lần này hấn vì ngăn chặn được sự xâm lấn của Hung Nô, công lao quả thực không nhỏ. Long nhan vui mừng, liền không màng cấp bậc, thăng liền cho hấn lên làm quan nhị phẩm.

Văn võ bá quan trong triều thấy được vị tướng quân tuổi trẻ tài cao như thế, các thế lực lớn tất nhiên muốn lôi kéo Tống Việt về phe mình.

Thế nhưng thái độ làm người của Tống Việt lại ngay thẳng chính trực, đánh giặc chỉ vì muốn bảo vệ quốc gia, cũng không có ý tham dự vào việc tranh đấu trong triều. Hấn hết lần này đến lần khác đều cự tuyệt tất cả những kim ngân tài vật cùng mỹ nữ giai nhân, khiến cho thế lực các phương đều hiểu được tâm tư của Tống Việt quả không nhỏ, những vật tầm thường kia đương nhiên không để trong mắt. Vì thế mà sau đó lại nảy sinh ra chuyện ‘Thông gia’.

Tống Việt tâm tại biên thủy, làm sao có thời gian mà chú ý đến việc nhi nữ tư tình. Hơn nữa lấy thê tử xong, lại phải có trách nhiệm với nàng. Tự bản thân hấn biết được ngày nào đó trên sa trường da ngựa bọc thây, chính là không nên liên lụy người khác.

Rất nhiều người tới cửa cầu thân, thế lực khắp nơi không hết nghi hoặc, dồn dập phái ra thuyết khách.

Có người ám chỉ Tống Việt có phải hay không vì luyến nam mà cự hôn. Tống Việt vốn định phản bác, nhưng suy đi nghĩ lại, hấn cảm thấy có thể lấy đó làm cớ để khước từ hôn ước và cũng có thể chữa cho người ta con đường lùi. Vậy nên hấn mỉm cười không nói, coi như mặc nhiên thừa nhận. Cũng vì thế mà đại chiến giữa các phương mới yên tĩnh trở lại.

Viên gia làm thương nhân đã nhiều đời, cũng không phải là kẻ quyền thế trong triều, nhưng hấn giành được tiên cơ, biết được ‘sở thích’ của Tống Việt, liền không ngần ngại mà vung hạ vạn kim đưa đến Tướng công quán chuộc thân cho Thủy Ngọc công tử để đưa đến phủ Tướng quân, mong có thể có được quyền thông hành đường thủy phía nam.

Tống Việt suy nghĩ thấy rằng, Viên gia này không phải người trong triều, hơn nữa lại thương nhân trung thực hiền hậu, nổi tiếng thiện lương. Nhận Thủy Ngọc một mặt là không biểu hiện hấn ngã vào một thế

gia nào, mặt khác có thể lấy Thuỷ Ngọc làm cái cớ, giả như chỉ độc sủng Thuỷ Ngọc để từ chối hành động ‘tặng người’ của kẻ khác, đúng là một biện pháp có khổ một chút nhưng được cái lợi lâu dài.

Cho nên hẳn liền ứng với yêu cầu của Viên gia, nghênh đón Thuỷ Ngọc tiến môn.

19. Quyển 1 - Chương 19

Sau khi nhận Thuỷ Ngọc, Tống Việt liền lệnh cho Triệu quản gia hảo hảo an bài. Dù rằng không sủng ái hẳn, nhưng có thứ gì tốt Tống Việt đều cho người đưa đến chỗ Thuỷ Ngọc cả.

Tướng quân phủ rộng lớn là thế, công việc của Tống Việt lại bộn bề, khiến cho hai người dù ở dưới một mái hiên mà rút cuộc cũng chưa một lần diện kiến.

Từ lúc được đưa vào phủ tới nay, Thanh Ly vẫn lấy lối sống yên yên ổn ổn làm gốc. Hẳn vốn không giống với những ‘tướng công’ khác lúc nào cũng phải nhìn sắc diện người khác mà sống, cho nên sau khoảng thời gian pháp phòng lo sợ mà chẳng thấy Tống Việt có yêu cầu thị tẩm, hẳn cũng phần nào đoán được tâm tư của Tống Việt, trong lòng cũng bình an trở lại.

Tinh thần sau một hồi hồi hộp cũng được nói lỏng. Nhưng sau đó, cảm giác cô quạnh, trống rỗng lại theo nhau mà đến. Con người trong lúc đêm khuya, chung quy vẫn không tự giác mà nghĩ đến cuộc sống khi còn ở trong thân thể Tô Yên La.

Rất nhiều chuyện tưởng như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Trong viện cũng có chuyện nha hoàn và nô bộc thành thân. Có đôi lúc trông thấy phụ nhân cho con bú, lại nhớ đến tiểu hài tử của mình giờ đây sống chết không rõ, cũng không biết đến khi nào có thể gặp lại, hốc mắt lại chua xót không thôi.

Rút cuộc cũng hiểu được vì sao tình mẹ lại lắng trầm như vậy.

Thanh Ly quả có nghĩ đến việc tìm cơ hội quay về phương Bắc, nhưng hẳn lại không nghĩ muốn cùng Hồ Nhĩ Xích gặp lại. Dù sao thì hẳn hiện giờ cũng đã thay đổi tướng mạo, lại phục hồi thân phận nam nhân, cho dù trong lòng không muốn, nhưng hẳn quyết sẽ không tới tìm Hồ Nhĩ Xích. Hẳn chỉ hy vọng có thể ở phía xa nhìn người đó, thuận tiện xem xem tiểu hài có hay không còn sống sót, như vậy cũng đã thoả nguyện rồi.

Nhưng Biện Châu cách phương Bắc xa hơn ngàn dặm. Với tình hình hiện nay của hẳn, sợ là khó mà làm được, nên đành phải đem kế hoạch gác sang một bên.

Huống hồ thời gian lại có khả năng phai mờ đi tất cả.

Mấy tháng sau, những suy nghĩ trong lòng Thanh Ly cũng giảm đi đôi phần.

Cả ngày trong tướng quân phủ buồn tẻ này, thật nhàm chán, hẳn liền tính chạy ra ngoài. Đáng tiếc là lão quản gia họ Triệu rất nghiêm khắc. Dù rằng đối với Thanh Ly thập phần khách khí, nhưng tuyệt đối không cho phép Thanh Ly được tuỳ ý ra ngoài. Thanh Ly muốn ra ngoài chỉ có thể dùng một cách, chính là được sự cho phép của Tống tướng quân.

Thanh Ly trốn Tống Việt còn không kịp, làm sao lại chủ động đến tìm hẳn.

Tìm kiếm nửa ngày mới phát hiện ra một cái lỗ chó bị che khuất. Đáng tiếc là nó nhỏ quá, chui không ra. Nhưng mà bên cạnh lại có lão thụ a. Chút khó khăn kia với Thanh Ly có đáng gì. Thế là hẳn nhẹ nhàng trèo tường ra ngoài.

Thường ngày hẳn vẫn là kẻ biết an phận thủ thường, dù có một lúc không thấy hẳn, những kẻ khác cũng chỉ nghĩ hẳn lại đang ở trong phòng, không có gì đáng lo hết.

Thanh Ly chọn ra trong số những tặng phẩm được Tống Việt sai người mang đến một vật bình dị nhất, đem đổi lấy ít tiền rồi tùy ý chạy đông.

Dường như nơi này rất giống với những gì sử sách đã ghi chép. Kiến trúc của Biện Châu đã đột phá ra khỏi sự trói buộc của xu hướng ‘Phường thị’ đời nhà Đường, một lần nữa hướng tới sự phồn vinh chưa từng có, phát triển thành đô thị phồn hoa với dân số đông đảo nhất trên thế giới lúc bấy giờ.

Thanh Ly đương nhiên không muốn bỏ lỡ dịp may để đánh giá thời kỳ lịch sử này.

Thương mại chưa phát triển, Thanh Ly vừa đi vừa bốn cột không thôi.

Dường như hẳn nắm bắt lấy cơ hội dạo chơi này, chủ yếu là đi xem những khu náo nhiệt.

Một ngày, tại tiểu quán hẳn có mua một ít cao hoa quế, nhìn lại thì sắc trời đã tối, chắc cũng sắp tới giờ cơm chiều, liền vội vàng chạy về. Trên tay mang theo một túi cao hoa quế to đùng, muốn treo tường thật sự là khó mà. Thanh Ly liền áp tai vào tường nghe ngóng, dường như không có ai, liền đem cao hoa quế ném qua tường trước.

Đợi đến lúc Thanh Ly ba chân bốn cẳng treo lên đầu tường mới phát hiện ở góc tường lại có một người đang đứng. Nhìn dáng vẻ đó hẳn đoán không ra là ai hết. Thanh Ly sợ đến mức thả luôn mình xuống đất

Kể đứng bên tường kia liền một tay đón hẳn. Thanh Ly vừa định nói lời cảm ơn, lại trông thấy lão Triệu đã hướng bên này đi tới.

Thanh Ly sợ nhất lão Triệu lải nhải, nếu như bị hắn phát hiện thì sau này đừng hòng mà ra ngoài.

Trong lòng quỳnh cả lên, cuối cùng cũng chẳng quan tâm kẻ kia là người phương nào, liền cuống quýt kéo hẳn trốn vào phía sau hòn non bộ.

Nhìn lão Triệu đi xa rồi, Thanh Ly mới phóng tâm mà vuốt vuốt ngực, đi ra khỏi ngọn giả sơn. Thanh Ly nhìn lại nam nhân ban nãy, thấy hắn ăn mặc đơn sơ, tướng mạo cũng không có gì đáng nói, tay chân lại thô kệch, liền nghĩ người này chắc cũng không có thân phận gì đặc biệt.

Nghĩ nghĩ một chút liền thấy yên lòng, vỗ vỗ vai nam tử kia nói, “Này, ngươi là nô tài ở đây hả?”

Người kia sững sốt một hồi rồi gật đầu

“A! Vậy thì tốt quá!” Thanh Ly liền bước tới, “Chuyện lần này ta trốn ra ngoài, ngươi tuyệt đối không được nói cho lão Triệu biết đấy! Trong phủ này buồn lắm! Nếu không thì như thế này nha, về sau ta có mua được thứ gì tốt đều chia cho ngươi một phần. Sao hả?”

Thanh Ly liền đem túi cao hoa quế mở ra.

“Thật may là vừa rồi ngươi đỡ được đó, không thì chỉ còn bột mà ăn thôi.”

Thanh Ly lấy chiếc khăn tay trong ngực ra, gói lấy ba khối, phần còn lại đặt vào tay nam nhân kia.

“Được rồi, ta là Thủy Ngọc, còn ngươi?”

Nam nhân kia nhìn cao hoa quế trong tay

“Ta là A Ngưu...”

Thanh Ly cười cười nói, “Sau này nếu có thứ tốt ta biết đi đâu tìm ngươi?”

“Sau này cứ chọn chỗ này gặp là được rồi.”

Thì ra người đó là Thủy Ngọc

Trong đầu nam nhân kia liền hiện lên một suy nghĩ.

20. Quyển 1 - Chương 20

Từ sau khi quen biết A Ngưu, việc ra vào tướng quân phủ thuận tiện hơn rất nhiều. Bởi A Ngưu quen thuộc thời gian giao ban canh gác trong phủ nên hai người đến giờ vẫn tìm được khe hở mà chuồn ra.

Thanh Ly thật cao hứng. Hắn từ nay về sau không cần phải trèo tường ra nữa.

Cứ khoảng ba, bốn ngày hai người lại chuồn ra ngoài một lần. Chẳng mấy chốc mà cả hai trở thành bằng hữu chi giao.

Thanh Ly phát hiện, dù A Ngưu là nô tài nhưng lại sống ở Tướng Quân phủ từ bé nên cũng được học chữ. Chỉ cần không liên quan đến những vấn đề quá cao siêu thì hai người đều có thể trao đổi được. Dù cho A Ngưu nói không nhiều, nhưng lúc nào cũng có thể nói đến điểm mấu chốt. Điều này khiến Thanh Ly cũng lấy làm kỳ lạ.

Sau đó một thời gian lại có chút chuyện phát sinh.

Hôm đó, hai người cũng đang đi dạo loanh quanh, để cho gần nên đi tắt qua một con hẻm nhỏ, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại gặp phải đám lưu manh đang trêu chọc một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương cùng lắm là mười một, mười hai tuổi, cặp mắt tròn to ươn ướt nước. Nhưng nàng cũng rất kiên cường, không muốn rơi lệ trước mặt đám nam nhân này.

Theo những lời trêu chọc của những kẻ kia, có thể đoán ra tiểu cô nương này là a hoàn của một ca kĩ nổi tiếng chốn lầu xanh. Ngôn ngữ hạ lưu của bọn chúng khiến Thanh Ly nhớ tới cảnh ngộ trước kia của mình. Hắn liền chẳng để ý bản thân ‘tài ba’ cỡ nào, liền động thân tương trợ.

Bọn kia trông thấy Thanh Ly dung nhan tựa ngọc, so với đứa nha hoàn ngây ngô bên cạnh lại muôn phần thanh nhã. Trong những kẻ đó có kẻ đã quá quen chốn phong hoa tuyết nguyệt nên nhanh chóng nhận ra Thanh Ly chính là Ngọc tướng công đại danh鼎鼎. Cả đám liền lập tức vây quanh chỗ Thanh Ly đứng.

Thanh Ly cũng biết thân phận bại lộ, bắt đắc dĩ phải dùng đến uy danh của Tổng Việt, mong có thể hù dọa đám ác lang kia. Ai dè những kẻ đó dục hoả công tâm, chẳng nề hà chi hết, lại nhìn thấy bên người Thanh Ly chỉ có một kẻ bề ngoài xấu xí, cho rằng cả đám người thế nào chẳng xử lý được hắn. Cùng lắm là xong việc đem tất cả giết hết thì sẽ thành vô đầu oan án, Tổng Việt dù có thần thông quảng đại cũng khó có thể tra xét đến cùng.

Thanh Ly đẩy tiểu cô nương về phía sau người, căng thẳng nhìn đám người kia vây lấy A Ngưu. Hắn hy vọng A Ngưu có thể thuận lợi trốn khỏi, như thế khi hắn cùng những kẻ này vật lộn, A Ngưu sẽ có thời gian gọi cứu viện tới. Ai ngờ A Ngưu chẳng hề động đậy, trên mặt cũng không mang chút biểu cảm nào. Thanh Ly thầm nghĩ, thế là xong, vì hắn cảm thấy hình như A Ngưu đã chúng bị dọa cho chết đứng rồi.

Nhưng kịch hay bây giờ mới hé màn, hành động tiếp theo của A Ngưu khiến cho Thanh Ly choáng váng.

A Ngưu cũng chẳng dùng chiêu dùng thức gì hết, giống như là hắn trời sinh thần lực, chỉ đứng một chỗ kiên định mà khiến cho tất cả những kẻ kia đều ngã ngựa.

Một vài gã không phục, then quá hoá giận mà bật dậy xông tới, để rồi tất cả đều giống như thổ đậu, lại bị bật ra.

A Ngưu quay sang Thanh Ly vẫn đang gốc ghéch đứng một chỗ, kêu hắn mang tiểu cô nương đi trước. Thanh Ly lúc này mới phải ứng lại, kéo tiểu cô nương chạy ra khỏi hẻm.

Vì dắt theo một người mà lại không ngừng quay đầu lại nhìn, Thanh Ly làm sao còn có thể để ý sự vật trước mắt. Lúc vọt ra đường cái hắn lại không kịp ngừng cước bộ, liền chần trước cổ kiệu lộng lẫy. Khi hắn chỉ còn cách cổ kiệu một thân người thì đã bị người ta bắt lấy, kẻ đao vào cổ. Có người đá vào đầu gối hắn một cái, Thanh Ly liền mất đà mà quỵ xuống.

Cổ kiệu ngừng lại, âm thanh của một nam nhân từ bên trong truyền tới.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Bẩm Vương gia, có kẻ xông tới Hoàng kiệu.”

Lúc này, A Ngưu sau khi xử lý xong đám người kia liền bước ra, trông thấy Thanh Ly đang quỳ trên mặt đất, lại nhìn cục diện này, nhất thời đỏ mặt lạnh, nhanh chóng nép mình sau một cột trụ.

“Vậy sao? Thú vị thật. Bản vương muốn coi xem kẻ nào lớn mật như thế?”

Gót ngọc di động, bức màn được vén lên. Thanh Ly thấy đôi long hài được thêu bằng sợi kim tuyến, hắt ngược mắt nhìn lên, cuối cùng lại thầm giật mình.

Con người đó thực sự là một nam nhân dung mạo phi phàm, phong thái khoan thai, xa hoa cao quý, toàn thân toát ra khí chất vương giả, hoàn toàn khác xa với những kẻ phàm phu tục tử. Đôi mắt sâu như vực sâu không đáy, lại chứa đựng sự bình lặng, cho thấy đây là một người có tâm tư thâm trầm.

Vương gia nhìn sang đám người hai bên ra hiệu, kẻ hầu lập tức bước đến hỏi.

Thanh Ly không thể làm gì khác ngoài thuật lại những sự việc xảy ra. Hắn cũng đành phải xưng mình là ‘Thuỷ Ngọc’, tuyệt không dám mang tên Tổng tướng quân ra nói lần nữa.

Kẻ hầu nghe xong liền kêu người tới ngõ nhỏ xem xét, quả nhiên phát hiện ra mấy kẻ nam nhân đang nằm lộn xộn một đồng trong đó, biết Thanh Ly không nói ngoa, cũng hiểu rằng hắn không phải cố ý đâm vào, liền kêu binh sĩ thu đao lại, để Thanh Ly đứng lên trả lời.

Chỉ thấy vị vương gia kia vừa nhìn vừa đánh giá Thanh Ly từ trên xuống dưới.

“Thuỷ Ngọc sao?” Vương gia cười nói, “Chính là người mà cả kinh thành gần đây xôn xao là tân sủng của Tổng tướng quân, Thuỷ Ngọc đó ư?”

Khoẻ miệng dù có kéo lên nhưng ánh mắt của vị vương gia này không hề có chút tiểu ý nào khiến Thanh Ly nhất thời không rõ là tốt xấu ra sao nữa.

Sẽ không phải vận khí của hắn tốt đến mức đụng phải kẻ thù không đội trời chung của Tổng Việt chứ?

Tuy rằng lo sợ nhưng hắn cũng chẳng biết làm sao đáp, đành nói

“Vâng, là tiểu nhân.”

“Quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, hèn chi Tổng tướng quân lại đóng chặt đại môn, từ chối hết thảy giai nhân mà chỉ độc sủng mình người.”

Thanh Ly không biết tâm tư của vị Vương gia này ra sao, cũng không dám tùy tiện trả lời, đành phải cúi đầu không nói.

“Bản vương vốn không muốn làm khó dễ người, nhưng dù sao thì người cũng là người của Tổng Việt, ta đây cũng nên mời người đến phủ của ta một chuyến.”

Dứt lời, thị vệ bên người đã tiến tới bắt lấy Thanh Ly.

Lúc này A Ngưu đang trốn một bên, thấy tình thế cấp bách, không thể làm gì khác đành phải hiện thân. Bằng vào một mình hắn mà đẩy toàn bộ thị vệ bên cạnh Thanh Ly sang hai bên, bảo hộ Thanh Ly phía sau lưng mình.

Vương gia quay đầu thấy A Ngưu, sắc mặt đại biến.

“Người!”

Đại nội cao thủ hết sức căng thẳng, muốn xông lên chế phục A Ngưu, lại bị Vương gia quát dừng lại.

A Ngưu chẳng có chút nào sợ sệt mà nhìn thẳng vào Vương gia. Trong nhất thời, không khí bỗng dưng đông đặc.

Thanh Ly cũng căng thẳng không thôi. Dù sao thì ở thời đại này, bất kính với một vị Vương gia cũng không xong đâu.

Hắn liền kéo tay áo A Ngưu, “A Ngưu, người nhảy ra đây làm gì!”

Mặc dù tiếng nói không khác chi muỗi kêu, nhưng sao có thể qua được thánh lực của Vương gia.

“A Ngưu?”

Vương gia đột nhiên cười ha hả, “Khá lắm A Ngưu! Khá lắm!”

Dứt lời liền phi thân lên, tóm lấy Mạnh Thanh Ly từ phía sau lưng A Ngưu, chế trụ yết hầu hắn, nói:

“A Ngưu, về thừa lại với tướng quân của ngươi, nếu muốn Thuỷ Ngọc trở về thì bảo hắn tự mình tới Hạo vương phủ đi!”

Toàn thân A Ngưu căng cứng, nhưng ngại thân phận vương giả của đối phương, nên không dám lỗ mãn.

Vậy nên sau đó, Thanh Ly vô tình mà được mời tới Hạo Vương phủ ‘làm khách’.

21. Quyển 1 - Chương 21

Thanh Ly bị giam lỏng trong vương phủ cả một buổi tối, không bị đánh đập, cũng không hề bị kẻ khác làm những trò bỉ ổi như hắn nghĩ. Ngoài việc không được tự do ra thì hắn được đối đãi cũng thật tốt.

Buổi chiều hôm sau, Thanh Ly đã được người đưa về tướng quân phủ

Sau khi trở lại phủ, ngược lại Thanh Ly lại có cảm giác thấp thỏm không yên. Nếu hắn có thể trở về thì chắc là Tống Việt đã phải đến Hạo vương phủ một chuyến. Hạo vương chưa bắt Thanh Ly phải ngậm đắng nuốt cay, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng hắn sẽ không làm gì Tống Việt.

Tự bản thân mình chạy ra ngoài phủ, lại còn gây phiền phức lớn, không biết Tống Việt sẽ xử trí hắn sao đây. Với lại, Thanh Ly cũng sợ liên lụy tới A Ngưu. Đã ba ngày rồi không thấy mặt A Ngưu, Thanh Ly cũng không dám ra ngoài nghe ngóng tin tức.

Rốt cuộc đến ngày thứ tư, A Ngưu cũng xuất hiện ở chỗ cũ.

Thanh Ly khấn trương kéo hắn ngồi xuống đất, xem xét một hồi không phát hiện ra có vết thương nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

A Ngưu cười nói: “Ngươi chẳng lo lắng cho mình, sao với ta lại khấn trương như thế chứ.”

Thanh Ly đặt móng lên bãi cỏ rồi nằm xuống, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm thấp thoáng sau vòm cây.

“Tống Việt sẽ không động đến ta đâu.”

“Vậy ư?”

A Ngưu cũng nằm xuống cạnh Thanh Ly, ngắt một cọng cỏ ngậm trong miệng

“Ngươi làm sao biết Tống tướng quân sẽ không làm khó dễ ngươi?”

“Hắn chỉ muốn đem ta làm bình phong thôi!”

Bỗng nhiên cảm thấy thật thoải mái, khiến Thanh Ly đang nằm phơi nắng lại có chút buồn ngủ.

“Làm sao ngươi biết ý nghĩ của Tống tướng quân chứ?”

“Hắn rõ ràng không phải kẻ luyến nam nhưng lại cho ta nhập phủ. Lâu như thế cũng không kêu ta thị tẩm. Nói trắng ra thì hắn lấy ta làm cớ để cự hôn thôi mà! Lần này làm cho hắn phiền phức như thế, hắn cũng là vì muốn mọi chuyện vẹn toàn nên mới ra mặt cứu ta. Đã vất vả mới đưa ta về rồi, chẳng thể nào chính ta đâu, nếu không, có khác nào hắn tự mình tát mình một bạt tai đâu. Nhưng ngươi lại chỉ là một nô bộc, giúp ta lén lút chạy ra ngoài, muốn trị tội cũng chẳng khó khăn gì.

“Nhìn không ra ngươi lại có thể nhìn thấu lòng người như thế a.” A Ngưu bội phục nói, “Dựa vào hiểu biết của ngươi, thật không giống như là... A...”

“Đều là bằng hữu với nhau cả, có gì người cứ nói thẳng ra đi!” Thanh Ly thở dài nói. “Thân phận tướng công này ta cũng đâu nguyên muốn. Chỉ bằng vài ba câu làm sao có thể nói hết khổ đau trong lòng...”

A Ngưu nghĩ nghĩ rồi nói, “Vậy người muốn sao?”

“Muốn?”

Thanh Ly mở mắt, “Ta đây cũng đã từng nghĩ qua. Từ trước đến nay ta vẫn là một con người bình thường thôi. Nếu một ngày nào đó có thể thoát khỏi thân phận đáng xấu hổ này, ta mong sẽ được đến phương Bắc thả dê nuôi bò, sống cuộc sống nhà nhả, vô ưu vô lo.”

“Vậy ư? Người đã từng nghĩ sẽ sống ở phương Bắc sao? Tướng quân của ta cũng nghĩ như vậy đấy.”

A Ngưu nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút.

“Người cảm thấy tướng quân của ta là người như thế nào?”

“Ha ha, ta với tướng quân của người chỉ gặp một lần, sao đánh giá được? Nhưng mà ta không thích tướng quân nhà người đâu.”

A Ngưu vô cùng kinh ngạc nói, “Không thể nào! Tướng quân nhà ta vì Thiên triều đẩy lui được Hung Nô, là anh hùng hộ quốc, người sao lại chán ghét Ngài được?”

Thanh Ly nghe mà chỉ cười không nói.

Đúng thế. Đối với dân chúng Thiên triều, Tống Việt đúng là một người anh hùng đích thực. Nhưng theo cách nhìn của hần, một người đã được sống ở thời đại cách hiện tại trăm nghìn năm rồi, hần luôn mang tư tưởng tất cả dân tộc trên thế gian này đều là người một nhà, làm sao có thể nảy sinh cảm giác thù địch với một bộ phận nào được? Huống chi mẹ của hần vốn là con cháu của người Mông Cổ, nói đúng ra thì Thanh Ly chính là người mang cả hai dòng máu Mông Hán. Trong lòng của hần, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, làm sao có thể có chung cảm nhận với người dân Thiên triều được chứ. Hơn nữa, kế hoạch tập kích bất ngờ của Tống Việt đã hi sinh bao nhiêu tử sĩ? Tô Yên La đã chết, nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng đâu có tội tình chi?

Nhớ tới tiểu hài tử của mình đến giờ không rõ sống chết, tình cảm trong lòng không có cách nào khống chế, khiến lệ tràn mi.

Đại nghĩa dân tộc này, Thanh Ly hiểu rõ, nhưng không sao cảm thông được.

“Người... Ai!”

A Ngưu thấy Thanh Ly như vậy, nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể yên lặng nhìn hần.

Thanh Ly khóc một hồi rồi ngủ. Trong lúc mơ màng, tựa hồ cảm thấy ngón tay nhẹ nhàng như gió lau đi nước mắt cho hần, cảm thấy như có đôi môi ai mềm mại đặt trên trán hần.

22. Quyển 1 - Chương 22

Gió nhẹ đưa mây lững lờ, ngày tháng chậm rãi trôi qua, mới đây mà một năm đã gần qua đi. Có A Ngưu bên cạnh, Thanh Ly cũng dần dà quen với hoàn cảnh sống nơi này.

Cuối cùng Thanh Ly cũng mơ hồ cảm nhận được ánh mắt A Ngưu nhìn hần có điểm khác lạ, nhưng cũng không muốn xác nhận. Cộng thêm việc tình cảm của hần đối với Hồ Nhĩ Xích tới giờ chưa hề thay đổi, cho nên Thanh Ly nghĩ rằng, đối với người như A Ngưu, cứ nên làm bằng hữu là tốt nhất. May là A Ngưu trước sau đều chiếu cố Thanh Ly, cũng không có hành động gì quá trớn.

Nhưng cuộc sống của Tống Việt thì lại không được tốt đẹp như thế.

Phân nửa mùa hạ đã qua, đây chính là thời gian mà Thiên triều tăng thêm phòng ngự nơi biên thủy, bảo vệ phòng tuyến vững chắc trong cuộc chiến chống sự xâm lược của Hung Nô.

Trong thời điểm nhạy cảm như thế này, Hoàng đế Thiên triều lại nhận được lời mời của sứ giả Hung Nô, mong muốn hai bên có thể chấm dứt cuộc chiến đã kéo dài nhiều năm, ký kết hiệp ước hoà hữu, cũng là để mở ra con đường giao thương nơi cửa khẩu.

Trong triều lập tức dậy sóng, ý kiến hai bên đối địch khiến cho sự tình càng lúc càng rối rắm.

Phái chủ chiến lấy Tống Việt đứng đầu cho rằng phải tăng cường phòng ngự biên quan, tra xét nghiêm ngặt cư dân, phòng ngừa thế lực của Hung Nô xâm nhập, mong muốn Hoàng Đế có thể tăng số lượng binh sĩ. Họ lấy lý do rằng Hung Nô từ trước đến nay luôn gian xảo, lần này rất có thể chỉ là giả bộ hoà hảo, kỳ thực muốn Thiên triều lơ lỏng cảnh giác, thừa cơ mà xâm lấn.

Còn phái chủ hoà do Triệu Đình Hạo đứng đầu lại cho rằng, hiện giờ sức mạnh song phương ngang bằng, bất luận là bên nào cũng không thể có cách để thôn tóm đối phương. Hơn nữa, chiến tranh trường kỳ, binh lính há có phải cỏ cây. Cho nên không bằng hai bên đều lùi một bước, tăng cường giao thương, gia tăng thuế khoá, có thể xoa dịu tình trạng tài chính căng thẳng hiện giờ.

Hoàng đế bị kẹt giữa hai bên, thật sự khó xử, trong nhất thời cũng khó có thể định đoạt, đành phải đem việc này xử lý sau vậy.

Sau khi bãi triều, Tống Việt chạm mặt Triệu Đình Hạo, đúng là ‘Oan gia ngõ hẹp’ mà.

“Hạo Vương vì bảo vệ quyền lợi của Hộ bộ, có thể không đếm xỉa đến sinh mệnh binh sĩ cùng bách tính chốn biên thủy. Vạn nhất phía Hung Nô mượn việc mở rộng giao thương để xâm nhập trung nguyên, uy hiếp Biện Kinh, Vương gia có thể gánh nổi trách nhiệm không?” Tống Việt giận không thể nín.

Hạo Vương chẳng giận chẳng cười.

“Ta nói, Tổng tướng quân à, người đời vẫn bảo đã là mỹ nhân thì khi cười khi giận đều mang một vẻ thướt tha. Xem ra, Tổng tướng quân hoàn toàn đủ điều kiện đó rồi, nóng giận cũng khiến cho người ta cảm thấy vui mắt vui tai à?”

Tống Việt hung bạo gạt bàn tay đang đặt trên vai mình.

“Thỉnh vương gia tự trọng, đừng để hạ nhân xì xào.”

“Được, nếu Tổng đại tướng quân không tán đồng thì ta đây tốt nhất nên nêu điều kiện với người thôi.”

Khuôn mặt Tống Việt tái nhợt, quay lưng đi.

“Lần trước người mang Thuỷ Ngọc về, thiếu ta một điều kiện, Tổng tướng quân không nhớ sao?”

Tống Việt quay người lại, “Ngài muốn dùng giao ước đó để uy hiếp ta?!”

“Ai? Người chẳng phải đã nói như thế sao?” Triệu Đình Hạo mở chiếc quạt trong tay. “Nếu đã là giao ước, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, làm sao lại nói là uy hiếp người khác được?”

Tống Việt một bụng đầy hỏa khí.

“Hoặc là tướng quân có thể giống như trước đây, ngủ lại trong Hạo vương phủ một đêm, ta sẽ không tiếp tục nêu ý kiến đó với Hoàng Thượng nữa? Sao?”

“Tiểu nhân bỉ ổi! Quốc gia đại sự há có thể để người đàm điều kiện! Ta thà rằng xé bỏ giao ước với người, chịu tiếng tiểu nhân, cũng không để người đem chuyện tôn vong của Thiên triều ra làm trò đùa!”

Dứt lời liền phất tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng hình Tống Việt đã xa, trên mặt Triệu Đình Hạo vẫn giữ nụ cười bất biến.

“Khởi kiêu hồi phủ!”

Tống Việt vì chuyện Hung Nô nghị hoà quần lấy, bận tới mất tối mũi, không thoát khỏi những cuộc họp lớn nhỏ. A Ngưu có lẽ phải đi theo hầu hạ, cũng không thấy bóng người.

Thanh Ly chán không thể tả, lại ra phố dạo chơi.

Lúc này hắn đã có kinh nghiệm, không đi chỗ hẻm nhỏ đó nữa, chọn đường lớn mà đi, thậm chí bây giờ cũng không có việc gì đâu. Sau này nhớ lại mới phát hiện, trời sinh Thanh Ly đã là một thân mang chuyện, tưởng không có việc gì thì thể nào cũng có chuyện.

Bên đường, một đám tiểu đồng đánh lộn, vốn nghĩ không có chuyện gì nên Thanh Ly đi ngang qua cũng không có ý xen vào. Chuyện của hài tử đương nhiên phải do phụ mẫu quản giáo.

Nhưng tình huống lần này có phần khác biệt. Sáu, bảy đứa nhỏ vây lấy một tiểu hài tử chừng một, hai tuổi mà đánh đá, trong miệng còn rủa, “Tiểu yêu quái xấu xa, đánh chết hắn! Đánh chết hắn!”

Vốn nghĩ lời trẻ nhỏ không có gì ác ý, nhưng sao lại kêu tiểu hài tử kia là yêu quái, hơn nữa lại như muốn đánh chết nó.

Thanh Ly thực sự không thể đứng nhìn, liền quát mấy đứa nhỏ kia tránh ra.

Ôm lấy tiểu hài tử cả người bụi bặm kia nhìn xem, thấy đứa nhỏ không hề la khóc. Mặt mũi bầm dập nhưng lại có ba phần khí phách, môi mấp máy nuốt cái màn thầu nhỏ vào bụng.

Nuốt không dạng còn bị ghen.

Thanh Ly vội vàng vỗ lưng hắn.

Đứa nhỏ vất vả lắm mới nuốt trôi, liền ngẩng đầu nhìn Thanh Ly.

Đây...!

Thanh Ly ngây người.

Khó trách những đứa trẻ kia lại kêu nó là yêu quái.

Chính là vì đôi mắt của nó!

Cặp kim hạt dị đồng trên đời hiếm có.

Nỗi đau đã ngủ sâu trong lòng bỗng nhiên nhức nhối, Thanh Ly cảm thấy trái tim mình từng trận co rút.

Tuổi của đứa nhỏ này, đôi mắt của đứa nhỏ này, thật sự... thực sự chính là con hắn mà.

Nhưng mà tiểu hài tử của hắn sao lại có thể ở Biện Kinh chứ? Nếu nói là trùng hợp thì quả thực cơ may đó hết sức mong manh.

Thanh Ly dùng đôi tay run rẩy lau đi vết bẩn trên khuôn mặt non nớt, hắn muốn nhìn một chút hình dáng đứa con của mình.

Nhưng khi tay hắn còn chưa chạm tới khuôn mặt ấy, hắn đã bị một kẻ khác hung bạo đánh bật. Thân thể đập vào bức tường phía sau, máu theo khoé miệng chưa kịp mím chặt trào ra

“Đồ khốn! Dám vô lễ với thiếu chủ!”

Đứng trước mặt Thanh Ly là một thiếu niên anh dũng mạnh mẽ.

Mới một năm không gặp mà đã cao vậy rồi.

Nhị Tử a!

Hiện giờ dù không nhìn được khuôn mặt đứa nhỏ, Thanh Ly cũng có thể xác nhận thân phận của nó.

Nước mắt giàn giụa.

Thanh Ly không rõ vì sao mình không thể kim lòng mà rơi lệ, nhưng khi đối diện với đứa nhỏ này, dường như phần yếu đuối nhất, sâu kín nhất trong lòng đã bị chạm tới.

Đứa con mà hắn mong mỏi bấy lâu, giờ đây đang sờ sờ trước mặt.

Cặp dị nhân kia thực sự giống với phụ thân hắn, sâu sắc mà thanh linh.

Dường như Nhị Tử cho rằng Thanh Ly chính là kẻ đã làm thiếu chủ bảo bối bị thương, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Thanh Ly.

Nắm đấm giơ lên nhắm thẳng vào Thanh Ly sẵn sàng hạ xuống.

Lúc này đứa nhỏ bất chợt khóc thét lên.

Dù sao tuổi của nó còn nhỏ, chỉ có thể oa oa khóc, chẳng làm sao nói nên lời.

Nhị Tử nhất thời luống cuống, vội dừng tay, quay lại xem xem thiếu chủ có bị đau ở đâu không. Dù sao nam nhân kia cũng đã bị đánh cho hết động đậy rồi, chẳng lo hấn sẽ chạy đi đâu hết, đợi lát nữa có giết hấn cũng không muộn.

Ai ngờ thiếu chủ Ma Lặc chẳng thèm để ý Nhị Tử, ngược lại lại khóc thút thít, nghẹn ngào dùng đôi chân ngắn tũn chạy tới bên người Thanh Ly, nhào vào lòng Thanh Ly lại tiếp tục khóc lóc.

Thanh Ly lau đi máu bên môi, thiết tha ôm lấy tiểu hài nhi.

“Chuyện này...” Nhị tử có phần ngơ ngác.

Thanh Ly nói, “Vị công tử này hiểu nhầm rồi, thiếu chủ nhà ngươi bị một đám hài tử bắt nạt, ta chỉ giúp hấn giải vây thôi. Nhưng mà hấn cũng tội thân.”

“Vây...” Nghe xong chân tướng sự việc, Nhị Tử xấu hổ đỏ mặt nói, “Vị công tử này, làm ngươi bị thương, thật là...”

“Đừng ngại...”

Nhị Tử muốn đón lấy Ma Lặc trong lòng Thanh Ly.

Thanh Ly tất nhiên sẽ luyến tiếc, nhưng kỳ lạ hơn là tiểu Ma Lặc cũng không muốn buông tay. Nhị Tử không có cách nào đành phải ôm lấy Ma Lặc.

“Ta đưa công tử đến đại phu nhé, không nên để bị bệnh.”

Thanh Ly lắc đầu. Hấn vốn định tìm cơ hội đến đại mạch để nhìn xem, hiện giờ đã không cần thiết rồi. Hấn biết rõ đứa nhỏ không những còn sống, mà còn sống rất tốt.

Huống chi, đứa nhỏ này chính là Hung Nô vương tương lai.

Chỉ chớp mắt một cái, dường như đã hơn ngàn năm.

Thanh Ly dần lòng không tiếp tục nhìn Ma Lặc vẫn đang thút thít, xoay người khập khiễng bước đi.

Ma Lặc trong lòng Nhị Tử lại càng khóc lớn, từng tiếng từng tiếng một cũng như dao sắc khứa vào lòng Thanh Ly khiến máu chảy không ngừng.

Nhưng hấn làm sao có thể quay lại? Hấn dựa vào cái gì mà can thiệp vào sinh mệnh của Ma Lặc?

Hấn vốn là một người đã chết.

Có lẽ bây giờ buông tay, đối với ai cũng là chuyện tốt.

Nhị Tử đưa Ma Lặc trở về nhà trọ hướng Hô Nhĩ Xích tạ tội.

Hô Nhĩ Xích nhìn Ma Lặc vẫn không ngừng khóc, nhú nhú đôi mày.

“Thường ngày Ma Lặc rất ít khóc, cũng không giống những đứa nhỏ khác hay náo loạn, tại sao bây giờ lại khóc hoài như thế?” Hài tử nhà quyền quý phương Bắc không được nuông chiều như ở Thiên triều.

Nhị Tử vội vàng xem xét

“Có phải là bị sợ hãi quá không?”

Hô Nhĩ Xích ôm lấy Ma Lặc. Tiểu Ma Lặc ngoan ngoãn dùng đôi tay nhỏ nhắn ôm cổ phụ thân.

“Hoàng Nhi, sao vậy?”

Hô Nhĩ Xích dùng những cọng râu dưới cằm cọ cọ lên khuôn mặt như hoa miêu của Ma Lạc.

“Mẹ, mẹ...”

Ma Lạc đưa ngón tay vào miệng.

“Sao?”

Hô Nhĩ Xích dường như không tin vào tai mình.

“Oa! Mẹ... con... Mẹ... muốn... Oa oa...”

“Hôm nay người cứu Ma Lạc là một nữ tử sao?” Hô Nhĩ Xích hỏi.

“Hồi bẩm đại vương, là nam tử ạ!”

“...” Chân mày Hô Nhĩ Xích càng nhíu chặt lại.

“Ma Lạc phản ứng thật kỳ quái...”

Nhị Tử đau đầu, “Thật ra thần thấy nam tử kia cũng kỳ lạ...”

Hô Nhĩ Xích trừng mắt, “Mau nói!”

“Dạ!”, Nhị Tử nghiêm mặt nói, “Nam tử kia bị thần hiểu lầm mà trúng một quyền, thế nhưng không buồn bực, cũng không theo đó mà đòi thần bồi thường, mà chỉ ôm Ma Lạc thiếu chủ khóc...”

“Có lẽ nam nhân đó mới vừa trải qua việc tang sự chẳng? Cho nên trông thấy Ma Lạc thiếu chủ mới thương tâm?” Nhị Tử dốc hết trí tưởng tượng.

“Cho dù là thế, Ma Lạc cũng sẽ không ôm một người không rõ nguồn gốc mà gọi là mẹ.”

Ma Lạc từ khi sinh ra đã được Vu vương có danh vọng nhất trong tộc xác định chính là người thừa kế, một đứa nhỏ có đồng thời cặp mắt của Đế Vương và khả năng thông linh, chính là trăm năm hiếm có.

“Đi thăm dò xem người đó là ai. Ta nhất định phải gặp lại hắn.”

23. Quyển 1 - Chương 23

Đến khi Hô Nhĩ Xích ôm Ma Lạc xuất hiện trước mặt Thanh Ly, phản ứng đầu tiên của Thanh Ly là, “Làm sao các người lại ở đây?”

Xong.

Thực sự Mạnh Thanh Ly đã bị sự hiện diện của họ làm cho hoảng sợ, cho nên mới quên phải ngụy trang.

Nếu như bắt gặp người mình không quen biết xông vào trong nhà, phản ứng đầu tiên của người bình thường sẽ là, “Người là ai?”, “Vì sao lại ở trong phòng ta?”, hoặc là, “Các người muốn gì?”, ví dụ thế.

Cho nên câu hỏi của Thanh Ly đã khiến Hô Nhĩ Xích càng tin chắc vào suy đoán tận sâu trong lòng mình.

“Công tử biết ta và Ma Lạc sao?”

“A...”

Biết được chính mình vừa rồi lỡ miệng, Thanh Ly vội vã giải thích, “Ta trông thấy đứa nhỏ trong lòng người, trước có gặp một lần mà.”

Hô Nhĩ Xích cười nói, “Lúc đó Ma Lạc mặt đầy bụi đất, công tử sao có thể nhận được khuyến tử?”

“Ồ...”

“Chẳng lẽ là vì cặp mắt của nó?”

Hô Nhĩ Xích không muốn ép hấn, liền cho hấn một cái cơ.

“Đúng, đúng thế!” Thanh Ly vội vã gật đầu.

Hô Nhĩ Xích đặt Ma Lặc xuống đất.

“Lê nào công tử không cảm thấy, người có cặp mắt này giống yêu quái sao?”

Không đợi Thanh Ly đáp lại, Ma Lặc đã dùng cặp chân nhỏ nhún chạy đến bên Thanh Ly, ôm lấy hấn gọi, “Mẹ ơi, ôm ôm.”

Thanh Ly ngại Hô Nhĩ Xích đang ở đây, định nhẹ nhàng đẩy tiểu hài tử ra. Nhưng vị tiểu tổ tông này dường như hiểu được tâm tư người khác, không đợi đến lúc tay Thanh Ly đụng tới người nó, đã oa oa cái miệng. Tuy rằng không lập tức khóc lên, nhưng hai con mắt long lanh nước, những giọt nước nhỏ đảo quanh hốc mắt.

Thanh Ly làm sao chịu được đòn tấn công từ một tiểu hài tử đáng thương thế này. Hấn lúc này không kìm nén gì hết nữa, vội ôm Ma Lặc trên tay.

Tiểu Ma Lặc lập tức chuyển bi thành hỉ, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ Thanh Ly, cọ cọ cái mặt nhỏ xinh vào mặt hấn.

Thanh Ly đối với tiểu hài tử đang vui vẻ như vậy cũng chẳng biết làm sao

Cái loại cảm giác thân thiết như đã quen thuộc từ lâu này, dường như cũng không vì thân thể Thanh Ly thay đổi mà chuyển biến

Ôm cơ thể nho nhỏ mềm mại của Ma Lặc, Thanh Ly cảm thấy rằng, dù ngay lúc này hấn có phải lập tức chết đi cũng sẽ không hối hận.

Tuy hình ảnh trước mắt thật rất ấm áp, nhưng Hô Nhĩ Xích vẫn muốn xác nhận một chuyện

“Công tử cũng biết người tên ‘Tô Yên La’ ư?”

Nhìn bàn tay xinh xắn của Ma Lặc nắm lấy ngón út của mình, trong lòng Thanh Ly đấu tranh dữ dội

“Xin lỗi công tử, ta không biết người đang nói đến ai.”

Ánh mắt Hô Nhĩ Xích khẽ chuyển

“Nếu công tử không nhận ra, nhưng Ma Lặc lại khẳng khái gọi người là mẹ, xem ra, vì Ma Lặc, ta phải mời công tử đến thảo xá làm khách một phen.”

Thanh Ly tất nhiên không chịu. Không phải là vì hấn sợ Hô Nhĩ Xích, mà hấn ngại thân phận hiện giờ của mình. Nếu như Hô Nhĩ Xích cưỡng ép hấn đi, cộng với vị trí nhạy cảm của Hô Nhĩ Xích và Tổng Việt lúc này, xử lý không tốt có thể khiến sự tình nguy hại.

Hơn nữa Thanh Ly cũng lo lắng, Hô Nhĩ Xích đang ở Thiên triều, về mặt tương quan mà nói thì khẳng định thế cô lực mỏng, nếu đối đầu với Tổng Việt, nhất định không thể chiếm được chút ưu thế nào.

Chuyện của người lớn cũng không nói làm gì, nhưng nếu ngộ nhỡ liên lụy đến Ma Lặc, bảo Thanh Ly làm sao an tâm cho được.

Thanh Ly dần lòng đặt Ma Lặc xuống.

“Công tử chớ gây khó dễ. Trước kia cứu lệnh lang, ta không mong báo đáp, hiện tại chỉ hy vọng công tử chớ làm khó tại hạ.”

Thanh Ly quay ra ngoài phòng nhìn một lát, “Thừa dịp hiện tại không có ai chú ý, mong công tử hãy mau rời đi.”

Đúng lúc này, bên ngoài lại nghe tiếng ai hô lớn, “Có thích khách” kèm theo tiếng ầm ỉa từ xa vọng đến.

Thanh Ly vội vàng đẩy cửa sổ ra xem, nhìn thấy Nhị Tử đang lao đảo chạy qua bên này, mắt thấy đao trên tay thị vệ sắp chém tới người Nhị Tử. Thanh Ly vội nhắc, “Nhị Tử cẩn thận!!!”

Nhị Tử tránh được đòn hiểm trong gang tấc, lộn người chạy tới.

“Dừng lại! Họ là bằng hữu của ta!”

Nhìn đám thị vệ như lang hổ, Thanh Ly đành phải ra mặt bảo vệ.

Bọn họ ngừng lại, mặc dù coi thường thân phận của Thanh Ly, nhưng biết người này cực kỳ quan trọng với tướng quân, nên cũng không dám khinh suất.

Thị vệ trưởng nói, “Xin hỏi công tử, chuyện bằng hữu công tử tới chơi, công tử đã báo cho tướng quân biết hay chưa?”

“Chuyện này...”

“Nếu đã như vậy, mong bằng hữu của công tử mau chóng rời phủ, tránh phiền phức không đáng.”

Hô Nhĩ Xích ôm lấy Ma Lạc cùng Nhị tử đi đến phía sau hắc.

“Đã làm phiền các vị rồi, chúng ta đi đây.”

Lúc ngang qua Thanh Ly, Hô Nhĩ Xích ghé tai hắc nói, “Người sao gọi ra được cái tên Nhị Tử? Hắc đã nói với ta, hắc chưa bao giờ nói tên của hắc cho người hay, huống hồ nữ danh.”

Thanh Ly cả kinh.

Sau khi Hô Nhĩ Xích rời đi, đám thị vệ cũng lui xuống.

Thanh Ly đột nhiên cảm thấy chân tay run rẩy.

Ngồi xuống suy nghĩ một chút mới phát hiện ra, mọi chuyện vừa rồi phát sinh thật ra đều nằm trong tính toán của Hô Nhĩ Xích cả.

Với sự cẩn trọng của hắc, làm sao có thể để Nhị Tử có cơ hội kinh động đến thị vệ được chứ?

Cho dù Nhị Tử có làm thế thật đi chăng nữa, trước tình cảnh Nhị Tử sắp trở thành hồn ma bóng quế dưới đao kia, hắc sao có thể thờ ơ đứng một bên mà không đi giải cứu.

Rõ ràng đó chỉ là khổ nhục kế giăng ra để Thanh Ly chui đầu vào thôi

Đáng tiếc là, quan tâm sẽ bị loạn

Trong lúc nguy cấp như vậy, Thanh Ly cũng chỉ lo lắng đến an nguy của Nhị Tử, chẳng suy nghĩ được nhiều như thế

Gay go nhất chính là thị vệ nhất định sẽ bẩm báo lại chuyện hôm nay với Tổng Việt, nếu như Tổng Việt truy cứu thì làm thế nào đây?

Tình hình càng lúc càng hỗn loạn.

24. Quyển 1 - Chương 24

Tổng Việt bị công vụ quấn chặt, chẳng có thời gian quan tâm mấy việc lật vạt trong phủ. Trở về phủ không được mấy canh giờ, hắc lại bị triệu vào cung.

Nguyên nhân quả thật khiến người ta nghe xong chấn động... Hung Nô vương Hô Nhĩ Xích không mang theo binh lính đã tiến vào Biện Kinh, một mình cầu kiến Hoàng đế Thiên triều

Triều đình và dân chúng hết sức kinh hãi, nhưng đối với hành động của Hô Nhĩ Xích cũng có nhiều thái độ. Mặc dù tại biên giới có hai mươi vạn quân Hung Nô đang chờ nghe lệnh hắc, nhưng chỉ với dũng khí một mình đơn thương độc mã bước vào triều đình thôi cũng đã khiến nhiều kẻ bội phục.

Hoàng đế Thiên triều – Triệu Bảo Thành – lập tức hạ lệnh, dùng Quốc khách đãi ngộ để khoản đãi Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích cùng một nhóm tùy tùng tiến vào hành cung của hoàng tộc. Sau khi sửa soạn đôi chút, hắn quyết định ngày hôm sau vào triều yết kiến.

Thiên triều một phần bị sự ‘thăm hỏi’ bất ngờ của Hô Nhĩ Xích mà không kịp chuẩn bị, nên trước khi đôi bên gặp gỡ liền triệu tập hội nghị khẩn cấp để bàn bạc cách đối phó.

Buổi chiều hôm sau, Hô Nhĩ Xích cùng Triệu Bảo Thành trên Kim Loan điện đạt thành hiệp ước hoà hảo, cũng quyết định hai bên cùng góp tài lực, mở ra con đường giao thương nơi biên ải. Đây là cục diện hai bên cùng có lợi, chấm dứt chiến tranh kéo dài lại mở cửa mậu dịch, đối với dân chúng và quốc gia đều là tốt cả.

Khi Triệu Bảo Thành đóng ấn ngọc trên hiệp ước, tổng quản thái giám kính cẩn đưa bức lụa trắng ánh hoàng kim đến trước mặt Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích đã cầm ấn muốn hạ. Mọi người đều nín thở chờ đợi thời khắc lịch sử này sắp được mở ra. Ai ngờ động tác của hắn đột nhiên đình chỉ.

Trái tim những người đang theo dõi đều như vọt lên đến cổ.

Triệu Bảo Thành vội hỏi, “Không biết đại vương có gì hoài nghi?”

Hô Nhĩ Xích cười nói, “Nói là nghi ngờ thì không phải. Thật ra bản vương bỗng nhiên chợt nhớ tới một vị cố nhân ở Thiên triều, thật sự tưởng niệm y, muốn thỉnh cầu Hoàng thượng một chuyện.”

Phản ứng đầu tiên của đại đa số đều nghĩ rằng, đây có thể là lời cầu hôn từ phía Hung Nô.

Triệu Bảo Thành rung mình, trong lòng lập tức suy tính

“Xin Đại vương nói rõ. Nếu như không ảnh hưởng tới lợi ích của Thiên triều, trăm đều có thể chấp nhận.”

“Bản vương đương nhiên sẽ không làm khó Ngài, cũng sẽ không yêu cầu Hoàng thượng phải từ bỏ những thứ Ngài yêu thích. Chỉ là không biết thần tử của Ngài có nỡ hay không thôi.”

Triệu Bảo Thành vừa nghe không liên can tới mình, trong lòng đại hỉ.

“Nếu thế, xin Đại vương cứ nói đừng ngại.”

Ánh mắt Hô Nhĩ Xích chuyển tới chỗ Tổng Việt. Tiếp đó, hắn đứng dậy bước tới trước mặt Tổng Việt, chấp tay nói, “Mong Tổng tướng quân tặng Thủy Ngọc công tử cho ta!”

Từ Hoàng đế đến bá quan văn võ, cho tới thái giám theo hầu cùng cung nữ, đều bị cử chỉ ấy của Hô Nhĩ Xích làm cho chết lặng.

Sắc mặt Tổng Việt tái nhợt.

Thì ra đường đường là Hung Nô Vương xuất sắc như thế mà lại giống Tổng tướng quân, đều ưa chuộng nam phong, lại còn vì một nam nhân mà đưa ra đề nghị đề tiện như thế trước Kim Loan điện, gộp chung với việc nghị hoà giữa hai nước.

Thật sự không biết đó có phải là tính cách của Hô Nhĩ Xích, trong mắt không có chút lễ pháp nào, cả gan làm loạn

Mọi người đều biết Tổng Việt cùng Hô Nhĩ Xích đang ác chiến, hai bên để muốn tự tay giết chết đối phương, oán hận chất chứa càng thêm nặng.

Lần này Hô Nhĩ Xích rõ ràng là muốn đoạt người của Tổng Việt.

Thật ra, Hô Nhĩ Xích đã dùng kế ‘một mũi tên trúng hai đích’, vừa để Thanh Ly quay về, vừa bức Tổng Việt phải khó xử.

Nhưng ẩn tình đó người bên ngoài làm sao hiểu được.

Tính cách Tổng Việt lại cương liệt, đâu thể nào chịu Hô Nhĩ Xích tùy ý xoay như chong chóng.

“Việc này tuyệt đối không thể!”

Lời vừa nói ra, cả trường yên lặng.

Không ai ngờ được Tống Việt chẳng những chẳng để ý thể diện của Hô Nhĩ Xích, lại còn làm tổn hại uy nghiêm của Thiên tử.

Triệu Bảo Thành vừa rồi đã mở lời vàng ngọc, ưng thuận giao người cho Hô Nhĩ Xích, giờ lại bị một câu nói của Tống Việt đánh bật trở lại, sao có thể không bức bối.

Hô Nhĩ Xích sớm đã đoán được phản ứng của Tống Việt, trong lòng mừng thầm. Kể từ giờ, chắc chắn Hoàng đế Triệu Bảo Thành sẽ sinh lòng oán hận với Tống Việt. Tống Việt tay cầm binh quyền, ngày thường không hề che dấu bản lĩnh của mình. Điều đó khiến cho Hoàng đế sợ một ngày nào đó hắn ‘công cao áp chủ’. Bây giờ hắn công khai ngỗ ngược như thế, sau này còn sợ Hoàng đế không xử lý hắn sao? Chuyện này đối với Hung Nô mà nói cũng chẳng có gì không tốt.

Hô Nhĩ Xích thấy đã đạt được mục đích, liền xoay người về phía Triệu Bảo Thành, nói rằng, “Bản vương hiểu là mình đã gây khó cho Ngài. Tống tướng quân đối với Thủy Ngọc công tử tình sâu nghĩa trọng. Mà ta cũng biết, Tướng quân vì Thủy Ngọc công tử mà không ngại cự tuyệt lời cầu thân của các khuê nữ danh môn...”

Hô Nhĩ Xích làm bộ khó xử

Nhưng vào lúc đưa ra chuyện Tống Việt cự hôn, khiến cho tất cả những vị tai to mặt lớn trong triều đều không nén giận nổi, đương nhiên lại càng thêm oán trách Tống Việt

“Nhưng lòng ta nhớ nhung Thủy Ngọc công tử, hôm nay nhất định muốn có được y bên mình. Nếu như Hoàng Thượng có thể khiến cho Tống tướng quân từ bỏ được thứ mà hắn yêu thích, bản vương nguyện ý trong ba năm sẽ giảm hai trên mười phần thuế lưu thông đối với hàng hoá của Thiên triều tại biên ải!”

Lời Hô Nhĩ Xích vừa nói ra khiến cả điện bùng nổ.

Ai nấy đều thán phục: Thủy Ngọc công tử kia lại có mị lực đến thế, có thể khiến cho Hung Nô vương không nề hà vàng bạc, chỉ cầu giai nhân bên cạnh!

Sắc mặt Tống Việt càng xám đen, trên mu bàn tay gân xanh bạo khởi.

Triệu Bảo Thành thấy cục diện có phần không kiểm soát được, liền ho khan hai tiếng, nội điện cũng yên ắng đi ít nhiều

Triệu Bảo Thành chủ trì đại cuộc, “Đại vương nói thế là thật chứ? Sẽ không nuốt lời?”

“Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!”

Triệu Bảo Thành được Hô Nhĩ Xích khẳng định chắc chắn, cười không ngừng.

“Tống ái khanh, trẫm cũng biết người là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng vì dân chúng nơi biên thùy, vì đại nghĩa dân tộc, mong rằng người lấy đại cuộc làm trọng, đưa Thủy Ngọc đến phủ của Đại vương.”

Tống Việt nghe xong không hề có chút phản ứng.

Triệu Bảo Thành sắc mặt cũng khó coi, không thể ngờ tại triều mà Tống Việt lại to gan đến thế, dám đem lời hắn nói từ tai này chui sang tai kia.

“Tống Việt!”

Đại tổng quản thái giám bên cạnh Hoàng thượng với Tống Việt có tư giao không tồi, sợ cục diện không thể văn hồi, liền lên tiếng nhắc nhở

“Tống tướng quân, Hoàng thượng đang hỏi người đó! Sao không trả lời!”

Tống Việt vẫn trầm mặc không nói

Trên mặt Hô Nhĩ Xích tiểu ý càng đậm

Hạo Vương thấy Tống Việt phản ứng khó hiểu, liền lên tiếng bảo vệ, “Hoàng thượng, người Hung Nô đại vương muốn là Thủy Ngọc công tử, chúng ta cũng không thể tùy tiện mà quyết định số mệnh một con người. Tuy rằng Thủy Ngọc chỉ là một người dân thường, nhưng chúng ta cũng nên tôn trọng tâm nguyện của hân.”

Triều thần thấy Hạo Vương đứng ra bảo vệ, cũng đều tỏ thái độ ủng hộ. Sắc mặt Triệu Bảo Thành tươi tỉnh hơn chút

“Đúng thế.”

“Nếu đã như thế, mong tướng quân hồi phủ bàn bạc với Thủy Ngọc công tử, nếu như Thủy Ngọc chịu cùng bản vương quay về Hung Nô, mong Tống tướng quân thành toàn cho, đưa người đến hành cung của ta.

Trận đánh này dù không phải giương cung giương kiếm nhưng Hô Nhĩ Xích vẫn đại thắng trở về.

25. Quyển 1 - Chương 25

Tống Việt trở lại tướng quân phủ, trong lòng phần hận buồn bực.

Mưu kế của Hô Nhĩ Xích lần này thật sâu, bức hấn rơi vào tình thế khó xử.

Tống Việt từ trước tới nay luôn lấy quốc gia đại sự làm trọng, nếu yêu cầu của Hô Nhĩ Xích ngày hôm nay là bắt hấn tự sát ngay tại chỗ, hân cũng sẽ không chút do dự làm theo, chỉ cần có thể đổi lấy bình an của dân chúng trăm họ tại biên quan cùng sự thái bình muôn đời của Thiên triều, hy sinh mình hân có đáng kể gì.

Nhưng vì cái gì, vì cái gì hân lại khăng khăng đòi Thủy Ngọc kia chứ!

Thủy Ngọc là người đầu tiên khiến hân hữu tâm. Hân không muốn đem Thủy Ngọc tặng cho bất cứ kẻ nào, nói chi Hô Nhĩ Xích.

Ngay khi tâm tư trong lòng không yên thì thị vệ trưởng trong phủ đã tới báo lại chuyện hôm qua có kẻ tự ý xông vào phủ cho Tống Việt hay.

Tống Việt hỏi kĩ càng tình hình lúc đó, mang những chi tiết vụn vặt khó hiểu hợp lại, không chỉ có nhận ra kẻ đột nhập là Hô Nhĩ Xích, còn phát hiện Thủy Ngọc và Hô Nhĩ Xích thật ra đã quen biết từ lâu.

Biết được việc này, Tống Việt như lửa cháy đổ thêm dầu

Hân giận dữ, lập tức xông vào phòng Thanh Ly.

Mạnh Thanh Ly đang ngủ ngon lành, ý thức mông lung, khi Tống Việt đi tới hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Bị kéo ra khỏi chăn, không khí trong lành nhưng lạnh lẽo khiến Thanh Ly tỉnh táo hơn, đứng ở trước mặt hân, đúng là Tướng quân Tống Việt

“Tống tướng quân... Người đây là...”

Thanh Ly đại khái có thể biết được Tống Việt là vì chuyện Hô Nhĩ Xích tự ý xông vào tướng quân phủ mà tới hỏi tội, nhưng sao có thể ngờ được chuyện xảy ra trong điện sáng hôm nay chứ.

Hai vai bị Tống Việt nắm chặt, Thanh Ly đau đến chân mày nhíu chặt.

“Người có biết, hôm nay trong triều, Hô Nhĩ Xích đã dùng hai phần thuế lưu thông để ép ta tặng người cho hân?”

Thanh Ly nghe xong hai mắt mở to, “Sao lại có thể?”

“Sao lại không thể?” Tống Việt cười lạnh nói, “Ta hỏi người, có phải người đã sớm quen biết Hô Nhĩ Xích?”

Thanh Ly rủ mắt, không phủ nhận cũng không thanh minh

“Không ngờ... ha ha... Thật không ngờ Tống Việt ta lại bị người ta bức đến tình cảnh này...”

Lời nói bi thương khiến trong lòng Thanh Ly đau xót

“Tướng quân không nên hiểu lầm, dù ta biết Hô Nhĩ Xích, nhưng ta chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với tướng quân cả...”

“Đừng nguy biện nữa!”

Tổng Việt thả hai tay Thanh Ly.

“Người rõ ràng biết... Có rất nhiều chuyện... Người biết rõ... Ta vẫn chờ người đến hỏi ta... Dù ta biết trong lòng người sớm đã có người khác... Nhưng ta vẫn luôn chờ đợi... Ta cho rằng người có thể hồi tâm chuyển ý, cuối cùng sẽ có một ngày có thể khiến người cảm động!”

Tổng Việt quay lưng đi, hơi thở nóng nẩy

“Chỉ là, ta sai rồi. Quá sai rồi...”

“Tướng quân, ta...”

“Ta đã hồ đồ, nói cho cùng thì là ta ích kỷ, người cũng ích kỷ.” Tổng Việt cười khổ nói, “Nếu như người sớm đã đối với ta vô tình, lẽ ra không nên cho ta ảo tưởng. Người luôn luôn trong lúc vô ý mà hiện ra ánh sáng ấm áp như ngọn nến, khiến ta ngốc nghếch mà liều mình tới bên người...”

“Nhưng vì sao, vì sao cứ phải là Hô Nhĩ Xích? Trong lòng người dù có bất cứ kẻ nào, ta đều có thể y theo ý nguyện của người, tặng người cho bất cứ ai! Dù là ai cũng được, chỉ cần người muốn! Nhưng vì sao lại là Hô Nhĩ Xích!”

Tổng Việt khó nén được cảm phần trong lòng

“Tướng quân, người nói gì... Ta nghe không hiểu...” Thanh Ly cảm thấy Tổng Việt hôm nay vô cùng đáng sợ, hơn nữa chuyện của hắn và Hô Nhĩ Xích làm sao chỉ trong đôi ba câu là có thể nói rõ được? Trừ phi trước mặt Tổng Việt giả ngây, bằng không cũng tìm không được cách thức nào tốt cả.

“Người đến bây giờ còn không muốn nói thật.” Tổng Việt đè nén đau xót trong mắt, xoay người lại, đôi mắt đã lạnh lẽo tới mức khó gì sánh được

“Người đã bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa. Chỉ cần người còn ở trong phủ một ngày, người vẫn là người của Tổng Việt ta!”

Dứt lời liền xé toạc áo Thanh Ly.

Thanh Ly làm sao có thể là đối thủ của hắn, lúc sau đã bị Tổng Việt đẩy lên giường, toàn thân trần trụi. Dù Thanh Ly có la lớn cũng không ai dám tiến vào gian phòng này một bước.

Tổng Việt thô bạo hôn toàn thân hắn, nâng cầm hắn lên, cùng đầu lưỡi hắn dây dưa khiến thoá dịch chảy xuống hai má

Tổng Việt không muốn nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của Thanh Ly, liền xoay thân hắn lại, từ phía sau áp lên người hắn. Da thịt nóng rực dán tới tấm lưng mát lạnh của Thanh Ly. Tay Thanh Ly bị vịn về phía sau, hai chân bị hạ thân Tổng Việt áp chế. Tay kia của Tổng Việt tìm được hạ thân Thanh Ly, tùy tiện khiêu khích.

Thân thể Thủy Ngọc vốn quen với chuyện phong hoa tuyết nguyệt, dù sau khi Thanh Ly nhập hơn một năm cũng không trải qua tình trạng này, nhưng thân thể nam nhân vốn đã có nhiều ham muốn, nên khi bị Tổng Việt chạm vào lại bắt đầu có phản ứng.

Thanh Ly trong lòng không muốn, nhưng thân thể lại không thuận theo.

Tổng Việt tuy chưa hề mở miệng nói ra “Tiện nhân”, “Dâm đảng”, nhưng Thanh Ly nghe được tiếng cười gằn của hắn, so với lời nói càng làm cho người ta bị tổn thương sâu sắc. Vì thế, Thanh Ly càng giãy dụa kịch liệt hơn, hai tay nắm chặt. Móng tay dù không dài cũng bị bẻ gãy, khiến hai tay đầy máu

Trong lòng Tổng Việt vẫn còn thương yêu Thủy Ngọc, trông thấy hai tay hắn bị thương, liền xoay Thanh Ly lại, xé y phục cột chặt tay Thanh Ly, không cho y tiếp tục làm bừa.

Hắn rút ra ba ngón tay đang khuếch trương hạ thân Thanh Ly rồi nâng khí quan đã sớm căng cứng, định tiến vào trong.

Thanh Ly vốn chỉ yên lặng rơi lệ, bỗng nhiên thét lớn

“A Ngưu... Đừng... Ta xin người... Đừng mà...”

Tống Việt nghe được tiếng hét của Thanh Ly liền ngừng lại

“Quả nhiên người biết... Người đã sớm biết ta chính là A Ngưu...”

Thanh Ly lấy cánh tay che mặt mình

“Xin lỗi, A Ngưu... Xin lỗi... Ta... Xin lỗi... Xin lỗi...”

Tống Việt không nói lời nào, ngần ngừ đứng dậy, đem những mảnh y phục khoác lên người

Thanh Ly che hạ thân, quay lưng đi, nghẹn ngào nức nở. Hắn biết rõ, hắn và Tống Việt chỉ cách nhau một bức màn mơ hồ, đến cuối cùng cũng bị xé rách. Hắn biết sự ích kỷ của hắn khiến hắn mất đi bằng hữu tốt A Ngưu, còn khiến Tống Việt tổn thương sâu sắc.

Thật ra, làm sao hắn không biết Tống Việt đối với hắn có lòng. Hơn một năm nay, Tống Việt giả trang là A Ngưu dịu dàng làm bạn với hắn, khiến hắn dần dần thoát ra khỏi sự nhớ nhung Hồ Nhĩ Xích và đứa con. Tại thời kỳ cổ đại xa lạ này, không có người thân, không có bằng hữu, có thể tìm được một người bạn tâm giao như vậy, hắn làm sao lại có nhẫn tâm vạch rõ ranh giới được kia chứ?

Cho nên Thanh Ly trước sau đều giả ngốc, giả bộ chính mình không biết A Ngưu là Tống Việt, giả bộ không biết A Ngưu thương yêu hắn, giả bộ hắn với họ cả đời sẽ là hảo bằng hữu.

Là tâm tư của hắn tạo ra cục diện hôm nay, sao có thể trách Tống Việt đối với hắn lỗ mãng?

Tống Việt đi tới cửa, bỗng như nhớ ra điều gì đó, liền ngừng lại

“Có một việc, ta mong người không giấu diếm.”

Thanh Ly nghe tiếng, thân thể liền chấn động.

“Từ lúc nào người phát hiện A Ngưu chính là Tống Việt?”

Phía sau truyền đến tiếng đáp sợ hãi của Thanh Ly, “Là... Là ngày ta xông vào kiệu của Hạo Vương...”

“Ha ha... Thì ra là thế...” Rồi Tống Việt lại thở dài, “Mà thôi, sáng mai, người tới hành cung của Hung Nô vương đi... Lần này xa cách, chẳng biết bao giờ có thể gặp lại, hy vọng người, giữ gìn sức khỏe!”

Dứt lời liền bước ra khỏi phòng Thanh Ly, đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn Thanh Ly nước mắt giàn giụa

26. Quyển 1 - Chương 26

Ngày hôm sau, quản gia liền mang vài nô bộc tới giúp Thanh Ly thu dọn hành trang. Thanh Ly bảo họ ra ngoài, nói tự mình có thể làm được.

Những thứ trong phủ tướng quân, hắn không nghĩ sẽ mang đi. Hắn chỉ mang theo vài bộ y phục, vận dùng hàng ngày, một số thứ vặt vãnh khác bọc trong tay nải.

Trước khi đi, Thanh Ly dường như nghĩ đến việc gì đó, liền nói với quản gia, mong có thể gặp tướng quân lần cuối.

Quản gia ngáp ngừng một chút rồi đi thông báo. Một lát sau, y quay lại để chuyển lời tướng quân, “Sau này chúng ta là người đứng, đã không còn gì để nói. Mong Thủy Ngọc công tử bước khỏi tướng quân phủ, đừng quay đầu nhìn lại.”

Thanh Ly nghe xong, lòng đau như cắt. Hắn không để ý quản gia cản trở, khẳng khái đi tới trước phòng Tống Việt.

Đứng trước cửa, Thanh Ly nhẹ giọng nói, “Tướng quân, Thủy Ngọc tự biết bản thân không ra gì, là Thủy Ngọc có lỗi với tướng quân. Nhưng tướng quân có lẽ không biết, ta và Hô Nhĩ Xích mặc dù có quen biết từ trước, nhưng khi đó ta hận hắn thấu xương. Về sau gặp được tướng quân, được thấy một Tống tướng quân trên đời không có ai sánh được. Nhưng nhân duyên trùng hợp cho chúng ta được gặp lại nhau, chỉ tiếc rằng đã ở sai nơi. Lần tương phùng này, Thủy Ngọc đã gửi tâm nơi người khác. Trái tim chỉ có một, làm sao dung hai người? Tướng quân là người tri kỷ trên đời khó có được, dù hôm nay tướng quân muốn cùng ta dứt áo đoạn tình, nhưng ơn trạch của tướng quân với Thủy Ngọc, Thủy Ngọc cả đời sẽ không quên. Sau này có cơ hội, mong có thể báo đáp người. Cũng mong tướng quân bảo trọng.”

Thanh Ly ở ngoài cửa, hạ mình lạy Tống Việt ba lạy rồi nhẹ nhàng bước đi.

Tống Việt đứng trên lầu cao trông theo bóng người cô độc ấy rời đi, trong lòng đau không sao chịu nổi. Chỉ biết hôm nay từ biệt, giống như đã vắt cạn tâm huyết của hắn. Trong đời đã trải qua bao biến cố, vậy mà lúc này gặp tướng như gặp phải một bức tường cao không sao vượt qua nổi. Có lẽ sau này hắn đối với người khác khó có thể rung động.

Đi tới hành cung mà Hô Nhĩ Xích đang ở, đã thấy Hô Nhĩ Xích đứng ở ngoài cửa chờ đợi, Thanh Ly làm sao không hiểu, hốc mắt lại nóng lên.

Đến khi tiểu Ma Lặc nhào vào trong lòng Thanh Ly gọi, “Mẹ, mẹ”, tiếng nói như quan tâm như trách móc khiến Thanh Ly cuối cùng không thể kìm nén được mà khóc. Ma Lặc chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn Thanh Ly đang ôm mình mà khóc, lại ngoan ngoãn mà hôn nhẹ lên mặt Thanh Ly.

Chụt chụt chụt ba tiếng khiến mặt Thanh Ly đầy thoá dịch

Hô Nhĩ Xích thấy cảnh ‘mẫu tử’ hai người thật vui vẻ, trong lòng cũng phần chấn, tiến tới hai bước ôm cả ‘mẹ’ cả con vào trong lòng.

Nếu nói Thanh Ly đối với Hô Nhĩ Xích chưa hề có bất kỳ oán hận nào thì chắc chắn là nói dối, nhưng trong tình cảnh này, làm sao có thể không cảm động. Hắn chỉ lẳng lặng dựa vào trong lòng rộng lớn của Hô Nhĩ Xích, cảm thấy những chuyện trước kia giờ đây cũng đều đã là quá khứ.

Sau bữa tối, Ma Lặc ngủ thiếp đi trong lòng Thanh Ly.

Đưa Ma Lặc về phòng hắn, thu xếp ổn thỏa rồi, không đợi Thanh Ly phản ứng lại, Hô Nhĩ Xích đã ôm lấy hắn.

Thanh Ly kinh hãi kêu lên một tiếng, hai tay theo bản năng mà đặt trên vạt áo Hô Nhĩ Xích.

Bây giờ đối mặt thật khó khăn, hắn liền giãy dụa muốn thoát khỏi Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích làm sao lại chịu. Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Đừng lộn xộn nữa, tốt hơn là ôm cổ ta đi.”

Thanh Ly bất bình nhìn hắn. Hô Nhĩ Xích thấy hắn không động, cũng không sốt ruột.

“Người không làm theo lời ta, thế chúng ta cứ đứng như thế này, đến lúc trời sáng là được a?”

“Người!”

Thanh Ly trong lòng mắng lớn, ‘đồ vô lại!’

“Người không ôm ta, nếu bị ngã xuống, ta sẽ thật đau lòng mà.”

Hô Nhĩ Xích nói khiến trên người Thanh Ly nổi hết da gà.

Nhưng cảm thấy hai người dần mặt đứng trong phòng, bị người ta nhìn thấy thì còn gì là thể diện. Thế nhưng da mặt Hồ Nhĩ Xích vốn dày không thua tường thành là bao, Thanh Ly đấu với hắn sao đáng. Chẳng biết làm gì hơn, hắn đành ngoan ngoãn đưa tay ôm lấy cổ Hồ Nhĩ Xích.

Hồ Nhĩ Xích hài lòng cười cười, ôm Thanh Ly về phòng.

Cửa phòng bị chân đá bay ra, rồi lại bị chân đẩy đẩy vào

Hồ Nhĩ Xích nhẹ nhàng đặt người trong lòng lên giường. Tâm không tạp niệm, hắn liền xốc chân lên trùm kín hai người. Thanh Ly biết rõ ngộ nghịch với hắn không được, liền muốn xoay người đi ngủ. Hắn chưa kịp hành động đã bị bàn tay to lớn của Hồ Nhĩ Xích cố định trước ngực.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, có nhịp mà vang lên

Cơ thể Thanh Ly lúc đầu có chút hồi hộp lúc sau cũng từ từ thả lỏng.

Hồ Nhĩ Xích bỗng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Thanh Ly, chỉ nói một câu, “Thanh Ly, đã cực khổ nhiều rồi.”

Thanh Ly liền thấy não nóng nóng, thì ra còn sót lại chút bất mãn, tựa hồ bị những lời này đánh thức.

“Người sao không hỏi ta vì sao lại biến thành hình dạng này?”

Thanh Ly ngẩng đầu nhìn Hồ Nhĩ Xích.

“Chuyện đó đâu quan trọng, người muốn nói, tự nhiên sẽ nói.”

Hồ Nhĩ Xích hôn lên trán Thanh Ly, “Thật may là linh hồn của người còn ở lại... Cảm tạ thiên thần...”

Hai người ôm lấy nhau, trải qua một đêm yên ổn.

27. Quyển 1 - Chương 27

Nhằm mục đích bày tỏ thành ý cùng Hung Nô kết đồng minh, đồng thời cũng là để biểu hiện tài lực hùng hậu, trong mấy ngày trao đổi về các điều khoản của hiệp ước, Thiên triều đều cho mở yến tiệc linh đình.

Văn võ bá quan đều tỏ hảo ý, một lòng hoà thuận vui vẻ với Hung Nô.

Không hề để ý đến ánh mắt kẻ khác, Hồ Nhĩ Xích lúc nào cũng đưa Thanh Ly theo bên người, một tác không rời, ánh mắt không ngừng che giấu sự yêu thương dành cho y.

Vì phải dự một buổi lễ quan trọng nên Thanh Ly tất yếu cần chăm chút vẻ bề ngoài. Tuy nhiên, khoác trên người Thanh Ly không phải y phục Thiên triều mà là thổ trang của quý tộc Hung Nô với kết cấu phức tạp tương đối phức tạp. Thượng y màu trắng ngà thanh nhã là dạng áo rộng thùng thình, mặt trước có hoa văn phức tạp được thêu một cách tinh tế bằng sợi kim tuyến phơn phớt xanh lơ. Hồng sắc lưu kim buộc nơi thắt lưng làm nổi bật vóc người thon thả của Mạnh Thanh Ly, lại thêm chân đi giày cao cổ khiến thần thái của y càng thêm phiêu dật lạ thường.

Chiếc áo bào đặc biệt cùng với sợi dây tua cột trên mái tóc làm cho mọi người phải ngừng thần nín thở khi Thanh Ly bước vào đại sảnh. Làn da sáng như bạch ngọc vừa tỏa ra sự mị hoặc khôn cùng, vừa mang lại cảm giác một thân như hoa quỳnh khiến người khác trong lúc lơ đãng liền bị mê hoặc, mà chỉ có thể ở xa đứng nhìn chứ không dám khinh nhờn chạm tới.

Thanh Ly vẫn chưa chú ý đến ánh mắt mọi người nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt liếc qua một lượt quan viên Thiên triều nhưng thủy chung không hề phát hiện thân ảnh của Tổng Việt, liền thu về ánh mắt thất vọng.

Những kẻ đứng bên thấy thần tình Thanh Ly sầu não, nhin không được mà sinh lòng thương tiếc. Họ biết rằng chỉ có giai nhân như thế mới có thể khiến cho Hồ Nhĩ Xích một đời kiêu hãnh (hình ảnh trong mắt người Thiên triều) và anh hùng Tổng Việt phải thất điên bát đảo.

Nhưng trong Thiên triều cũng chẳng thiếu người xem thường Thanh Ly, một số là cự thần theo phái bảo thủ. Họ một mực cho rằng nam phong là chuyện học đòi (*), nhưng cho tới giờ cũng chẳng dám lên mặt nói. Huống chi hiện tại đang ở trong buổi yến tiệc giữa hai nước bang giao. Ngại thế lực Hung Nô, cũng không thể ăn nói bậy bạ, bọn người này chỉ có thể đứng một bên cười cho qua chuyện.

Hô Nhĩ Xích tựa hồ biết được tâm sự của Thanh Ly, khẽ nhéo nhéo tay y dưới bàn. Cảm thấy hơi đau, Thanh Ly bất giác tỉnh người. Trông thấy Hô Nhĩ Xích đang nhìn mình lại không khỏi có phần xấu hổ, y liền tỏ ý muốn thoát khỏi cái nắm tay của Hô Nhĩ Xích.

Ai ngờ Hô Nhĩ Xích căn bản là không có ý buông ra, ngược lại còn đan chặt mười ngón tay của hai người lại với nhau. Thanh Ly cảm thấy động tác quá mạnh khiến người ta nhìn thấy, cũng không phải chuyện hay ho gì, đành để hấn tùy ý nắm.

Thấy Thanh Ly không giãy giụa, Hô Nhĩ Xích cao hứng dùng tay kia nâng chén vàng tiếp tục chúc mừng. Thanh Ly cũng chỉ còn cách dùng tay còn lại để gấp thức ăn.

Trở lại hành cung cũng là lúc màn đêm buông xuống, Ma Lặc đã theo Nhị Tử đi ngủ tự khi nào.

Thanh Ly có chút say, sắc mặt ửng đỏ. Hô Nhĩ Xích vẫn như trước không buông tay hấn.

“Thanh Ly, đợi mấy ngày nữa khi các điều kiện của hiệp ước được chấp thuận, chúng ta sẽ lập tức quay về Vương Đình. Trác Lang chắc cũng nhớ người lắm.”

Nghe hấn nói vậy, ánh mắt mông lung của Thanh Ly lập tức thanh tỉnh.

Hấn ra hiệu Hô Nhĩ Xích buông tay rồi đứng dậy tiến lên hai bước. Đến khi bản thân cảm thấy tinh thần sáng suốt hơn, liền nói, “Đại Vương, Thanh Ly có một thỉnh cầu...”

Hô Nhĩ Xích nghe xong cười cười, kéo Thanh Ly vào trong lòng mình, “Người muốn cái gì, cứ việc nói.”

Thanh Ly khẽ đẩy Hô Nhĩ Xích ra, “Hãy để Thanh Ly ở lại Thiên triều.”

Nhất ngữ kinh thiên.

Hô Nhĩ Xích không ngờ Thanh Ly trong lúc này lại yêu cầu hấn đáp ứng một nguyện vọng như thế.

Áp chế lửa giận.

“Người vì Tống Việt?”

Thanh Ly đứng lên, “Cũng không hấn.”

Ánh mắt Hô Nhĩ Xích chợt hiện tia lửa, “Người yêu hấn?”

Thanh Ly lắc đầu, “Chưa hề, nhưng ta nợ hấn.”

“Người định làm thế nào?”

Thanh Ly thở dài một tiếng

“Ta sẽ chuyển đến nơi giáp ranh giữa Thiên Triều và Hung Nô, mua vài mẫu đất cằn, có thể dạy học. Nếu như Đại Vương đồng ý cho ta được tới thăm Ma Lặc, ta sẽ định kỳ tới thăm nó.”

“Người...! Người nhần tâm vứt bỏ ta và Ma Lặc sao?!”

Hô Nhĩ Xích trong cơn thịnh nộ không kiềm chế được lực đạo, khiến cho cổ tay Thanh Ly lập tức xuất hiện một vết đỏ bầm.

Thanh Ly cười lạnh nói, “Đại vương sao phải làm vậy. Ta đương nhiên luyến tiếc Ma Lặc, nhưng ta bây giờ là nam nhân. Quay về Hung Nô cùng người, người làm sao giải thích thân phận của ta với người khác? Là tiện thiếp Tô Yên La của người đã Tá Thi Hoàn hôn? Ha ha, sai rồi, Tô Yên La cũng đâu được đến thiếp của người.”

Thanh Ly quay đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Hô Nhĩ Xích.

“Có lẽ người muốn nói, ta kỳ thực là mẹ của Ma Lặc? Thật sự là làm trò hề cho thiên hạ! Người có gặp qua người nam nhân nào sinh được con chưa?”

Lời Thanh Ly nói sắc như dao, điểm trúng vào điểm mấu chốt của sự việc.

Hô Nhĩ Xích cũng không phải chưa từng lo lắng đến những vấn đề này. Chỉ là hắn nghĩ rằng, xe đến trước núi ắt có đường, chỉ cần đưa được Thanh Ly về, những chuyện khác có thể từ từ giải quyết.

“Nếu không có biện pháp ổn thỏa, Đại vương chắc là muốn học hoàng đế Thiên triều nạp thiếp? Chỉ cần Thanh Ly có thể ở lại bên người, hình thức cũng không quan trọng, đúng chứ?”

Thanh Ly như nhìn thấy tâm tư Hô Nhĩ Xích, một câu lại một câu, khiến Hô Nhĩ Xích không cách nào đối đáp

“Đại vương.”

Ánh mắt Thanh Ly thanh nhuận mà kiên định

“Thanh Ly không cầu Đại vương điều gì cả. Chỉ xin Đại vương nể tình khi ta còn ở trong thân thể của Tô Yên La sinh hạ cho Ngài người kế thừa, và cũng vì Thanh Ly đã đỡ cho Ngài một mũi tên, mong Ngài cho ta sự tự tôn cùng tự do tối thiểu.”

Nói đến đây, Thanh Ly nhàn nhạt nở nụ cười, dời về phương Bắc. Trong mắt phẳng phát hiện lên hình ảnh bầu trời cao xanh, từng nhánh cây bụi cỏ, dòng nước dề dề, cuộc sống nơi dân dã, chần cừ thả dề.

Cả người toả ra hơi thở nhu hoà nhưng lại mờ ảo tựa như làn gió mát, cảm giác tựa hồ sẽ rời xa người lúc nào không hay

Hô Nhĩ Xích nóng giận ôm chầm lấy Thanh Ly.

“Ta biết người bận tâm điều gì.”

Hô Nhĩ Xích cảm thấy bản thân mình cho tới bây giờ chưa từng vì một người nào mà hoảng loạn như thế, vì một người mà thất bại đến thế.

“Trước khi người ngăn cho ta một tiền, ta và người đã một lần bất hòa. Ta có hỏi Trác Lang, nàng nói người là vì ‘trong mắt tình nhân không chứa nổi hạt cát’, người ghen với Đồng Phi nên mới nổi giận li khai.”

Dường như muốn xác thực lời nói của mình, Hô Nhĩ Xích nắm tay Thanh Ly, đặt tại trái tim mình.

“Thình thịch, thình thịch”

Thanh Ly có thể cảm nhận được trái tim Hô Nhĩ Xích giây phút này đang đập rất nhanh.

“Ta đối với Đồng phi, không, đối với hết thảy phi tử đều không hề có cảm giác này. Trước kia ta gần gũi các nàng ấy, chỉ để có được đứa con nối dõi mà thôi.”

“Ta hiểu.”

Nhìn Hô Nhĩ Xích, con người chưa bao giờ biểu lộ ra sự khiếp đảm, hôm nay lại gian nan đứng trước mặt mình giải thích như vậy, Thanh Ly không thể không xúc động.

“Bây giờ chúng ta đã có Ma Lặc, ta đáp ứng người, truy phong Tô Yên La làm Hậu. Mặc dù để gắn bó quan hệ giữa các tộc, ta không thể giải tán hậu cung, nhưng ta có thể khiến nó có cũng như không. Những phi tử đó, ta sẽ không bao giờ gần gũi nữa. Chỉ cần người thôi, được không?”

Tiếng nói ấy như van xin.

Có lẽ đây là lần thoả hiệp yếu đuối duy nhất của Hô Nhĩ Xích trong đời này.

Thanh Ly nghĩ, nếu như khi hắn ở trong thân thể Tô Yên La, nghe được những lời này, có lẽ sẽ gật đầu không do dự. Nhưng lúc này đây, trải qua nhiều chuyện như thế, làm sao có khả năng quay về một cách đơn giản như vậy chứ?

Thanh Ly gạt trái tim sang một bên, lắc đầu, “Xin đại vương tác thành.”

Dứt lời quỳ gối trước mặt Hô Nhĩ Xích.

Trong mắt Hô Nhĩ Xích bỗng nhiên lệ khởi. Hắn chịu không nổi. Khi hắn chân thành bộc lộ, lại bị người ta coi như không đáng giá.

“Thanh Ly, người đừng bức ta!”

Thanh Ly cảm thấy nói tiếp cũng không có tác dụng, kiên trì thêm nữa cũng thành vô ích, thất vọng đứng lên.

Thần sắc đang giữ nét thản nhiên, bỗng dưng khoé miệng y khẽ nhếch, nét mặt thay đổi. Cặp mắt phượng mang đầy mị thái nhìn Hô Nhĩ Xích.

“Đại vương, đến tột cùng là ta bức người hay là người bức ta?”

Hô Nhĩ Xích bị câu hỏi này làm cho khó xử, không biết ý Thanh Ly là sao

Bất ngờ, Thanh Ly tháo đai lưng ra. Áo choàng rộng, tiết khổ dần dần bị cởi bỏ, rơi xuống dưới chân Thanh Ly thành một vòng

Chỉ trong khoảnh khắc, Thanh Ly gỡ bỏ trăm cài, mái tóc dài rủ xuống, toàn thân trần trụi

Dưới ánh trăng chiếu vào từ khung cửa, toàn thân y như toả ra ánh sáng màu bạch ngọc

Đôi mắt yếu đuối mà chứa đầy mị hoặc

Không biết là vì ở trong thân xác Thủy Ngọc hay bởi Thanh Ly trời sinh đã có khí chất khiến người ta mê mẩn

Hắn chưa nói lời nào, đôi môi đã bị Hô Nhĩ Xích cầm trụ

Hô Nhĩ Xích thô bạo kéo mái tóc dài của Thanh Ly. Hắn liền thuận theo, ngẩng đầu lên tiếp nhận nụ hôn sâu hơn.

Bước chân trở nên luống cuống.

Hai người ngã trên giường, hơi thở nặng nề

Hô Nhĩ Xích hôn lên chiếc cổ trắng ngần, tay thuận thể trượt xuống. Nhưng khi đụng tới hạ thân Thanh Ly, Hô Nhĩ Xích giống như bị điện giật, động tác lập tức ngưng bật.

Thanh Ly sớm đoán được Hô Nhĩ Xích sẽ có phản ứng này, cũng không nổi giận. Hắn chỉ khẽ đẩy tấm thân Hô Nhĩ Xích đang đè nặng lên cơ thể mình rồi kéo chiếc chăn mỏng che thân.

Thanh Ly cười nói, “Đại vương vốn không phải người thích nam phong, hà tất gì vì Thanh Ly mà miễn cưỡng bản thân mình?”

Hô Nhĩ Xích giống như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt

“Ta chỉ là...”

“Đại vương không cần nói thêm, Thanh Ly hiểu.”

“Đại vương nếu ưa thích nam nhân, từ lúc người mang ta về đêm đó, sẽ chẳng để yên cho Thanh Ly, đâu cần chờ đến hôm nay?”

Thanh Ly ngẩng đầu dậy, dùng cây trâm cổ định mái tóc

“Thanh Ly cảm tạ Đại vương đã vì Thanh Ly mà làm hết thủy, nhưng nếu như là để báo ơn, vậy cũng không cần thiết. Mọi chuyện trước kia, đều là Thanh Ly cam tâm tình nguyện. Thật ra, nói thẳng với Đại vương cũng không có vấn đề gì. Thanh Ly trước khi đi tới thế giới này, vốn là một nam nhân đã hai mươi ba tuổi rồi. Nhân duyên trùng hợp, được gặp Đại vương... vốn không muốn động tâm, nhưng khi đó ta đang trong thân thể Tô Yên La, có lẽ là vì bị nàng ta ảnh hưởng mà cuối cùng lại sinh tình...”

Thanh Ly vừa dứt lời liền quay lưng lại

“Hôm nay Thanh Ly có thể trở về thân phận nam nhi, chỉ mong có thể về nhà. Đại vương không chuông nam sắc, Thanh Ly thân là nam tử, làm sao có thể quyến luyến nữa đây? Huống chi còn muốn Thanh Ly phải hầu hạ một đấng trượng phu không phải của riêng mình?”

Âm thanh hết sức ôn hoà, lời nói thấu tình đạt lý.

“Đại vương, xin hãy về đi, thứ cho Thanh Ly không tiễn.”

Hô Nhĩ Xích một bên nghe mà tức giận, nhưng không sao phát tiết được. Chỉ có thể nhiệt hoả công tâm, sắc mặt đỏ lựng.

Thanh Ly không nề tình mà tiễn khách, Hô Nhĩ Xích cũng hiểu được đêm nay nhiều lời vô ích. Hai người đều phải bình tâm lại, suy xét xem con đường tương lai phải đi như thế nào.

Liền lui ra ngoài

Thanh Ly vẫn không quay đầu lại, chỉ yên lặng mà nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thần sắc bình lặng như nước hồ thu.

Tuy nhiên ánh mắt hẩn tựa hồ vừa mang đầy thương cảm, lại chất chứa biết bao ẩn tình

***Chú thích: trong lịch sử thực sự có ghi lại, nam phong là trò tiêu khiển của đám quý tộc học đòi, rất nhiều quan lại, những nhà giàu có đã nuôi dưỡng nam sủng như một thứ để tăng thêm danh tiếng. Cùng với đó là trận đấu “thải liên” (hái sen), tức là xem ai trong thời gian quy định có thể làm ‘chuyện đó’ nhiều nhất (đương nhiên là nude =.) Tương truyền Bạch Cư Dị cũng là cao thủ ‘hái hoa’, rùng mình...

28. Quyển 1 - Chương 28

Khi Hô Nhĩ Xích cùng Thanh Ly còn đang tâm loạn, Hung Nô đã truyền đến tin cấp báo. Hai bộ tộc của Hung Nô vì tranh đoạt đất đai mà sinh ra thù hận, vì thế thương vong không biết bao nhiêu thành viên hoàng tộc. Cục diện có lẽ khó có thể vãn hồi. Để kiểm chế tình hình, Hô Nhĩ Xích phải xin từ biệt hoàng đế Triệu Bảo Thành, lưu lại mấy người sứ thần tiếp tục thương nghị cụ thể các điều khoản của việc thông thương, còn hẩn tự mình quay về Hung Nô giải quyết việc này.

Vì Hung Nô cách xa Biện Kinh, Hô Nhĩ Xích phải lập tức lên đường. Lại nói Thanh Ly đối với chuyện quay về vẫn không chịu gật đầu. Hô Nhĩ Xích cảm thấy thiếu nợ y rất nhiều, cũng không đành lòng cưỡng cầu, chỉ có thể dẫn quân về nước.

Ma Lặc đương nhiên phải về cùng Hô Nhĩ Xích. Mặc dù Thanh Ly trăm chiều không muốn, nhưng y cũng biết Ma Lặc đối với Hô Nhĩ Xích và toàn bộ dân tộc Hung Nô có ý nghĩa như thế nào.

Y hôn Ma Lặc nhỏ bé trong lòng, yêu thương ngắm nhìn nó. Khó khăn lắm mới có thể để tiểu tử này quay về con ngựa cao lớn mà ngồi cùng Hô Nhĩ Xích. Ma Lặc tựa hồ biết được Thanh Ly sẽ không về cùng nó, cứ nắm mãi lấy vạt áo y, đến chết cũng không rời. Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng bi ba bi bô vừa nói vừa mếu máo khóc.

Tỳ nữ cùng nhũ nương hầu hạ ở bên kêu khổ không thôi, nhưng lại không dám dùng sức kéo tay tiểu vương tử lại.

Thanh Ly bất đắc dĩ đành phải ôm Ma Lặc lên xe ngựa, theo đội quân ra khỏi thành.

Ma Lặc dù sao cũng còn nhỏ, làm sao biết được tâm tình người lớn phức tạp như thế nào. Nó chỉ biết Thanh Ly lên xe hiển nhiên là muốn đi cùng với nó, liền khăng khắc cười không thôi khiến cho Thanh Ly lòng đau như cắt.

Vừa nãy đã loạn một hồi nên bây giờ Ma Lặc có phần mệt mỏi, xe ngựa lại cứ lắc lư nghiêng ngả khiến nó cảm thấy buồn ngủ, mí mắt cứ dính vào nhau.

Thanh Ly đối với tiểu tử này yêu thương không ngớt, nhẹ nhàng hát một bài ca thiếu nhi. Đương nhiên nhạc thiếu nhi y cũng không biết nhiều, cho nên vất vả lắm mới hát được bài ‘ngôi sao nhỏ’.

Thanh Ly đã đổi xác, tiếng nói nhu hoà như nước tuy nay không còn những chất giọng nam trầm thanh tuyền ca lên bài ‘Ngôi sao nhỏ’ cũng thật dễ nghe.

Ma Lặc dù gì cũng là tiểu hài tử, chẳng mấy chốc đã ngủ mất tiêu. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo Thanh Ly cũng nói lỏng ít nhiều.

Chờ Ma Lặc ngủ say, Thanh Ly liền nhẹ nhàng đưa bàn tay nhỏ bé kia dời đi. Nhũ nương thông minh liền nhanh nhẹn ôm lấy tiểu vương tử. Thanh Ly đưa bàn tay xinh xắn của Ma Lặc áp vào má mình, tay kia sờ sờ khuôn mặt tiểu hài nhi.

Tỳ nữ ngồi bên chứng kiến cảnh này, dù không hiểu ẩn tình bên trong nhưng cũng không kiềm chế được khao khát muốn mời Thanh Ly ở lại.

Thanh Ly biết ý, ra hiệu dừng nói rồi nhẹ nhàng rời khỏi chiếc xe đã dừng từ lâu.

Vén rèm lên đã thấy Hô Nhĩ Xích đứng ở bên tự khi nào, đôi mắt sâu sắc nhìn y khiến cho Thanh Ly bỗng cảm thấy hơi thở nặng nề.

“Thật sự không muốn quay về cùng ta?”

“Thanh Ly?”

Thân thể khẽ xoay, y liền nói, “Cung tiễn đại vương.”

Cảm thấy thật sự vô lực trước một người bướng bỉnh như vậy, Hô Nhĩ Xích quay đầu trở lại phân phó Nhị Tử, để hắn đi theo Thanh Ly.

“Sau này Nhị Tử là người của ngươi, ta còn để lại một đội thị vệ theo ngươi tại hành cung. Đội sứ thần cùng Thiên triều ở đây làm xong mọi chuyện, các ngươi cùng nhau trở về.”

Hô Nhĩ Xích chỉ tuyên bố như thế, không mang theo bất cứ ý gì linh động hay thương lượng cả. Lần này cho Thanh Ly thời gian hoà hoãn để suy nghĩ đã là một sự nhượng bộ quá lớn rồi. Bất kể Thanh Ly nguyện ý làm sao, Hô Nhĩ Xích đã hạ quyết tâm có chết cũng không buông tha y.

Thanh Ly ngẩng đầu nhìn thẳng Hô Nhĩ Xích, trong mắt không có chút gì uẩn hận.

Hô Nhĩ Xích xoay người, lên ngựa phát lệnh.

Nơi xa xôi bỗng nổi lên một trận cuồng phong, loạn thạch mê nhân. Áo choàng tung bay chói mắt, thấp thoáng phía sau hắn là một tầng vàng rực tỏa chiếu từ vàng dương.

Cách đó không xa, Thanh Ly mái tóc dài khẽ buông, phiêu phiêu tay áo.

Hai người lúc này có cảm giác gần nhau trong gang tấc mà cách mặt biển trời.

“Lên đường—”

Tiếng hiệu lệnh được truyền đi, đội ngũ lần nữa khởi hành

Nơi chân trời, tà dương như máu

Thanh Ly cùng Nhị Tử quay trở lại hành cung. Khi y dùng xong bữa tối cũng là lúc đêm đã về khuya.

Sau khi biết được sự hội ngộ ly kỳ của Thanh Ly, Nhị Tử đối với y chính là cảm kích cùng kính trọng chưa hề thay đổi. Tuy nhiên sâu trong thâm tâm, hắn vẫn không có cách nào ngay lập tức tiếp thu chuyện ‘Nghĩa mẫu’ mà mình từng bái sau khi chuyển thể lại trở thành nam nhân. Mức độ cung kính vẫn như xưa nhưng lời lẽ cử chỉ thì lại có phần không được tự nhiên

Thanh Ly cũng không trách hắn. Dù gì hắn cũng chỉ là một người bình thường, miễn cưỡng là điều không thể.

Nhị Tử tuy là vâng mệnh bảo vệ Thanh Ly, nhưng cũng có nghĩa vụ giám sát.

Hô Nhĩ Xích đã nói cho Nhị Tử nghe chuyện Thanh Ly định ẩn cư nơi biên ải. Thanh Ly là người tâm cơ linh động, đương nhiên Nhị Tử phải cẩn thận với y hơn. Trong lúc cần thiết, dù có phải dùng tới vũ lực cũng phải đưa y trở về. Nhưng dù sao đó cũng là nước đi cuối cùng, nếu không đến thời khắc quan trọng, Nhị Tử cũng sẽ không tùy tiện áp dụng.

Thấy Thanh Ly sắc mặt không đổi, Nhị Tử nghe lời rời khỏi gian phòng. Thông minh như Thanh Ly làm sao không biết dự tính của Hô Nhĩ Xích. Hiện giờ Hô Nhĩ Xích mới đi, đúng là thời khắc hết sức nhạy cảm, tinh thần của đám thị vệ cũng đang là lúc căng thẳng nhất. Cho dù y có muốn đào thoát cũng không phải lúc này.

Thanh Ly đứng dậy, cởi áo ngoài chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này, lại xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Người này mặc y phục dạ hành, theo cửa sổ nhảy vào, một thân cường tráng, động tác nhanh nhẹn. Thanh Ly dù không hiểu võ công cũng biết sự lợi hại trong đó. Dù sao kẻ có thể tránh được sự canh phòng gắt gao của thị vệ thì quả thật không đơn giản.

Khi Thanh Ly lấy lại tinh thần thì thanh kiếm sắc bén đã kề bên cổ y. Mặc dù bị kiềm chế nhưng y cũng nhận ra kẻ này không có sát khí.

“Các hạ đêm khuya tới thăm, không biết là có chuyện gì?”

Hắc y nhân không nói, tay kia tự bỏ khăn che mặt xuống.

Thanh Ly khẽ nhíu mày. Đây không phải người mà y quen biết

“Người là ai?”

Hắc y nhân thân thể chấn động, thu kiếm lại.

Hành động của hắn khiến cho Thanh Ly cảm thấy khó hiểu. Sau khi lộ chân tướng, kẻ ấy liền hạ kiếm xuống mà không sợ y la lên kêu cứu. Nếu như bản thân mình không nhận ra, có lẽ hắn quen biết với ‘Thuỷ Ngọc’ rồi.

Chỉ thấy hắc y nhân cười khổ, “Thuỷ Ngọc, lâu ngày không gặp, ta không ngờ đệ còn hận ta.”

Thanh Ly cười nói, “Thật sự xin lỗi. Công tử nếu biết ta, chắc cũng biết hơn một năm trước khi ta gặp đại nạn. Sau khi tỉnh lại, rất nhiều chuyện cũ đã quên... Cho nên không biết công tử là ai, xin cứ nói thẳng ra được không?”

Hắc y nhân nghe lời y nói, khuôn mặt lộ vẻ đau đớn tột cùng.

“Thuỷ Ngọc, ta biết đệ chắc chắn còn oán hận ta, ta không trách đệ đâu. Lúc đó đệ giận ta bỏ đệ, cưới thiên kim tiểu thư của Tướng quốc làm thê, làm toàn việc ngu ngốc... Nhưng đệ cũng biết, hơn một năm nay ta cùng thê tử đồng sàng dị mộng, tâm luôn chỉ hướng về đệ thôi... Biết đệ bị Hoàng thượng đưa cho Hung Nô, ta cảm giận không chịu nổi...”

“Đáng tiếc trước kia Hung Nô vương còn đang ở, hẳn lại võ nghệ cao cường, ta không thể nào vào được. Hôm nay cuối cùng biết hắn chưa đưa đệ về Hung Nô, nên nửa đêm ta liền tới tìm ...”

Thanh Ly nghe hắc y nhân tự mình độc xưng, nghi ngờ không biết người này có phải tình nhân của Thuỷ Ngọc hay không.

Thanh Ly vắt hết đầu óc hồi tưởng lại, bỗng nhiên nghĩ đến trước khi y bị đưa đến Tướng quân phủ, đương gia của Tướng công quán – Hoa Gia – đã nói với y, “Lần này bước vào, người nhất định phải an phận thủ thường, không bao giờ được nghĩ về kẻ phụ tình Lương Hán Đình kia nữa....”

Thanh Ly nói, “Các hạ là Lương Hán Đình?”

Hắc y nhân kia thấy Thanh Ly nói ra tên mình, vui mừng quá đổi, liền kéo Thanh Ly ôm vào lòng

“Ngọc nhi, ta biết đệ sẽ không quên ta mà... Thật tốt quá... Thật tốt quá...”

Thanh Ly đẩy Lương Hán Đình ra, lui về sau hai bước, giữ khoảng cách giữa hai người như trước

“Lương công tử, ta và người duyên phận đã hết, sau này người đừng trở lại tìm ta nữa, tránh gây phiền phức cho ta.”

Lương Hán Đình chỉ cho những lời Thanh Ly nói là lời nũng nịu trong lúc tức giận, không hề để trong lòng.

“Ngọc nhi, trước kia là ta phụ đệ. Hôm nay ta mặc dù đã một bước lên mây, nhưng trong lòng trống rỗng, chẳng thể nào tìm được sự khoái hoạt thoả mãn như khi ở bên đệ cả.”

Lương Hán Đình đi tới chỗ Thanh Ly, tựa hồ muốn nắm tay y.

“Ta hiện giờ đã làm quan tại Hình bộ, chỉ cần ta muốn, sau này còn có thể tiến xa hơn nữa. Nhưng ta giờ hiểu rõ rồi, vinh hoa phú quý bao nhiêu cũng không bằng có đệ bên cạnh...”

Cũng khó trách Lương Hán Đình lại luyện tiết Thủy Ngọc. Ngày hôm đó tại buổi yến tiệc, Lương Hán Đình thân là trọng thần triều đình, đương nhiên cũng là được mời. Nhìn thấy người bên cạnh Hồ Nhĩ Xích ăn mặc lộng lẫy, khí thái khoan thai chính là Thủy Ngọc nhập tiệc thì đã bị “Thủy Ngọc” làm cho rung động.

Đã không còn kiêu căng như trước, Thủy Ngọc bây giờ dường như đã được gột rửa, nhưng sự lộng lẫy vẫn không giảm, quả thật giống như viên ngọc trong bảo khố khiến người ta say mê.

Trong bữa tiệc hần nhiều lần dùng ánh mắt ra hiệu cho Thủy Ngọc, nhưng dường như Thủy Ngọc không nhận ra hần, không thèm phản ứng lại. Sau bữa tiệc, Lương Hán Đình sầu não không vui. Mấy ngày sau ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng cứ như bị thứ gì đó khuấy động, muốn ngừng mà ngừng không được.

Vì thế hần phải người do thám nhiều ngày, cuối cùng hôm nay đã tìm được thời cơ lẻ vào hành cung gặp cố nhân.

Thanh Ly nghe Lương Hán Đình nói, trong lòng nhất thời nổi lên một cơn hoả vô cớ. Thủy Ngọc vì kẻ như thế mà tự vẫn, thực sự không đáng.

Lương Hán Đình mặc dù tướng mạo đường đường, nhưng cặp mắt đào hoa đã nói lên một kẻ khoái trêu hoa ghẹo nguyệt. Khi nói chuyện thì nhãn thần bất định giống như không tập trung, cảm giác người này định lực không đủ. Lại thêm bên cạnh góc cạnh, rõ ràng là kẻ tâm cơ thâm trầm.

Gia đình Thanh Ly coi như là giàu có, đối với chuyện phong thuỷ vẫn luôn tin tưởng không đổi. Thanh Ly từ nhỏ nghe đã quen tai, cũng biết được này nọ đôi chút. Trực giác mách bảo kẻ này là mạng tiểu nhân, tốt nhất nên phân rõ ranh giới với hần, ít đụng chạm là hơn.

“Lương công tử nhiều lời vô ích, Thủy Ngọc hiện giờ đã là người của Hung Nô vương. Việc này quan hệ trọng đại, về công về tư, ta cũng không thể bỏ hết thấy để đi cùng người. Mời Lương công tử hãy mau rời đi, bằng không chớ trách ta gọi người.”

Thanh Ly ngôn từ đoan chính, thần sắc nghiêm nghị, không giống như đang nói đùa.

Lương Hán Đình run rẩy nói, “Đệ tuyệt tình vậy sao? Ta hôm nay bỏ xuống tất thấy để tới tìm đệ...”

“Lương công tử, chớ trách ta nói thẳng. Vô tình như người sao có thể trách kẻ khác tuyệt tình? Hãy cứ coi như ngày đó chết đi, Thủy Ngọc không còn trở lại, cũng mong Lương công tử người đối đãi tốt với thê tử. Người, ta, từ nay về sau sẽ không có bất cứ cái gì vướng mắc nữa.”

“Người... được... người...”

Lương Hán Đình chưa bao giờ ngờ rằng người trước kia vẫn luôn đối với hần trăm y bách thuận, chỉ cần vài ngày không gặp liền lấy cái chết đe dọa, hôm nay lại tỏ thái độ kịch liệt như thế. Chỉ cần thốt lên mấy ba câu đã khiến hần không sao nói nên lời.

Lương Hán Đình vốn định cùng Thủy Ngọc bày ra một vở kịch, đưa y ra khỏi phủ mà thần không biết quỷ không hay. Lại sắp đặt một vụ hoả hoạn, chuẩn bị một kẻ có vóc dáng tương tự Thủy Ngọc làm người chết thay để che giấu việc Thủy Ngọc bỏ trốn. Đến lúc đó dù Hung Nô bên kia có truy vấn thì Thiên triều bên này cũng có thể lấy cớ là thiên tai nhân hoạ để che đậy.

Tuy nhiên nếu việc này không có Thủy Ngọc phối hợp thì hành sự sẽ mạo hiểm hơn rất nhiều

Lương Hán Đình mặc dù ngoài miệng nói một đằng nhưng dạ lại nghĩ một nẻo. Làm sao hắn có thể chịu vì Thủy Ngọc mà vứt bỏ hết con đường công danh rộng lớn phía trước?

Chốc lát, trong lòng hắn cũng nổi lên một trận lo lắng, không biết phải làm sao mới tốt.

Thanh Ly thừa dịp hắn thất thần liền dời bước, đẩy cửa ra.

Khi Lương Hán Đình trong phòng bừng tỉnh thì đã phát hiện đám thị vệ đang chạy tới bên này. Hắn hiểu được đêm nay không có cách nào thành sự, liền lập tức theo đường cũ quay lại.

Thanh Ly thấy hắn đi rồi liền thở phào nhẹ nhõm. Y bất giác tìm một cái cớ đuổi hết đám thị vệ tuần tra đi.

Hôm nay gặp Lương Hán Đình khiến tâm tình Thanh Ly bất định. Y dù sao vẫn cảm thấy kẻ này dường như tâm thuật bất chính. Nếu bị hắn dây vào, có lẽ con đường ẩn cư của y sẽ càng lúc càng ngổn ngang cây gai bụi rậm.

Thanh Ly hiểu tình thế đang chuyển biến theo chiều hướng bất lợi, nhưng y còn mơ hồ không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cuối cùng chỉ có thể vén chiếc chăn mỏng, khổ não trải qua một đêm.

29. Quyển 1 - Chương 29

Sự lo lắng của Thanh Ly không phải không có lý do. Lương Hán Đình thực sự là một kẻ tiểu nhân. Đối với hắn ta mà nói, chỉ có một thứ chân lý bất diệt, chính là: thứ hắn không chiếm được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng.

Ở Thiên Triều, vì sự nhu nhược của hoàng đế Triệu Bảo Thành mà một số thế lực ngầm cũng phát triển nhanh chóng, sự tranh quyền đoạt lợi của họ cuối cùng cũng đến đỉnh điểm.

Lần thăm hỏi này của Hồ Nhĩ Xích, vì bất ngờ không kịp phòng bị nên có chút làm xáo trộn nhịp độ của sự việc trên. Tuy nhiên, việc Hung Nô nội loạn và Hồ Nhĩ Xích bị kiềm chế đã khiến cho một bộ phận quân đội được chuyển về dẹp loạn từ biên giới Thiên Triều.

Bầu không khí khẩn trương ở Thiên Triều cũng dần suy giảm. Hoàng đế được an nhàn, các thế lực ngầm lại bắt đầu một trận đấu mới. Trong đó, phe của Thừa tướng Vương Bá Nghi và phe do Vương gia Triệu Đình Hạo đứng đầu là đối chọi nhau kịch liệt nhất.

Nói đến việc tranh giành trong cung đình Thiên Triều, không thể không đề cập đến hoàng đế. Triệu Bảo Thành tại vị tuy có đến mười hai năm, bách tính thường gọi là 'lão hoàng đế', nhưng thực sự y cũng mới có hai mươi bảy tuổi. Phụ hoàng của Triệu Bảo Thành là Triệu Đình Hiên, thể nhược đa bệnh, trong lúc sinh thời cũng chỉ để lại y là huyết mạch duy nhất. Khi Triệu Bảo Thành mười lăm tuổi, Triệu Đình Hiên băng hà, ấu đế kế vị.

Triệu Đình Hiên vì ấu đế đã chỉ định năm vị đại thần phò tá quân vương, trong đó có hoàng thúc Triệu Đình Hạo, thừa tướng Vương Bá Nghi và phụ thân của Tổng Việt – Tổng Lôi. Mười hai năm trôi qua, đa số nguyên lão đại thần đã lần lượt qua đời do tuổi già sức yếu. Trong năm vị đại thần, giờ đây chỉ còn hai người là Vương Bá Nghi và Triệu Đình Hạo. Nhân tố lịch sử cũng tạo thành cục diện lưỡng đạo đối địch như ngày hôm nay.

Vai vế của Triệu Đình Hạo mặc dù cao hơn Triệu Bảo Thành, nhưng thật ra hắn cũng chỉ lớn hơn y vốn vẹn bảy tuổi. Triệu Đình Hạo chính là đứa con được yêu mến nhất của Thái tổ hoàng đế, tuổi tác tuy còn nhỏ nhưng trong chúng huynh đệ thì lại là người có tư chất xuất sắc nhất.

Khi Hoàng huynh Triệu Đình Hiên còn tại vị, do cả thể chất và tinh thần đều rất kém, sự trợ giúp của Triệu Đình Hạo đã làm nhẹ bớt rất nhiều chính vụ. Thêm vào việc hắn hiện nay đang phụ trách quản lý Hộ bộ, vô cùng chủ động trong việc điều động nhân sự, nên trong việc tranh đấu này đương nhiên chiếm được thế thượng phong.

Tuy nhiên, thế lực của Vương Bá Nghi tuyệt đối không thể khinh thường. Vương Bá Nghi là tam triều nguyên lão, đã cùng thái tổ gây dựng giang sơn, lập nên xã tắc... Nếu như nói về ảnh hưởng, có lẽ cũng phải cao hơn Triệu Đình Hạo vài phần

Vì lí do đó, những nhánh nhỏ trong triều đều lấy hai người làm kim chỉ nam mà noi theo. Còn về Hoàng đế Triệu Bảo Thành thì lại có điểm khiến cho người ta nghi hoặc, không biết con người đó có ảnh hưởng gì ở đây không.

Quay trở lại Lương Hán Đình, sau khi trầm tư suy nghĩ cũng không tìm ra biện pháp nào khả thi để bắt Thủy Ngọc quay về thì tâm lại sinh độc kế...

Việc Lương Hán Đình dựa vào quan hệ nhập nhằng mà lên được vị trí hiện tại đã khiến cho Vương Bá Nghi càng lúc càng xem thường con người này. Tuy nhiên, vì quá cứng chiều nữ nhi mà khi nàng ta đòi sống đòi chết phải lấy Lương Hán Đình làm chồng thì hắn cũng phải đành thuận ý.

Lương Hán Đình vào ở rể nhà họ Vương vẫn là có phần yếu thế. Vì vậy hắn cũng muốn lập công to để lão nhạc phụ luôn cao ngạo kia phải thay đổi cách nhìn đối với đứa con rể này.

Hôm ấy, Lương Hán Đình vào thư phòng của Vương Bá Nghi nói thẳng mưu kế của mình. Theo sự phân tích của hắn, cục diện vững chắc giữa hai thế lực trong triều đã hình thành, song phương đều có ưu có khuyết, không cách nào đập vỡ tình thế bế tắc này. Do vậy cần phải thực hiện mưu kế, mượn sự giúp đỡ của kẻ thứ ba để lật đổ Triệu Đình Hạo.

Lúc mới đầu Vương Bá Nghi cho rằng Lương Hán Đình đang định khuyên mình kết hợp với thế lực bên ngoài nên vô cùng phản đối, còn lớn tiếng mắng mỏ. Hắn mặc dù am hiểu việc sử dụng mảnh khoé dù sao nhưng trong Thiên Triều cũng được coi là một trung thần.

Lương Hán Đình lập tức toát mồ hôi lạnh, vội vàng khuyên can nhạc phụ cứ an lòng, không cần kích động. “Nhạc phụ đại nhân, con đương nhiên không dám làm ra việc gây ảnh hưởng tới quốc thể. Thiên Triều vốn có thể lợi dụng thế lực trung gian, chúng ta vì sao lại phải mượn thế lực ở xa cơ chứ?”

Wương Bá Nghi mơ hồ nghi hoặc, “Ý của ngươi là...?”

“Đương nhiên là binh lực của Tổng Việt – Tổng Tướng quân.”

Wương Bá Nghi đứng lên, chấp tay sau lưng đi đến trước cửa sổ.

“Ta cũng đã sớm muốn lôi kéo Tổng Việt. Người này trong quân danh vọng cực thịnh, ở trong triều dù chưa tới nhất phẩm nhưng lại có tiềm lực mạnh nhất. Đại nguyên soái hiện nay nguyên là Kỳ Phụ – phó tướng của Tổng Lôi... hắn tuổi tác cao, một chân đã vào quan tài rồi. Nhìn khắp thiên hạ, người có thể tiếp quản được vị trí ấy không phải Tổng Việt thì là ai?”

Wương Bá Nghi vắn vẹo bộ râu dài

“Tuy nhiên người này kiêu gì cũng không chịu khuất phục, cả người như cương thiết, đối nhân xử thế không hề thiên lệch mà phương pháp lại đặc biệt khéo léo. Thêm vào đó, việc song thân đã mất, họ hàng ít dựa vào khiến cho người ta không tìm được điểm nào để uy hiếp cũng như dễ dàng hạ thủ. Ngay cả việc ta cho người cầu thân cũng dám khước từ... hiển nhiên là không hề để Thừa tướng ta vào mắt. Thật khó đối phó.”

“Nhạc phụ sai rồi.” Lương Hán Đình lập tức bước tới gần. “Chỉ cần là con người, nhất định sẽ có nhược điểm.”

Wương Bá Nghi nghe câu nói này liền cảm thấy rất hứng thú, “Ngươi cứ nói ra đi.”

“Nhược điểm của Tổng Việt chính là... Thủy Ngọc!”

Wương Bá Nghi nhú mày nói, “Trước kia khi Tổng tiểu tử vì một nam sủng mà cự tuyệt hôn sự, ta cũng hiểu được Thủy Ngọc kia là một kẻ đáng để lợi dụng. Thế nhưng theo tin mật thám cho biết, mặc dù Tổng Việt tự đưa Thủy Ngọc vào phủ và tỏ ra một bộ ân sủng không gì sánh được, thực tế là hắn vẫn chưa cho y vào thị tẩm. Có thể Thủy Ngọc chẳng qua chỉ là một cái cờ khiến cho tất cả mọi người có đường lui. Cho dù Tổng Việt có thực sự cứng chiều y thì đó cũng chỉ là chuyện phong lưu chốc lát, làm sao có thể khiến hắn làm việc cho ta?”

Một câu của Vương Bá Nghi đã cho thấy con người này có khả năng nhìn xa trông rộng.

“Ngay từ đầu, Tống Việt quả thật chỉ dùng Thuỷ Ngọc làm cái cớ. Tuy nhiên nếu không có tình cảm thực sự thì làm sao có thể ở đại diện mà ngang nhiên ngỗ ngược với Hoàng Thượng, không muốn đưa Thuỷ Ngọc giao cho Hung Nô vương chứ?”

Vương Bá Nghi nghe vậy cũng gật đầu. Lương Hán Đình thấy được nhạc phụ ngầm khen ngợi, càng lúc càng lớn mật.

“Hơn nữa, theo phân tích của tiểu tể với Tống Việt thì chúng ta có thể lợi dụng Thuỷ Ngọc để bức hấn phải tuân theo ý mình. Thế nhưng người này lại quá khôn khéo, nhất định sẽ tìm mọi cách thoát khỏi sự khống chế của chúng ta. Nuôi hổ sẽ có ngày bị hổ cắn!”

“Ngoài ra, khi Tống Việt ngỗ ngược với Hoàng Thượng trước mặt văn võ bá quan, Triệu Đình Hạo lại đứng ra tương hỗ. Tống, Triệu hai người thường ngày vẫn là bất hoà ý kiến, luôn tại đại diện tranh luận tới mặt đỏ tía tai nhưng thật ra khi nguy cấp, hấn lại nguyện ra mặt nói giúp Tống Việt. Chẳng lẽ nhạc phụ không thấy đó là kẻ che mắt người khác đó sao? Có lẽ ngay từ đầu Tống Việt đã là người của Triệu Đình Hạo rồi?”

Phân tích của Lương Hán Đình cũng có vài phần chí lý.

“Vậy ý của người là...?”

“Theo thiên ý của tiểu tể, dùng binh khí không thuận tay tất có ngày bị huỷ diệt... cần tránh rơi vào tay địch, nguy hại bên ta!”

Vương Bá Nghi trầm lặng không nói, Lương Hán Đình ngầm hiểu ý kiến của mình cơ bản đã được chấp nhận.

“Tiểu tể thay nhạc phụ đại nhân tính toán một chút, mong nhạc phụ đại nhân chỉ bảo cho.”

Vương Bá Nghi ra hiệu hấn cứ nói tiếp.

“Kế hoạch của tiểu tể là... hoàng thượng vì chuyện lần trước đã có phần khó chịu với Tống Việt, đại thần trong triều cũng có rất nhiều lời đàm tiếu. Cộng với việc Hung Nô nội loạn, biên cảnh có thể được an bình, nhạc phụ đại nhân sao không nhân cơ hội này góp ý với Hoàng thượng để tước bỏ binh quyền của Tống Việt? Nếu như Triệu Đình Hạo nỗ lực giữ lại hấn, tất nhiên không tránh khỏi trách nhiệm nặng nề. Chẳng phải là một mũi tên trúng hai con chim đó sao?”

Vương Bá Nghi nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên trầm trọng. Dù sao đây cũng là việc lớn, thay đổi binh tướng rất có thể làm rung chuyển cội rễ nước nhà.

“Nhạc phụ đại nhân chớ nên do dự. Nếu như Tống Việt thực sự là người của Triệu Đình Hạo, đến lúc đó tình cảnh của chúng ta khó có thể lường được.”

Lời vừa nói ra, vài phần do dự trong lòng Vương Bá Nghi lập tức tan biến.

“Muốn thuyết phục Hoàng Thượng tước bỏ binh quyền của Tống Việt cũng không khó lắm, chỉ sợ chó cùng rứt giậu mà thôi. Nếu Tống Việt không muốn giao ra binh quyền, chẳng phải là bức hấn tạo phản rồi sao?”

Lương Hán Đình lập tức góp ý, “Dù Tống Việt thập phần khôn khéo nhưng hấn lại quá nặng tình. Chúng ta có thể cho Hoàng thượng hạ lệnh giam cầm Thuỷ Ngọc trong cung, dựa vào đó uy hiếp, khiến cho hấn chỉ có thể ngoan ngoãn giao ra binh quyền!”

“Nhưng nếu bên Hung Nô biết được việc này...”

“Không sao, chỉ cần chúng ta giam lỏng tất cả những người trong hành cung thì chẳng ai có thể truyền tin ra cả. Huống hồ Hung Nô vương hiện nay ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao có thể xoay mình mà quán chuyển không đâu?”

“Vậy... Dùng Thuỷ Ngọc đổi binh quyền, người cảm thấy chuyện này...”

“Tiểu tể nguyện lấy đầu đảm bảo, chuyện này hoàn toàn có thể!”

==.=.=.=.=

Hôm sau, vì Vương Bá Nghi đề xuất yêu cầu tước bỏ binh quyền của Tống Việt mà hắn được Triệu Bảo Thành mật triệu vào cung. Hắn cẩn thận nói ra kế hoạch của mình, dần dần xoá bỏ nghi ngờ của hoàng đế.

Quả thật Triệu Bảo Thành kiêng dè Tống Việt đã lâu, cộng thêm hành động bất kính của Tống Việt khiến thiếu chút nữa hắn không có mặt mũi nào trước Hung Nô vương đã làm cho mối hận thù càng thêm chồng chất. Hôm nay thấy Thừa tướng dâng thư, trong tâm đã coi Vương Bá Nghi chính là tri kỉ, liền giao một ngàn cấm vệ quân cho Vương Bá Nghi điều động để hoàn thành việc này.

Mạnh Thanh Ly, nhân vật chính trong chuyện này, dường như không biết âm mưu kinh thiên động địa đó sắp giáng xuống đầu mình.

30. Quyển 1 - Chương 30

Ban đêm.

Trong khung cảnh tối đen như mực, dường như ngay cả Hằng Nga cũng cảm thấy bất an, trốn sau tầng tầng lớp lớp mây mờ không muốn lộ diện. Thế nhưng những chú ve cơ hồ lại không muốn dừng bài ca, khiến người ta ý loạn tâm phiền.

Canh ba nửa đêm, vô số binh sĩ tay cầm bó đuốc, trùng trùng điệp điệp vây lấy hành cung. Dưới ánh lửa, thấp thoáng hiện ra những gương mặt tiêu điều. Tiếng bước chân đều nhịp trên con đường không bóng người qua lại tạo nên trận trận âm vang.

Cho dù thủ vệ của hành cung có phản ứng nhanh bao nhiêu thì cũng không giải quyết được vấn đề. Sứ thần Hung Nô cùng binh sĩ phản kháng mạnh mẽ, trong biển người trùng điệp mở ra con đường máu. Nhị Tử đã thử đưa Thanh Ly rời khỏi hành cung nhưng không làm sao thoát khỏi ba tầng bao vây, thần lực trời sinh cũng không thoát được quần cảnh lấy ít chọi nhiều.

Vô số người hầu và thị nữ không có phẩm cấp trong hành cung đã mất mạng dưới đao kiếm vô tình, thi thể chất thành núi.

Được Nhị Tử bảo vệ sau lưng, đôi mắt Thanh Ly chợt thấy ánh đao lạnh lẽo dần dần sáp lại, biết tình thế không thể kiểm soát được liền đứng ra bảo hộ phía sau Nhị Tử.

Bọn lính khi đi tới trước mặt hai người thì liền dừng lại, phía sau đột nhiên hiện ra một thân ảnh. Thanh Ly định thần nhìn, ra là Lương Hán Đình.

“Lương đại nhân đêm khuya tới thăm, còn dùng binh đao chi lễ... Lễ nào Thiên triều muốn phá bỏ binh ước?”

Lương Hán Đình cười gian trả lời, “Nói bội ước thì không dám, chỉ là Hoàng Thượng rất hứng thú với Thủy Ngọc công tử, muốn mời công tử ghé thăm một lần.”

Thanh Ly bình ổn lại tâm thần, biết rõ Lương Hán Đình đêm nay không có ý đuổi cùng giết tận.

“Thánh Thượng muốn gặp Thủy Ngọc, phái người đến truyền chỉ là được, hà cớ gì phải điều động binh lính?”

“Hiện giờ thân phận của Thủy Ngọc công tử đặc biệt, Hoàng Thượng không muốn vì việc nhỏ này mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa Thiên triều ta và Hung Nô.”

Thanh Ly đại khái có thể đoán được hành động lần này là hướng về phía mình. Y ngoảnh đầu lại nhìn Nhị Tử, trông thấy khuôn mặt bị máu làm vấy bẩn nhưng hai mắt vẫn hữu thần, đờn đờn sát khí, chắc cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Y ngẫm nghĩ... có thể giữ lại được một người thì giữ một người.

“Nếu như Thánh Thượng đã có lời, Thủy Ngọc sẽ lập tức đi theo Lương đại nhân. Nhưng... hài tử này chỉ là người ta quen biết từ trước, không phải quan viên trong hành cung. Mong đại nhân hạ thủ lưu tình, để hắn về nhà đi.”

Lương Hán Đình đâu phải là kẻ có thể chỉ dùng một từ ‘giảo hoạt’ để hình dung?

Hắn đương nhiên biết Thanh Ly có ý định gì, liền vẫy tay ra hiệu, lập tức có binh sĩ tiến tới muốn cưỡng ép bắt Thanh Ly. Thanh Ly chẳng chút né tránh, lại hướng người về phía lưỡi trường đao trên tay tên lính kia mà lao đến. Tên kia đương nhiên biết được kẻ trước mắt hắn quan trọng thế nào, vội vàng thu tay về. Thanh Ly thừa dịp đó tước lấy vũ khí của hắn, không chút do dự đặt trên cổ mình.

Đối mặt với quân địch đông đảo sát khí ngập tràn, Thanh Ly toàn thân toả ra khí thái nghiêm nghị mà thanh tao, bạch y trong gió nhẹ nhàng lay động.

Phía sau Thanh Ly một mảng đen kịt, dường như người ta có thể trông thấy một cặp mắt mang hai màu kim, nâu yêu mị lộ ra sát khí tựa như có một con mãnh thú muốn âm âm lao ra, cắn nuốt vạn vật. Trong nhất thời, đám binh lính và cả Lương Hán Đình đều kinh hãi, không ai bảo ai mà lui về phía sau mấy bước

“Lương đại nhân, xin thả hài tử này.”

Thanh âm của Thanh Ly khiến những kẻ đang hoảng hốt bỗng chốc tỉnh táo hẳn. Ổn định tâm thần lần nữa nhìn lại, phía sau Thanh Ly chỉ có nam hài tên ‘Nhị Tử’ mà y đang bảo hộ, không còn thấy cặp mắt yêu quái kia hiện lên.

Lương Hán Đình nhu nhu hai mắt, thấy tư thế Thanh Ly không giống nói đùa, liền tính toán trước hết phải dùng kế hoãn binh thả Nhị Tử đi, kiềm chế Thanh Ly, rồi sau đó thì phái truy binh tóm tên kia về cũng không phải chuyện gì khó khăn. Nghĩ rồi hắn quay lại nhìn kẻ phía sau ra dấu.

Đám binh lính vây kín xung quanh rất nhanh tản ra để lộ một con đường. Thanh Ly một tay dắt Nhị Tử, tay kia giữ kiếm, cẩn thận băng qua đám người đang đứng kia.

Đưa Nhị Tử đến trước đại môn hành cung, Lương Hán Đình ý bảo Mạnh Thanh Ly không thể tiếp tục đi ra ngoài. Nhị Tử xoay người lên con ngựa đã thắng cương vừa được đưa tới, quát to một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa lao đi.

Trong bóng đêm, hắn quay đầu lại, thấy Thanh Ly vẫn đứng trong vòng vây sáng rực ánh đuốc. Trong nháy mắt đó, dường như Nhị Tử lại được trông thấy nữ nhân thanh lệ ngày trước – Tô Yên La. Nữ nhân đó thân đang mang bầu mà liều mình đấu cùng bầy sói chỉ vì muốn bảo vệ hắn, chính là người nữ anh hùng mà hắn vẫn hằng kính trọng.

Nhị Tử nước mắt lưng tròng, quay đầu giục ngựa. Chỉ trong một khắc đó, tất cả hoảng loạn và yếu đuối đều tan biến, chỉ còn lại dũng khí và sức mạnh mà Thanh Ly dành cho hắn. Trong lòng hắn đã quyết tâm mau chóng đem tin tức thông báo cho Hồ Nhĩ Xích. Cho dù mất cái mạng này cũng nhất định phải cứu Thanh Ly trở về!

Nhìn bóng dáng Nhị Tử dần tan biến trên con đường, áp lực trên vai Thanh Ly chẳng mấy chốc đã giảm xuống. Tuy nhiên, y biết bản thân mình nhất định phải tranh thủ thêm nhiều thời gian để Nhị Tử thoát được khỏi truy binh của Lương Hán Đình. Thanh Ly không chịu thả kiếm, mục đích là muốn giằng co với Lương Hán Đình thêm một canh giờ nữa.

Nhưng Lương Hán Đình không phải là loại người dễ cho người khác mưu tính như thế.

Chẳng biết từ lúc nào, Lương Hán Đình đã lén bỏ Mê hồn hương trong không khí. Tay chân Thanh Ly rất nhanh liền nhũn ra. Thanh Ly biết Lương Hán Đình giả trò nhưng cũng không dễ dàng từ bỏ. Y cắn môi đến bật máu, muốn dùng cảm giác đau đớn này để thức tỉnh bản thân mình. Thế nhưng không biết vì sao mê hương kia lại lợi hại như vậy, dù trong miệng có vị máu tươi nhưng y cũng không cảm thấy đau đớn là mấy. Hai mắt bắt đầu mơ hồ, Thanh Ly cố gắng dùng chút ý thức còn sót lại nắm chặt mũi kiếm, muốn tạo ra vết thương lớn hơn.

Thế nhưng ý đồ của y cũng bị Lương Hán Đình xem thấu. Khi Thanh Ly vừa giơ tay, một viên đá đủ lực bay tới, dễ dàng đánh vỡ thanh kiếm trong tay.

Lương Hán Đình đón lấy thân thể đang rơi xuống của Thanh Ly, rút quân khỏi hành cung.

==.==.==.==.==.==.==.==

Trong khi Lương Hán Đình mới vừa bắt được Thanh Ly, Thừa tướng Vương Bá Nghi cũng đã bắt đầu sắp xếp Hồng Môn Yến cho Tống Việt tại Hà Linh điện.

Ngày hôm sau, Tống Việt nhận được thiệp mời đến buổi tiệc đãi quần thần của Hoàng Thượng. Cảm thấy chẳng qua là vì Hoàng Thượng gần đây mới giải trừ được uy hiếp từ Hung Nô, tâm tình hết sức vui mừng nên mở yến đãi chúng khanh gia, hẳn không suy nghĩ nhiều mà tiền công công đưa thiệp.

Khi hoa đăng vừa cháy sáng cũng là lúc những vị thần trong triều được mời vào. Tống Việt nhìn quanh bốn phía, thấy có phần không ổn. Hôm nay ngoài hẳn ra, số còn lại đều là người của Vương Bá Nghi. Mọi người vẫn khách khí chào hỏi nhau, cũng không có gì khác thường, nhưng Tống Việt vẫn cảm thấy kỳ lạ, muốn hỏi đến cùng.

Đáng tiếc lời còn chưa thốt ra thì thái giám tổng quản đã cất tiếng lạnh lạnh, “Hoàng Thượng giá lâm.”

Quần thần lập tức đứng lên thi lễ. Được Triệu Bảo Thành ra hiệu, buổi tiệc nhanh chóng bắt đầu.

Lúc đầu, mọi chuyện vẫn tự nhiên diễn ra. Mỹ vị tinh xảo trên bàn, hương rượu nồng đậm. Vũ kỹ ở giữa mặc y phục diễm lệ mà lại đầy khiêu khích, đang đưa dáng người thướt tha để lấy lòng mọi người. Thái giám cung nữ như con thoi đi qua đi lại, trên người truyền ra một mùi hương thơm mát. Một màn ca múa đặc sắc và công phu.

Tống Việt khẽ thở dài, đưa thức ăn vào miệng.

Cuối cùng hẳn cũng hiểu được hoa y ngọc thực đối với bản thân quả là không có ý nghĩa, thậm chí sớm rời khỏi nơi này một chút, quay về phủ hảo hảo nghỉ ngơi.

Một canh giờ trôi qua, Triệu Bảo Thành vẫn thích thú hưởng thụ cảnh yến tiệc. Chúng thần thấy Hoàng Đế vui mừng, mặt dày nịnh bợ nói nói không dứt, đại thể là lần này giải quyết được Hung Nô nên nghĩ rằng thiên hạ liền hết sức thái bình. Triệu Bảo Thành giữa một núi những lời xu nịnh thì long nhan rạng rỡ, nâng chén vàng đứng dậy bước tới trước bàn rượu của Tống Việt.

“Chén này trẫm muốn mời Tống khanh gia.”

Tống Việt vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Nếu như không có Tống khanh lãnh đạo quân sĩ Thiên triều vào sinh ra tử, làm sao có được ngày quốc thái dân an như bây giờ?”

Tống Việt tiếp rượu tạ ơn.

Vương Bá Nghi bên kia lập tức thừa nước đục thả câu, vội vã nói, “Hôm nay thiên hạ thái bình, Tống tướng quân lại tài trí mưu lược kiệt xuất. Trong thời kỳ thái bình này, hẳn là nên dùng người đúng chỗ, tiếp tục vì Hoàng Thượng tận tâm dốc sức mới phải.”

Lời nói mang đầy ý qua cầu rút ván. Tống Việt lại là người khôn khéo, làm sao không nghe ra được ý tứ trong đó. Hẳn vốn định mở miệng trả lời nhưng Triệu Bảo Thành lại lập tức nói tiếp.

“Vương ái khanh nói rất đúng. Bây giờ vị vương gia khác họ – Định viễn hầu đã tạ thế, hầu phủ trống không... Trẫm muốn ban thưởng cho Tống ái khanh ba ngàn thực ấp, trở thành Định viễn hầu, lại ban cho trân bảo tơ lụa ba ngàn cuộn, luôn ở bên cạnh trẫm. Tống ái khanh có bằng lòng không?”

Địa vị Định viễn hầu dù là dưới một người trên vạn người, nhưng sự thật đây là vị trí mà nhiều hoàng đế ở các triều đại trước dùng để an bài những vị võ quan không tiện lưu lại, Định viễn hầu thực chất tay vô thực quyền. Một loại dùng việc thăng chức bên ngoài để che giấu hành vi ám muội bên trong.

Then chốt nhất chính là, nếu Tống Việt tiếp quản địa vị đó thì phải giao ra binh quyền.

Tống Việt nghe lời nói ấy thì sắc mặt đại biến, lập tức hiểu được Hồng môn yến hôm nay là do Thừa tướng một tay sắp đặt. Chỉ là không ngờ được Hoàng Thượng lại nhẹ dạ tin vào lời gièm pha muốn tước binh quyền.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Tống Việt là kẻ thô鄙, muốn thần cả ngày làm Vương gia nhàn hạ còn không bằng để thần vì Thiên triều chinh chiến trên sa trường. Hiện nay dù Thiên triều ngoài mặt thái bình nhưng

kì thực mai phục tứ phía, Hoàng Thượng lúc này càng nên trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, vì chấn triều cương!”. Tổng Việt trả lời.

Vương Bá Nghi lập tức phản bác, “Tổng tướng quân sao lại phỉ báng công lao của Thánh Thượng?! Thánh Thượng của chúng ta luôn dốc sức vì nước, ngày nay tứ hải đều quy thuận, của cải dồi dào, thuế khoá mấy năm đều gia tăng. Cộng với việc xâm lăng của Hung Nô hiện giờ cũng đã trừ, làm sao có thể nói là nguy cơ tứ phía?!”

Vương Bá Nghi đi tới giữa điện, chống đối Tổng Việt gay gắt. Tổng Việt lại nhìn thẳng Triệu Bảo Thành, chưa từng để Vương Bá Nghi trong mắt mình.

“Hoàng Thượng! Hôm nay dù đã định hoà ước với Hung Nô nhưng khế ước còn chưa thực thi, hiệu quả ra sao chưa biết được. Nguyên vọng chung sống với Hung Nô cũng chỉ mới tiến triển được bước đầu tiên. Nhìn lại phía tây Thiên triều có dân tộc Thổ Phiên, dù đến giờ không có quấy nhiễu Thiên Triều nhưng lại không ngừng gây phiền hà cho bá tánh, chính là mối nguy rất lớn cho ta. Còn có giặc Oa phía Đông hoành hành trên biển...”

“Đủ rồi!”

Sắc mặt Vương Bá Nghi lúc xanh lúc đỏ.

“Tổng tướng quân không cần làm bộ đại nghĩa như thế. Nói thẳng ra là tướng quân chỉ luyện tiết binh quyền trong tay, giữ binh tự trọng. Gây uy hiếp lớn nhất cho thiên triều ta không phải Hung Nô, cũng không phải thổ phiên hay giặc Oa, mà chính là Phiêu Kị tướng quân người!”

Tổng Việt nghe nói xong liền biến sắc, cũng không nhiều lời mà xoay người về phía Triệu Bảo Thành, chấp tay nói, “Thỉnh Hoàng Thượng minh xét.”

Triệu Bảo Thành bị ánh mắt kiên nghị của Tổng Việt làm cho chợt dạ, sự áy náy bỗng nổi lên. Tuy nhiên... cảm thấy ngày này trước sau gì cũng tới, tên đã lên dây không thể không bắn, hắn đành miễn cưỡng nói, “Tiền triều cũng đã có chuyện dùng rượu tước quyền, Tổng ái khanh không cần phải do dự. Không bằng noi gương các bậc tiên hiền, giao ra binh quyền, có thể lưu lại được tiếng thơm.”

Trong lời Triệu Bảo Thành rõ ràng mang ý đe dọa.

Tổng Việt nghe vậy, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dường như đóng băng lại, khiến cho toàn bộ nội tâm đều lạnh giá. Không ngờ hắn điều binh khiển tướng vì cái vị ‘Minh quân’ trước mặt này mà cái chết cũng không từ, bây giờ kẻ kia lại tin vào mấy lời gièm pha của gian thần.

“Hoàng Thượng muốn Tổng Việt giao ra binh quyền, kì thực không phải là không được... Nhưng mười vạn tướng sĩ đã cùng ta đồng tâm đồng mệnh, nếu như Hoàng thượng tuyển vị Phiêu kị tướng quân kế nhiệm có đủ đức đủ tài, thần tức khắc sẽ giao binh quyền ra.”

Nghe Tổng Việt nói ra điều kiện này, Lương Hán Đình ngay lập tức bước ra.

“Vi thần bất tài, nguyện vì Thánh Thượng tiếp nhận vị trí này.”

Tổng Việt trông thấy Lương Hán Đình, lửa giận công tâm

“Làm càn! Hoàng Thượng, người này tâm địa bất chính, từ trước tới nay chỉ toàn dùng mách khoé. Hơn nữa còn chưa bao giờ lãnh binh đánh giặc, lại không trải qua sự tôi luyện rèn đúc của cuộc sống quân hành, làm sao có thể đảm nhận được? Thần sẽ không giao tính mạng mười vạn binh sĩ cho loại người như thế!”

Sắc mặt tức giận của Tổng Việt mang đầy khí thế, chính là loại binh khí trên chiến trường. Ngay đến kẻ thù còn kinh hồn bạt vía, huống chi là những vị đại thần quanh năm chỉ ở trên triều, ăn uống hủ hê trở thành một bộ dạng béo phì.

Mặc dù Triệu Bảo Thành cũng bị khí chất lạnh giá đó làm cho chấn động nhưng dù sao hắn cũng là vua của một nước, vô luận thế nào cũng không thể làm tổn hại phong độ trước mặt bá quan, liền hít một hơi rồi lớn tiếng nói, “Ý trẫm đã quyết, Tổng khanh gia không cần nhiều lời, lập tức mang Hồ phù giao ra!”

Tổng Việt hiểu rằng khuyên bảo không xong, liền chấp tay nói rằng, “Hoàng Thượng muốn vì thần giao ra binh quyền, mà vi thần lại nguyện lòng chịu trách nhiệm trước mười vạn binh sĩ. Trung nghĩa khó lường

toàn, cầu xin Hoàng Thượng ban cho thần được chết trên đại điện để có thể ăn nói được với ba quân tướng sĩ!”

Tổng Việt không hổ danh là người đại nhân đại dũng, mang củ khoai lang nóng bỏng này vớt lại cho Triệu Bảo Thành.

31. Quyển 1 - Chương 31

Triệu Bảo Thành lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng khó xử.

Tổng Việt mười lăm tuổi đã bắt đầu kiếp quân lữ, vì Thiên triều mà lập nên vô số chiến công hiển hách. Cộng với việc trị quân nghiêm minh, hần không chỉ có uy vọng cực lớn trong quân mà tiếng lành còn đồn xa khắp các thành đô cũng như nơi biên ải. Do đó, nếu như Triệu Bảo Thành không có đủ lý do mà tùy tiện ban chết cho Tổng Việt, nhất định trong quân sẽ dấy lên sóng to gió lớn. Xử lý không tốt còn có thể khiến cho quân tâm tan rã.

Đó mới chính là vấn đề lớn.

Vương Bá Nghi thấy thái độ Triệu Bảo Thành dao động, trong lòng ngập tràn lo lắng. Vì thế hần không chờ ám hiệu của Triệu Bảo Thành, lập tức ra hiệu tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch

Gần một ngàn cấm vệ quân ẩn nấp tại bốn phía Hà Linh điện nhận được chỉ thị, một lượt tiến vào vây chặt lấy yến tiệc đến nỗi một con kiến cũng khó mà chui qua.

Đại thần trong yến dù là người của Vương Bá Nghi nhưng phần lớn cũng chỉ hồ đồ tuân lệnh mà không rõ căn nguyên. Thấy cục diện biến chuyển đến nước này, ai cũng sợ hãi đến tay chân mềm nhũn, lẳng lặng ẩn vào góc khuất trong điện... chỉ sợ đao kiếm vô tình làm bị thương người vô tội.

Thấy cấm vệ quân võ trang đầy đủ, Tổng Việt sắc mặt tái mét, biết rõ Vương Bá Nghi lần này đã dốc hết toàn lực đẩy hần vào chỗ chết

“Vương thừa tướng, ngài thật có quan uy, Hoàng thượng chưa lên tiếng mà ngài đã tự tiện điều động một lượng lớn cấm vệ quân như thế vào triều, có phần thái quá rồi đó!” Tổng Việt nổi giận nói

Vương Bá Nghi thấy cấm vệ quân đã vào vị trí, ý thế đông người nên lá gan cũng lớn ra, “Chớ có nói nhảm! Nếu như không được Hoàng thượng cho phép, cấm vệ quân cũng không nghe hiệu lệnh của ta đâu.”

Vương Bá Nghi chỉ vào Tổng Việt nói tiếp, “Ngày hôm nay Hoàng thượng cho người thăng quan tiến chức, người chẳng những không cảm kích mà còn vọng tưởng độc chiếm binh quyền. Người mới là kẻ mang đầy dã tâm!”

Triệu Bảo Thành thấy sự việc đã đến nước không còn đường cứu vãn nữa, cũng bất đắc dĩ mà nói, “Chỉ cần Tổng ái khanh giao Hồ phù ra, trẫm đảm bảo sẽ không hại đến tính mệnh của người.”

Vừa định đáp lại, bỗng nhiên Tổng Việt phát hiện khí lực đang thoát ra khỏi lòng bàn chân... đầu gối như nhũn ra, thân thể lung lay, xém chút quỵ rạp xuống đất.

Vương Bá Nghi là kẻ tinh mắt. Trông thấy Tổng Việt thần sắc khác thường, hần biết rõ mưu kế của mình đã thực hiện được nên bộ dạng càng thêm kiêu căng.

Tổng Việt chẳng thềm để ý tới Vương Bá Nghi, nhanh chóng ngẫm nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra khi nãy. Hần đặc biệt mẫn cảm với chất độc, bởi vì trong quân luôn phải đề phòng kẻ địch ám hại. Thức ăn và rượu không hề có độc, Tổng Việt dám khẳng định điều đó. Ý thức có chút hỗn loạn. Hần đột nhiên nhớ lại mùi hương phát ra trên người đám thái giám cung nữ đi đi lại lại bên cạnh mình, phi thường tức giận.

“Gian nhân, người dám dùng Nhuyễn cân hương của Tây Vực!”

Vương Bá Nghi nghe xong ngửa mặt lên trời cười lớn. Tống Việt nghe tiếng cười đó mà cảm thấy trời đất quay cuồng.

Trước mặt hắn hiện ra hàng ngàn hình ảnh thuở ấu thơ... những khi phải chịu sự huấn luyện nghiêm khắc... tình cảnh phụ thân trước khi lâm chung phó thác khiến hắn đau buồn... máu tươi trên chiến trường và xác người ngổn ngang hết sức tàn khốc....

Vương Bá Nghi thấy được đã bắt đầu phát huy trọn vẹn, liền lệnh binh sĩ tiến tới bắt lấy Tống Việt.

Ngay vào thời khắc này, Tống Việt hét lớn một tiếng, rút ra năm thanh ngân châm nơi thắt lưng rồi ghim vào năm huyệt đạo khác nhau trên cơ thể. Tức thì mọi người như thấy có khói nhẹ từ đỉnh đầu hắn thoát ra.

Vương Bá Nghi không biết Tống Việt làm cái gì, trong lòng bắt đầu loạn lên, gấp rút giục đám binh lính tiến lên bắt Tống Việt. Vốn dĩ bị nhiễm Nhuyễn căn hương, Tống Việt phải mất hết nội lực, chẳng còn sức trối gà mới đứng... Nhưng ai ngờ hắn chỉ xoay người một cái đã bộc phát ra nội lực mãnh liệt khiến mười tên binh lính trước mặt cũng văng ra đến năm. Có kẻ bị nội lực đánh bay, đập vào cột trụ của Hà Linh điện, miệng phun máu rồi rơi xuống mặt đất. Thân thể những kẻ đó co giật không ngừng, cuối cùng không thể nào động đậy nổi.

Mọi người thấy vậy thì lòng can đảm cũng đóng băng hết từ lúc nào. Những cấm vệ quân này đều vì bảo vệ Hoàng đế mà phải trải qua một đợt thiên chọn vạn tuyển mới ra tinh binh. Tống Việt lại đang trúng độc rất nặng mà lại có thể bộc phát ra sức mạnh đáng sợ như vậy, thật sự khiến cho người ta phải khiếp đảm. Chúng binh do dự không dám tùy tiện xông tới lần nữa.

Triệu Bảo Thành thì đương nhiên càng bị dọa tới nói chẳng ra lời.

Vương Bá Nghi mặc dù tay chân đã sớm phát run nhưng lúc này cũng không quên ở trước mặt Hoàng đế công. Hắn liền run rẩy đứng trước mặt Triệu Bảo Thành mà che chở, “Tống... Tống Việt... người... người muốn làm phản... phản đúng không?!”

Tống Việt đứng thẳng giữa điện, tầng tầng lớp lớp quan binh không một ai dám tiến vào ba thước. Hắn đồng dạng nói, “Hoàng thượng, lòng trung của Tống Việt đối với Thiên triều, trời đất chứng giám!”

Dứt lời, nhân thần sắc bén quét tới Vương Bá Nghi.

“Chẳng qua Thiên triều ta có kẻ gian lộng hành, thần đau lòng khi thấy Hoàng thượng tin theo lời gièm pha của kẻ tiểu nhân, tàn sát trung lương. Hôm nay Tống Việt ta dù lưng mang tiếng xấu, bị ngàn đời sau nguyên rủa, mất cái mạng này thì cũng phải trừ bỏ kẻ gian bên người hoàng thượng!”

Vừa nói xong, Tống Việt liền búng thân lên cao, nhằm thẳng hướng Vương Bá Nghi đánh tới.

Lương Hán Đình bên cạnh Vương Bá Nghi thấy thế, ỷ vào bản thân có mấy năm tập võ, cố ý trước mặt hoàng thượng và nhạc phụ lập công, không biết tự lượng sức mình mà lao ra chống lại Tống Việt. Nhưng Lương Hán Đình đâu biết, kỳ thực nội công Tống Việt đã mất hết, vạn bất đắc dĩ phải dùng tới cách lấy ngân châm công huyệt để thúc giục chân khí cực mạnh trong cơ thể bộc phát ra. Phương kế này có thể gây kinh mạch đứt đoạn nguy hiểm vô cùng, chính là dùng Phá thương đại pháp muốn cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Lúc này với võ công của Tống Việt, có thể đạt được gấp mười lần ngày thường. Lương Hán Đình bình thường vốn dĩ không phải là đối thủ của Tống Việt, huống chi giờ này hắn còn dùng tới Phá thương đại pháp... Không tới ba chiêu đã bị Tống Việt chặt đứt tứ chi, giống như tấm rế rách bị cầm trong tay.

Vương Bá Nghi thấy thế liền kinh hãi. Hắn đã nói chỉ cần Tống Việt trúng độc, với võ công của Lương Hán Đình cộng thêm gần một ngàn cấm vệ quân vây khốn, Tống Việt dù có cánh cũng chắc chắn bay không thoát khỏi năm ngón tay hắn. Ai ngờ sức mạnh của Tống Việt lại vượt ngoài dự đoán của Vương Bá Nghi.

Tâm phúc của Lương Hán Đình từ một nơi bí mật gần đó thấy chủ nhân tứ chi đứt đoạn, máu chảy đầm đìa, bị người ta túm chặt trong tay thì lập tức đem người kiamang ra

“Dừng... dừng tay! Người... người không muốn y... y chết... thả... thả chủ nhân nhà ta ra!”

Quyết tâm mang kẻ kia một đao giết chết, lại trông thấy người trong tay tên hạ nhân nọ, động tác của Tổng Việt lập tức ngưng lại.

Người mà kẻ kia ôm không phải ai khác, chính là Thủy Ngọc

Tình thế giữa điện lại có sự biến đổi.

Thủy Ngọc chính là quân bài cuối cùng mà bọn chúng tính đến, không phải lúc nguy cấp sẽ không tùy tiện dùng. Ai ngờ tình thế hiện nay lại diễn biến tồi tệ tới mức đó. Đối mặt với kẻ gần như đã điên loạn như Tổng Việt, ai ai chẳng biết, quân bài này có thể phát huy được tác dụng mà bọn họ suy tính từ trước hay không.

Sự xuất hiện của Thủy Ngọc khiến cho Tổng Việt đang cuồng điên thoáng chốc tỉnh táo lại.

Hắn nói với Vương Bá Nghi bằng giọng khiến người ta khiếp sợ, “Giao y cho ta, ta sẽ không làm ngươi chết.”

Lúc này Vương Bá Nghi nhìn Tổng Việt toàn thân đầm máu, chẳng khác nào Tu La từ địa ngục sống lại, răng đánh vào nhau lộp cộp

“Muốn... muốn ta... trả... trả lại cho ngươi tiểu... tiểu tình nhân đương nhiên có thể... nhưng... nhưng hử... hử phù... phải giao ra đây...”

Ngay cả trong giờ phút sống chết, Vương Bá Nghi cũng không quên việc tranh quyền đoạt lợi. Tổng Việt nghe vậy liền cười khẩy. Hắn liếc mắt nhìn Lương Hán Đình đã tê liệt ngã xuống, thoi thóp nằm một bên, đột nhiên phát lực.

Mọi người trơ mắt nhìn Tổng Việt dùng nội công thâm hậu ấn năm ngón tay xuyên thủng đầu Lương Hán Đình!

Thử hỏi sợ người cứng rắn là thế, thế mà Tổng Việt có thể bóp nhẹ như bóp một đám đậu phụ! Trong Hà Linh điện một mảng yên lặng, truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn khiến người ta sợ hãi

Tổng Việt tay nắm đầu Lương Hán Đình kéo lên khiến hai chân hắn chơi vơi trong không khí. Những kẻ chứng kiến hình ảnh kinh khủng này thì sợ hãi không thôi. Triệu Bảo Thành cho tới giờ chưa từng thấy cảnh máu chảy đầu rơi, vội vàng che miệng muốn nôn mửa.

Lúc này Vương Bá Nghi đã sợ đến quên hết thở, vội vàng gọi tên tâm phúc kia mau mau đưa Thủy Ngọc giao cho Tổng Việt. Lúc này, những thứ quyền lực kia đâu quan trọng bằng mạng sống của chính hắn

Tổng Việt cũng là kẻ đã nói là làm. Một tay tiếp lấy Thủy Ngọc, hắn dùng khinh công nhảy lên, xé rách tấm màn mĩ lệ của Hà Linh Điện

Sau khi đưa Thủy Ngọc rời khỏi, Tổng Việt dùng tấm màn kia cột chặt, xoay người nói với cấm vệ quân đang vây trong điện, “Tổng Việt hôm nay bị gian thần ép buộc, là bất đắc dĩ mới phải làm vậy. Các huynh đệ cũng là người xuất thân binh nghiệp, ta không muốn gây khó dễ cho mọi người. Nếu không muốn đối địch với ta, xin cho một con đường, bằng không, đừng trách Tổng Việt hạ thủ vô tình!”

Tổng Việt nội công thâm hậu, một câu nói xong vẫn còn âm vang trong Hà Linh Điện, binh sĩ trong ngoài điện đều nghe rõ hắn nói gì. Rất tự nhiên, ba tầng quân binh lập tức di động, chậm rãi hình thành một con đường đủ để một người đi qua.

Tổng Việt mang trên lưng Thanh Ly vẫn đang hôn mê bất tỉnh, kiên quyết đi qua bức tường được dựng nên bởi hàng ngàn người đó. Trong nháy mắt, chỉ còn lại hình ảnh sau cùng của tấm lưng cao ngất mà kiên cường kia lưu lại.

Lúc Tổng Việt ra khỏi Hà Linh Điện, thi triển khinh công tan biến không thấy bóng dáng cũng là khi tất cả mọi người bị Vương Bá Nghi mắng to thất thố mà hồi phục lại tinh thần.

“Một đám ngu xuẩn, còn đứng đó làm gì, sao không mau đuổi theo cho ta!!!”

Đám thị vệ tuân mệnh, vội vàng tập hợp đội ngũ, theo hướng Tổng Việt biến mất mà đuổi theo

Tổng Việt lưng mang Thanh Ly chạy nhanh, trong lồng ngực khí huyết nhộn nhạo, khoe miệng hiện ra một dòng máu tươi. Hắn trước nay chỉ luôn toàn tâm toàn ý đánh giặc, không bao giờ nghĩ đến việc kết bè kéo

cánh. Hôm nay lâm nạn mới xót xa nhận ra, bản thân mình thế này mà tìm không được một người có thể tin tưởng, có thể giao phó được.

Bỗng nhiên, trong đầu Tống Việt hiện ra hình ảnh một người.

Lo lắng Phá thương đại pháp sắp hết nửa canh giờ thời định, lúc này hắn chỉ có thể đánh cược một lần. Tống Việt phi thân tiến vào Hạo Vương phủ, thấy trong thư phòng Triệu Đình Hạo đèn còn sáng, biết y đang ở bên trong. Hắn bắn ra một viên đá gỗ vào cửa sổ.

Triệu Đình Hạo nhạy bén thông minh, lập tức mở cửa kiểm tra, chẳng ngờ không thấy ai ở ngoài cả.

Tống Việt từ một bên bí mật nhảy ra, dùng thủ pháp nhanh như chớp điểm toàn bộ đại huyệt trên người Triệu Đình Hạo. Triệu Đình Hạo trông thấy Tống Việt toàn thân đầm máu, thần sắc y bắt đầu kinh hãi. Tống Việt tóm Triệu Đình Hạo đưa vào trong thư phòng, nhẹ nhàng đặt Thanh Ly ở trên lưng xuống chiếc ghế dựa tinh mỹ

Nhìn Triệu Đình Hạo bị điểm huyệt nói không ra lời, Tống Việt cười khỏ, “Không ngờ Tống Việt ta hôm nay gặp nạn, người có thể bảo hộ cho ta rốt cuộc chỉ còn một mình người.”

Tống Việt khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của Thanh Ly, nhẹ nhàng vén những sợi tóc lộn xộn kia đến vành tai. Cầm chiếc mặt nạ khi bình thường vẫn dùng để giả thành A Ngưu trong ngực ra, hắn đeo lên mặt y.

“Vương gia, Thủy Ngọc bị Tống Việt liên lụy, tính mạng gặp nguy hiểm. Tống Việt cầu xin Vương gia bảo toàn Thủy Ngọc, tìm cơ hội đưa y tới Hung Nô. Đại ân đại đức này, Tống Việt kiếp sau sẽ báo đáp!”

Hai mắt Triệu Đình Hạo đỏ ngầu, không thém nghe lời Tống Việt nói.

Tống Việt lúc này đã không còn lòng dạ nào mà suy xét đến tâm tình của Triệu Đình Hạo. Hắn chỉ theo trực giác cho rằng, nhất định Triệu Đình Hạo sẽ giúp hắn thực hiện tâm nguyện sau cùng này.

Vì để không liên lụy đến Triệu Đình Hạo, Tống Việt nhất định phải rời khỏi Hạo Vương phủ. Đi tới trước cửa, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, hắn xoa người lại

“Vương gia, Tống Việt trước đây còn thiếu người một ước hẹn...” Hắn ho khan hai tiếng, giữa lòng bàn tay lại hiện ra máu tươi, “Trước kia người từng nói đùa ta, muốn ta đưa Hồ phù giao lại cho người...”

Hắn chợt tự trào, “Tống Việt ta một thân một mình, hiện giờ nghĩ đến, những chuyện cũ trước đây... Vì loại hôn quân kia, coi như đã sống uống một đời... Thôi thì Hồ phù này, giao lại cho Vương gia cũng chẳng sao...”

Hồ phù lóe lên ánh sáng huyền thiết, ẩn hiện những vết máu loang lổ.

Tống Việt nhét Hồ phù vào đai lưng Triệu Đình Hạo, quay đầu lại khẽ nhìn qua Thanh Ly, phi thân ly khai vương phủ.

32. Quyển 1 - Chương 32

Thanh Ly không sao ngủ ngon giấc, cho dù y biết rõ bản thân mình đang chìm đắm giữa cơn mơ.

Trong mộng, đao nhọn đâm về phía y nhiều vô kể. Cổ họng đau nhức, y muốn thét lên mà không sao thốt ra lời, chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước. Đáng tiếc thay, con đường ấy chỉ là bóng đêm vô cùng

Trong đầu Thanh Ly loáng thoáng hiện ra... Là tiểu Ma Lặc, là Hồ Nhĩ Xích, là Tống Việt, là Nhị tử.

Truy binh vô cùng hung ác xông đến, trường thương đâm thẳng tới ngực y. Thanh Ly ngoảnh đầu lại, kinh ngạc phát hiện bản thân không hề bị đâm mà chính là Tống Việt đang che chở cho mình.

Thương xuyên qua thân thể Tống Việt.

Thanh Ly một tay nhuộm đầy máu tươi.

Tiếp đó, những tên binh lính dữ tợn kia đột nhiên biến mất, bên người y lại hiện ra vô số thi thể... có Nhị tử, có binh lính Thiên triều, có cả binh sĩ của Hung Nô. Lương Hán Đình đứng ở một nơi xa, phát ra tiếng cười chói tai đầy nham hiểm.

Thanh Ly nỗ lực tìm kiếm bóng dáng thi thể của mình giữa đồng xác chết kia.

Điên loạn tìm kiếm...

“Đừng... Đừng...”

Bỗng nhiên trên mặt lạnh lẽo, Thanh Ly bị nước lạnh gội cho thanh tỉnh. Đầu đau như muốn nứt ra. Y thử nhấc cơ thể mình lên, rất nhanh, người bên cạnh lập tức đỡ y ngồi dậy. Tiếp nhận chiếc khăn sạch được người kia đưa đến, Thanh Ly dùng chiếc khăn ấm áp phủ lên khuôn mặt. Đến lúc ấy y mới lấy lại tinh thần, thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ kia.

Khi ý thức đã dần thanh tỉnh lại, Thanh Ly mới bắt đầu xem xét bản thân đang ở nơi nào. Chính vào lúc đó, một người đẩy cửa bước vào. Thanh Ly ngẩng đầu lên, thực sự kinh hãi.

“Hạo vương gia?!”

Người vừa tới chính là Triệu Đình Hạo.

“Cuối cùng người cũng đã tỉnh lại.”

Sắc mặt Triệu Đình Hạo vô cùng không tốt, không biết vì sao cứ như đang đè ép khối mây đen âm u. Nha hoàn bên cạnh Thanh Ly mang ghế tới cho y rồi nhanh nhẹn lui xuống.

“Vương gia, ta không phải bị Lương Hán Đình bắt vào cung sao? Sao bây giờ lại ở quý phủ của Ngài?”

Thanh Ly không biết nội tình bên trong, trong mắt lộ rõ vẻ đề phòng. Triệu Đình Hạo đương nhiên biết trong lòng y đang nghĩ gì, cũng không cho là đúng.

“Hỏi rất hay. Người có biết Tống Việt vì cứu người từ trong cung ra mà đã phạm tội mưu phản, hiện tại đang bị giam trong lao?”

Mạnh Thanh Ly nghe vậy liền hoảng hốt. Triệu Đình Hạo kể lại ngắn gọn toàn bộ sự tình đã diễn ra cho Thanh Ly. Nghe xong câu chuyện kinh thiên động địa đó, y thực sự cảm thấy như vạn tiễn xuyên tâm, nghĩ không ra, dù bình thường Tống Việt đối với y cũng lộ ra tình ý nhẹ nhàng, nhưng thực sự không ngờ hẳn lại nặng tình đến thế.

Thanh Ly bất ngờ bước xuống giường, quỳ dưới chân Triệu Đình Hạo. Y là người hiện đại, trở về thời xa xưa này cũng không dưỡng thành thói quen tùy tiện quỳ xuống, nhưng bây giờ y lại toàn ý toàn tâm mà thỉnh cầu nam nhân trước mặt.

“Cầu xin Vương gia hãy cứu Tống tướng quân. Tống tướng quân trung thành vì nước, làm sao lại phải chịu kết cục này! Ngài ấy nhất định là bị người ta hãm hại, chắc chắn là có oan khúc thiên đại.”

Triệu Đình Hạo chẳng thèm nhìn Thanh Ly, cũng không nâng y dậy, chỉ mặc y quỳ đấy.

“Khắp cõi thiên hạ, bất kỳ người nào còn có đầu óc cũng nhìn ra được trong chuyện này có oan tình! Đáng tiếc là ta thường ngày mưu tính trăm điều lại không ngờ tới Vương Bá Nghi hành động lần này lại khiến ta không kịp trở tay, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán.”

Triệu Đình Hạo lạnh nhạt nhìn Mạnh Thanh Ly, “Nếu không phải là vì người, bọn họ cũng không dám hạ độc thủ với Tống Việt nhanh đến vậy.”

Mạnh Thanh Ly nghe vậy liền kinh ngạc nói, “Chuyện này...”

“Chính là bởi trong tay Vương Bá Nghi có người làm con át chủ bài, nên bọn chúng mới dám cả gan làm loạn như vậy, nếu không... với võ công hơn người của Tống Việt, trên đại diện chắc chắn sẽ ngay lập tức khống chế được Vương Bá Nghi. Chỉ là, sau cùng hẳn lại...”

Mạnh Thanh Ly nhìn thần sắc Triệu Đình Hạo, bỗng dưng sinh lòng nghi ngờ.

Triệu Đình Hạo nhanh chóng giấu đi tâm tình kích động, lập tức trở lại bình tĩnh.

“Tuy nhiên... thành công cũng vậy mà thất bại cũng vậy, muốn cứu Tống Việt ra, không nhờ vào người thì không thể nào làm được.” Lời này của Triệu Đình Hạo có phần bất đắc dĩ.

“Nói như vậy, Vương gia bằng lòng giúp đỡ sao?”

Triệu Đình Hạo gật đầu, “Một khi Tống Việt đã giao phó người cho ta, tự nhiên sẽ có lý do riêng của hắn. Dựa vào sự tín nhiệm cùng với mối thâm tình này, ta tất nhiên không thể thoái thác được.”

Triệu Đình Hạo ngồi nơi này nói chuyện nhưng Thanh Ly lại tinh tường phát hiện, trong mắt hắn đang hiện lên tâm tình phức tạp hoang mang.

Trong đó nhất định có điều bí ẩn!

“Vậy, Vương gia muốn ta làm thế nào đây?”

Triệu Đình Hạo đứng dậy đi tới bên bàn.

“Tuy không thật sự chắc chắn, nhưng hình như người có thể ảnh hưởng tới quyết định của Hung Nô vương. Cho nên...”

“Hung Nô vương?” Thanh Ly trừng mắt.

Thanh Ly không ngờ rằng kế sách cứu Tống Việt lại liên quan đến Hô Nhĩ Xích.

“Không sai.” Triệu Đình Hạo gật đầu

“Kế hoạch giải cứu Tống Việt có thể thành công hay không thì phải xét đến khả năng thuyết phục Hung Nô vương của người. Chúng ta phải điều động mười vạn binh sĩ Hung Nô!”

Thanh Ly bị suy nghĩ của Triệu Đình Hạo dọa cho sợ đến lùi về phía sau hai bước.

“Nhìn khắp Thiên triều, người có thể đối phó với kỵ binh của Hung Nô chỉ có một mình Tống Việt! Nếu như người có thể thuyết phục được Hung Nô vương điều động mười vạn binh sĩ, ta sẽ an bài người của ta nội ứng ngoại hợp, từng bước từng bước mở cửa biên ải giúp cho Hung Nô không đánh mà thắng, thắng đến uy hiếp Đồng Quan!”

“Vậy, vương gia thực sự là...”

“Trong thời gian này, ta sẽ tung tin tức giả rằng Hung Nô tàn sát hàng loạt dân trong thành, gây áp lực với triều đình, bức Hoàng đế phải thả Tống Việt mà đối phó với Hung Nô.”

“Nhưng mà Vương gia vừa rồi cũng đã nói, Tống tướng quân vì sử dụng Phá thương đại pháp, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng nhưng có thể võ công đã mất hết! Tình trạng của ngài ấy như vậy còn có giá trị lợi dụng với Hoàng đế Thiên triều sao?” Thanh Ly nghi vấn nói.

“Không sai. Tuy nhiên, thống lĩnh binh sĩ không phải chỉ dựa vào sức mạnh, sự hơn người chính là ở đây.” Triệu Đình Hạo chỉ chỉ vào đầu mình.

“Thật ra Lương Hán Đình – kẻ vốn định tiếp nhận chức Phiêu Kị tướng quân của Tống Việt – đã chết, hơn nữa nếu như Hung Nô lấy mười vạn binh sĩ áp sát Đồng Quan, trong triều nhất định không có người dám đảm đương trách nhiệm đó. Chỉ cần lúc đó trong triều ta tận lực yêu cầu Tống Việt xuất binh, tên Hoàng đế nhát gan kia vì không để Hung Nô chiếm lấy thiên hạ, nhất định sẽ bằng lòng thả Tống Việt.”

Thanh Ly suy nghĩ một lúc lâu mới đáp rằng, “Kế sách của Vương gia quả thật là tinh diệu, nhưng chuyện này liên can đến rất nhiều người, thứ cho ta không thể đáp ứng.”

“Người...!” Triệu Đình Hạo giận dữ.

“Tống Việt đối đãi người như thế nào, không cần ta phải nhiều lời. Hiện giờ y đang đứng giữa ranh giới sống chết, người có thể thấy chết mà không cứu sao?!”

Thanh Ly lắc đầu, sắc mặt cay đắng đến tột cùng.

“Không phải ta thấy chết không cứu, mà là chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến tồn vong hai nước, mà còn liên quan đến tính mạng của cả hàng trăm vạn binh sĩ và bách tính, làm sao ta có thể chỉ dựa vào lời

nói phiên diện của Vương gia mà tùy tiện thỉnh cầu Hung Nô vương phát binh? Thủy Ngọc đã gây phiền phức cho Tổng tướng quân, làm sao có thể lại hãm hại nhiều người gặp phải nguy nan như vậy? Huống hồ, Vương gia cũng quá coi trọng ta. Bất quá ta chỉ là một tên nam sủng, há có khả năng gì mà ảnh hưởng đến quyết định của Hung Nô vương kia chứ?”

Thanh Ly là người cẩn trọng, chưa có được sự đảm bảo từ Triệu Đình Hạo thì sao lại có thể tùy tiện để liên lụy cho Hồ Nhĩ Xích bị cuốn vào trận đấu hỗn loạn này. Dù sao cũng chỉ là nghe theo lời Triệu Đình Hạo chứ y cũng không tận mắt nhìn thấy, chỉ dựa vào lời nói một bên thì khó mà biết được trong đó ẩn chứa âm mưu gì.

“Nếu như Tổng tướng quân thật sự vì vậy mà chết, Thủy Ngọc nguyện theo tướng quân nhập Hoàng tuyền, kiếp sau làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân của Ngài ấy...”

“Những lời người nói toàn là rác rưởi!”

Hai mắt Triệu Đình Hạo đột nhiên trở nên đỏ ngầu, rõ ràng là bị lời nói của Thanh Ly kích động. Ngay tức khắc, hất một tay chế trụ cổ Thanh Ly rồi nhấc cả người y lên, đẩy mạnh vào tường. Thanh Ly bắt lấy tay Triệu Đình Hạo, phát hiện ra không có cách nào lay động nửa phần. Hồ hấp bắt đầu khó khăn, hai chân y quờ quạng trong khoảng không trống trải.

Mãi đến khi Thanh Ly hai mắt mờ mịt, Triệu Đình Hạo mới sức tỉnh, mạnh tay thả y ra. Thanh Ly trượt theo tường ngã xuống trên mặt đất, không khí nhập vào khí quản khiến y ho khan kịch liệt.

“Được! Người muốn có lý do? Ta cho người lý do!”

Triệu Đình Hạo không thèm nhìn đến Thanh Ly đang chật vật ngã trên mặt đất, quay lưng đi.

“Người có biết tiên đế Triệu Đình Hiên, cũng là hoàng huynh của ta, thật ra muốn truyền lại ngôi cho ta không?”

Thanh Ly còn đang ho khan, nghe được tin tức kinh người này thì một chút sức lực cũng cơ hồ biến mất, ho càng lúc càng thêm nặng nhọc.

“Tiên đế thể nhược đa bệnh, chỉ có một đứa con duy nhất mà thôi. Đáng tiếc người này tư chất tầm thường, không phải là kẻ xứng đáng với ngôi vị minh quân. Ta dù kém tiên đế nhiều tuổi nhưng lại cùng một mẹ sinh ra với người, tình cảm vô cùng thâm hậu. Trước khi tiên đế băng hà, thật ra người đã lập chiếu chỉ để ta kế vị.”

Triệu Đình Hạo xoay người đối mặt với Thanh Ly.

“Người có biết vì sao ta không muốn tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế này không?”

Thanh Ly dựa người vào tường, lắc đầu.

“Là vì Tổng Việt.”

Nếu như tin tức vừa rồi có thể khiến người ta giật mình ngạc nhiên, thì điều này đây thực sự làm cho Thanh Ly trợn mắt cứng lưỡi.

“Không sai, ta yêu Tổng Việt. Ta yêu y!”

“Ha ha, buồn cười một nỗi... Tổng Việt là một kẻ đầu gỗ! Cho đến bây giờ hắn vẫn còn không nhận ra, trong khi người lại là người đầu tiên biết chuyện này!”

Ánh mắt Triệu Đình Hạo nhìn về phía Thanh Ly, tràn ngập sự đổ kị.

“Ngồi ở ngôi Hoàng đế có biết bao chuyện không thể tự mình định đoạt. Hậu cung ba nghìn, lại được mấy người có tâm ý đây? Tổng Việt đã được định trước là chỉ có thể cùng ta một chỗ mà thôi, ta sẽ không để y tửu thân, không để y vĩnh viễn chỉ có thể ở chỗ tối, lén lút không nhìn thấy mặt trời!”

Triệu Đình Hạo khởi động cơ quan bên trong, một ô vuông bí mật theo đó mở ra. Hắn lấy ra hai cái hộp gấm, vút đến dưới chân Thanh Ly.

Thanh Ly nhặt lên mở ra, định thần nhìn, trong hộp gấm thì ra chính là hai đạo thánh chỉ!

Một đạo là di chiếu của tiên đế lệnh Triệu Đình Hạo kế vị, thời gian tính đại khái có thể là trước khi tiên đế băng hà. Nói cách khác, thánh chỉ này đã được lập trước khi Triệu Bảo Thành lên ngôi. Đạo thánh chỉ còn lại là đề phòng sau khi đăng cơ, Triệu Bảo Thành có thể mê muội gây hại cho quốc gia, tiên đế đã ban cho Triệu Đình Hạo mật chiếu trao quyền phế Đế.

Thanh Ly cầm hai đạo thánh chỉ, đôi tay khẽ run. Đây chính là sự nông sâu khó lường Triệu Đình Hạo, Thanh Ly ngày hôm nay đã hiểu được.

“Thấy hai đạo thánh chỉ không thể giả được này, ngươi hẳn phải hiểu ta không phải đang nói chơi. Nếu như không phải vì ngươi còn có chút giá trị lợi dụng, chỉ dựa vào việc Tống Việt thích ngươi thôi cũng đủ để ngươi chết mười lần rồi. “

Nhìn Triệu Đình Hạo tỏ vẻ bình thản nhân thần không gợn sóng, Thanh Ly bỗng cảm thấy như rơi xuống khe nứt.

“Nhưng dù ta có nguyện giúp Vương gia thuyết phục Hồ Nhĩ Xích thì hẳn cũng là vua một nước, đương nhiên không thể nào chỉ lo lắng đến một mình ta. Nếu như không có lợi ích gì khác, ta cũng không dám đảm bảo Hồ Nhĩ Xích sẽ đáp ứng Vương gia điều binh khởi sự.”

Triệu Đình Hạo cười lạnh nói, “Chuyện đó ta đương nhiên rõ ràng. Nếu dám chọc đến vị Hung Nô vương lang sói kia, ta cũng không không ngại cắt thịt ra nhử đâu.”

“Ta biết rõ Hung Nô lúc này đang nội loạn, muốn Hồ Nhĩ Xích điều binh quả là có chút khó khăn. Thế nhưng với năng lực của hẳn thì dùng mười vạn binh để dẹp loạn cũng đủ rồi, mười vạn còn lại điều đến Thiên triều dù có phần mạo hiểm, nhưng ta chắc chắn sẽ cho hẳn sự báo đáp xứng đáng!”

Triệu Đình Hạo chỉ vào tấm bản đồ trên tường, “Nói với Hung Nô vương, sau khi sự việc thành công, ta cam đoan sẽ cắt cho hẳn mười sáu châu ở U Vân mà hẳn vẫn hằng khao khát!”

“Vương gia! Chuyện này...” Thanh Ly muốn nói lại thôi.

“Đừng nói với ta cái quái gì là thiên hạ với chẳng nước nhà.” Triệu Đình Hạo lạnh lùng nói, “Nếu như có thể cứu được Tống Việt ra thì Thiên Triều này có giao cho Hồ Nhĩ Xích cũng chẳng sao! Không có Tống Việt thì Thiên Triều này đối với ta chẳng còn ý nghĩa gì hết!”

“Giữa ta và Hồ Nhĩ Xích, thiếu khuyết lớn nhất chính là tín nhiệm... mà ngươi lại chính là cầu nối tốt nhất. Chỉ cần ngươi cần nhắc phải nói thế nào với Hung Nô vương chuyện này mà thôi.”

Triệu Đình Hạo vừa dứt lời thì liền muốn xoay người ra ngoài. Đúng lúc ấy, Thanh Ly gọi hẳn lại, “Vương gia, hỏi người một câu đáng ra không nên hỏi...”

Thanh Ly có phần do dự.

“Với quyền thế và tài năng của Vương gia, muốn ép buộc Tống tướng quân... ưm... trao thân cho ngài... cũng không phải là chuyện gì khó khăn... Vì sao ngài... cứ giấu giếm không nói... Tống tướng quân lại chẳng hay biết gì về tấm lòng của ngài...”

Mặc dù Triệu Đình Hạo không quay đầu lại nhưng Thanh Ly biết rằng, khi nói ra những lời này, ánh mắt đối phương đã trở nên nhu hoà như nước.

“Tống Việt là chim ưng, ta làm sao bẻ gãy cánh của y được cơ chứ... Vốn dĩ ta không có lòng tranh quyền đoạt lợi, quan trường là chốn hắc ám đấu đá không dứt, mà người kia lại ngay thẳng trung thành, trong lòng chỉ tồn tại mỗi quốc gia thiên hạ. Mười mấy năm qua, nếu như không có ta ở trong triều khổ tâm sắp đặt, y đã sớm bị những kẻ tiểu nhân âm hiểm tính kế rồi.”

Triệu Đình Hạo trầm thán một tiếng.

“Sớm biết sẽ phải chịu cảnh này, dù cho ta có chặt đứt đôi cánh kia thì có làm sao? Chỉ ít thì y còn có thể không lo mất mạng. Dù cho y cả đời này có hận ta cũng không sao cả... Thôi thôi thôi... Hôm nay ta sao vậy, lại nói với ngươi những lời này...”

Dứt lời, Triệu Đình Hạo liền xoay người bước đi, để lại một mình Thanh Ly tự mình ném trái nõi lòng chua xót.

33. Quyển 1 - Chương 33

Lại nói về chuyện của Hồ Nhĩ Xích.

Ngày Lương Hán Đình phái truy binh mà không thể bắt được Nhị Tử, Nhị Tử mặc dù thoát khỏi bàn tay quỷ nhưng uẩn khúc trong đó không cần phải nói rõ cũng có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, Biện Kinh lại cách vương đô của Hung Nô cả ngàn dặm, cộng với việc bị nhốt trong khi tình hình cấp bách, trên người Nhị Tử vẫn chưa mang theo bất cứ lộ phí nào. Dọc đường đi, đều là dựa vào việc mang đồ trang sức trên người hắt đem bán mới miễn cưỡng cầm cự được. Cuối cùng rơi vào tình cảnh ăn đói mặc rét, bắt đắc dĩ phải cướp của người đi đường làm lộ phí.

Bôn ba đường dài, khi Nhị Tử tới biên giới Hung Nô cũng đã sắp không thể gắng gượng thêm nữa. May mà bên người còn mang theo lệnh bài Hồ Nhĩ Xích ban cho, sau khi quan quân biên cảnh tiếp báo tới cấp trên, đến khi tin tức truyền tới Hồ Nhĩ Xích thì đã là nửa tháng sau.

Việc hai đại bộ tộc Hung Nô nội loạn, kỳ thực chính là bất mãn với việc Hồ Nhĩ Xích quyết định làm đồng minh với Thiên triều, thừa lúc hấn không có ở Hung Nô mà mưu toan lật đổ tộc Luân Cát Lăng, dùng phương thức thay vua đổi chúa để thực hiện kế hoạch xâm lược vùng Trung Nguyên. Tuy nhiên, địa vị của tộc Luân Cát Lăng tại Hung Nô há có thể tùy tiện dao động như thế? Khi Hồ Nhĩ Xích cấp tốc từ Thiên triều quay về, tình thế lập tức có sự biến đổi. Hấn đã triệt tiêu hoàn toàn hai đại thế lực đối địch, xác lập bá quyền tuyệt đối.

Sau khi nhận được tin tức Nhị Tử đưa tới, đối với hành động nói một đằng làm một nẻo của Thiên triều hoàng đế, mặc dù Hồ Nhĩ Xích vô cùng phẫn nộ nhưng hấn cũng biết việc cứu Thanh Ly cần phải được bàn bạc kỹ lưỡng, không thể lỗ mãng.

Nói đến cũng khéo, khoảng vài ngày sau, Hồ Nhĩ Xích nhận được thư tay của Thanh Ly cùng với mật hàm của Triệu Đình Hạo. Sau khi bàn bạc một hồi, hấn cho rằng việc này đối với Hung Nô chỉ có lợi mà không có hại nên lập tức mượn cớ Thiên triều hoàng đế giam cầm sứ giả Hung Nô, xé bỏ hiệp ước, Hồ Nhĩ Xích mang mười vạn đại quân tiến công về phía Nam.

Vì Triệu Đình Hạo đã quản lý Hộ bộ một thời gian dài nên trong sổ quan viên tại đô thành ngoài biên ải về, hầu hết đều là người của hấn. Tuy vậy, việc mở cổng thành nghênh địch cũng đã làm cho Triệu Đình Hạo gặp không ít trở ngại. Chỉ có điều hấn xưa nay làm việc vẫn tàn nhẫn quyết đoán, đối với những kẻ bất tuân sẽ lập tức giết sạch, xử lý sạch sẽ gọn gàng không mang theo một chút do dự nào.

Mười lăm toà thanh ngoài biên quan, trong mấy ngày thôi mà quân đội Hung Nô đã thẳng qua không gặp chút trở ngại nào. Quân Hung Nô treo xác những kẻ ngăn cản kế hoạch kia ra ngoài cổng thành, sau đó nghiêm ngặt hạn chế người dưới quyền ra vào. Thăm báo của Thiên triều ở bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy những thi thể treo trên tường thành, cho nên không hề nghi ngờ tin tức giả rằng Hung Nô tàn sát hàng loạt người dân bên trong.

Trong khoảng thời gian ngắn chiến tranh liên miên, từ khi kế hoạch được thực hiện chưa tới nửa tháng, Biện Kinh đã thu được quân báo tình trạng khẩn cấp ở Đồng Quan.

Nói về Triệu Bảo Thành sau khi giam giữ được Tống Việt, dù chưa lấy được Hổ Phù từ người y nhưng cũng cảm thấy nhân vật nguy hiểm nhất đã bị hấn bắt giữ, nghĩ rằng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì, vị hoàng đế cực kì an tâm.

Hổ phù mất ở đâu không rõ, thân thể Tống Việt lại do tác dụng ngược của Phá thương đại pháp mà như ngọn nến tàn trước gió, càng lúc càng không rõ được tình hình bên ngoài. Triệu Bảo Thành ngẫm tính, chỉ cần chờ Hổ Phù rơi vào tay mình thì sẽ lập tức xử lý Tống Việt, tuyệt đường hậu hoạ. Thế nhưng không ai biết rằng, kế hoạch của hấn còn chưa kịp thực hiện thì biên cảnh lại xảy ra việc đại sự, bảo hấn làm sao không rơi vào cảnh tự đẩy mình vào chỗ hiểm. Trong triều, các đại thần tranh luận không ngớt, rất nhiều người không biết được nội tình bên trong đều âm thầm chỉ trích Hoàng đế không giữ tín nghĩa, liều lĩnh bội ước.

Phụ trách bắt Thanh Ly và giam cầm sứ giả Hung Nô chính là Vương Bá Nghi. Để không lộ tin tức mà chọc giận Hung Nô nên tình thế mới nguy cấp như ngày hôm nay, sức ép trên vai hắn lại càng nặng nề. Hơn nữa, Hạo vương gia lại ở một bên truy cùng đuổi tận khiến cục diện trong triều nghiêng hẳn sang một bên. Một số ít người theo tư tưởng trung hoà giờ cũng không đồng tình với cách làm của Vương Bá Nghi mà ngả hẳn sang phía Triệu Đình Hạo.

Chuyện Tổng Việt mưu phản bị bắt cũng là điều khiến toàn triều và dân chúng phải kinh hãi. Đối với việc này, trong quân đội cũng có rất nhiều lời bàn luận kín đáo. Các tướng sĩ không bao giờ tin rằng vị tướng quân thường ngày luôn trung thành ái quốc, luôn xung phong đi đầu làm gương cho binh lính lại là phản tặc. Chỉ dựa vào mỗi một huyết án hôm đó thì không đủ để chứng minh người đó có ý hành thích Hoàng đế, cho nên họ đều yêu cầu Đại Lý Tự điều tra cho rõ chuyện này, trả lại sự trong sạch cho Tổng Việt.

Tin đồn lan truyền khắp nơi trong dân gian, triều đình thực sự rơi vào cảnh hỗn loạn.

Triệu Bảo Thành một cái đầu như muốn thành hai, đã có chút hối hận về việc lần này quá gấp gáp quyết định truất bỏ binh quyền của Tổng Việt. Thế nhưng... nếu như nghe lời Triệu Đình Hạo mà thả Tổng Việt, như vậy chẳng khác nào gián tiếp thừa nhận chính mình đã mưu hại trung thần, còn đầu mặt mũi mà đối mặt với người khác. Còn nếu không thả Tổng Việt, với tin tức liên tiếp truyền từ biên thủy, giả như Hung Nô không có người ngăn cản thì Thiên triều cách ngày vong quốc cũng chẳng còn bao xa.

Trong nhất thời, Triệu Bảo Thành rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể mặt chiếu cho Vương Bá Nghi tiến cung mật bẩm. Tuy nhiên, thái độ của Vương Bá Nghi lại phi thường kiên quyết. Theo cách nhìn của hắn, muốn trừ ngoại bang trước phải an nội (Mọi người không cần chú ý đến cái phương pháp này... ***Đổ mồ hôi***), đối với Vương quyền của Triệu Bảo Thành thì sự uy hiếp không đến từ mười vạn quân Hung Nô kia mà chính là Hạo vương cùng Tổng Việt.

“Vì sao ái khanh lại khăng khăng như thế?”

Vương Bá Nghi làm quan đã nhiều năm, trải qua nhiều lần sóng gió biến đổi trong triều nên cũng được coi như là người có thể bắt được chỗ then chốt của sự việc.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, lẽ nào người không cảm thấy lần này Hung Nô có thể nhận được tin tức nhanh như thế, lại trong thời gian ngắn có thể áp sát Đồng Quan, sự việc không phải là vô cùng kỳ lạ sao? Nếu như trong Thiên triều ta không có kẻ cấu kết với Hung Nô thì làm sao Hung Nô lại ‘thể như chẻ tre’, tiến quân như vào chỗ không người chứ?”

Triệu Bảo Thành nghe vậy liền cau mày đáp lại, “Nghe ái khanh nói cũng không phải không có lý, nhưng thực ra cũng là do Thiên triều ta bội ước trước. Hung Nô hiện tại xuất binh có cơ rõ ràng, hơn nữa lại hết sức bất ngờ khiến quân đội của chúng ta không kịp phòng ngự, liên tục thất thủ cũng không phải không có khả năng...”

“Hoàng thượng!” Vương Bá Nghi đứng dậy, “Thần nói như thế không phải không có chứng cứ.” Dứt lời hắn liền đưa ra trước mặt Triệu Bảo Thành một tờ danh sách.

“Đây là?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, đây là danh sách những quan viên của Thiên triều ta giữ những thành trì bị Hung Nô công phá. Đây là những người bị giết hại, có ba trên bốn phần đều là do thần tiến cử đi nhậm chức!”

Sắc mặt Triệu Bảo Thành đại biến, “Ý người là, có kẻ đã diệt sạch những viên quan theo phái chủ chiến?”

“Không chỉ có vậy, thần còn nghi ngờ kẻ ấy đã cùng Hung Nô nội ứng ngoại hợp, sau khi giết những người theo phái chủ chiến liền mở cổng thành...”

“Cái gì!” Triệu Bảo Thành giận dữ, đập bàn đứng dậy, “Là kẻ nào đại nghịch bất đạo như thế!”

Vương Bá Nghi thấy lời giải thích này được Triệu Bảo Thành chấp nhận, lập tức nói tiếp.

“Hoàng Thượng, kẻ nào làm ra những chuyện này không phải rất rõ ràng sao?”

“Chẳng lẽ là...” Triệu Bảo Thành thoáng trầm tư, “Tổng Việt đã bị chúng ta giam cầm, không thể cấu kết với Hung Nô. Mà ở trong triều, người cực lực chủ trương thả Tổng Việt đối kháng với Hung Nô chính là...”

“Chẳng lẽ là Hoàng thúc?!”

“Đúng thế!” Vương Bá Nghi trưng ra một bộ dạng vô cùng đau đớn rồi nói, “Thần đã sớm nhắc nhở Hoàng Thượng, Hạo vương và Tống Việt rất có thể là cùng một phe. Bây giờ chính là lúc Tống Việt gặp khó khăn, vì cái gì gọi là ‘lâu ngày gặp người có tâm, hoạn nạn gặp chân tình’. Hoàng thượng xem xem, ngày thường hai người đối chọi gay gắt nhưng thực chất không phải là ‘bằng mặt không bằng lòng’. Sự việc lần này, hoàn toàn chính là do Hạo Vương gia vì cứu Tống Việt mà bày ra. Xin Hoàng Thượng minh xét!”

Triệu Bảo Thành nghe vậy đại chấn, tựa hồ đã bị đá kích rất nặng, thân hình thoáng lay động.

“Thật không ngờ... Thật không ngờ hoàng thúc của trẫm... Hoàng thúc ruột thịt của trẫm, lại có thể làm chuyện này... Ái khanh, trẫm... Trẫm phải làm thế nào bây giờ...”

Vương Bá Nghi thấy thế vội vàng tiến đến đỡ lấy Triệu Bảo Thành đang chực ngã.

Khó trách Triệu Bảo Thành bị chấn động mạnh sau khi nghe xong những lời đó. Từ nhỏ hắn đã lấy Triệu Đình Hạo làm gương, tuy thân là vua một nước nhưng hầu hết đại sự đều phải dựa vào người cậu hơn hẳn bảy tuổi này. Trong cảm nhận của hắn, Triệu Đình Hạo giống như hoàng huynh vậy. Giữa chốn thâm cung, rất nhiều kẻ kính nể hắn hơn là thương yêu. Người có thể chân thành nói ra những lời thật lòng, thực sự yêu thương hắn, hắn vẫn cho rằng chỉ có Triệu Đình Hạo mà thôi.

Thế nhưng bây giờ, rất nhiều chứng cứ đã chĩa mũi nhọn về phía Triệu Đình Hạo. Để thuyết phục bản thân tin rằng Triệu Đình Hạo phản bội mình, trong lòng Triệu Bảo Thành cũng mâu thuẫn không ít.

“Hoàng thượng, hiện giờ tính toán của chúng ta chỉ có một con đường có thể đi, dù sao đi nữa cũng không thể để mưu kế của Hạo vương gia thực hiện được! Người ngấm lại mà xem... chúng ta cho đến giờ vẫn chưa biết được Hồ phù lạc hạ nơi nào, nếu như thả Tống Việt ra thì trong tay hắn chính là nắm giữ hơn mười vạn tinh binh của Thiên triều. Tống Việt đã trải qua kiếp nạn vừa rồi, đã mang lòng oán hận với Hoàng thượng, làm sao có thể như trước chống đỡ với kẻ thù? Đến lúc đó, hắn cùng Hạo vương gia liên thủ rồi thông đồng với Hung Nô, vậy, Hoàng thượng người...”

Vương Bá Nghi nói nửa chừng, để cho Triệu Bảo Thành tha hồ tưởng tượng.

Triệu Bảo Thành chán nản ngồi trên long ỷ, thần sắc u ám. “Nếu như ngay cả Hoàng thúc cũng phản ta, ta...”

Dường như Triệu Bảo Thành đã quên hết những gì gọi là uy nghi của hoàng gia, ngay cả xưng hô ‘trẫm’ cũng đã bị thay bằng ‘ta’... Có lẽ sự phản bội của Triệu Đình Hạo là cú sốc quá lớn với hắn.

“Hoàng thượng không thể từ bỏ để gian nhân đắc ý được!”

“Thôi thôi... ái khanh muốn làm thế nào thì cứ làm đi...”

Vương Bá Nghi nhận được thánh dụ liền thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tiếp chỉ rồi lui xuống, để lại Triệu Bảo Thành lẻ loi một mình trong cung điện rộng lớn mà u ám kia, đau lòng đến bật khóc.

Ngày hôm sau, kinh đô bất ngờ dán đầy cáo thị. Phần đề chữ ghi rõ Đại lý tự phụ trách xử tử, nội dung ở giữa là sau quá trình điều tra, nguyên Phiêu Kị tướng quân – Tống Việt – tội danh mưu phản đã định, quyết định giờ Ngọ ba ngày sau vào xử ngũ mã phanh thây.

34. Quyển 1 - Chương 34

“Cái gì? Ba ngày sau sẽ hành quyết?” Thanh Ly nghe vậy liền kinh hãi, “Sao lại nhanh như vậy chứ!”

Triệu Đình Hạo cười lạnh nói, “Đó gọi là chó cùng rứt giậu, có lẽ kế hoạch của chúng ta đã bị Vương Bá Nghi nhìn thấu rồi nói vài lời gièm pha bên tai tiểu Hoàng đế kia. Tiểu Hoàng đế chẳng chống đỡ nổi mấy câu uy bức lợi dụ của hắn đâu.”

“Vì sao Vương gia không vào cung thuyết phục Hoàng thượng? Sự tín nhiệm của Hoàng thượng đối với Ngài tuyệt không thua gì Vương Bá Nghi đâu!” Thanh Ly vô cùng sốt ruột.

Ba ngày, thời gian thật quá ngắn ngủi, căn bản không kịp để làm gì hết.

“Hừ, lần này Vương Bá Nghi nhất định muốn dùng Tổng Việt để diệt ta luôn một thể. Đây gọi là một mũi tên trúng hai con chim, ngoài lần này ra sẽ không có cơ hội thứ hai xảy đến. Hắn thì còn có thể sống được bao lâu nữa? Vương Bá Nghi đã chờ ngày này mấy chục năm rồi.”

Triệu Đình Hạo vắn về đầu ngón tay, “Con của hắn chưa có vây cánh lớn trong triều, hiện tại toàn bộ đều dựa vào sự chống đỡ của hắn. Nếu như có một ngày hắn nhắm mắt xuôi tay, còn không sợ ta xử lý bọn chúng sao?”

“Cho nên lần này hắn mới nóng nảy như thế. Hiện tại nếu thả Tổng Việt ra, như thế khác nào đưa hổ về rừng... còn cứ nhất quyết dùng quỷ kế xử lý ta thì may ra bọn chúng còn có một tia hy vọng. Lần này thông cáo ba ngày sau xử quyết Tổng Việt, chính là muốn buộc ta phải hành động. Vội vàng cứu người, đương nhiên sẽ phải dùng đến người của ta ở kinh thành, hắn muốn nắm đằng chuôi thực sự là một việc vô cùng dễ dàng.”

“Vương gia bình tĩnh như thế, chẳng lẽ đã nghĩ ra diệu kế giải cứu tướng quân rồi sao?”

Nhìn Triệu Đình Hạo nhàn nhã thảnh thơi ngồi thưởng trà, Thanh Ly nghi hoặc hỏi.

“Tới nước cuối cùng thì chỉ còn một cách duy nhất thôi.”

Triệu Đình Hạo buông chén ngọc nạm vàng xuống, chiếc chén chạm vào mặt bàn vang lên tiếng khua trong treo lạ thường.

“Bất quá thì, ngọc tan đá nát.”

Những lời này từ miệng Triệu Đình Hạo thốt ra bỗng dừng lại khiến người khác có cảm giác sợ hãi cực độ, nhất thời làm cho Thanh Ly phải run rẩy.

Ngày hành hình.

Còn nửa canh giờ nữa thì tới giờ Ngọ, Tổng Việt bị đẩy lên tù xa do năm trăm trọng binh phụ trách áp giải từ thiên lao tới pháp trường.

Trên đường tù xa đi qua, vô số bách tính đã đứng tụ tập không biết từ lúc nào. Rất nhiều quan binh thủ thành không phải trực ban đi đổi quân trang, cùng với những người dân đã từng chịu ơn Tổng Việt đứng dưới cái nắng chói chang ngày hè mà chờ gặp Tổng Việt lần cuối. Hai bên đường sớm đã có cấm vệ quân được an bài, đề phòng sinh biến.

Tù xa chậm chậm tới nơi, Tổng Việt toàn thân đầy dấu tích bị dụng hình, sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt. Ánh dương như thiêu như đốt chiếu rọi xuống giường chùng trong suốt, khiến cho người ta cảm thấy hơi ảo nhật mờ. Tuy thế, áo tù của Tổng Việt lại vô cùng sạch sẽ, búi tóc được cột lên hết sức chỉnh tề. Cơ thể vẫn kiên quyết đứng thẳng, dường như những chiếc gông cùm trữu nặng tay chân kia không chút nào tổn hại đến khí chất kinh thế của vị danh tướng này. Tinh thần không tốt nhưng ánh mắt Tổng Việt vẫn trong suốt đến lạ. Hắn cứ đứng bình thản như vậy, không có vật ngoại thân, giữa đất trời, tựa như không có bất cứ thứ gì có thể giam cầm được.

Mặc dù rất nhiều người không hiểu rõ sự tình nhưng tất cả đều bị tinh thần thoải mái coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của Tổng Việt làm cho chấn động. Bọn họ tuy đều là những người dân hiền lành chất phác, thế mà cũng hiểu được điều gì là nhận ân tất báo. Không ít người dân bảo thê tử của mình làm nhiều đồ ăn, chuẩn bị rượu thượng hạng rồi để vào chiếc giỏ trúc. Họ mang theo giỏ trúc tiến tới tù xa, chỉ nghĩ đơn thuần rằng, dù sao Tổng tướng quân cũng phải ra đi... chỉ ít thì trước khi đi cũng phải được ăn no. Trong bầu không khí bi thương này, những nữ nhân dù không dám khóc lóc kêu gào nhưng ai cũng đều lặng yên lau đi nước mắt.

Trong số Cẩm vệ quân phụ trách duy trì trật tự, có rất nhiều người đã từng theo Tổng Việt ra chiến trường giết địch. Đa số bọn họ đều qua sự điều động binh sĩ mà trở thành quân binh của Cẩm vệ quân. Người lính nào có thể đứng trước một vị tướng quân hùng tài thao lược mà không sinh lòng kính nể? Nhìn thấy thân ảnh Tổng Việt, một số thủ vệ binh kích động đến mức đầu gối mềm nhũn, tất cả đều quỳ gối trước hân. Một người rồi lại một người, hành động đó hốt nhiên trở nên không thể vãn hồi. Những bộ hạ cũ của Tổng Việt bắt chập hình phạt quân côn, hết thấy đều quỳ xuống.

Mỗi nơi Tổng Việt đi qua, tất cả mọi người đều nằm rạp. Họ đã dùng hành động đơn giản nhất để biểu đạt tình nghĩa chân thành với hân. Thống lĩnh cẩm vệ quân trông thấy vậy liền hoảng hốt, tức khắc hạ quân lệnh, kéo binh sĩ quỳ xuống đầu tiên ra phạt quân côn. Người binh lính quả thật là một trang nam tử, biết không thể thoát được trận đòn roi, liền hướng về phía bóng lưng Tổng Việt mà khóc hô, “Tướng quân hãy ra đi mạnh khỏe, tướng quân, chúng ta đưa tiễn người đây!”

Chỉ trong chốc lát, lòng người rung chuyển, tiếng khóc chấn thiên.

Tổng Việt chỉ khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng điềm lặng.

Để bảo đảm cuộc hành quyết diễn ra thuận lợi, ba tầng phòng vệ binh vây kín pháp trường không chừa ra một khe hở nào. Những người vây xem cũng bị ngăn ở ngoài mấy chục trượng nên không thể tiếp cận được. Vương Bá Nghi làm quan giám trăm, bên cạnh là người của Đại Lý Tự và Hình bộ thượng thư.

Vương Bá Nghi đã sớm nghĩ đến việc xử trăm Tổng Việt là chuyện hết sức nguy hiểm, mà hành hình công khai thế này lại càng có khả năng bị xen ngang. Tuy nhiên, để cá mắc câu mà lại luyến tiếc cái mồi nhử này thì làm sao có thể khiến kẻ thù trên chính trường – Triệu Đình Hạo lộ ra cái đuôi hồ ly chứ. Vì thế Vương Bá Nghi phủ quyết ý kiến của thuộc hạ là bí mật xử quyết Tổng Việt mà kiên trì công khai hành hình, chỉ là không ngờ uy danh của Tổng Việt trong dân chúng và trong quân đội lại tới mức này, cục diện có phần không thể khống chế được.

Ngồi ở vị trí chủ tọa, đối diện với tình cảnh này nhưng dường như tinh thần Vương Bá Nghi lại vô cùng thanh tĩnh. Thanh Ly xen lẫn trong dân chúng, chứng kiến cảnh ấy lại càng thêm lo lắng. Tuy rằng suốt đêm không ngủ nhưng y vẫn không đoán ra Triệu Đình Hạo sẽ làm gì tiếp theo, chỉ có thể âm thầm lo lắng rồi lại bất lực, không thể làm gì khác hơn đành sớm đứng chờ bên đường, muốn được gặp lại Tổng Việt lần cuối.

Thanh Ly biết Triệu Đình Hạo sẽ không đứng ngoài bàng quan, nhưng Vương Bá Nghi kia cũng không phải kẻ dễ đối phó. Nhìn phong thái thản nhiên đó, nhất định là hân đã chuẩn bị vẹn toàn, sẵn sàng thiên la địa võng chờ Triệu Đình Hạo rơi vào mà thôi. Nếu đến lúc đó Triệu Đình Hạo xử lý không ổn thỏa, rất có thể phải chịu cảnh mất cả chì lẫn chài.

Lại nói, sở dĩ Vương Bá Nghi trấn định được như vậy, thực ra cũng là có nguyên nhân. Hân kết luận trong ba ngày này Triệu Đình Hạo sẽ không manh động, biện pháp đơn giản và nhanh nhất cần làm chính là phái người cướp pháp trường. Tuy nhiên kinh thành lại phòng thủ quá cẩn mật, mới đây hân lại phái thêm người nghiêm ngặt tra xét những người bên trong thành, cấm người ngoài tự động ra vào, dù cho Hạo Vương phủ có nhiều nhân thủ nhưng trong tay hân còn đang nắm giữ ba ngàn cẩm vệ quân, muốn đối địch với hân chẳng khác nào châu chấu đá xe. Hơn nữa Vương Bá Nghi đã trải qua đủ loại thủ đoạn, lại được sự hậu thuẫn của Đường chủ của Nhất Ngôn Đường – tổ chức sát thủ hàng đầu võ lâm hiện nay. Dù Triệu Đình Hạo có tìm tới cao nhân cường bức cướp tử tù thì hân đã có biện pháp kia làm ưu thế, lại còn được võ lâm cao thủ phụ trợ, há phải sợ Tổng Việt không cánh mà bay?

Nhắc tới vị Đường chủ kia, đây cũng chính là một nhân vật tốt cùng bí hiểm. Nhất Ngôn Đường tồn tại đã hơn mấy trăm năm nay, một mạng vạn kim, sát thủ dưới quyền hành sự sạch sẽ mau lẹ nhưng thiên kim khó cầu. Đường chủ của Nhất Ngôn Đường là đầu lĩnh của đám sát thủ, mặc dù thân là thủ lĩnh của võ lâm hắc đạo nhưng không ai thấy rõ được chân tướng. Lần này hân đồng ý xuất đầu vì Vương Bá Nghi, thực sự là một điều vô cùng hiếm thấy.

Vương Bá Nghi cũng cực kỳ sợ hãi vị võ lâm nhân sĩ như thần long thấy đuôi chẳng thấy đầu này, tựa lưỡi dao sắc lẹm, khi sử dụng thì không thứ vũ khí gì sánh được, nhưng chính vì nó quá sắc bén nên đôi khi lại như con dao hai lưỡi, không thể nào đảm bảo sẽ không tự làm thương chính mình.

Tuy nhiên, việc đã tới đây rồi thì Vương Bá Nghi cũng đành chịu. Để đấu với Triệu Đình Hạo trận cuối cùng này, hắn cũng quyết liều mạng một phen.

35. Quyển 1 - Chương 35

Pháp trường bao trùm một bầu không khí lạnh lẽ.

Vương Bá Nghi và những Cẩm Vệ Quân liên quan sẵn sàng vào thế nghênh địch, binh sĩ được trang bị vũ khí đầy đủ cầm thanh trường thương hiện lên hàn quang thanh lãnh, tựa như đang khát khao một lễ rửa tội nhuộm đầy máu tươi.

Phía sau Vương Bá Nghi là một người toàn thân được che phủ bởi tấm áo choàng đen. Người này đội mũ có mạng che, hai tay vòng trước ngực, mắt hạ, trong lòng ôm một thanh kiếm. Vỗ kiếm trông rất bình thường, thoát nhìn chẳng khác gì làm từ loại sắt vẫn được người ta sử dụng, nhưng chẳng hiểu sao khi nằm trong tay người này lại toát lên sự cuồng ngạo mà vạn kiếm trong thiên hạ không thể nào sánh được.

Người sáng suốt có thể thông qua đó mà thấy rõ, quân binh hùng hậu mà Vương Bá Nghi đã sớm bố trí thật ra không phải là uy hiếp lớn nhất, chính hắc y nhân kia mới tỏa ra khí thế khiến người ta sợ hãi. Dù chỉ lẳng lặng đứng đó, nhưng như thể thôi cũng đủ để người ta cảm nhận sâu sắc được sự tồn tại của hắn. Người này, thực sự là kẻ cản trở đáng gờm nhất.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Vương Bá Nghi đứng lên, ra hiệu binh sĩ áp giải Tổng Việt tới nơi hành quyết. Để tiến hành xử quyết, binh sĩ theo lệnh cột dây thừng vào tứ chi và cổ Tổng Việt. Mười con hắc mã phát ra tiếng thở phì phò, chân trước đã bắt đầu cào xước mặt đất.

Vương Bá Nghi rút lệnh bài, hô to hai chữ, “Hành Hình” rồi ném lệnh bài xuống.

Đột nhiên một đạo tên ngằm bay đến, xuyên qua lệnh bài, cắm chặt nó trên đài giám trảm.

Vương Bá Nghi chấn động, hiểu rõ kẻ mà hắn phải đợi hôm nay cuối cùng cũng đã xuất hiện. Nghĩ đến kế sách bản thân đã lập ra để đối phó với kẻ đó, cho nên dù bản thân có khấn nguyện nhưng lại không hoảng hốt. Hắn cầm lệnh bài lên một lần nữa, ném xuống mặt đất. Những mũi tên lần thứ hai được bắn ra, ghim chặt lấy tấm lệnh bài.

Vương Bá Nghi giận dữ nói, “Cuồng đồ lớn mật dám cản trở buổi hành hình, còn không mau ra mặt!”

Giọng nói của Vương Bá Nghi vừa dứt, không biết ở đâu từ bốn phía pháp trường tức khắc nhảy ra hơn mười người. Bọn họ không mặc quân phục, nhưng cú nhảy ban nãy cho thấy đây là những người có khinh công cao cường, nội công thâm hậu.

Thủ lĩnh Cẩm Vệ Quân thấy thế liền lập tức hạ lệnh binh sĩ bắn cung nghênh địch. Đối với đợt mưa tên bắn tới, hơn mười người này chẳng những không hoảng hốt mà còn bày trận, dùng nội kình hùng mạnh đánh bật những mũi tên đó ngược trở lại. Hết đợt tên, lại chỉ nghe thấy tiếng rên la vang lên khắp nơi của những binh sĩ đã cầm cung.

Vương Bá Nghi thấy mười tên này chẳng dễ đối phó, mà nhân vật chính cũng đã hiện thân... Mỗi nhữ Tổng Việt đã mất giá trị lợi dụng, hắn liền tính toán trước thủ tiêu Tổng Việt, sau sẽ đánh cho không thừa lối thoát. Tức thì, hắn quát tên đao phủ ngay tức khắc hành hình tử tù.

Tuy rằng trình tự có vấn đề nhưng tên đao phủ kia làm sao có gan cưỡng lại lời Vương Bá Nghi nói? Hai phát roi da quất xuống, ngựa lập tức rục rịch muốn vọt tới phía trước. Chính lúc này, một Bạch y nhân từ đám người nhảy ra, dùng năm chiếc lá cây làm ám khí cắt đứt năm sợi dây thừng. Dây thừng đứt đoạn, người thủ lĩnh đám Bạch y, cũng là người phóng ám khí vừa rồi, lập tức đột phá vòng vây nhảy tới chỗ Tổng Việt bị hành hình.

Vương Bá Nghi thấy việc dùng người đông thế mạnh vẫn không ngăn cản được một tên Bạch y đơn thương độc mã thì sự trấn định lúc trước cũng bị đánh cho tan tác. Thế nhưng hắn không dám ra lệnh cho vị đường chủ Nhất Ngôn Đường kia, chỉ có thể trốn ra phía sau giục người nọ nhanh có hành động.

Đường chủ Nhất Ngôn Đường vốn không có mấy hứng thú với hơn mười bạch y nhân kia, chỉ chấp tay đứng bên quan sát, mãi cho đến khi thủ lĩnh của đối phương trở tài bắn ám khí thì Đường chủ mới sáng rực song nhãn, ngay cả sát khí toàn thân cũng bị phát động. Chỉ thấy hắn bay vút lên cao, kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ nhưng tựa như sét đánh. Chỉ trong nháy mắt, hai thân ảnh một đen một trắng liền lao vút vào quyen thành một khối. Những người khác chỉ nhìn thấy quang ảnh mờ mờ, không rõ hai người ra chiêu thức gì.

Bạch y nhân thấy võ công hắc y nhân cao cường, vô cùng khó đối phó, nhưng đường như hắc y nhân chỉ là có hứng thăm dò chứ không có sát tâm, nên đoán rằng hắn chắc cũng không hoàn toàn là người của Vương Bá Nghi, có thể là vì bị một chút lợi ích mê hoặc mới đến tiếp tay cho kẻ xấu.

Tất nhiên hắc y nhân có thời gian để mà lãng phí, nhưng đám người bạch y thì chỉ vì đến cứu Tống Việt, thời gian kéo càng dài thì họ lại càng bất lợi. Thời gian thúc ép khiến cho Bạch y nhân không thể không xuất ra toàn bộ võ học của mình để nhanh chóng chấm dứt trận đấu này.

Sau một hồi giao tranh, Bạch y nhân liền nhảy về phía sau vài thước, hai tay kết pháp ấn, như muốn sử dụng môn nội công tâm pháp nào đó.

Hắc y nhân kia vừa trông thấy dáng vẻ đó, liền dị thường hưng phấn.

“Lạc Nhạn Bát Thức! Hắc Sơn lão tổ là gì của người?”

Bạch y nhân không nói không rằng, chỉ cười lạnh một tiếng rồi đánh ập tới phía trước. Chỉ thấy hai bóng hắc, bạch lại đâm vào nhau, cát bụi tràn ngập không gian, đất trời mù mịt. Những người gần đó đều bị một luồng xung động cực mạnh đánh bay, chẳng còn biết trời trăng gì nữa.

Đợi đến khi cát bụi bay đi, kiếm của hắc y nhân chẳng biết đã rời vỏ từ lúc nào. Du Long – Ngâm Phượng, tiếng vang nghe thanh thúy tựa như âm thanh của Phượng hoàng trên cao. Không ngờ cái vật bề ngoài xấu xí đó lại chính là khí cụ hiếm thấy chỉ có duy nhất hai thanh trên thiên hạ này – Ngâm Phượng Song Linh!

Vì Du Long Kiếm tới giờ chưa xuất hiện, cho nên thực chất thanh kiếm đệ nhất trong thế gian chính là Ngâm Phượng Kiếm trong tay Hắc y nhân này.

Mọi người tại hiện trường lúc đó đều bị chấn động bởi thần binh tuyệt thế của người kia, trong lúc nhất thời lại không chú ý đến động tác của Bạch y nhân. Trái lại, kẻ đứng ngoài võ lâm như Vương Bá Nghi lại phản ứng nhanh nhẹn hơn hẳn. Hắn chỉ vào Bạch y nhân hét lớn, “Triệu Đình Hạo! Người đường đường là Vương gia, vậy mà dám đi cướp pháp trường!”

Nhìn lại phía Bạch y nhân, mọi người phát hiện mặt nạ của người đó đã bị luồng khí cực mạnh vừa rồi đánh bay. Vương Bá Nghi trăm triệu lần cũng không thể nghĩ tới võ công của Triệu Đình Hạo lại lợi hại tới mức đó, có thể đấu cùng Đường chủ của Nhất Ngôn Đường mà bất phân thắng bại.

Nét mặt Vương Bá Nghi hiện ra sự mâu thuẫn. Hắn mừng vì Triệu Đình Hạo quả nhiên đã rơi vào bẫy đúng như hắn dự liệu, nhưng lại sợ nếu Triệu Đình Hạo cũng đánh cược tất cả vào canh bạc này, vậy thì hai người bọn họ nhất định sẽ không còn đường lùi nữa.

Giữa trận đấu, Triệu Đình Hạo đã lộ ra khuôn mặt thật của mình, Cẩm Vệ Quân lập tức rối loạn. Dù sao một Vương gia lại đi cướp pháp trường, đây chính là một việc vô cùng hệ trọng.

Trái với thái độ của Vương Bá Nghi, Triệu Đình Hạo lại không hề tỏ ra sợ hãi. Hắn liếc nhìn Vương Bá Nghi, sau đó đưa ánh mắt về định vị trên người đường chủ Nhất Ngôn Đường kia.

Không giải quyết kẻ này thì kế hoạch cứu Tống Việt nhất định sẽ thất bại.

Người trước mắt hắn có vẻ ngoài khôi ngô, nội công thâm hậu, chiêu thức hung ác không chừa cho đối phương con đường sống nào. Trong trận quyết đấu, hắn phát hiện Hắc y nhân kia khi vận công thì hai mắt đỏ đậm, toàn thân phát ra khí tức tà mị nên đoán rằng, hắn là do kẻ này đang luyện Tà công mà nên. Triệu Đình Hạo cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân kẻ này nguyện ý trợ lực cho Vương Bá Nghi.

“Các hạ vốn không thù không oán với Tổng tướng quân, có gì lại cản trở ta cứu người?”

Hắc y nhân mở miệng đáp lời, giọng nói trầm thấp cứ như đang tận lực che giấu điều gì đó, thanh âm âm vang như chuông đồng.

“Ta chỉ vì bí kíp Băng Tâm kiếm phổ, còn sự sống chết của kẻ khác thì liên quan gì đến ta?”

Triệu Đình Hạo nghe vậy liền thở dài một tiếng, “Băng Tâm kiếm pháp là do đại đệ tử đời thứ tám của Hắc Sơn lão tổ đời sáng tác ra, sự thâm thúy trong đó không thể bằng một phần Lạc Nhạn Bát Thức. Nếu tiên sinh nguyện ý không can thiệp vào vụ việc này, ta nguyện đưa kiếm pháp ấy tặng cho ngài.”

Hắc y nhân nghe vậy liền cười nhạt mấy tiếng khiến những người xung quanh không khỏi nổi hết da gà.

“Mười ngày sau, buổi trưa, đưa kiếm phổ Lạc Nhạn Bát Thức tới Ly Tâm Đình. Quá canh giờ, cẩn thận cái đầu trên cổ người!”

Dứt lời hắc y nhân liền hóa thành quang ảnh hắc sắc, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Trông thấy quân bài then chốt bị Triệu Đình Hạo dễ dàng hóa giải, Vương Bá Nghi hết sức kinh hãi. “Mau mau! Mau giết hết bọn chúng cho ta!”

Thủ lĩnh cấm vệ binh cũng sợ Hoàng Đế hạ Quân lệnh trạng, nếu không thể thuận lợi xử tử Tổng Việt thì kẻ chết sẽ là hắc y nhân nên dậm ra lo lắng, liền hạ Tử lệnh bắt bọn lính tiên phong xông lên liều chết.

Vương Bá Nghi thấy thế tiến công ầm ầm như vũ bão, tạm thời trấn áp được người của Triệu Đình Hạo tiến tới thì lá gan lại to ra, đứng giữa sân hét lớn, “Triệu Đình Hạo to gan, dám ngang nhiên cướp pháp trường, chống lại lệnh vua, lẽ nào người muốn làm phản?”

Triệu Đình Hạo đánh đuổi tất cả những tên binh sĩ đang hùng dũng tiến tới, tiếng nói như chuông rền, “Đương kim Hoàng Thượng ngu xuẩn, liều lĩnh xé bỏ điều ước hòa bình đã ký kết với Hung Nô, châm lửa đốt mình mà còn không biết tự cứu, ngược lại còn ở đây giết hại trung thần! Thiên đạo đen tối, thử hỏi Thiên lý ở đâu?!”

Triệu Đình Hạo trong vòng vận công truyền thanh, bách tính ở xa vài dặm cũng nghe thấy rõ ràng. Trong dân chúng bắt đầu bàn tán... vốn dĩ mọi người đã sớm ôm hoài nghi với việc Hoàng Đế xử tử Tổng Việt, hôm nay lại thấy vị Vương gia quyền cao chức trọng cũng mạo hiểm xuất đầu vì Tổng Việt thì lại càng cảm thấy trong chuyện này có oan khuất thiên đại, liền lớn tiếng kêu oan.

Giữa tiếng hô “Tổng tướng quân oan uổng, ông trời xin hãy mở mắt” vang dội, Triệu Đình Hạo nhảy vọt lên đài cao hơn mười thước được dựng cạnh pháp trường, giằng co với quân binh hùng hậu vây lấy Vương Bá Nghi ở phía xa.

Chỉ thấy Triệu Đình Hạo rút từ trong áo ra một đạo chiếu chỉ rồi nói rằng Tiên Đế ban cho quyền Phế Đế, đọc rành rọt từng câu từng chữ. Mọi người ngược nhìn thân ảnh Triệu Đình Hạo được vầng dương đỏ rực làm nền, hình ảnh khôi vĩ, vạn đạo quang kia cũng như long khí bắn xuống khiến người người không thể mở mắt ra được.

“Thiên địa bất nhân, hôm nay Triệu Đình Hạo ta dù có phản thì cũng không có gì hổ thẹn với lòng!”

Triệu Đình Hạo dứt lời liền phát ra ám hiệu. Vài tiếng kêu vang lên sau đó, hàng vạn quân mặc áo giáp từ bốn cổng thành đồng loạt công kích, lập tức vây lấy Cấm Vệ Quân vào bên trong. Tình hình ngay lập tức đảo ngược. Giữa cơn bão đột ngột ập đến này, Vương Bá Nghi thoáng chốc rơi vào tình trạng sợ hãi cực độ.

“Quân thiết giáp! Người dám dùng Quân thiết giáp của Tổng Việt! Chẳng lẽ Hồ phù trong tay người?!”

Triệu Đình Hạo không thềm để ý tới Vương Bá Nghi, phát tay ra hiệu tốc chiến tốc thắng.

“Phản rồi phản rồi! Thánh chỉ trong tay Triệu Đình Hạo chắc chắn là ngụy tạo! Hắc y là phản tặc! Phản tặc!” Vương Bá Nghi hét lớn.

Quân thiết giáp nhanh chóng thu hẹp vòng vây, càng lúc càng có nhiều Cấm Vệ Quân chết dưới trận đánh trực diện này. Nhìn tình hình đã được khống chế, Triệu Đình Hạo cảm thấy thời cơ đã chín muồi, liền phi thân xuống bên Tổng Việt.

Vương Bá Nghi trân trân chứng kiến con át chủ bài sắp bị giành được. Vốn dĩ Triệu Đình Hạo đã nắm chắc phần thắng trong tay, đang đến rất gần bên Tống Việt nhưng trong nháy mắt, Vương Bá Nghi lại đột nhiên cười gằn.

“Triệu Đình Hạo, người có mưu kế Trương Lương, ta có thang leo tường! Còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào!”

Chỉ thấy Vương Bá Nghi mang theo vài tên thị vệ, kèm chặt hai bên Tống Việt lúc này đã bị điểm huyết không thể nào nhúc nhích được, mở chốt một con đường ngầm. Trong nháy mắt phạt đài mở lớn, Vương Bá Nghi cho người đưa Tống Việt xuống ám đạo.

Không ngờ thủ lĩnh Cẩm Vệ Quân lại đột nhiên dí kiếm vào cổ Tống Việt, Triệu Đình Hạo nhất thời cũng không dám liều lĩnh tới gần. Mắt thấy thân ảnh Tống Việt sắp bị ngăn cách bởi cánh cửa đường hầm kia, Triệu Đình Hạo lao tới phía trước hét lớn, “Lần này ta chỉ vì Tống Việt, nói với Triệu Bảo Thành, chỉ cần hãn thả Tống Việt, ta tuyệt không làm phản!”

Cánh cửa nặng nề của đường hầm kia từ từ hạ xuống.

“Khốn khiếp, cái đường hầm này đào từ lúc nào vậy?! Cạy nắp lên cho ta!”

Mắt thấy người yêu dấu lần nữa rơi vào hiểm cảnh, trong lòng Triệu Đình Hạo cũng loạn lên.

Mấy người thị vệ lập tức tiến tới kiểm tra cửa ngầm, phát hiện nó được làm hoàn toàn từ hàn thiết thiên nhiên, không thể nào phá vỡ. Nếu như cố công phá bằng thuốc nổ, việc này sẽ làm ảnh hưởng tới kết cấu của đường hầm, cuối cùng sẽ dẫn tới việc toàn bộ đường hầm đều sụp đổ.

Đám thuộc hạ ai cũng đều khuyên giải, “Vương gia xin hãy suy nghĩ kỹ! Vạn nhất xử lý không ổn thỏa sẽ liên lụy tới cả Tống tướng quân đang ở dưới đó!”

“Chết tiệt!”

Triệu Đình Hạo cắn hận vô cùng, đâm một quyền trên cửa sắt, nhất thời cả tay đều là máu.

(*) Trương Lương tự là Tử Phòng (), là dòng dõi sĩ tộc nước Hàn thời Chiến Quốc. Tổ tiên làm khanh sĩ nước Hàn. Ông chính là mưu sĩ bên cạnh Lưu Bang, giúp Lưu Bang giành được giang sơn, lập nên triều Hán. Sau đó lại được Lữ Trĩ nhờ cậy mà giúp thái tử Lưu Doanh lên ngôi. Ông nổi tiếng là người mưu kế, lại hiền đức, biết tiến biết thoái, sau khi Lưu Bang đã ổn định vương vị, ông đã xin từ quan về ở ẩn.

(*) Phạt bàn: Đài dựng nên để hành hình.

36. Quyển 1 - Chương 36

Bên kia Triệu Đình Hạo gặp biến động bất ngờ thì ở bên này Thanh Ly cũng không nhàn rỗi. Tuy rằng đêm qua Triệu Đình Hạo dặn dò y tốt nhất nên ở lại Hạo Vương phủ, không nên tùy ý ra ngoài... nhưng nếu đoán được hãn sẽ có hành động thì Thanh Ly làm sao ngồi yên cho được, nên y len lén rời khỏi phủ. Có lẽ Triệu Đình Hạo cũng đoán sẽ chẳng khuyên ngăn y được, biết tính cách Thanh Ly không bao giờ bỏ cuộc khi chưa tới phút cuối cùng nên cũng không phải người trông chừng.

Khi từ xa chỗ Tống Việt đi tới, Thanh Ly xen lẫn trong đám đông bị cấm vệ quân ngăn ở một bên, trông thấy Tống Việt tái nhợt yếu đuối mà không cảm được nước mắt lưng tròng. Tống Việt trong ấn tượng của y là một người nho nhã công minh, lòng dạ tựa trời cao, khóe miệng luôn lộ ra nụ cười khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng mà ấm áp. Ngày hôm nay, trên tù xa vẫn là Tống Việt mà y biết, thế nhưng trong ánh mắt kia lại có một điểm tuyệt vọng, dường như đã thấu được hồng trần.

Có lẽ, Tống Việt đã buông tay với chính mình. Đau đớn tột cùng khiến cho lòng hãn chết lặng. Đầu tiên là bị người mình yêu cự tuyệt, về sau lại bị vị Hoàng đế mà bản thân một lòng đi theo phản bội. Nhiều gánh nặng như vậy đè trĩu trên vai, thử hỏi có người nào chịu đựng nổi.

Thanh Ly thống hận bản thân mình yêu đuối, nhìn thấy bằng hữu tri kỷ nhất rơi vào tuyệt lộ nhưng đành bất lực. Y chỉ có thể lặng yên cầu khẩn, mong kế hoạch cứu viện của Hạo Vương sẽ thành công.

Thanh Ly vẫn đi theo tù xa, tuy rằng Tống Việt chưa từng liếc nhìn nhưng y nghĩ hẩn hẩn là biết y đang có mặt.

Cách hình trường mấy chục trượng, cấm vệ quân đã ngăn đường, bách tính không thể nào tiếp tục đi tiếp. Thanh Ly cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tận lực đứng tại nơi gần Tống Việt nhất.

Sau đó, một màn kinh thiên động địa đã diễn ra khiến trái tim Thanh Ly không khỏi thất chất.

Khi Hạo vương vừa nói, “Thiên đạo đen tối, thử hỏi thiên lý ở đâu”, y nhận ra dân chúng lập tức kích động, liền hô to, “Tống tướng quân oan uổng, trời xanh xin hãy mở mắt.”

Cái này chính là thứ người ta vẫn gọi là ‘công đạo tại nhân tâm’, Tống Việt thực sự chính là vị danh tướng lương thần. Bách tính thấy có người liều chết vì Tống Việt kêu oan thì lá gan cũng lớn hơn, mọi người đều cùng Thanh Ly kêu to. Thoáng chốc tiếng hô rung trời, kích động đoàn người xông tới đám binh sĩ trị an kia. Thanh Ly vô cùng vui mừng. Y mong chỉ ít tình huống này có thể giúp được Hạo vương một tay.

Việc Hạo vương xuất ra thánh chỉ Phế đế thực sự nằm ngoài dự đoán của Thanh Ly. Thiết giáp quân từ ngoài thành công vào, bách tính thấy binh sĩ được trang bị cặn kẽ, lại nghe Hạo vương muốn tạo phản liền biết trước sẽ có một trận tình phong huyết vũ. Để không tránh vào trận cuồng phong này, ai ai cũng chạy trốn. Vốn tình hình đã có điểm hỗn loạn giờ lại như lửa cháy đổ thêm dầu, trong nhất thời rất nhiều người đâm vào nhau, những kẻ bị đẩy bị ngã nhiều vô số kể.

Thanh Ly tất nhiên cũng bị đám người hoảng loạn kia xô đẩy, mấy lần từ hiểm cảnh thoát ra. Tuy nhiên, y đang đứng ở nơi hỗn loạn nhất, không biết bị ai động phải mà cả người mất trọng tâm, bổ nhào về phía trước.

Bỗng nhiên có một đôi bàn tay to lớn chặn ngang ôm lấy y, bay vút một cái, đưa y tới chỗ rẽ ít người.

Khi hồn phách trở về vị trí, trái tim Thanh Ly vừa xuôi xuôi thoải mái được một chút đã xém chút nữa nhảy vọt ra khỏi ngực. Y muốn quay đầu biểu thị lòng biết ơn với người kia, nhưng không ngờ đập vào mắt lại là cặp dì nhân quen thuộc.

“Hô Nhĩ Xích! Sao ngươi lại ở đây?”

Hô Nhĩ Xích đang khoác một chiếc áo choàng cực lớn, nếu không phải vì đôi dì đồng vô cùng bắt mắt kia thì Thanh Ly cũng không thể nào nhận ra hẩn.

Hô Nhĩ Xích ôm chặt thắt lưng Thanh Ly, thân thể hai người dính chặt vào nhau. Hẩn cúi đầu, mặt dán tại vành tai y.

“Mặt hàm của Hạo vương hôm nay đưa tới nói rằng, nếu bị buộc tới đường cùng, hẩn có lẽ sẽ tạo phản... sợ người tiếp tục ở bên hẩn sẽ gặp nguy hiểm, bảo ta mang người tới đưa người đi.”

“Cái gì?!” Thanh Ly trừng mắt, “Thật không ngờ Hạo vương vì Tống tướng quân mà nguyện ý làm đến mức độ này...”

“Hạo vương rất ngốc, nhưng ta cũng chẳng hơn gì...”

Giọng nói trầm thấp của hẩn vang vọng bên tai y.

“Sao? Ngươi vừa nói gì?”

Thanh Ly mới xuất thần, không nghe rõ lời Hô Nhĩ Xích lắm lắm.

“Không có gì. Ở đây quá hỗn loạn, mau rời đi là tốt nhất.”

Vừa dứt lời hẩn liền đưa Thanh Ly lên ngựa định ly khai, ai ngờ Thanh Ly lại đẩy hẩn ra.

“Không, ta không đi! Tống Việt vì ta nên mới phải chịu cảnh lao tù! Lúc này làm sao ta có thể để chính mình được thoải mái mà không quan tâm đến Tống tướng quân và Hạo vương chứ.”

Hô Nhĩ Xích nắm chặt cổ tay Thanh Ly, “Người điên rồi, ở lại đây người chẳng giúp được gì cả, chỉ có thêm phiền thôi.”

Trong lòng Thanh Ly hiện giờ rất rối loạn. Y hiểu những lời Hô Nhĩ Xích nói là đúng. Nếu y tiếp tục ở lại đây, ngộ nhờ bị người của Vương Bá nghi bắt được, nhất định sẽ trở thành quân bài để uy hiếp Hạo Vương. Vì thế Hạo vương mới yêu cầu Hô Nhĩ Xích đưa hắn về, coi như có thể ăn nói với Tống Việt. Nhưng lý trí là một chuyện, tình cảm bị kích động lại là chuyện khác.

“Không! Ta mặc kệ! Dù gì đi nữa ta cũng không đi, nếu có chuyện gì ta sẽ chết theo họ!”

Nghe được lời nói xằng bậy đó, Hô Nhĩ Xích tức giận như thùng thuốc súng bị châm ngòi. Hai mắt hắn bắt chợt hiện sát khí, cánh tay chỉ giật nhẹ đã kéo Thanh Ly vào trong lòng. Lực đạo quá lớn lại vì tức giận mà không khống chế được, Thanh Ly bị kéo đập vào lồng ngực rắn như sắt của hắn, trên mặt đau nhức nhưng lại khiến ý thức có phần thanh tỉnh.

“Người, không được có lần thứ hai ở trước mặt ta nói vì nam nhân khác mà tìm cái chết!” Hô Nhĩ Xích kéo tay đỡ gáy Thanh Ly, ép y phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Thanh Ly bị sự tức giận bất ngờ của Hô Nhĩ Xích chấn động, nhưng y lúc này tựa như con mèo bị thương, chỉ biết một mực cắn người, làm sao có được sức mà tranh luận không đâu với hắn. Y gần như phát điên muốn đẩy hắn ra.

Hô Nhĩ Xích không có cách nào khác. Dù gì đối với Thanh Ly, hắn cũng không thể đối đãi như những người khác, thực sự là phạt không được mà mắng cũng không xong. Chỉ có thể phất áo choàng lên che kín cả hai người, cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi Thanh Ly. Ngón tay hắn bá đạo kéo cằm tách đôi môi kia ra, lưỡi hắn thâm nhập vào khoang miệng y, công thành chiếm đoạt. Lưỡi của hai người quấn quít cùng một nơi.

Tất cả đều tối đen.

Trong thế giới của Thanh Ly, bỗng nhiên chỉ còn lại người nam nhân trước mặt.

Bị hắn hôn như vậy... tất cả phòng bị, tất cả hoài nghi và phản bội xây đắp nên bức tường thành cao ngất... chỉ vì hành động này mà bị phá tan tành.

Thanh Ly cảm thấy bản thân thật yếu đuối. Trong một thời gian ngắn mà phải trải qua nhiều chuyện như vậy, y sắp không chịu đựng nổi nữa. Thế nhưng y vẫn cắn răng kiên trì, vẫn giao thiệp với đủ loại người, bởi vì y còn có bản thân... nếu chính mình ngã xuống rồi, sẽ không có ai cứu lấy y nữa.

Y vẫn tin tưởng như thế.

Hơi thở của Hô Nhĩ Xích, là bá đạo, là ngông cuồng, là bất chấp tất cả, nhưng nụ hôn ấy không hề thiếu đi sự ôn nhu và sùng ái khiến cho Thanh Ly nghĩ... dường như y không chỉ có một mình, y sẽ không phải một mình chiến đấu nữa.

Vẫn còn một người như thế, vẫn còn một người như thế bằng lòng để y dựa vào. Y đã không thể phân rõ tình cảm đối với Hô Nhĩ Xích, là ân tình trong lúc hoạn nạn? Là thân tình? Hay là, một thứ mà y vẫn không muốn thừa nhận.... Ái tình?

Hai tay Thanh Ly ôm lấy bờ vai rộng lớn của Hô Nhĩ Xích, cơ thể hoàn mỹ rắn chắc của người đối diện hoàn toàn khác với vóc dáng gầy yếu này. Càng nghĩ y càng cảm thấy bản thân không hề giống với người nam nhân trước mặt.

Hô Nhĩ Xích cảm nhận được động tác của Thanh Ly, biết y đã không phản kháng nữa, liền dùng bàn tay to lớn kéo một cái ôm ngang người y.

Hô Nhĩ Xích nhẹ nhàng mà hôn nhẹ lên vành tai Thanh Ly, tự cười, “Ta và Triệu Đình Hạo đều điên rồi. Hắn vì Tống Việt mà phản cả Hoàng đế cháu trai của mình. Còn ta vì người, bỏ lại mười vạn binh sĩ Hung Nô ngoài Đồng Quan... Điên rồi, cả thiên hạ này đều điên hết rồi.”

Xoay người lên ngựa, giữa toàn cục rối loạn, Hô Nhĩ Xích đặt Thanh Ly ngồi phía trước rồi dùng áo choàng bao bọc, gắt gao ôm lấy y tựa như trân bảo.

37. Quyển 1 - Chương 37

Sau khi Thanh Ly bị Hồ Nhĩ Xích mang đi, Triệu Đình Hạo cũng đã không còn nỗi lo gì đáng kể, nhưng tình thế vẫn không sáng sủa hơn là bao.

Cướp pháp trường ngày đó, tuy rằng Triệu Đình Hạo dựa vào thánh chỉ Phế Đế của tiên hoàng và hổ phù Tổng Việt đã đưa trong tay mà thuyết phục thành công bộ phận quân thiết giáp tham gia binh biến, nhưng vẫn còn một bộ phận lớn binh sĩ đứng ở vị trí trung lập.

Có thể nói thế lực trung gian hùng mạnh đã trở thành yếu tố quan trọng quyết định thế cục lần này. Mặc dù Vương Bá Nghi đã giam giữ Tổng Việt lại trong cung, nhưng ngoài cung vẫn có hơn một ngàn cấm vệ quân đang trấn thủ. Đối với cấm cung như cá trong chậu kia, Triệu Đình Hạo cũng không vội đánh, chỉ dùng quân đội hùng hậu vây chặt. Sau đó, trọng điểm của chiến lược đã chuyển hướng sang kiểm soát những thế lực ở địa phương đang bắt đầu phản công.

Bởi vì Triệu Đình Hạo vẫn nắm trong tay nhân sự của Hộ Bộ nên xét về nhân số, người của Vương Bá Nghi quả thực ít hơn Hạo vương. Tuy nhiên Vương Bá Nghi làm quan đã nhiều năm, vây cánh thâm nhập hết các lộ, châu, huyện, tại địa phương cũng có ảnh hưởng nhất định. Nếu như phái của Hạo vương trong khoảng thời gian này không thể áp chế được sự phản công của Vương phái, rất có thể mưu kế do thuộc hạ cũ của Vương Bá Nghi bày ra sẽ thực hiện được.

Cuộc chinh phạt đẳng phái ở địa phương cũng đã chính thức mở màn.

Người của Vương phái dựng cờ “Hộ chủ diệt nghịch”, lấy việc Hạo Vương giả mạo di chỉ làm cớ tạo phản; phái Hạo vương lại khẳng khái Vương gia làm theo nguyện vọng của tiên đế, diệt trừ hôn quân. Vô luận thế nào, cả Triệu Đình Hạo và Triệu Bảo Thành đều là huyết thống hoàng gia, thiên hạ này cuối cùng cũng là của nhà họ Triệu. Hai người đứng đầu đều được xưng là thay trời hành đạo, nói một cách khó nghe thì chính là đấu đá nội bộ.

Loạn thế tạo anh hùng, nhân sĩ khắp nơi đều tự định cho mình người chủ nào có tiền đồ rộng mở hơn.

Hiện nay, nếu so về binh lực thì Hạo vương chiếm ưu thế. Hắn thường tiễn cử những nhân sĩ hiền đức tài trí nhanh nhẹn, không câu nệ tiểu tiết nên rất nhiều anh tài dị sĩ được hắn thu phục. Ngược lại, hoàng đế Triệu Bảo Thành vẫn chỉ có Vương Bá Nghi khổ sở chống đỡ, nhưng Vương Bá Nghi tuổi tác đã cao, hơn nữa lại xé bỏ hiệp ước dẫn đến việc Hung Nô xâm lấn... cộng thêm việc giết hạ Tổng Việt đủ khiến lòng dân sinh biến, thế cuộc dần nghiêng hẳn về phía Hạo Vương.

Tuy nhiên Vương Bá Nghi đích thực là “con rết dù chết vẫn không cương”. Hắn ở trong triều nhiều năm, đám thủ hạ cũng không ít kẻ sĩ hết lòng trung thành, thường đấu đá với phe Hạo Vương đến một mất một còn. Trong tình cảnh không còn đường lui, bọn người này cũng muốn đổi nghịch với Hạo Vương đến cùng. Trong lúc nhất thời, cục diện lại xuất hiện dấu hiệu giằng co.

Triệu Đình Hạo triệt để lợi dụng uy danh ngày thường của Tổng Việt trong quân và hổ phù trong tay, trắng trợn thổi phồng hành vi của Triệu Bảo Thành là vì bảo vệ hoàng quyền mà hãm hại trung lương trong quân thiết giáp. Cùng lúc ấy, thủ hạ thân tín của Triệu Đình Hạo cũng thâm nhập sâu vào quân ngũ tiêu diệt từng bộ phận những thế lực ngoan cố không hiểu đại nghĩa.

Trong quân thiết giáp, các binh sĩ đã chịu ơn Tổng Việt ngày trước đương nhiên không thể chối từ. Những tướng lĩnh đã có giao tình với Tổng Việt, mặc dù không có lòng phản Triệu Bảo Thành nhưng thấy hắn đã có tâm phòng bị và bài xích đối với thế lực quân đội, nghĩ rằng Triệu Bảo Thành không thể nào tạo nên đại nghiệp, nói không chừng còn hại đến tính mệnh bản thân, nên chẳng mấy chốc cũng bị Hạo Vương thuyết phục mà động tâm.

Nói chung, dù cho xuất phát từ công tâm hay tư tâm thì trong nửa tháng quan trọng nhất này, đại bộ phận quân thiết giáp đã trở thành Thiên Lôi của Hạo Vương, chỉ đấu đánh đó. Thế cục cũng dần trở nên sáng

tỏ.

Một tháng sau, thế lực của Hạo Vương tại địa phương, đặc biệt là tại bắc Tần Lĩnh và Giang Chiết – nơi thế lực Vương Bá Nghi tương đối ngoan cố, đã đạt được thắng lợi chắc chắn. Thời cơ để vây đánh Hoàng cung đã đến.

Trong đại doanh chủ soái, tin chiến thắng liên tiếp báo về vẫn chưa đủ khiến hàng lông mày của Triệu Đình Hạo toát ra phần vui vẻ. Điều hấn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhớ thương vẫn là Tống Việt đến giờ sống chết chưa rõ ra sao. Nhớ đến hình ảnh vội vã thoáng qua khi cướp pháp trường hôm ấy... Tống Việt tiêu tụy yếu ớt, hoàn toàn khác xa với hình tượng hăng hái mạnh mẽ trước đây. Loại cảm giác đứt khoát hờ hững, dường như đã nhìn thấu đời người của người kia làm cho hấn tự dưng đau lòng.

Một Tống Việt yếu đuối như vậy, một Tống Việt khiến người khác phải đau lòng như vậy... Triệu Đình Hạo chỉ muốn ngay lập tức tìm được y, ôm chặt y vào trong lòng.

Hấn lo lắng Vương Bá Nghi vì bị thúc bách mà nóng nảy khai đao với Tống Việt nên đã nhiều lần phái thân tín truyền lời, nói rằng chỉ cần Triệu Bảo Thành và Vương Bá Nghi không tổn thương Tống Việt thì dù tính mệnh hay thậm chí là gia quyến của họ cũng đều có thể bảo toàn. Thế nhưng, tin tức truyền đi mà mãi vẫn không có hồi âm, Tống Việt lại đang ở cấm cung tựa như đá chìm đáy biển, không có chút tin tức nào cả.

Triệu Đình Hạo cũng không phải là chưa phái mật thám đi, thậm chí hấn còn tận dụng hết quan hệ cùng Nhất Ngôn Đường, phái quân tinh nhuệ lên vào trong cung tìm kiếm nơi Tống Việt bị giam giữ. Vậy mà... thực sự không thể tin được, ngay cả cao thủ của Nhất Ngôn Đường cũng không phát hiện ra bóng dáng Triệu Bảo Thành và Tống Việt, chỉ có một mình Vương Bá Nghi chủ trì đại cục.

Để tránh đánh rần động cỏ, một khi chưa tìm được Tống Việt, tất nhiên hấn không thể động tới Vương Bá Nghi. Cứ như vậy hơn một tháng, tất cả đều không có kết quả gì. Trong lòng Triệu Đình Hạo nóng như lửa đốt, hận không thể dùng chính mình để đổi lấy Tống Việt.

Mùng sáu tháng bảy, công phá cấm cung.

Đây là ngày không ai có thể quên được.

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, tứ môn đều mở rộng. Những bức tường nơi cấm cung đều bị máu của Cẩm vệ cung trấn thủ bên trong nhuộm lên một màu đỏ rực. Trên những chiến giáp huyền hắc của Quân thiết giáp, vết máu đã thấm lại. Dưới sự chỉ huy của Triệu Đình Hạo, họ dũng mãnh tựa đao nhọn, tiến thẳng đến trung tâm Hoàng Cung.

Khi cửa thành bị đại phá, Cẩm vệ quân bị vây khốn lâu ngày đã phải ăn rễ cây vì lương thực trong cung chỉ đủ để cầm cự mười ngày. Để tiết kiệm thức ăn, vô số những cung nữ thái giám không có sức chiến đấu đã sớm bị Cẩm vệ quân tàn sát gần như không còn một mống. Cây trái, hoa quả quý báu đều bị đào lên nấu nướng, nếu như cửa thành mở chậm thêm vài ngày nữa, có lẽ sẽ thấy cả cảnh tượng kinh hoàng nhất – lấy thịt người chống lại cái đói.

Thấy thảm trạng này, mặt Triệu Đình Hạo dù chưa đổi màu nhưng trong lòng đã khuấy lên sóng cao vạn trượng.

Không biết Tống Việt có hay không...

.

.

Nếu như khi tìm được Tống Việt, y đã bị phân thành ngàn mảnh nhỏ, nếu như y bị hành hạ đến không thành hình người, nếu như...

Một ngàn lẻ một cái nếu như, một ngàn lẻ một giả thiết hiện lên trong đầu Triệu Đình Hạo, đến mức dường như hấn có thể nghe được tiếng gào thét của Tống Việt. Suy nghĩ xông thẳng lên đầu... trong hoàng cung ngập tràn mùi tử thi mục rữa vắng vẻ... đầu Triệu Đình Hạo đột nhiên đau như muốn nứt toác ra.

Những phó tướng thấy Triệu Đình Hạo vốn xông vào trước tiên giờ lại ôm đầu quỳ gối thì đều tiến đến nâng hấn dậy. Tâm phúc của Triệu Đình Hạo – Thượng Quan Vân – biết rõ nỗi lòng của hấn, lập tức hét lớn,

“Mau chia nhau ra tìm Tổng tướng quân! Mau lên!”

Thượng Quan Vân tiến lên nâng Triệu Đình Hạo dậy, hết lời khuyên nhủ, “Vương gia nhất định phải cố gắng chịu đựng, Tổng tướng quân còn đang chờ người mà!”

Nghe được tên Tổng Việt, Triệu Đình Hạo đẩy Thượng Quan Vân ra, chống thân thể dậy, trong mắt hiện đầy tia máu.

“Gọi mấy người lục soát trong thiên lao!”

“Vâng!” Thượng Quan Vân thấy tinh thần Triệu Đình Hạo đã có phần thanh tỉnh mới an tâm lĩnh mệnh đi tìm người.

Qua hai canh giờ tìm kiếm, trong ngoài trên dưới cấm cung đã bị quật lên ba thước cũng không thể phát hiện ra Triệu Bảo Thành và Tổng Việt. Khi đại môn cấm cung bị phá, Vương Bá Nghi đang ở Kim Loan điện, đối mặt với long ý mà tự vẫn tạ tội.

Triệu Đình Hạo đá văng thi thể cứng ngắc đã lâu của Vương Bá Nghi ra xa. Vốn dĩ hắn định bắt lấy Vương Bá Nghi, ép hỏi cho ra nơi Tổng Việt bị giam giữ... nhưng Vương Bá Nghi sớm biết tính toán trong lòng Triệu Đình Hạo, thà rằng tự kết liễu còn hơn để Triệu Đình Hạo có bất cứ cơ hội nào.

Triệu Đình Hạo phần nộ ném văng long ý, chân khí trong cơ thể cuộn cuộn dâng trào, đập một chưởng phá tan long án. Những trang giấy tung bay, sắc mặt Triệu Đình Hạo tái nhợt khiến người ta khiếp sợ vô cùng.

“Vương gia, người phải bình tĩnh...”

Thượng Quan Vân bước tới khuyên giải.

“Câm miệng!”

Ánh mắt Triệu Đình Hạo quét qua, Thượng Quan Vân tức thời im bặt.

“Ta rất bình tĩnh, ta...”

Triệu Đình Hạo còn chưa dứt lời, một dòng máu tươi đã trào ra khoe môi, có lẽ vừa rồi chân khí hỗn loạn mà gây ra nội thương. Lau đi vết máu, Triệu Đình Hạo cười cười tự giễu.

“Ta rất bình tĩnh, bình tĩnh... Tổng Việt... Tổng Việt ở đâu...”

Hai tay Triệu Đình Hạo chống vào cột trụ, trên đó là hình ảnh con rồng uốn lượn, đầu rồng cao cao tại thượng đang nhìn xuống hắn, hai mắt dữ tợn.

Tóc tai rối loạn, nét mặt hắn hiện giờ dường như đã mang theo tiếng khóc. Những người vốn cùng hắn xông vào trong điện đã theo ý Thượng Quan Vân lui ra ngoài. Bảo điện ngày nào vẫn vang lên tiếng người ồn ào, giờ chỉ còn hai người và thi thể Vương Bá Nghi chết không nhắm mắt.

Trống rỗng.

Âm trầm đáng sợ.

“Không được, Tổng Việt chỉ còn mình ta, ta... để ta ngấm lại đã...”

Triệu Đình Hạo ngẩng đầu lên, những ý nghĩ lướt nhanh qua đầu. Hắn nhìn thi thể đã bị hất đá bay kia.

Vương bá Nghi...

Được rồi!

Trong đầu Triệu Đình Hạo chợt hiện lên một đạo linh quang. Vương Bá Nghi tự sát tạ tội, đương nhiên là phải tự sát trước mặt Triệu Bảo Thành. Khi họ tiến vào trong điện, thi thể Vương Bá Nghi đang ở tư thế quỳ đổ trên mặt đất, cũng có nghĩa... nơi Vương Bá Nghi quay tới là Long ý!

Nói như vậy, trước khi Vương Bá Nghi chết, Triệu Bảo Thành vẫn đang ở trong Kim loan bảo điện. Thế thì vì sao không tìm được Triệu Bảo Thành? Lê nào trong điện này có huyền cơ gì?

Triệu Đình Hạo nỗ lực lật tung những mảnh vỡ ký ức. Hắn chợt nhớ ra trước khi tiên đế qua đời, lúc giao di chiếu cho hắn đã nói rằng, chỉ có Hoàng đế các triều mới biết được mật đạo trốn thoát.

Mật đạo... Bộ phận để mở mật đạo là...

Triệu Đình Hạo gần như phát cuồng, đẩy long ý đã bị hắn ném đi về chỗ cũ, tìm một viên bảo thạch lục sắc trên tay vịn, ấn vào một cái. Nơi đặt long ý bất ngờ mở ra, để lộ một thông đạo đủ cho một người bước vào.

Triệu Đình Hạo mừng như điên. Vậy là Triệu Bảo Thành ban đầu tự mình mở chốt mật đạo, sau đó bước vào rồi để cho Vương Bá Nghi đóng chốt, khôi phục lại cục diện nguyên trạng như lúc đầu... vì thế Vương Bá Nghi mới quay người về chỗ Triệu Bảo Thành mà tự sát.

Nhất định Triệu Bảo Thành đang ở trong mật đạo!

Triệu Đình Hạo ngay tức thì nhảy vào trong. Thượng Quan Vân vội vàng kéo hắn lại, “Vương gia, cẩn thận gian trá!”

Triệu Đình Hạo đẩy Thượng Quan Vân ra, “Đừng cản ta!”

Thượng Quan Vân thấy không ngăn được hắn, không thể làm gì khác đành nhảy vào theo sau.

Mật đạo tối đen nhưng chỉ cần Thượng Quan Vân thổi lửa chiết tử là có thể thấy được đại khái. Mùi mốc trong này rất nặng, chung quanh đều bám đầy bụi bặm và mạng nhện. Triệu Đình Hạo càng đi lòng càng phát lạnh, hắn không biết mật đạo này thông đến nơi nào. Nếu như Triệu Bảo Thành nhân lúc thủ vệ ngoài thành không chú ý mà đưa Tống Việt chạy thoát ra ngoài, thiên hạ to lớn, hắn biết tìm Tống Việt ở đâu?

Đi vào mật đạo không bao lâu, nhĩ lực kinh người của Triệu Đình Hạo đã nghe được ở phía trước có âm thanh rất khẽ. Tâm niệm khẽ động, hắn vội vàng chạy tới.

Trong ánh sáng leo lắt của chiết tử, Triệu Đình Hạo thấy được thân ảnh một người đang đứng cách đó không xa.

“Tử Anh?”

Người đó chính là Triệu Bảo Thành.

Chú thích:

1. Con rết, dù chết vẫn không cương: ám chỉ chế độ cũ nát nhưng không dễ gì đập tan được.

2. Long ý: Ghế ngồi của vua

3. Long án: Bàn của vua

—> Đã là đồ dùng của vua thì cái gì cũng kèm chữ Long.

4. Chiết tử: vật dùng để giữ lửa, nói đơn giản thì nó giống như là bật lửa hiện giờ, các bạn coi nhiều phim Trung chắc cũng đoán được nó là cái gì

4. Tử Anh: tên chữ (hay là tên thân mật, chỉ những người quen, người thân mới gọi) của Triệu Bảo Thành.

38. Quyển 1 - Chương 38

Ánh sáng lay lắt từ chiết tử chiếu lên khuôn mặt phía trước, mơ mơ hồ hồ, chẳng thể biết được biểu tình lúc này của Triệu Bảo Thành. Triệu Đình Hạo nhìn phía sau hắn, không phát hiện ra thân ảnh Tống Việt.

“Tử Anh, Tống Việt đâu? Đưa y cho ta, Hoàng thúc sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Triệu Bảo Thành cúi đầu cất lên một tràng cười, thứ thanh âm khiến người khác có dự cảm gần như điên cuồng. Tựa hồ lâu ngày không có nước uống, giọng nói của hắn đã trở nên đục khàn đến mức không chịu được.

“Trước đây Vương Bá Nghi vẫn khẳng khái di chiếu Phế đế trong tay người là giả, hôm nay xem ra ngay cả mật đạo chỉ có hoàng đế các đời mới biết mà người cũng rõ. Như vậy, chiếu thư trong tay người không thể nào là giả được...”

Tâm tư chỉ hướng về Tống Việt, làm sao Triệu Đình Hạo lại có đủ kiên trì mà nói chuyện với Triệu Bảo Thành. Tuy nhiên hiện giờ địch trong tối ta ngoài sáng, nhược điểm lớn nhất của hắn đang nằm trong tay Triệu Bảo Thành, làm sao hắn dám cứng rắn với đối phương?

“Phụ hoàng cho tới giờ vẫn không tín nhiệm ta, trong mắt người, ta vĩnh viễn không thể trở thành một đấng minh quân được. Năm đó, nếu người chấp thuận thì ngôi vị hoàng đế này đã là của người rồi.” Triệu Bảo Thành ho khan vài tiếng.

“Hôm nay người giành lại những thứ vốn thuộc về người, ta có còn gì để nói đâu, ha ha...”

Triệu Đình Hạo trầm mặc không nói, nhất thời chẳng biết phải đáp lại Triệu Bảo Thành như thế nào.

“Hoàng thúc, người... vì một nam nhân mà làm điên đảo cả cái thiên hạ này!” Dáng vẻ trầm tĩnh ban đầu đột nhiên trở thành điên cuồng, “Đáng tiếc, thật là đáng tiếc... trong khi người khác thiết tha mơ mộng ngai vàng thì trong lòng người, nó chẳng xứng với một đầu ngón tay của Tống Việt!”

Triệu Bảo Thành lại kịch liệt ho khan, Triệu Đình Hạo thấy thế liền tiến lên đỡ lấy thân thể yếu đuối của hắn trên mặt đất. Khi hai người sát lại, Triệu Đình Hạo phát hiện khóe miệng Triệu Bảo Thành đã tràn đầy máu đen.

“Tử Anh, người làm sao vậy, không phải là đã uống thuốc độc chứ?”

Triệu Đình Hạo đã chứng kiến đứa cháu này lớn lên, như cha như huynh, cho tới nay vẫn tận tâm phụ tá triều chính. Nếu như không phải vì Vương Bá Nghi gây trở ngại, dùng hai chữ “quyền lực” mà khai đao với Tống Việt thì hắn và Triệu Bảo Thành làm sao lại rơi vào tình trạng này được cơ chứ! Nói hắn không hề đau lòng, quả thực là không thể.

Triệu Đình Hạo quỳ một chân xuống, ôm Triệu Bảo Thành đã trúng độc rất nặng vào trong lòng mình.

“Tử Anh, con biết rõ ta không cố ý muốn tranh giành vương vị với con, tội tình gì phải tự đẩy mình vào tử địa...”

Yếu ớt nằm trong lòng Triệu Đình Hạo, Triệu Bảo Thành hít sâu vài hơi, mùi hương của đối phương tràn ngập trong không khí.

Miệng hắn lại nôn ra máu đen, đôi môi hiện ra một đường cong thỏa mãn rồi lại băng lãnh, “Hoàng thúc không màng thiên hạ... Tử Anh cũng cho rằng bản thân đã có thiên hạ... là đủ rồi... Rơi... vào kết cục này... Nhưng con... lại là kẻ khốn cùng nhất...”

“Tử Anh! Giải được đâu?”

Triệu Đình Hạo vội vàng lau đi máu đen Triệu Bảo Thành nôn ra.

“Hoàng thúc, người chó mềm lòng... Ha ha..”

Triệu Bảo Thành lúc này khí lực thoát ra còn nhiều hơn luồng khí đi vào.

“Sau hôm nay, con... trả lại cho người... thì... thì có sao... Chỉ là... con sợ... sợ người... quên con...”

Thân thể Triệu Bảo Thành co quắp lại, Triệu Đình Hạo vội dùng hết sức ngăn cản.

“Con cho người thiên hạ... Nhưng muốn đưa... đưa người... người mà người yêu thương nhất... mang... mang đi...”

Ngón tay Triệu Bảo Thành chỉ về một nơi.

“Triệu Đình Hạo... Hận ta đi...”

Triệu Bảo Thành dùng hết sức lực cuối cùng giơ ngón tay lên, sau đó lại nặng nề rơi xuống. Đôi mắt kia đã nhắm lại vẹn nguyên. Chết trong lòng Triệu Đình Hạo, tâm nguyện của hắn cuối cùng cũng được thực hiện.

Triệu Đình Hạo nhìn về phía Triệu Bảo Thành chỉ, ngay lập tức đặt đối phương sang một bên rồi chạy vội tới nơi đó.

Thực ra... Triệu Bảo Thành còn một câu cuối cùng vẫn giấu kín, hắn không thốt lên, cũng không mong nói ra lời.

” Triệu Đình Hạo... Hận ta đi...”

“Hận ta... mới có thể để người mãi mãi nhớ ta...”

.

.

Chỗ rẽ của mật đạo, nơi Triệu Bảo Thành chỉ tới, có một chiếc giường.

Trên giường trải một chiếc đệm được làm bằng chất liệu sang quý trong cung, thậm chí còn có đèn cung đình treo tại bốn góc. Tuy rằng ngọn nến bên trong đã cháy gần như không còn nhưng vẫn có thể thấy được người nằm trên giường đang hô hấp rất khẽ. Tuy nhiên, Triệu Đình Hạo không thể thấy được động tĩnh vô cùng nhỏ ấy.

Triệu Đình Hạo dừng chân lại, cách nơi Tống Việt đang nằm rất xa. Thân thể hắn không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy. Nhớ tới lời nói khi hấp hối của Triệu Bảo Thành, hắn bỗng dưng cảm thấy sợ hãi. Hắn sợ đến lúc nỗ lực đến cuối cùng mà vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc của số mệnh, vốn dĩ cứ như mạng nhện bám dính quanh thân. Hắn sợ thấy Tống Việt cũng giống như Triệu Bảo Thành miệng tràn máu đen, sợ hãi có khi nào trực tiếp thấy thi thể Tống Việt.

Triệu Đình Hạo những mong thời gian có thể dừng trôi ngay tại thời khắc này, hắn thà tự lừa gạt bản thân rằng Tống Việt còn sống còn hơn phải chứng kiến sự thật. Trái với hắn, Thượng Quan Vân đi phía sau lại tiến lên phía trước, kinh ngạc phát hiện Tống Việt vẫn còn hô hấp tuy nhịp thở yếu ớt vô cùng.

Khi Thượng Quan Vân nói rằng Tống Việt còn sống, Triệu Đình Hạo lập tức cảm thấy cả hai đầu gối đều vô lực. Hắn lao đảo chạy về phía Tống Việt. Tựa người vào chiếc bàn bên cạnh, Triệu Đình Hạo run rẩy vươn tay tới, gạt đi những sợi tóc rối trên trán người kia. Hắn nắm tay y, vùi gương mặt giữa đôi tay gầy gầy xương xương, cuối cùng cũng không thể cản ngăn lệ rơi ướt đầm đôi mắt.

Giữa lúc mê man, Tống Việt tựa hồ bị sự bi ai chạm đến, khẽ giật ngón tay. Triệu Đình Hạo kinh hãi không ngớt, nắm tay y đặt lên mặt mình, nhẹ giọng gọi tên ‘Tống Việt’.

Tống Việt khó khăn mở mắt, tuy rằng nghe thấy tiếng nói nhưng mọi vật trước mặt đều tối đen.

“Hạo... Vương...”

Nghe được tiếng nói của y, Triệu Đình Hạo không thể ngăn mình kích động. Thượng Quan Vân đành phải mặt dày đứng phía sau, đảm nhận việc làm cây gậy đánh uyên ương, một bên nhắc nhở nên mau chóng đưa Tống Việt ra khỏi mật đạo tối tăm này. Đến lúc đó Triệu Đình Hạo mới phản ứng lại nhưng không hề có chút mất tự nhiên, hắn ôm Tống Việt lên, đi tới phía cửa mật đạo.

Ngang qua thi thể Triệu Bảo Thành, Triệu Đình Hạo thở dài một hơi. Hắn quay lại nói với Thượng Quan Vân, “Dùng nghi thức an táng bậc nhất chuẩn bị hậu sự cho Tử Anh, chuyển di thể tới Hoàng Lăng, truy phong Tề Đức Thánh Võ Đại Đế.”

“Vâng!”

Thấy Triệu Đình Hạo đã khôi phục tâm trạng, Thượng Quan Vân cực kỳ hưng phấn. Làm tâm phúc, hắn đã tận mắt chứng kiến khả năng trị quốc của Triệu Đình Hạo từ khi tiên đế còn tại vị... đến khi Triệu Đình Hạo đăng cơ làm hoàng đế, chắc chắn lý tưởng về một thời thế thái bình thịnh trị sẽ không còn xa xôi.

Nằm trong lòng Triệu Đình Hạo, mặc dù Tống Việt nghe được cuộc đối thoại giữa hai người nhưng vì suy yếu nên y không nói lời nào, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Khi sắp sửa ra khỏi mật đạo, Triệu Đình Hạo đột nhiên bảo Thượng Quan Vân xé một mảnh vải ra khiến Thượng Quan Vân không thể nào hiểu được.

Triệu Đình Hạo giải thích, “Tổng Việt ở trong bóng tối đã lâu, cường quang bên ngoài sẽ làm cặp mắt y không chịu được.”

Nhất thời, gương mặt Thượng Quan Vân trở nên đỏ dừ. Không ngờ một Hạo vương ngày thường khí phách mà lại có lúc tử mị chu đáo đến thế, xem ra trong thiên hạ thực sự có cái gọi là ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’! May mắn cho Thượng Quan Vân là trong mật đạo tối tăm, Hạo vương khó có thể thấy được nét mặt chẳng được tự nhiên lắm của hắn, nếu không thì thật là mất mặt a.

Lúc này Tổng Việt đã thanh tỉnh không ít, nhẹ nhàng nói

“Hạo vương, không cần đâu, đôi mắt Tổng Việt đã sớm không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa rồi.”

Triệu Đình Hạo nghe vậy liền kinh hãi, hắn biết thân thể Tổng Việt nhất định đã gặp vấn đề nghiêm trọng nên vội vàng đưa y ra ngoài mật đạo. Đến nơi ánh sáng đầy đủ, lúc này Triệu Đình Hạo mới thực sự trông thấy tình hình của Tổng Việt. Y chịu di chứng của Phá thương đại pháp, nội công mất hết, hơn nữa lại chịu lao ngục tai ương nên đã sớm gầy đi ít nhiều. Hơn nữa, sắc mặt của y bây giờ còn tái hơn khi ở trên pháp trường ngày đó. Cặp mắt ngày xưa thanh linh chứa đầy nhiệt khí, ngày hôm nay vẫn đen huyền như trước, chỉ là đã mất đi tầm nhìn.

Tuy nhiên, điều khiến cho người ta kinh ngạc nhất chính là, giữa hai hàng lông mày của y xuất hiện một dấu chu sa đỏ tươi. Triệu Đình Hạo run run nâng tay lên, xoa xoa nơi ẩn đường Tổng Việt.

“Người... Đây... là cái gì...”

Tổng Việt lúc này đã được đưa tới hậu cung của hoàng đế, mọi thứ xung quanh đều được chuẩn bị kỹ càng, một vài ngự y cũng được đưa tới đứng chờ bên cạnh.

“Đây... là Xích Chu...” Tổng Việt nhàn nhạt cười.

“Xích Chu? Nó là cái gì, cái gì, là cái gì???” Triệu Đình Hạo tựa hồ đã ý thức được điều gì đó, hắn gần như phát điên kéo Tổng Việt vào trong lòng.

Khó có được một lần Tổng Việt không phản kháng, dường như y không có sức chống lại, hoặc cũng có lẽ là chẳng muốn thoát ra.

Ngự y dưới cái nhìn sắc lẹm của Thượng Quan Vân, run rẩy quỳ sụp xuống mặt đất nói.

“Xích Chu là kỳ độc của Miêu Cương, một loại độc được mẫn tính. Người trúng loại độc này bị ép uống liên tục bảy bảy bốn chín ngày, mỗi ngày phối được không đồng...”

“Khốn kiếp, đừng nhiều lời!” Triệu Đình Hạo giận dữ thét, “Ta chỉ muốn biết loại độc này làm sao giải được!”

Tên ngự y kia vô cùng kinh sợ Triệu Đình Hạo kể từ khi hắn bức vua thoái vị, bây giờ lại bị đối phương thét lên như vậy, thiếu chút nữa nói không nên lời.

“Hồi bẩm... Hồi bẩm Hạo Vương... độc này... chỉ... chỉ có kẻ hạ độc... mới biết làm sao giải... Chúng thần... chúng thần không biết cách pha chế được... thật sự là...”

“Ăn hại! Một lũ ăn hại!” Triệu Đình Hạo không kiềm chế được mà trút cơn thịnh nộ của mình xuống đầu những tên ngự y.

“Không nên trách bọn họ...”

Thanh âm của Tổng Việt khê vang lên, tựa như một dòng nước trong dập tắt lửa giận cuồng thiêu trong lòng Triệu Đình Hạo. Triệu Đình Hạo lúc này mới dần trấn an được đôi chút.

“Độc Xích Chu này... ký hiệu rõ ràng nhất... chính là người bị hạ độc... giữa hàng lông mày hiện ra chu sa ẩn... Độc càng sâu... chu sa... càng tươi màu...”

Triệu Đình Hạo nhìn màu sắc ẩn chu sa kia, viên mắt bỗng dưng chua xót. Cái chấm đỏ tươi đó tựa như đang hút lấy sinh mệnh của người trong lòng.

“Không sao đâu, ta sẽ cứu người... Ta sẽ cứu người mà.”

Bàn tay Tống Việt bị Triệu Đình Hạo gắt gao nắm lấy.

“Vô ích thôi... Hôm nay... đã là... ngày thứ bốn mươi chín rồi... Từ... mấy canh giờ trước... ta đã bị... ép nuốt... viên được cuối cùng rồi...”

Triệu Đình Hạo cầm lấy bàn tay Tống Việt, áp sát vào mặt mình.

“Bọn họ... Để dần vặt người... Ép người... nhìn... nhìn ta chết...”

Tống Việt cảm thấy dịch thể ẩm áp đang lướt qua trên làn da lạnh lẽo.

“Người... đoạt lấy... địa vị của Triệu Bảo Thành... ưu khuyết thị phi... phải đợi hậu nhân bình luận... Ta... Ta chỉ mong người... trên ngôi cửu ngũ chí tôn... có thể tạo phúc cho bách tính...”

Triệu Đình Hạo lắc đầu nói, “Cửu ngũ chí tôn để làm gì, ta chỉ cần một mình người là được rồi, ta...”

Tống Việt ho khan hai tiếng, “Hạo Vương... chớ nói điều ngốc nghếch... Tống Việt nào có tài đức gì... khiến cho người quan tâm... Đừng để một kẻ sắp chết như ta... làm hỏng thanh danh của người...”

Tay chân Tống Việt bắt đầu co giật, thân thể đau đớn cùng cực khiến ngũ quan của y nhả lại. Cả trái tim lẫn thần trí của Triệu Đình Hạo đều muốn nứt ra, hắn biết Tống Việt không thể chịu được nữa, vậy mà bản thân chỉ có thể trừng mắt nhìn y thống khổ mà thôi. Tống Việt thật ích kỷ, trước lúc chết còn muốn giao cho hắn giang sơn xã tắc này nhưng đối với tình cảm của hắn thì không có chút nào đáp lại.

Triệu Đình Hạo vội truyền nội lực sang Tống Việt, mong muốn có thể giảm bớt sự đau đớn cho y.

Hắn điên cuồng hôn lên gương mặt y, một lần lại một lần gọi tên Tống Việt.

.

.

Trong lòng Tống Việt làm sao có thể thoải mái cho được? Trải qua nhiều chuyện như vậy, làm thế nào mà y lại không hiểu được tâm tư của Triệu Đình Hạo đối với mình?

Chỉ là...

Nếu bây giờ y đáp lại Triệu Đình Hạo, như thế chẳng khác nào chặt đứt đường tình ái suốt đời của người đó hay sao?

Chi bằng...

Chi bằng đi vào chỗ chết, để tìm đường sống...

Ý thức của y càng lúc càng mờ ảo rời rạc, y biết đại nạn của mình đã tới rồi. Vì vậy, y vươn tay, tìm kiếm gương mặt Triệu Đình Hạo.

Đúng vậy, đây là gương mặt Hạo Vương.

Y biết, y biết rõ ràng đó là Hạo Vương.... Thế nhưng đôi môi lại cố ý gọi ra một cái tên khác

“Thanh Ly...”

Sau tiếng gọi nhẹ nhàng, đôi tay mất đi huyết sắc kia chậm chậm rơi xuống. Cả người Tống Việt tựa như con rối đứt dây, đọng lại trên cánh tay Triệu Đình Hạo.

Cái tên Tống Việt gọi trước khi hấp hối chẳng khác nào đâm vào ngực Triệu Đình Hạo hàng ngàn mũi dao. Trong khoảnh khắc đó, Triệu Đình Hạo đã nghĩ, bản thân hắn thật sự... đã chết rồi.

“Không... Tống Việt... Tống Việt...”

Hắn ôm lấy gương mặt y, “Người có thể nào... Có thể nào... tàn nhẫn như thế... Ta...”

“Không — Tống Việt — Tống Việt!!!”

Dù cho người không yêu ta, dù cho người vĩnh viễn không chấp nhận ta, ta cũng sẽ không cưỡng cầu. Ta chỉ cần người sống, chỉ cần người sống mà thôi!

Tiếng kêu gào đó phát ra, một lần lại một lần, âm vang nơi tâm khảm. Hẳn dường như đã mất đi tiếng nói, không thể nào thốt ra được một từ. Thượng Quan Vân thấy tình hình có vẻ không xong nên từ lâu đã bảo người hầu ra ngoài chờ. Triệu Đình Hạo ôm thân thể Tống Việt, cứ thế quỳ trong yên lặng.

Hai canh giờ trôi qua, Thượng Quan Vân không chịu được nữa, hần đi tới bên Triệu Đình Hạo. Khi chỉ còn cách mười bước chân, Triệu Đình Hạo đột nhiên phát ra tiếng nói lạnh lùng.

“Đừng tới đây.”

Thượng Quan Vân cảm thấy căng thẳng, hần lo lắng Hạo Vương sẽ đi theo Tống tướng quân. Nếu vậy thì thiên hạ này phải làm sao bây giờ?

“Hạo Vương, xin người nén bi thương.”

Triệu Đình Hạo cười nhạt nói, “Sinh vô sở ái, tử hựu hà ai...” (Khi còn sống không yêu thương, khi chết làm sao lại buồn)

Mối tình này hẳn trao trọn cho Tống Việt, thế nhưng đến phút cuối lại như mưa rơi vô tình, đổi lấy chỉ có ảo ảnh hư vô.

Thiên hạ này, vốn vì người mà ở. Chuyện tới hôm nay, người còn muốn ta vì người làm gì đây?

Thiên hạ thống nhất, bách tính sung túc, xã tắc an khang?

Người quá ích kỷ, Tống Việt, người quá ích kỷ!

Tay trái hần nâng thân thể y, tay phải vận công giờ lên, đánh thẳng vào thiên linh cái.

Thượng Quan Vân thấy vậy liền kinh hãi, lập tức chạy tới, cố sống cố chết giữ chặt tay phải Triệu Đình Hạo.

“Hạo vương suy xét!”

Lúc này sao có thể nghe được lời khuyên ngăn đó, Triệu Đình Hạo vận công đánh bay Thượng Quan Vân. Đến khi hần muốn kết thúc sinh mệnh của mình, ngoài điện đã truyền đến những tiếng gọi âm ỉ. Đó là các binh sĩ thiết giáp mà Tống Việt khổ tâm bồi dưỡng, rất nhiều người trong số họ đã nhuốm đầy máu tươi. Biết Triệu Bảo Thành và Vương Bá Nghi đã tự sát, Hạo vương cứu Tống Việt ra, tất cả đều tự ý đứng giữa điện chờ tin.

Sau khi thế cục đã định, một bộ phận binh sĩ không đánh vào cấm cung mà lưu lại bên ngoài trấn thủ cũng đứng dưới tường thành, mong muốn thấy được Tống Việt. Tuy nhiên, đợi hơn mấy canh giờ mà vẫn không thấy cấm cung truyền ra tin tức, họ nóng ruột liền nhất tề gọi tên Tống Việt.

Trận trận tiếng gọi của quân thiết giáp truyền đến, tựa như linh hồn của Tống Việt vẫn còn ở đây, quanh quẩn bên người Triệu Đình Hạo. Đó là đội quân mà Tống Việt đã dùng cả sinh mệnh để bảo vệ, một tiếng kêu là một lời khuyên can phát ra từ miệng y.

“Người... cuối cùng vẫn rất nhẫn tâm, ngay cả nguyện vọng muốn đi theo người mà ta cũng không thể nào thực hiện được...”

Thân thể Tống Việt vẫn còn nhàn nhạt nhiệt độ, Triệu Đình Hạo áp mặt vào ngực y... Thực sự đã không còn tiếng tim đập.

“Tại sao người lại bỏ đi... sao lại bỏ đi...” Triệu Đình Hạo khóc không thành tiếng.

Thượng Quan Vân không đành lòng nhìn, chỉ có thể rời khỏi điện mà lặng yên chờ đợi. Những tưởng rằng cả đời này cũng không còn nhìn thấy thân ảnh Hạo Vương nữa, vậy mà không ngờ một chốc sau, cánh cửa sau lưng hần đột nhiên khẽ mở. Thượng Quan Vân kinh ngạc quay đầu lại. Triệu Đình Hạo thân khoác Long bào, ôm Tống Việt tóc huyền tán loạn, một thân trắng thuần đi ra.

Triệu Đình Hạo bước đi thong thả, khoan thai, trên mặt không còn nét đau thương nào. Những binh sĩ trong cung thấy hần bước ra, nhận ra gương mặt của người đang nằm trong lòng hần... Không biết là vì muốn biểu thị sự thương tiếc với Tống Việt hay do khí chất vương giả của Triệu Đình Hạo mà tất cả quân

sĩ đều cởi bỏ mũ giáp, hạ kiếm quỳ xuống. Rất nhiều người đã khóc rất to, nước mắt tuôn trào. Tuy nhiên họ vẫn chủ động nhường lối để Triệu Đình Hạo bước tới phía cổng thành.

Tiếng gọi ngoài thành vẫn truyền đến từng hồi. Triệu Đình Hạo vận khí bay lên, đưa Tống Việt đến nơi cao nhất trên cửa cung. Tầm mắt thoáng đưa xa xa, một mảnh tà dương rộng lớn đang nhẹ nhàng bao phủ. Nắng chiều như máu nhuộm đỏ nơi chân trời. Ánh hồng chiếu lên gương mặt Tống Việt như cho y thêm một tia huyết sắc.

Trong nháy mắt, dường như Tống Việt vẫn còn đang sống, khoe miệng y hàm chứa một nụ cười nhẹ nhàng như mây mà trong lành như gió. Triệu Đình Hạo chỉ ôm y, mặc cho phong ba từ phía xa thổi tới như khích lệ. Mái tóc của hai người bay loạn giữa không trung, vương vấn một nơi, bất phân không rời.

Trường bào vũ vờn theo gió, lưu lại thân ảnh thật dài trên tường thành cao cao.

Quân lính dưới thành như chợt tỉnh cơn mơ, toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất.

Triệu Đình Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vợi kia, thiên hạ bao la đã phủ phục dưới chân hắn. Thế nhưng lẽ sống của hắn giờ đây cũng đã kết thúc trong chính đôi tay này.

Tống Việt, cuối cùng ta đã vì ngươi mà lật đổ cả thiên hạ! Nhưng... như thế thì sao? Thế thì đã sao chứ?!

Triệu Đình Hạo ngược mắt lên trời thét vang một tiếng, khí thế chọc thủng trời xanh, lên cao đến vạn dặm. Dường như đó chính là là lời đáp với Tống Việt đã đi rất xa. Trong vô thức, những tiếng gọi dưới chân, từ kêu tên Tống Việt đã chuyển thành Ngô hoàng vạn tuế.

Một tháng sau, tân đế Triệu Đình Hạo đăng cơ, đổi quốc hiệu thành Cảnh Đức. Hậu thế xưng Cảnh Đức đế, bắt đầu một kỷ nguyên phục hưng của Thiên triều.

*Chú thích

(*) Cây gậy đánh uyên ương = kỳ đà cản mũi

(*) T hiên linh cái: đỉnh đầu

39. Quyển 1 - Chương 39

Sau khi Triệu Đình Hạo đăng cơ, thế cục Thiên triều dần chững lại vững chắc.

Khi Hồ Nhĩ Xích và tân đế ký kết điều ước, như mong muốn đã lấy được vùng đất mười sáu châu tại U Vân.

Mười vạn đại quân của Hung Nô bắt đầu rút về.

Trong quân Hung Nô có tướng lĩnh nêu ý kiến nói rằng, nên nắm bắt lần đổi chủ của Thiên triều, lấy thế cục bất ổn làm cơ hội mà ồ ạt xâm lấn trung nguyên, thực hiện đại nhất thống thiên hạ. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, Hồ Nhĩ Xích lại quyết định thu quân hồi triều.

Nguyên nhân thì có rất nhiều.

Đầu tiên là với thủ đoạn như sấm rền gió cuốn của Triệu Đình Hạo, trong thời gian ngắn như vậy đã bình ổn được cục diện, đăng cơ làm hoàng đế thì cũng biết được người này năng lực phi phàm, không thể đem Triệu Bảo Thành ngu ngốc kia so bì được. Trong quân dân dù cho cũng có những kẻ không phục Hạo Vương, nhưng đa số quan viên đều nhận thức rất rõ thủ đoạn hành sự của hắn nên cũng không dám công nhiên lộ mằng.

Hơn nữa, Triệu Đình Hạo mang dòng máu chính thống, trong tay lại có di chiếu Phế đế mà vừa ra trận đã lập được tiếng vang. Trước đây Triệu Bảo Thành không hợp đạo lý, sau khi thất thế lại tự sát khiến người ta cảm thấy việc đó chính là do gieo gió gặt bão, nên dân chúng cũng không có phản cảm gì nhiều, cho thấy vị thế của tiên đế trong lòng dân đã mất.

Điểm trọng yếu nhất là, qua lần hỗn loạn này, Triệu Đình Hạo đã toàn quyền nắm giữ quân quyền của Thiên triều. Đội quân thiết giáp mà Tống Việt khổ tâm gây dựng đã sớm không chịu nhận lệnh bất cứ ai ngoài Triệu Đình Hạo. Khi đã có được thứ quân đội cường đại đó làm hậu thuẫn, dù có kẻ muốn dấy lên sóng gió thì cũng sẽ bị lưỡi dao sắc bén kia quét sạch mà thôi.

Nếu như trong thời gian ngắn ngủi kia Triệu Đình Hạo không thể khống chế được thế cục, thì sự giằng co giữa hắn và Triệu Bảo Thành sẽ dâng cho Hung Nô cơ hội tiến công tốt nhất. Nhưng hết lần này tới lần khác, khi Hung Nô còn đang do dự xem tình huống thì Triệu Đình Hạo tựa như sét đánh không kịp bưng tai mà nhanh chóng kết thúc trận cung biến này. Giờ quân dân trên dưới đồng lòng đối mặt với Hung Nô, sự xâm lược của ngoại bang chỉ càng khiến dân chúng thêm đoàn kết.

Cộng với việc Triệu Đình Hạo đã phái sứ giả trao đổi việc cắt nhượng mười sáu châu ở U Vân, nếu như Hung Nô không lui binh thì đó chính là bằng chứng danh thép tố cáo dã tâm xâm lược.

Một khi tính chất của cuộc chiến đã thay đổi, lòng dân sẽ không còn suy nghĩ đến việc ủng hộ hay phản đối nữa.

Lúc này nếu như kiên trì đánh Thiên triều thì chỉ biết sẽ đưa tới sự phản kháng quyết liệt hơn mà thôi.

Tổng hợp lại từ nhiều nguyên nhân như vậy nên Hô Nhĩ Xích liền ra quyết định, để không lãng phí thêm lương thảo, lập tức nhổ trại hồi đô.

Công việc nặng nề ừn ừn kéo đến. Chuyện kiểm kê quân bị, chuyện tiếp quản mười sáu huyện U Vân, chuyện trấn an bách tính địa phương... Vì thế mà Hô Nhĩ Xích không có nhiều thời gian để lo lắng đến tâm tình của Thanh Ly. Nhưng điều đó cũng không biểu thị rằng hắn không hề thương nhớ y.

Mỗi giờ mỗi khắc đều có Nhị Tử ở bên Thanh Ly.

Mỗi ngày Hô Nhĩ Xích đều dành chút thời gian nghe Nhị Tử báo lại tình huống của y.

Nếu vì sao muốn hỏi tại sao Hô Nhĩ Xích không tự mình tới gặp Thanh Ly, thật sự là có nỗi khổ riêng.

Tinh mơ, hắn đợi đến lúc gà vừa gáy sáng liền rời giường, đến nửa đêm mới quay trở lại. Có đôi khi đi vùng ngoại thành thị sát việc quân, làm chưa xong còn phải ngủ lại ở đó, không thể quay về Vương trưởng.

Mà quan trọng nhất chính là, Thanh Ly kiên quyết không chịu ngủ cùng Hô Nhĩ Xích.

Vốn dĩ Hô Nhĩ Xích không phải kẻ dễ dàng thỏa hiệp, nhưng không biết vì cứ gì mà mỗi lần gặp Thanh Ly thì luôn không biết phải làm thế nào cho phải.

Có thể vì lúc này là thời điểm mẫn cảm, không thích hợp và cũng không có thời gian để tự hỏi những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nên hắn mới thuận theo Thanh Ly.

Khi Hô Nhĩ Xích nhận được tin Triệu Đình Hạo đăng cơ và tin dữ của Tống Việt, bỗng nhiên huyết Thái dương lại mơ hồ phát đau.

Đôi mắt Thanh Ly đã mất hết hy vọng, nếu như biết Tống Việt đã qua đời rồi thì không biết sẽ thương tâm đến mức nào.

Cho nên Hô Nhĩ Xích để lại tư tâm, dè lại tin kia, định bụng đến khi nào Thanh Ly về tới Hung Nô mới nói với y.

Một bên thì Thanh Ly lòng nóng như lửa đốt đợi chờ tin Tống Việt, một bên thì Hô Nhĩ Xích lại cố tình giấu diếm. Bọn lính đa số đều biết được tình hình của Thiên triều nhưng dưới quân lệnh, không ai dám nói cho Thanh Ly biết cả.

Thanh Ly không biết làm thế nào, chỉ có thể theo sự an bài cẩn mật của Hô Nhĩ Xích mà quay về Vương Đô.

Khi y gặp lại Hô Nhĩ Xích thì Tống Việt đã qua đời hơn hai tháng.

Thấy Thanh Ly vì chuyện của Tống Việt mà không buồn cơm nước, hao gầy đi không ít, Hô Nhĩ Xích đã sớm ghen tị. Nhưng nghĩ đến việc Thanh Ly ở Thiên triều được sự che chở của Tống Việt, nên mới thoát khỏi số phận thâm hiểm kia, mà hơn nữa người cũng đã chết rồi, cái loại ghen tuông này thật là không nên. Vì vậy Hô Nhĩ Xích liền chọn một thời gian để nói thẳng với Thanh Ly.

Nghe tin tức này, phản ứng của Thanh Ly khiến Hô Nhĩ Xích vô cùng lo lắng. Bởi vì y không khóc không gào, cũng không tỏ ra là vui hay buồn. Y chỉ nhàn nhạt hỏi lại hắn, “Vậy ư? Hắn chết rồi?”

Và cuộc sống vẫn tiếp tục như trước, không hề thay đổi.

Hô Nhĩ Xích vốn tưởng rằng Thanh Ly đang bức giận hắn, nghĩ cũng là chuyện đương nhiên, nhưng khi nghe báo cáo của Nhị Tử thì hàng lông mày hắn lại nhíu chặt.

“Sao? Thanh Ly vẫn như mọi khi? Bình thường trừ đọc sách, tản bộ và chăm sóc Ma Lặc thì cũng không có phản ứng gì?”

“Dạ.”

Hô Nhĩ Xích buông tấu chương trong tay xuống.

“Hắn không nói đến chuyện của Tống Việt sao? Không hỏi người điều gì ư?”

Nhị Tử lắc đầu, “Một chữ cũng không.”

Hô Nhĩ Xích thở dài.

“Xem ra việc này nghiêm trọng rồi.”

Nhị Tử khó hiểu nói, “Nhị Tử không hiểu ý Đại Vương. Người xem nghĩa mẫu, khụ, nghĩa phụ không phải rất bình thường sao? Ăn ngon ngủ đủ.”

Hô Nhĩ Xích đứng dậy vỗ vai Nhị Tử.

“Người không hiểu. Đó là vì hắn quá thương tâm, quá mệt mỏi, chỉ là không thể phát tiết được.”

Nhị Tử như bừng tỉnh nói, “Ý người là...”

“Lúc này tâm hắn không ở. Nếu như cứ tiếp tục như vậy sẽ sinh phiền phức lớn.”

“Vậy cũng khó trách, Tống tướng quân đối với nghĩa phụ không chỉ là ân nhân cứu mạng, mà còn là...”

Nhị Tử chợt phát hiện những lời này không nên nói ra, vội vàng dừng lại, có chút xấu hổ nhìn Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích cũng không chú ý đến sự thất lễ đó, “Người hãy trông nom Thanh Ly cho cẩn thận, chắc chắn sắp tới hắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

“Vâng.” Nhị Tử nhận lệnh lui ra.

Quả nhiên mấy ngày sau, Thanh Ly yêu cầu Hô Nhĩ Xích cho phép được trở về Thiên triều.

Hô Nhĩ Xích kéo tay Thanh Ly, để y ngồi xuống bên mình.

“Tại sao đang yên đang ổn mà lại phải quay về Thiên triều?”

“Không có gì, ta chỉ muốn đi gặp Tống Việt.”

Hô Nhĩ Xích kéo Thanh Ly ngồi vào lòng mình, hôn lên tóc mai của y.

“Tống Việt đã chết rồi, người có đi gặp hắn thì hắn cũng đâu thể nào sống lại được.”

Thanh Ly ngồi trong lòng Hô Nhĩ Xích, thật hiếm khi không thấy y ngoan ngoãn vậy.

Y chỉ chậm chậm quay lại nhìn hắn. “Không, Tống Việt chưa chết đâu.”

Thanh Ly nhẹ nhàng cười, nhìn gương mặt kinh hoàng của Hô Nhĩ Xích.

Hắn bóp mạnh tay Thanh Ly, mong một chút đau đớn có thể khiến y thanh tỉnh.

“Thanh Ly, người sao vậy?”

Thanh Ly không hề phản ứng lại với nỗi đau kia, chỉ một mực lặp đi lặp lại câu kia, “Tống Việt chưa chết, Tống Việt chưa chết.”

Hô Nhĩ Xích đau lòng không thôi. Nỗi áy náy quá lớn ép tới Thanh Ly không thở nổi, nhất định y đã đổ toàn bộ sai lầm cho mình vì cái chết của Tống Việt.

Quả thực, nếu ngày đó không phải Tống Việt vì y mà buông tha Vương Bá Nghi, nếu như không phải Tống Việt mang theo y mà khiến bản thân liên lụy, nói không chừng Tống Việt còn có thể tránh thoát được truy binh, cũng không phải chịu kết cục như ngày hôm nay.

Hô Nhĩ Xích ôm Thanh Ly vào lòng như bồng một đứa trẻ, bỗng nhiên hắn nhận ra rằng, Thanh Ly của ngày hôm nay đã yếu đuối hơn trước kia rất nhiều. Tuy rằng đau lòng, nhưng không phải vì thế mà Hô Nhĩ Xích chịu thỏa hiệp. Hắn nhất quyết không để cho Thanh Ly về Thiên triều thêm một lần nữa.

Hắn luôn có một dự cảm xấu rằng, nếu lần này để Thanh Ly rời đi thì sau này sẽ không thể gặp y được nữa.

Trọng lượng trên đùi hắn cũng đã quá nhẹ rồi.

Trong khoảng thời gian này, Thanh Ly đã gầy đến cảm cũng trở nên thon hơn, nhẹ tựa như bèo công anh trên thảo nguyên, chỉ một cơn gió thoảng qua thôi liền bị cuốn đi bất cứ lúc nào.

“Ngoan, đi ngủ một giấc đi.” Bàn tay dày rộng của Hô Nhĩ Xích nhẹ nhàng vỗ về lưng Thanh Ly. “Quên Tống Việt đi, quên chuyện về Thiên triều đi. Thanh Ly, người vẫn cần có thời gian.”

Thanh Ly nghe xong cũng không đáp ngay. Y chỉ nắm tay Hô Nhĩ Xích, “Người nhất định phải để ta trở về, để ta về đi...”

Hô Nhĩ Xích thấy tâm tình Thanh Ly dần trở nên kích động, dù nỗ lực trấn an mà vẫn không chuyển biến tốt đẹp. Hắn không biết làm gì khác đành phải dùng thái độ quyết liệt. “Đừng nói nhiều nữa, trừ chuyện này ra, ta có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của người. Cho nên đừng nghĩ đến chuyện ra đi nữa.”

Rồi Thanh Ly bỗng như phát điên, đánh đấm loạn xạ vào người Hô Nhĩ Xích.

Bị y bức cho không biết làm gì hơn, Hô Nhĩ Xích đành phải điểm huyệt để y an tĩnh lại. Hắn ôm Thanh Ly lúc này không còn nhúc nhích được đặt lên giường. Kéo tấm chăn đắp lên cho y, đưa cánh tay để y gối lên. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thanh Ly hung hăng nhìn chằm chằm Hô Nhĩ Xích, tỏ vẻ không phục.

Hô Nhĩ Xích liền nhận thấy, thì ra Thanh Ly mang theo tính trẻ con cũng thật thú vị.

“Đừng trừng ta, mau ngủ đi.”

Hắn của đêm nay đặc biệt nhẫn nại, không hề giận dữ, chỉ lẳng lặng như vậy nằm bên y.

Thanh Ly không biết làm sao, đành quay phắt mặt đi, không thèm nhìn hắn nữa.

Rồi ý thức bắt đầu mơ hồ.

Sáng hôm sau, Thanh Ly phát hiện thân thể đã cử động được. Cùng với đó là thủ vệ canh gác bên ngoài cũng tăng lên gấp hai ngày thường.

Thanh Ly vô cùng chán nản. Y không nên ngốc nghếch chạy tới nói với Hô Nhĩ Xích việc muốn quay về Thiên triều mới đúng. Để cho giờ Hô Nhĩ Xích phòng ngừa việc y chạy trốn mà giam lỏng y lại.

Thanh Ly biết làm gì cũng vô dụng, bèn tính kế chuồn trước.

Hô Nhĩ Xích đương nhiên có thể đoán được cách suy nghĩ trẻ con đó của Thanh Ly nên việc an bài thủ vệ được lên kế hoạch tỉ mỉ, ngay cả quãng thời gian để thay ca cũng nhanh không thể tưởng.

Thanh Ly quan sát mấy ngày liền phát hiện không có chỗ nào chui ra được, chỉ đành phải xuất chiêu cuối cùng – Khổ nhục kế!

Nhị Tử khó xử nhìn Thanh Ly trước mặt đang tận lực cầu xin.

Thanh Ly với hấn mà nói chính là ân trọng như núi, không chỉ cứu mạng hèn của hấn trong miệng sói ra, mà khi Lương Hán Đình dẫn người tới hành cung bắt bớ, chính y đã đem mệnh ra để bảo toàn cho hấn. Vậy nên một Nhị Tử vẫn còn bốc đồng trước thỉnh cầu của y, làm sao có được ý chí sắt đá như Hồ Nhĩ Xích được cơ chứ.

Hấn bế tắc quá đành phải chấp nhận giúp Thanh Ly chạy trốn, nhưng với điều kiện là hấn phải được đi theo y.

Thanh Ly đương nhiên gật đầu đồng ý.

Nhị Tử vốn được Hồ Nhĩ Xích phái tới làm tùy tùng, đồng thời giám thị Thanh Ly nên trong một số trường hợp, hấn cũng có quyền lực nhất định với thị vệ bên ngoài.

Có sự phối hợp của Nhị Tử, dùng kế dương đông kích tây, hai người đã có thể len lén từ trong nhà chuồng ra.

Trong phòng lại dùng gối chần và các vật dụng khác tạo nên hình người, dưới ánh nến phản chiếu sẽ thấy bóng trên cửa sổ, tựa như Nhị Tử và Thanh Ly đang ngồi đọc sách vậy.

Trong lúc nhất thời, bọn thị vệ không nghi ngờ gì cả, chỉ lẳng lặng đứng ngoài không quấy rầy.

Bên kia, Nhị Tử dẫn Thanh Ly lên tới chuồng ngựa đem theo ngựa, quần áo, lương khô, túi nước đã chuẩn bị sẵn.

Thanh Ly mặc đồ binh lính bình thường rồi bôi mặt đen xì. Nhị Tử dùng lệnh bài mở cửa thành, tha Thanh Ly cùng đi.

Một đường hai người ra roi thúc ngựa, không dám ngừng lại.

Dù Hồ Nhĩ Xích hôm nay lại ra ngoài tuần tra, suốt đêm không về, nhưng nhất định đến sáng hôm sau sẽ quay về.

Hơn nữa cái kế đổi trắng thay đen kia cũng không lừa được binh lính canh giữ bao lâu đâu. Nói không chừng vì thấy hai người đêm khuya rồi còn chưa ngủ, bọn họ sẽ đẩy cửa vào hỏi han, đến lúc đó lộ là cái chắc.

Thời gian quý giá, hai người quyết định đi đường vòng, tránh đường lớn để trốn truy binh.

40. Quyển 1 - Chương 40

Mặt trăng trôi giữa lưng trời.

Thanh Ly và Nhị Tử đã thúc ngựa chạy gần hai canh giờ.

Thảo nguyên về đêm dù mới đầu thu nhưng nhiệt độ đã xuống tới mức đáng sợ. Không giống như Nhị Tử đã quen sống ở thảo nguyên, nhiệt độ hạ liên tục và việc chạy đi không ngừng nghỉ đã khiến thân thể Thanh Ly tới gần cực hạn.

Nhị Tử theo sát phía sau thấy thân ảnh Thanh Ly trên ngựa đã thoáng lung lay, tuy rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng hấn cũng đoán được y sắp không chịu được tiếp rồi.

Để Thanh Ly dừng ngựa lại, Nhị Tử bèn khuyên y nghỉ ngơi một chút. Y chỉ ngồi trên ngựa lắc đầu.

Một là, y rất rõ thực lực kỵ binh của Hồ Nhĩ Xích, dù cho họ không ngừng chạy về phía trước nhưng không thể nào chạy ra khỏi lòng bàn tay hấn.

Hai là, nếu như chút khó khăn đó mà bản thân y còn chịu không nổi thì nói gì đến việc quay về Thiên triều gặp Tống Việt một lần đâu.

Nhị Tử thấy Thanh Ly quật cường như vậy cũng chẳng biết làm gì hơn, chỉ có thể kẹp bụng ngựa lần nữa, chạy theo Thanh Ly mà thôi.

Hai người chạy tiếp đoạn đường nữa thì mơ hồ phát hiện trước mắt tản ra ánh lửa chớp chớp. Thanh Ly thấy ánh sáng trước mặt thì không khỏi hiểu kỳ. Ai ngờ Nhị Tử lại vội vàng kêu Thanh Ly ghì ngựa quay đi. Thanh Ly đang không hiểu vì sao thì Nhị Tử vội la lên, “Khi có kẻ hạ trại ở nơi xa xôi heo hút này, nếu không phải là dân chặn thả gia súc bần hàn thì chỉ có thể là bọn cướp ở sa mạc thôi.”

Mặt Thanh Ly biến sắc. Bọn cướp sa mạc kinh khủng mức nào y cũng đã từng được nghe nói đến. Nếu bị chúng bắt thì không phải chỉ dùng một từ “rủi ro” để hình dung đâu, mà đó chính là “tai họa”!

Thanh Ly phát hiện ra thể chất của mình chính là luôn gặp phải tai nạn. Dù có tránh thế nào thì y luôn đụng trúng những chuyện chẳng tốt lành gì.

Trực giác nói cho y biết, lều trại trước mặt tán chín phần chính là hang ổ của lũ cướp. Vội vàng giật cương quay đầu ngựa, nhưng tiếc là hai người vừa chạy được vài bước thì phía sau lập tức vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, đi kèm với đó là tiếng gào thét cuồng bạo.

Thật sự là cái thứ linh cảm chết tiệt mà!

Lòng Thanh Ly nóng như lửa đốt.

Sao y lại đụng phải bọn cướp sa mạc cơ chứ!

Thanh Ly kẹp chặt bụng ngựa, vừa quất roi vừa cúi rạp trên mình ngựa. Thậm chí y còn không dám liếc ngang liếc dọc, chỉ thấy tiếng kêu gào thét càng lúc càng gần hơn.

Đột nhiên y cảm giác eo căng thẳng, cúi đầu nhìn xuống, thì ra đã bị một sợi roi dài cuốn lấy. Y còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị sức mạnh to lớn kéo tuột xuống ngựa.

Đối với hai con dê béo dằng tới tận miệng này rồi thì bọn cường đạo kia sao còn chút thương hại nào chứ.

Với tốc độ nhanh như té khỏi ngựa, Thanh Ly không dám tưởng tượng kết cục của mình như thế nào nữa.

Cách Thanh Ly một thân ngựa, Nhị Tử thấy vậy vội vàng vận khinh công, đồng thời rút con dao bên hông ra cắt đứt sợi dây cuốn lấy Thanh Ly.

Dù việc Nhị Tử ra tay làm thời gian có dừng lại đôi chút, nhưng khi hai người đáp xuống mặt cỏ vẫn phải quay cuồng vài vòng, mặt mũi tái xám.

Nhị Tử bắt chắp đầu đón trên người lập tức nhảy lên rút ra trường kiếm bảo vệ Thanh Ly phía sau. Bọn cường đạo kia có năm, sáu tên đã đuổi tới, mỗi thằng đều cưỡi một con ngựa to cao. Bọn chúng ghì cương vây lấy hai người họ. Những con ngựa tung vó làm bụi đất bay mù mịt. Thanh Ly và Nhị Tử vốn đã yếu thế, giờ lại chịu cái nhìn từ trên cao xuống của lũ cướp lại càng chột dạ.

Bọn chúng dùng ngôn ngữ Hung Nô càn quấy cười nhạo hai người không biết tự lượng sức mình. Trong mắt chúng, Thanh Ly và Nhị Tử chẳng qua chính là hai chủ tớ trốn nhà đi chơi. Dù Nhị Tử một thân võ công nhưng dù sao cũng còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm. Bản thân hẳn có thể đối phó với chúng rồi chạy đi, nhưng giờ còn đeo thêm Thanh Ly, Nhị Tử cảm thấy đầu mình phồng ra như cái đầu rỗng.

Bọn cường đạo này vốn vô cùng ác độc, chẳng bao giờ quan tâm đến sinh mạng kẻ khác cả. Mãi mới gặp được một thằng nhãi không chịu bó tay chịu trói, lại còn liều lĩnh xông tới, càng khơi gợi tính cuồng bạo của chúng.

Vốn định chèn ép thằng nhỏ một phen, kéo nó chạy sau ngựa chơi, ai dè hần lại có thể thủ vững lâu như thế dưới sự vây công của bọn chúng, khiến lũ cướp dần thu lại sự khinh địch ban đầu, chuyên chú đối phó với Nhị Tử. Khi một tên cướp bị Nhị Tử đâm trọng thương thì chúng đã nhìn Nhị Tử với con mắt khác. Lúc đó có kẻ đã tìm được điểm trọng yếu, liền kéo Thanh Ly đang được Nhị Tử bảo vệ phía sau lên ngựa. Một khi kiếm đã kề vào cổ Thanh Ly thì Nhị Tử chẳng biết làm gì hơn, đành thúc thủ chịu trói.

Bọn cường đạo phát ra tiếng cười chói tai, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi khiến Thanh Ly buồn nôn vô cùng.

Mất chút sức lực thôi chúng đã trói gô hai người mang về đại doanh.

Nhìn thoáng qua có thể thấy được lũ cướp này thực sự lão luyện, bên trong doanh tự động có sự phân công, bên ngoài lại có kẻ được cất cử trông nom cẩn thận. Thảo nào ngựa của Thanh Ly vừa tiếp cận nơi này đã bị chúng phát hiện. Quả thật đối với những kẻ kiếm ăn bằng lưỡi kiếm thì tính cảnh giác luôn là cao nhất.

Những vật dụng trong bao bị trút xuống, những thứ đáng giá thì không nói làm gì, đến vài bộ y phục làm từ thứ vải bình thường cũng bị giành giật không còn. Bọn chúng thấy hai người ăn mặc bình thường nhưng ngựa rồi đồ đạc đều giá trị xa xỉ, nói ngắn gọn chính là dê béo.

Lũ cướp hả hê liền cho tay chân lục soát hai người họ. Kẻ tới đương nhiên chẳng có gì là nhả nhận, hơn nữa chúng đã sớm biết Thanh Ly không có võ công rồi. Chẳng để ý việc Thanh Ly giãy dụa, một tên cởi dây thừng của y ra, xoạt một tiếng xé rách y phục y đang mặc, đưa tay thăm tìm tài vật trước ngực y. Trong lúc lơ đãng, áo Thanh Ly chảy xuống làm lộ ra làn da như bạch ngọc. Mọi ánh mắt lập tức đổ tới.

Lúc trước vì Thanh Ly ngã ngựa mà mặt đầy đất cát, không trông thấy diện mạo của y, chỉ nhìn thân hình rồi đoán rằng y là một nam nhân gầy yếu. Chúng thì chẳng hứng thú gì với nam nhân cả, nhưng trong doanh thực sự thiếu nữ nhân, ngẫu nhiên bắt được một người thì đều phải dâng cho thủ lĩnh hưởng trước, làm gì đến lượt đám râu ria. Hơn nữa nơi phương Bắc với gió bão đại mạc, khí hậu khô hanh vô cùng, da thịt nữ nhân cũng chỉ là loại thô ráp, sao có cơ hội nhìn thấy là da phương Nam điển hình này được.

Thanh Ly chỉ lo triển đấu với tên cường đạo lột áo mình chứ chẳng để ý ánh mắt của những kẻ khác.

“Tránh ra!” Một tiếng thô lỗ vang lên.

Bọn cường đạo lập tức gọi hồn trở về, lui lại chừa một con đường.

Đêm nay thực sự rất náo nhiệt, ngay cả đầu lĩnh của bọn chúng cũng bị kinh động.

Thanh Ly chỉ thấy từ giữa đám người đi ra là một gã nam nhân râu quai nón có thân hình gấp đôi người y, trên mặt hiện rõ nét hung tàn. Tên thủ lĩnh liếc mắt nhìn Thanh Ly một cái liền bưng chậu nước cách đó không xa, tạt một cái về phía y. Lập tức bụi đất trên mặt Thanh Ly chảy xuống, lộ ra dung mạo tuấn tú. Giọt nước man theo nét mặt chảy xuống thân mình. Phần áo bị ướt lại dính chặt vào người y. Nước rất lạnh lại thêm gió nơi thảo nguyên, Thanh Ly không tự chủ mà run lên.

Bọn cướp nhất thời xao động. Đây chính là một nam nhân còn đẹp hơn nữ nhân bội phần!

Tên thủ lĩnh cười lớn, bước hai bước liền khiêng Thanh Ly lên vai.

Nhị Tử thấy thế vội đến đỡ mắt, nhưng hai tay lại bị trói chặt sau lưng, chẳng thể làm gì khác ngoài chửi ầm lên. Bọn cường đạo sao có thể chấp nhận cho Nhị Tử can rở như thế, hơn nữa vật còn bị thủ lĩnh cướp đi, trong lòng ai nấy đều rầu rĩ không vui bèn đem tất cả lửa giận trút lên người Nhị Tử.

Thanh Ly bị mang tới lều chính giữa, bên trong nặng mùi da thú, hơn nữa mấy lời tên kia nói y chẳng hiểu được mấy. Thanh Ly bị ném trên chiếc giường êm được trải da dê, tên thủ lĩnh kia dùng chút sức lực đã xé mở trang phục của y, bàn tay thô ráp xoa trên thân thể. Thanh Ly cố sức giãy dụa, nhưng thể lực khác nhau nên tên thủ lĩnh liền coi đó là trò tán tỉnh của tiểu tình nhân. Tên đầu sỏ thấy Thanh Ly chống trả quyết liệt thì vô cùng hưng phấn, bèn lấy bình rượu mạnh trên bàn rượu lên người y, sau đó dùng đầu lưỡi liếm rượu trên làn da y.

Thanh Ly chỉ cảm thấy trên người như có hàng ngàn côn trùng bò lên, cảm giác dính dính đó khiến y cảm thấy ghê tởm muốn ói. Thanh Ly bỗng dùng giãy dụa khiến tên thủ lĩnh tưởng y đã từ bỏ nên động tác càng thêm bỉ ổi. Đến khi gã chơi đùa chưa chán thì Thanh Ly tìm được thời cơ, đá mạnh vào hạ bộ của hắn. Tên đầu lĩnh phản xạ tuy nhanh nhưng do khoảng cách hai bên quá gần nên vẫn bị dư lực đánh trúng, hạ thân đau đớn không sao kể xiết.

Gã điên tiết tát y một cái khiến y bật xuống giường. Thanh Ly không để ý tình trạng hiện giờ của mình, ba chân bốn cẳng chạy vội ra ngoài. Nhưng còn chưa tới cửa trưởng đã bị tên kia vồ tới áp dưới thân.

Hạ thân của y bị kẻ kia đùa bỡn, chỉ cảm thấy khuất nhục vô cùng, trong khoảnh khắc đó hiện lên trong tâm trí y chính là gương mặt Hồ Nhĩ Xích. Lần này thực sự sẽ bị Hồ Nhĩ Xích oán đến chết thôi.

Khi Thanh Ly tuyệt vọng chuẩn bị chấp nhận sự thật mình sẽ bị kẻ kia cưỡng bức thì bỗng nhiên, y cảm thấy động tác của kẻ kia đột ngột dừng lại.

Có chất lỏng mang theo nhiệt độ chảy xuống lưng y.

Thanh Ly quay đầu nhìn lại thì thấy, tên thủ lĩnh kia đã bị một thanh trường kiếm xuyên tâm, cực kỳ đau đớn. Máu nóng chảy theo mũi kiếm, nhỏ trên da y, lan thành một đóa huyết hoa.

Người đâm thủng ngực tên đầu lĩnh kia không ai khác, chính là Hô Nhĩ Xích.

Thanh Ly mở to mắt nhìn. Ánh mắt Hô Nhĩ Xích lạnh như băng, rút thanh kiếm ra rồi đá xác tên kia qua một bên. Hắn cầm tấm da thú trên giường phủ lên người y, bồng y lên rồi đi ra ngoài trường.

Bên ngoài, đội quân chính quy của Hung Nô đã bắt được đám cường đạo, trói gô bọn chúng quỳ gối dưới chân Hô Nhĩ Xích.

Hắn hạ lệnh, “Hãy đem toàn bộ bọn chúng đi khoét mắt rồi ném ra sa mạc!”

Bọn cướp nghe vậy có kẻ nhất gan đã tề ra quần.

Không cho bọn chúng có thời gian giãy dụa, quân sĩ liền hạ thủ dấy lên vô số tiếng gào thét giữa bầu trời đêm nơi thảo nguyên, làm lòng người cũng lạnh.

Thanh Ly trong lòng Hô Nhĩ Xích vẫn chưa thể ngừng run rẩy.

Lần này hắn thực sự điên tiết lên rồi.

Còn Thanh Ly lại sợ đến choáng váng. Hơn nữa phải nhìn thấy cảnh máu chảy đầm đìa, kẻ bị khoét mắt kia, lại càng làm cho y cảm nhận sâu sắc cái xã hội không chút nhân quyền, không bao giờ nhắc đến hai từ “bình đẳng”.

Và màn kịch khôi hài này đã kết thúc một cách hoang đường như thế đấy.

Mấy canh giờ sau, Thanh Ly đã trở về tấm cung của Hô Nhĩ Xích. Lúc này trời đã sáng tỏ. Chịu khổ một đêm dài, sau khi quay cuồng trên xe thì y cũng dần dần tỉnh lại.

Trong chuyện này có điểm kỳ lạ.

Hô Nhĩ Xích làm sao có thể thần tốc xuất hiện đúng lúc như thế ở hang ổ đám cường đạo được? Dù cho sau khi bị bọn chúng bắt, Nhị Tử đã dùng phương pháp đặc biệt nào đó báo cho Hô Nhĩ Xích tới cứu viện thì hắn cũng không thể trong thời gian ngắn mà đuổi tới được. Dù sao thì họ cũng cách Vương đô hơn hai canh giờ đường ngựa. Dù ngựa của Hô Nhĩ Xích có là tuần mã ngày phi ngàn dặm trên đời hiếm thấy thì cũng không thể nào giống như trực thăng hay máy bay mà bảo muốn tới liền tới được.

Nhưng cuối cùng thì Hô Nhĩ Xích cũng cứu y. Vậy thì chỉ có một lý giải duy nhất, chính là lúc y và Nhị Tử lên khỏi Vương đô thì Hô Nhĩ Xích cũng đã theo sau họ. Nhận ra được điều đó, Thanh Ly lại phần hận, đâm vài cái xuống giường.

Trong phòng lúc đó cũng có Hô Nhĩ Xích, hắn quay lại hỏi, “Sao, kẻ làm sai cũng có tư cách phát hỏa ư?”

Thanh Ly oán giận nói, “Người đã sớm biết rõ hành tung của ta tới từng chân tơ kẽ tóc rồi, vì sao khi ta vừa ra khỏi thành không trực tiếp chặn ta lại? Thấy ta bị kẻ khác cưỡng bức, người rất khoái trá đúng không?”

Hô Nhĩ Xích tức giận trừng mắt, “Vậy khi đệ thấy ta xử lý đám cướp đó vô cùng khoái trá?”

Thanh Ly nhất thời nghẹn lời, không đáp được gì nữa.

Đám cướp kia thực sự là vô tình đụng phải, hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Hô Nhĩ Xích.

Hắn cúi người chống hai tay lên giường, tới gần Thanh Ly rồi nói, “Nhưng đệ giận cũng đúng, thật ra ta đã sớm tới hang ổ của bọn chúng để cứu đệ rồi, nhưng ta không ra tay, đệ biết vì sao không?”

Ánh sáng lóe ra trong mắt Hô Nhĩ Xích khiến Thanh Ly không khỏi sợ hãi, nhưng lại bị lời nói của hắn chọc giận đến nói không ra lời, “Đó là sự trừng phạt cho kẻ không biết trời cao đất dày muốn cứu nhân độ thế như đệ!”

Thanh Ly nghe mà khó thở, vung tay lên muốn tát Hồ Nhĩ Xích một cái. Nhưng Hồ Nhĩ Xích lần này cũng không có ý nhượng bộ, hắn dễ dàng bắt được tay y, “Đệ cũng biết, không ai trên đời này dám ở trước mặt ta mà ngông cuồng như đệ hết!”

“Đối với lại người không biết viết hai chữ “tôn trọng” như ngươi thì dựa vào cái gì bắt người ta tôn kính!”

Nét mặt Hồ Nhĩ Xích cương lại, tựa hồ đã bị thương, “Được rồi, loại người man rợ như ta đương nhiên kém hơn tên Tống Việt cao nhĩ kia rồi, trong mắt ngươi, ta vĩnh viễn chỉ là một tên tiểu nhân không biết xấu hổ. Thôi thôi thôi, nếu ngươi đã không lạ lẫm gì thì ta cần chi phải đối đãi tốt với ngươi cả. Từ giờ nếu ngươi còn không biết chừng mực, không biết thân biết phận nữa thì hãy coi chừng cái cổ nhỏ bé của ngươi. Bất cứ gã đàn ông Hung Nô nào cũng có thể chặt đứt nó chỉ bằng một nhát!”

Nói xong, Hồ Nhĩ Xích vươn tay chạm vào cổ Thanh Ly, nhưng không an phận mà dịch xuống.

Thanh Ly cả giận nói, “Ngươi muốn gì? Buông ra!”

“Ngươi nên biết, muốn tìm một kẻ giống như tên đầu sỏ kia đối đãi với ngươi, thực dễ như trở bàn tay. Hôm nay nếu không giáo huấn ngươi một chút thì ngươi sẽ không chịu phục đâu.”

Hồ Nhĩ Xích giật xuống tấm da phủ trên người Thanh Ly, dùng một bàn tay thôi cũng dễ dàng bắt hai tay Thanh Ly ra sau lưng. Ở tư thế đó, ngực y lại ngô lên. Hồ Nhĩ Xích tà ác dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn hai đóa thù du trước ngực y, tay còn lại đùa nghịch khí cụ tinh xảo nơi hạ thân ấy.

“Khốn khiếp! Khốn khiếp!”

Không thể phản kháng lại, Thanh Ly cảm thấy khuất nhục vô cùng.

Hồ Nhĩ Xích cũng chẳng quản Thanh Ly phản ứng ra sao, liền xoay y lại rồi hôn lên tấm lưng đó.

Thanh Ly không sao chịu được sự đối đãi như vậy, sự ủy khuất ghen trong lòng bấy lâu giờ như đại hồng thủy tràn đê. Bờ vai y khẽ run lên, vùi mặt vào chiếc gối mềm mại.

Thực sự y đã bị Hồ Nhĩ Xích bắt nạt phát khóc.

Thấy Thanh Ly phản ứng như vậy, Hồ Nhĩ Xích liền dừng tay.

Hắn thở dài ôm y vào lòng, bàn tay to lại vuốt ve lưng y, “Được rồi, cuối cùng cũng khóc, khóc rồi sẽ không sao nữa.”

Hồ Nhĩ Xích kéo tấm chăn mỏng lên quấn quanh người Thanh Ly.

Nghe hắn nói vậy Thanh Ly mới hiểu được dụng tâm lương khổ của hắn. Hắn phải dùng kế buộc y phát tiết hết tâm tình tích tụ trong lòng ra ngoài.

Vậy rồi Thanh Ly càng không thể kìm nén được, cứ thế mà khóc lớn trong lòng hắn.

Khóc một hồi xong mệt mỏi, chỉ còn tiếng nấc.

Hồ Nhĩ Xích thấy Thanh Ly như vậy lại đau lòng không thôi, tay chân luống cuống như phải hồng Ma Lặc vậy.

Sau một phen nước mắt nước mũi tùm lum, Thanh Ly cũng thấy xấu hổ vô cùng, nhưng không biết làm sao ngừng lại được, đành vùi mặt vào ngực Hồ Nhĩ Xích, làm ngực áo hắn ướt đầm một mảng.

Trong phút vô ý, Thanh Ly đưa tay lên vai, vòng qua cổ hắn.

Hồ Nhĩ Xích thương xót hôn lên giọt nước mắt đọng tại thái dương y, cảm thấy Thanh Ly đã là một phần máu thịt trong lòng hắn, chỉ khe khẽ thôi cũng khiến hắn đau không kìm được.

Trong lòng Hồ Nhĩ Xích, Thanh Ly cũng biết tấm lưng rộng lớn của hắn có bao nhiêu vùng chãi, khiến người ta an lòng. Thân nhiệt của hắn không chỉ có thể sưởi ấm cơ thể lạnh giá của y, mà còn khiến trái tim băng lãnh của y tan chảy.

Không biết khóc bao lâu, Thanh Ly lại ngủ say trong lòng Hồ Nhĩ Xích. Hắn cũng luyến tiếc buông Thanh Ly khỏi lòng, nên cứ lẳng lặng ôm y như vậy, nhìn y, trông nom y suốt một ngày.

41. Quyển 1 - Chương 41

Khi Thanh Ly tỉnh lại thì phát hiện mình đang được Hồ Nhĩ Xích ôm chặt trong lòng.

Y nhắc cánh tay đang bao quanh người ra rồi chống thân dậy, vì thế mà cũng đánh thức người bên cạnh tỉnh lại.

Hai người không hề nhắc tới chuyện Thanh Ly phát tiết khóc lóc âm ỉ lúc trước. Thanh Ly chỉ bước tới trước bàn, cầm ngọc trầm vấn mái tóc dài thành búi đơn giản.

Hồ Nhĩ Xích đứng phía sau phủ thêm áo ngoài cho y rồi đặt tay trên vai y. Thanh Ly không quay đầu lại, chỉ phủ bàn tay lên mu bàn tay hắn mà thôi.

Lòng Hồ Nhĩ Xích ấm lại. Biết y đã không còn cự tuyệt mình nữa, hắn mừng thầm không ngớt, liền thuận thế kéo Thanh Ly vào lòng, để lưng y tựa vào ngực hắn. Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy, lan tỏa trong không khí hương vị ấm áp.

Một hồi sau, Thanh Ly lại nói một câu làm hắn cut hững, “Ta vẫn muốn đi Thiên Triều một chuyến...”

Cánh tay Hồ Nhĩ Xích đang ôm lấy Thanh Ly đột nhiên căng cứng.

“Vì sao cứ phải cố chấp như thế?”

Thanh Ly xoay người lại đối diện với Hồ Nhĩ Xích. Ánh mắt y trong suốt mà kiên nghị, không có ý định né tránh nhãn thần của hắn.

“Đó là vì ta nợ hắn. Người hắn là phải hiểu rằng, không có hắn thì sẽ không có ta ngày hôm nay.”

“Nhưng mà, hắn chết rồi...”

Thần sắc Thanh Ly ảm đạm, “Có lẽ là thế... Nhưng dù sao đi chăng nữa, ta cũng muốn đi xác nhận.”

Hồ Nhĩ Xích kinh hãi nói, “Lẽ nào đệ nghĩ hắn chưa chết?”

“Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Thư Hạo Vương đưa tới đã được một thời gian rồi. Dù hơn hai tháng, nhưng thân xác Tống Việt vẫn được Hạo Vương dùng băng bảo tồn, lại không thấy có chút hư hại nào. Trong thư không phải Hạo Vương đã nói, Tống Việt không khác gì lúc còn sống đó sao?”

“Thế nhưng đệ chắc phải biết rằng, hy vọng kia vô cùng nhỏ bé... Nếu như vẫn còn một đường sinh cơ, đệ cho rằng Hạo Vương sẽ bỏ mặt Tống Việt sao?”

Thanh Ly vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn như an ủi, “Hạo Vương là Hạo Vương, ta là ta. Ta không thể vì Hạo Vương không tìm được cách cứu Tống Việt mà yên tâm không đi xem thử được.”

“Vậy đệ nghĩ khi nào thì trở về? Nếu như đệ vĩnh viễn không tìm được cách khiến Tống Việt tỉnh lại thì sao?” Hồ Nhĩ Xích vui mặt vào cổ Thanh Ly.

“Ta đã tính rồi, nếu như không tìm được thật thì ta vĩnh viễn sẽ không trở lại...”

Nghe vậy, Hồ Nhĩ Xích giận giữ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thanh Ly.

Y trông hắn đang tỏ tâm tính trẻ nhỏ thì lại mềm lòng.

Đưa tay gạt đi sợi tóc lòa xòa trước mặt hắn, y nói “Hiện giờ ta cũng không nhẫn tâm nổi... Vì Ma Lạc, phải, cả ngươi nữa, ta cũng không thể thiếu hai người được... Cho ta một chút thời gian, nếu như khi ta docks hết sức rồi mà vẫn không tìm ra cách thì ta sẽ trở về. Sau đó, ta tuyệt không rời đi.”

“Thật chứ?” Hồ Nhĩ Xích hỏi.

Thanh Ly gật đầu thay lời đáp.

Hồ Nhĩ Xích nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi, “Một chút thời gian mà đệ nói, đại khái là bao lâu?”

“À thì...”

Hô Nhĩ Xích thực sự tinh tường khiến Thanh Ly nhất thời ngập mình trong mồ hôi lạnh.

“Tám năm, à, có thể mười năm? Ta cũng không nói chắc được.”

“Được lắm!” Hô Nhĩ Xích túm lấy hai vai Thanh Ly, “Một chút của đệ lại lâu thế sao? Thêm ‘một chút’ nữa là ta cũng muốn xuống mồ rồi!”

Thanh Ly tự biết đuối lý nên không dám cãi thêm.

“Ba năm, đó là cực hạn của ta rồi!” Hô Nhĩ Xích thấy y trầm mặc không nói, lo sẽ bức y nóng nảy rồi lại tìm cách chạy trốn như trước. Thanh Ly vốn lạnh lợi như thế, hẳn có thể bảo vệ được một lần, đâu có nghĩa sẽ có lần thứ hai. Đến khi ấy thì dù có tới tám mươi năm cũng sẽ không giải quyết nổi vấn đề nữa rồi.

Thấy Hô Nhĩ Xích nhượng bộ, Thanh Ly liền quay mặt lại, hôn lên gương mặt hắn.

“Năm năm đi! Chỉ cần năm năm thôi, để ta bồi lại sự áy náy với Tống Việt, để ta có thể hoàn hết nợ cho hắn. Đến khi đó giữa hai ta sẽ không còn gì cản trở nữa. Nếu không giải quyết chuyện này thì ai cũng sẽ không được hạnh phúc.”

“Năm năm... Đệ thật nhẫn tâm...”

Hô Nhĩ Xích nắm chặt hai tay đến nổi gân xanh. Thanh Ly nhìn cặp dì đồng chứa đựng thương cảm và mang theo cả lòng không muốn, lại thở dài.

“Ta cũng thật luyến tiếc...”

Bỗng nhiên, cặp mắt Hô Nhĩ Xích đảo qua những sắc màu kỳ lạ.

Thật tự nhiên, hai người trao nhau nụ hôn, một nụ hôn khiến lòng người rung cảm đến lạ...

oOo

Sau khi nghỉ ngơi ở Vương đô một thời gian, Hô Nhĩ Xích tuyển cho Thanh Ly những thị vệ sẽ đi cùng trong chuyến đi xa này. Tùy tùng thân cận đương nhiên là Nhị Tử.

Mấy ngày nay Nhị Tử lúc nào cũng ở cùng Trác Lang vì hắn biết, lần này đi rồi cũng sẽ rất lâu không được nhìn thấy mẹ nữa.

Thanh Ly cả ngày cùng Ma Lặc. Đứa nhỏ trắng mũm kia giờ đã hai tuổi, hàm răng nhỏ trắng xinh mọc đủ rồi, còn có thể nói được vài câu đơn giản.

Nhờ những ngày khổ cực sửa đổi mà giờ Ma Lặc không gọi y là ‘mẹ’ nữa mà đổi sang thành ‘cha nhỏ’, còn ‘cha lớn’ thì đương nhiên là phụ vương Hô Nhĩ Xích của nó.

Tuy biết rằng đứa nhỏ đó chẳng thiếu thứ gì nhưng Thanh Ly vẫn nhờ Trác Lang may cho nó rất nhiều y phục, mà chiếc áo lông xù tạo từ da dê kia là thứ tiểu Ma Lặc thích nhất.

Trác Lang biết lòng Thanh Ly nên làm cả những bộ mà có thể vài năm sau Ma Lặc mới mặc tới.

Vuốt ve từng bộ y phục mà trong lòng Thanh Ly lại ngổn ngang trăm mối.

Những năm sau này, chắc là không được trông thấy Ma Lặc trưởng thành rồi.

Ma Lặc lúc này đang đi cùng tiểu tỷ nữ tung tăng trên bãi cỏ bắt bướm.

Khi Hô Nhĩ Xích trở lại trong phòng nhìn thấy Thanh Ly đang chăm chú dõi theo Ma Lặc, lòng cũng nổi lên nỗi đắng cay.

Cuối cùng thì ngày chia ly cũng tới.

Hô Nhĩ Xích ôm Ma Lặc tiễn Thanh Ly ngoài cửa thành.

Tùy thị của Thanh Ly đều là những tinh anh được Hô Nhĩ Xích đích thân tuyển chọn.

“Những thị tùng này... Nếu trên đường đi đệ thấy hài lòng thì lưu lại. Tới bên Thiên Triều rồi thì Cảnh Đức để ắt sẽ an bài thị vệ cho đệ.”

Thanh Ly gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi đứa nhỏ Hô Nhĩ Xích đang ôm trên tay.

Tuy còn nhỏ nhưng Ma Lặc rất thông minh.

Dường như biết được cha nhỏ muốn rời xa mình, Ma Lặc vùi mặt trong lòng cha lớn khóc rầm rức không thành tiếng, như dỗi hờn mà không muốn để Thanh Ly trông thấy.

Lòng Thanh Ly đau như dao cắt.

“Ma Lặc? Ma Lặc?”

Kề sát lại nhẹ nhàng gọi tên đứa nhỏ kia, nhưng chỉ thấy đôi vai nó càng run rẩy hơn, bàn tay nhỏ bé bám lấy áo Hô Nhĩ Xích, vùi mặt càng sâu hơn.

Thanh Ly bất đắc dĩ, chỉ còn biết mở rộng vòng tay, ôm lấy cả hai cha con họ. Y đau lòng hôn lên mái tóc đứa con.

“Xin lỗi, xin lỗi con...”

Nói hàng ngàn lời xin lỗi, dành cho Ma Lặc, và cho cả Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích nhìn người trước mặt rồi nhắm mắt lại.

“Được rồi, đi đi.”

Thân thể Thanh Ly chấn động, rồi từ từ buông tay.

“Lên ngựa rồi thì đừng quay đầu lại.”

Thanh Ly cắn chặt môi xoay người đi.

Nhị Tử vẫn đứng một bên, giờ đã dắt ngựa tới.

Gió thu chợt nổi, cuốn theo những phiến lá khô khiến người ta càng thêm hiu quạnh, tô đậm lên cảm xúc buồn khổ trong bức tranh ly biệt.

Nhị Tử ra lệnh một tiếng, đoàn người bắt đầu chuyển động. Khi họ đi chưa được bao xa thì phía sau đã nghe tiếng khóc nỉ non.

Ma Lặc ngẩng đầu lên trông thấy cha nhỏ đang dần khuất xa, nó liền gọi với theo, “Đừng quay đầu lại! Không được quay đầu lại!”

Thanh Ly cắn chặt răng, ép mình quên đi tiếng khóc gọi trẻ thơ khiến lòng đau như xé.

Trong miệng đã thoảng nghe mùi máu.

Thảo nguyên trước mắt như đang giao thoa cùng bầu trời.

Thanh Ly giục ngựa, chạy về phía Thiên triều xa xôi đó.

Hi, được ngày rảnh lại vào hú hí với cả nhà ^^ Chúc cả nhà trung thu vui vẻ nha ^^ (Giờ mới gần 12h, vẫn coi như chưa muộn nha *hì hì*). Mấy ngày nay không lên thường xuyên nên không có hàng trả, mong mọi người đừng giận nha ^^

Yêu nhiều a *chụt chụt chụt*!

42. Quyển 1 - Chương 42

Sau nửa năm xa cách, Thanh Ly đã gặp lại Tống Việt.

Một Bằng Tâm Các rộng lớn lại giá buốt thấu xương. Ngoại trừ những tảng băng sáng trong suốt, bốn mặt tường chỉ còn những mảnh vải lụa điểm tô. Ánh sáng thoảng hiện qua lớp vải như họa nên bầu trời cao xanh nơi thảo nguyên. Rèm cũng mang màu trắng thuần khiến người ta mơ hồ trông thấy người nam nhân nằm lặng lẽ như say ngủ trên chiếc giường hàn ngọc.

Chỉ cần vén bức rèm kia lên, Tống Việt liền hiện ra trước mắt.

Có lẽ vì trúng độc Xích Chu mà gương mặt y mang sắc hồng nhạt thay cho màu trắng xanh khiến người ta sợ hãi. Chu sa điểm trên trán tựa như đang phản chiếu ánh nến, toát lên sắc huyết đến chói mắt. Nếu như không phải hơi thở đã ngưng lại, nếu như không phải con tim kia không còn đập nữa, thì sẽ chẳng ai nghĩ được rằng người trước mắt đã chết đi.

Vốn dĩ chỉ có Cảnh Đức để mới có thể tiến vào Bằng Tâm Các, nói cách khác, đó chính là cấm địa nội cung. Mà hôm nay, vì cố nhân của Tống Việt tới thăm mà mở ra tiền lệ.

Triệu Đình Hạo vẫn mang lòng đổ kỵ với Thanh Ly, bởi vì dù sao trước khi chết, Tống Việt vẫn tâm tâm niệm niệm kể đã mang thân phận tiểu quan kia, địa vị tuy thấp hèn nhưng khí chất vẫn là thanh cao không gì sánh được. Thế nhưng khi hắn nhìn đến nét mặt Thanh Ly lúc ấy, thì nơi sâu thẳm trong thâm tâm lại muốn để họ gặp lại nhau. Lòng hắn mâu thuẫn là thế, nhưng rồi cuối cùng vẫn hạ thủ dụ, để Thanh Ly tự mình tới Bằng Tâm Các.

Trước khi rời khỏi, Thanh Ly còn hỏi Triệu Đình Hạo về tình hình trúng độc trước kia của Tống Việt. Qua đó mới biết rằng, sau khi Tống Việt tắt thở, Triệu Đình Hạo vẫn không ngừng hỏi thăm về lai lịch của độc Xích Chu, vì dù gì thì Tống Việt cũng bị trúng loại độc đó mới chết. Hắn làm sao có thể không báo thù này?!

Nhưng khi tra hỏi rồi cũng chỉ biết, độc đó xuất truyền từ Miêu Cương.

Miêu Cương vốn hoang vắng, nơi nơi đều là dân tộc thiểu số sinh sống. Họ lại ít khi ra ngoài, tính cách hướng nội cự ngoại, tụ tập thành nhóm, cũng không xâm phạm tới Trung Nguyên bao giờ. Người Miêu Cương am hiểu dụng độc, cũng là cao thủ dùng cổ, khiến cho người Trung Nguyên phải mang lòng kiêng kỵ, không dám tùy tiện giao thiệp. Cũng vì thế mà tư liệu thu thập được rất ít.

Triệu Đình Hạo vốn dĩ muốn tự mình tới Miêu Cương tìm kiếm nguồn gốc của độc Xích Chu, nhưng công việc trong triều đình bẽ bộn, mà đại thần cực lực ngăn cản, hắn chẳng còn cách nào khác đành phải người tới nơi đó.

Kỳ lạ là, bất cứ nhóm người nào bị phái đi đều không thấy quay về, thực sự quái dị tới cực điểm.

Miêu Cương tựa như một hố đen to lớn muốn hút vào hết thảy.

Thanh Ly nghe vậy liền chẳng quản chi, lập tức muốn đi tới Miêu Cương.

Triệu Đình Hạo vẫn mang lòng oán hận với y, giờ nghe y nói vậy, đương nhiên nghĩ đó là do y nợ Tống Việt, đương nhiên nên trả lại, liền chọn người đưa y tới Miêu Cương, tùy y xử trí.

Thanh Ly biết Miêu Cương hiểm ác đáng sợ nên không muốn liên lụy những người vô tội khác, liền cự tuyệt đề nghị của Triệu Đình Hạo, đồng thời điều đội tinh binh mà Hô Nhĩ Xích cử theo hộ tống trở về Hung Nô.

Nhẽ ra Nhị Tử cũng phải theo về, nhưng do bất kể Thanh Ly dùng biện pháp nào chẳng nữa thì hắn cũng không may mắn lay chuyển, thế chết đi theo. Thanh Ly cũng không còn cách nào khác, đành để theo cùng.

Hai người mặc trang phục dân quê bình thường, đi trên chiếc xe lừa cũ kỹ mà Nhị Tử điều khiển, kéo cà kéo kẹt về phía Miêu Cương.

Vì tốc độ khá chậm nên khi gần tới vùng người Miêu sinh sống thì họ đã hiểu được kha khá về phong thổ nơi đây.

Thanh Ly luôn rất nhạy bén. Biết người Miêu không thích người ngoài nên lúc gần tới nơi thì y đã chuẩn bị phục sức của Bạch tộc, cũng bắt Nhị Tử đổi phục trang. Vậy nên một đường đi cũng coi như thông suốt, chỉ cần không nói lời nào thì chắc chắn không bị lộ.

Tới địa giới Miêu Cương rồi, hai người liền bắt đầu tìm những hiệu thuốc để hỏi về Xích Chu. Thế nhưng dù hai người không khác người Miêu Cương là bao, nhưng khẩu âm lại lộ ra gần hết, huống chi họ lại đang hỏi thăm về một loại độc kỳ bí như vậy. Cho nên người ở được quán vừa thấy họ như thế liền trở mặt nhanh hơn trở bàn tay, đều thoái thác nói không biết, rồi đá bay hai người ra ngoài cửa.

Thanh Ly suy đi tính lại, đoán rằng người mà Triệu Đình Hạo phái tới trước kia chắc không biết nhập gia tùy tục, chẳng những mặc trang phục Thiên Triều mà còn giống trống khua chiêng hỏi thăm loạn xạ nên đã đánh rần động cỏ mới xảy ra tình trạng ngày hôm nay. Y tuyệt không để mình dẫm vào vết xe đổ đó.

Nghĩ vậy, y bèn mua một tiểu viện, lại thuê mấy người bản xứ giúp việc trong nhà. Được một thời gian thì những người đó thấy chủ nhân tốt bụng, cũng thả dần cảnh giác.

Thanh Ly liền dùng một ít tiểu xảo, cùng với Nhị Tử kẻ xướng người họa, diễn mấy trò hay là đã thu phục được lòng người rồi. Sau đó y lại để mấy người giúp việc đi hỏi thăm Xích Chu, dần dần cũng có chút tin tức.

Với một người đầu óc đơn giản như Nhị Tử, gặp cách làm của Thanh Ly liền bội phục không ngớt, nhào đòi Thanh Ly dạy hẳn.

Thanh Ly cười bảo, “Có phải cách gì độc đáo đâu. Thật ra khi nói chuyện với họ thì tuyệt không nhắc đến hai chữ Xích Chu, còn phải giả dạng hoàn toàn không hay biết gì rồi mang bệnh trạng ra hỏi thử. Nếu người kia không hiểu thì đương nhiên không đáp được rồi. Còn nếu người đó biết thì cũng sẽ bị bộ dạng khờ khạo của người làm cho mất cảnh giác. Sau đó cứ tiếp tục như vậy thì khi tìm hiểu nguồn gốc lúc sau sẽ tìm được điểm then chốt thôi.”

Tuy rằng có khởi sắc nhưng tình huống vẫn không quá lạc quan.

Trong Miêu Cương thì người có khả năng chế ra Xích Chu cũng có hơn mười người, lại không biết được ai trong mười người họ đã phối ra loại độc mà Tổng Việt trúng phải!

Nghĩ tới đây, đầu Thanh Ly lại phát đau.

Sau khi đến Miêu Cương thì dường như y đã nhiễm bệnh đau nửa đầu, chắc là do lo lắng quá nhiều gây ra. Nhưng rồi thu hoạch cũng coi như khả quan giúp tâm tình y tốt lên không ít. Ngắm lại ở nơi này cũng được một thời gian rồi lại chưa tới quán ăn ném thử lần nào, Thanh Ly liền kéo Nhị Tử tới tửu lâu nổi tiếng nhất thử thử xem sao.

Thanh Ly vốn là người mê du ngoạn, ở Thế giới trước cũng thường đi khắp nơi, nên khi tới tửu quán cũng chỉ ngồi ở đại sảnh chứ không đòi một gian thanh tĩnh. Hơn nữa, người nhiều lắm miệng, không chừng còn có thể nghe được tin tức gì đó.

Sau khi hai người ăn thử vài món trong tiệm, thấy bụng cũng ngang ngang rồi thì quả thực có chuyện hay xảy ra.

Lúc đó họ đang ở đại sảnh. Với kết cấu vòng tròn, thực khách có thể nhìn thẳng lên đỉnh, còn trên tầng là nhả gian dựa sát vào tường.

Vốn mọi người cũng khó có được lúc đi ăn ở tiệm nên cũng náo nhiệt vô cùng. Thế rồi ở trên lầu lại nghe tiếng nữ nhân mắng chửi. Khi chưa ai kịp hoàn hồn thì thân thể một nam nhân đã rớt từ trên tầng xuống, tựa hồ là bị ngã, lại rơi trúng bàn cạnh Thanh Ly.

Đám đông vô thức lắng tránh vội vàng. Nhị Tử cũng che chắn trước mặt Thanh Ly, nhìn quanh đề phòng. Còn Thanh Ly thì rất bình tĩnh, tùy cho Nhị Tử xử lý.

Trong lúc đó, nam nhân vừa quay cuồng rơi xuống đập bẻ cái bàn, thức ăn cùng những mảnh bát đĩa vỡ dính máu tươi văng ra, tạo thành một đồng hỗn độn.

Kể kia lẫn lộn trên mặt đất kêu la đau đớn.

Từ trên lầu, một thân ảnh hồng sắc nhảy xuống. Trang phục có đôi nét khác biệt với các cô nương ở Miêu Cương, phục sức của nàng đa phần may từ tơ lụa nên khi đáp xuống khiến người ta cảm thấy phiêu dật.

Theo tình hình này cho thấy, chắc chắn nam nhân kia là bị cô nương mặc áo đỏ kia đá xuống, mà nàng ta không có ý định gì là sẽ tha cho hắn cả, cứ thế đá cho hắn thêm vài phát nữa.

Nam nhân kia vốn mặt đầy máu tươi, giờ còn bị nàng ta hành hạ một chập, cuối cùng phun huyết bất tỉnh nhân sự.

Bên cạnh có kẻ ra dáng hiệp khách, thấy nàng ta còn chưa chịu dừng lại, liền mở lời khuyên bảo. Ai dè nữ tử đó điệu ngoa vô cùng, không những chẳng nghe khuyên giải, lại còn rút bội đao trên người muốn chém chết luôn tên nam nhân đang nằm trên mặt đất kia.

Vị hiệp khách đó chỉ ra lời từ thiện tâm mà thôi, ai ngờ lại khiến cô ta ra tay thêm mạnh. Mất mặt vô cùng, y liền ra tay đối chọi.

Công phu của nàng kia chỉ bình bình, tất nhiên không đối phó nổi hiệp khách, thế nhưng lại vung tay phất ra một đám bột phấn. Thử kiaa vừa dính vào người liền ăn mòn quần áo khiến trên da hắn hiện một mảnh huyết hồng.

Hiệp khách thấy thế kinh hãi nói, “Hủ cốt phần của Vạn độc môn!”

Dứt lời liền rút kiếm chém đứt cánh tay dính độc.

Mọi người vừa nghe hiệp khách hô tên Vạn Độc môn thì kể cả những kẻ nán lại muốn xem trò vui cũng chạy sạch sành sanh, toàn bộ nháo nhào bắt kể phương hướng tông thẳng ra ngoài cửa.

Nhị Tử thấy ai nấy đều đi hết cả, trong lòng cũng lo ngại, tính toán không dính vào chuyện bên lề này. Hắn quay đầu nhìn Thanh Ly, lại thấy cặp mắt y sáng bừng thì biết kiểu này không muốn cũng không được.

Nhị Tử xoa xoa cái đầu đau nhức, vừa định nhảy ra giải vây cho hai người, lại bị Thanh Ly túm lại.

Chẳng đợi Nhị Tử phản ứng, Thanh Ly đã nói, “Cô nương, xin hãy khoan dung độ lượng cho.”

Hồng y thiếu nữ liền quay sang nhìn, “Hừ, không nghĩ tên Vạn độc môn buông ra rồi mà vẫn xuất hiện kẻ thích chõ mũi vào chuyện người khác.”

Thanh Ly nhìn thẳng vào mắt nàng. Dù nữ nhân hung ác hơn nữa thì y cũng chẳng màng. Cô gái này, nghe thanh âm thì bất quá mới mười bảy, mười tám tuổi mà thôi. Thanh Ly đã sớm luyện thành sự trầm ổn nên cũng chẳng lo bị cô nương kia dọa sợ.

“Tại hạ chỉ vì muốn tốt cho cô nương thôi. Hôm nay ngươi cho hắn một đường, ngày sau sẽ có người chừa cho ngươi bậc thang lui xuống.”

Nàng kia nghe vậy nhướn mày đáp, “Nghe thì cũng có lý, nhưng hôm nay có hai kẻ mạo phạm bổn cô nương, nếu không cho chúng ăn chút nhục nhã thì đừng hòng bước ra khỏi cửa!”

“Nhưng mà cô nương à, giờ họ đã thành như vậy rồi, còn chưa đủ sao?”

Lúc đó, nhân thần nữ tử đảo chuyển, “Ta giáo huấn bọn chúng vậy thôi thì cũng được, nhưng ngươi lại làm ta mất hứng. Nếu ngươi có thể khiến ta vui vẻ thì ta sẽ kệ thầy bọn chúng.”

Thanh Ly chấp tay nói, “Mong cô nương chỉ giáo cho.”

Nàng kia móc một bao thuốc bột trong đai lưng rồi mở ra.

Nhìn qua thì hình như là cùng loại với thứ mà hiệp khách nọ trúng phải.

“Ngươi hãy bắt chước hắn, thoa bột này lên tay thì ta sẽ thả bọn chúng.”

Nhị Tử đứng bên nghe vậy tức giận nói, “Thật là khinh người quá đáng!”

Thanh Ly kéo hắn lại. “Mong cô nương giữ lời.”

Nói xong, chẳng đợi Nhị Tử phản ứng lại, y liền rắc bột phấn lên cánh tay trái.

Nhị Tử kinh hãi kêu lớn, vội vàng kéo tay Thanh Ly xem xét.

Nàng kia nhìn bộ dạng Nhị Tử liền ôm bụng cười ha hả.

“Thú vị! Thú vị lắm!”

Trang phục của Thanh Ly không bị ăn mòn, kéo tay áo lên cũng thấy da không hề tổn thương chút nào.

“Đa tạ cô nương đã nương tay!” Thanh Ly chấp tay cảm tạ.

Nhị Tử biết mình bị trêu chọc rồi liền đứng sau lưng Thanh Ly hờn dỗi.

Cô nương kia cũng lau nước mắt vì cười quá nhiều, “Không cần cảm ơn, là công tử gan to dũng cảm, dám động vào được Vạn độc môn nhà ta.”

Thanh Ly chỉ cười không đáp.

Tâm tình cô ta tốt hơn, liền đưa giải dược cho hiệp khách cụt tay kia, xoay người muốn rời đi.

“Xin cô nương đừng bước!”

Thanh Ly đuổi theo, “Tại hạ có chuyện muốn nhờ!”

Hồng y thiếu nữ quay đầu, hai mắt loàn loàn hiện tiểu ý, đó là cặp mắt của một cô nương bướng bỉnh.

“Người có việc cầu ta?”

“Đúng vậy.” Thanh Ly gật đầu đáp.

“Vạn độc môn ta có quy định rằng, nếu như có thể thoát khỏi ba lần truy sát của chúng ta thì sẽ đáp ứng điều kiện của người. Ta xem gan người cũng to lắm, có dũng khí đánh cược một lần không?”

Vất vả lắm Thanh Ly mới gặp được người như vậy, sao có thể từ bỏ được.

“Đương nhiên tại hạ đồng ý nhận lời thách đấu. Thế nhưng Vạn độc môn dụng độc lợi hại như thế, thể lực cũng lớn...”

Kỳ thực Thanh Ly mới tới, cũng không rõ quy mô Vạn độc môn ra sao. Nhưng vừa rồi thấy thực khách vừa nghe danh này đều chạy sạch thì cũng đoán được đại khái.

Hồng y nữ tử ngắt lời, “Đã là ta khiêu chiến thì đương nhiên do mình ta hoàn thành rồi, không cần kẻ khác nhúng tay. Hơn nữa độc của Vạn độc môn, dù không dám nói thiên hạ vô địch, nhưng chỉ ít ở Miêu cương này cũng không có đối thủ. Thế nên ta cũng không dụng độc, công tử có thể yên tâm.”

Thanh Ly cười nói, “Vậy xin cô nương cho biết rõ quy định.”

“Sảng khoái! Quy tắc rất đơn giản: Trong ba ngày, mỗi ngày vào một giờ ta sẽ đánh lên người. Chỉ cần người thoát được truy sát của ta thì người thắng, bằng không thì người sẽ do ta xử lý.”

“Ngày mai tại hạ sẽ chờ cô nương đại giá!”

43. Quyển 1 - Chương 43

Thấy hồng y nữ tử đi xa rồi, Nhị Tử mới lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Nghĩa phụ, sao Người lại chọc vào loại đàn bà quái đản này chứ...”

Thanh Ly lắc đầu nói, “Nàng ta chỉ là bị chiều quá sinh hư thôi, tính cách dù điêu ngoa nhưng qua ánh mắt ta biết được, bản tính nàng ta không xấu đâu. Còn cái bột phấn kia thì, ta thực là vừa đánh cược với số phận, xem thử mình có tránh được tai kiếp đó không thôi.”

“Lần này quả thực được trời chiếu cố mà! Nhưng còn ước hẹn ba ngày sau, sợ rằng không được như thế đâu.” Nhị Tử lo lắng nói.

Thanh Ly vỗ vai hấn mấy cái lại nhận ra, dạo này Nhị Tử đã cao hơn nhiều, ít nhất cũng hơn Thanh Ly một cái đầu nên dễ vỗ được vai hấn cũng không dễ dàng như trước nữa.

“Người thực tin tưởng Vạn độc môn có lời hứa ngọt, sau ba lần tránh được truy sát của họ thì được đáp ứng một điều kiện sao?”

Nhị Tử gãi đầu, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Giả như có chuyện tốt vậy thì nếu muốn cầu Vạn độc môn, người trong Thiên hạ đều có thể tùy tiện kéo tới cửa. Đến lúc đó Vạn Độc môn sẽ phải chấp nhận hết chắc? Kia chỉ là do tính tiểu cô nương đó ham chơi, muốn tìm đối thủ giỡn chút thôi.”

“Nói vậy, chúng ta cũng có thể không cần để ý đến lời hẹn ba ngày đó sao?”

Thanh Ly nghĩ nghĩ một hồi rồi đáp, “Thế thì cũng không được. Nếu như để nàng ta dễ dàng thắng liền ba lần thì sẽ bị coi thường thảm hại, đến lúc đó, nàng ta sẽ không chịu giúp chúng ta nữa.”

Hai người vừa nói vừa trở về tiểu viện.

“Ba lần thắng hai, ít nhất chúng ta phải thắng được hai lần mới xong.”

“Ngày mai đã muốn bắt đầu rồi, nghĩa phụ có tính toán gì không?”

Thanh Ly xoa cằm nói, “Vũ lực thì không được rồi, chỉ có thể dùng trí thôi. Giờ người lập tức đi tới nơi ta bảo rồi làm xong chuyện này cho ta.”

Thanh Ly lấy giấy bút ghi địa điểm, rồi viết luôn cả những gì phải nói vào trong đấy. Nhị Tử cầm lên, vừa nhìn thoáng qua thì mặt mũi đã đỏ bừng.

“Á! Nghĩa phụ chắc chứ?”

Thanh Ly cười cười nói, “Đương nhiên! Hay người không phải nam nhân? Đi mau đi.”

Nhị Tử lại rủ đầu bước ra khỏi cửa.

Ngày hôm sau.

Trước canh giờ ước định, mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi.

Thanh Ly cùng Nhị Tử đi trên đường tới kỹ viện Túy Hương lâu nổi tiếng nhất Miêu Cương.

Phòng của họ nằm trong cùng, không có cửa sổ, chỉ có thể vào bằng cửa chính, bên trong cũng rộng rãi. Trên đường Nhị Tử lại tùy tiện lôi hơn mười nam nhân, nói hôm nay lão gia nhà hắn tâm tình tốt lắm, muốn mời mọi người đi uống rượu hái hoa miễn phí.

Các nam nhân thấy chuyện tốt chưa từng có như vậy đều theo vào. Mà trong phòng sớm đã tụ đủ oanh oanh yến yến.

Nam nhân một khi đã ngã vào chốn phù hoa, uống mấy chén rượu xong thì bắt đầu làm càn.

Lúc canh giờ hẹn tới thì trang phục trên người kỹ nữ và các nam nhân đều nửa kín nửa hở, trong phòng đầy dâm sắc.

Hồng y nữ tử thả ngọc phong (ong mật) dựa vào Truy tung hương mà nàng ta đã sớm hạ trên người Thanh Ly tìm tới. Khi đến nơi thì thấy cảnh tượng ấy.

Tuổi nàng còn nhỏ, vừa nhìn là biết khuê nữ không hiểu chuyện ái ân. Dù thường ngày có nghe động nghe tây, nhưng chưa bao giờ đụng phải hình ảnh kích thích nhường này, làm cho nàng ta lập tức mặt mũi đỏ bừng, kêu lên giận giữ, “Người, người thật quá dâm tiện! Dám, dám ở cái chỗ như thế này...”

Lúc đó Thanh Ly đang ôm một kỹ nữ, cười nói, “Cô nương ước định với ta cũng đâu bảo không được vào kỹ viện đâu? Tại hạ không bị tính là phạm quy, đúng chứ?”

Nói rồi, Thanh Ly còn cố ý luồn tay vào trong xiêm y kỹ nữ, khiến nàng ta phát ra tiếng thở nặng nề mê hồn.

“Người!”

Hồng y nữ tử giận dữ vô cùng nhưng lại chẳng thể nào chịu được hình ảnh khó coi kia, liền xé một mảnh áo, bịt kín hai mắt rồi rút ra bội kiếm.

“Bản cô nương cũng không tin, khi bịt mắt rồi còn không chém được người!”

Thanh Ly thấy nàng làm vậy thì trong lòng sướng điên.

Nam nhân bên cạnh đang trong vòng tay nữ nhân, uống quên trời quên đất, chẳng còn thấy rõ hiện trạng ra sao nữa, chỉ nhìn hồng y nữ tử bịt mắt giơ kiếm chạy tới, còn tưởng là trò mới mẻ gì cơ.

Mấy nam nhân lớn mật liền sẵn tới sờ soạng nàng ta.

Vốn dĩ bằng vào công phu của hồng y nữ tử thì dù có bị bịt mắt cũng có thể chặt mấy tên đó làm hai nửa, nhưng đừng quên, theo cạnh Thanh Ly còn một Nhị Tử am hiểu võ công.

Ở một bên, Nhị Tử đã sớm chuẩn bị xong xuôi, thuận thực kéo vạt áo một tên từ phía sau giúp hắn dễ dàng tránh được một kiếm, sau đó lại tiện tay đẩy một tên say rượu khác vào người nàng ta.

Hồng y nữ tử vốn tính nghe âm định vị, nhưng trong phòng nhiều người lắm miệng, tiếng gì cũng có, khiến nàng ta chẳng thể tập trung tinh thần. Đã vậy, đột nhiên bị người khác đánh ngã, thanh kiếm trong tay vô tình rơi xuống mặt đất, còn bị tên say nào đó ôm chặt. Nàng ta vội vàng giật khăn bịt mắt ra, liền thấy tên kia đang chu mỏ muốn hôn, kinh tởm không sao chịu được. Lập tức nàng giáng cho hắn một cái tát vang dội đến ngất xỉu. Run rẩy đứng lên, nàng có thể cảm thấy trên người đầy mùi rượu hôi thối.

“Được lắm! Xem như người lợi hại! Lần này ta buông tha cho, tính người thắng!”

Không thể chịu được không khí nơi này thêm nữa, nàng ta đập cửa rời đi.

Thanh Ly nhìn Nhị Tử cười bảo, “Tiểu cô nương chưa lấy chồng thì còn dễ đối phó.”

Nhị Tử nghe xong chán nản nói, “Nghĩa phụ, chúng ta cũng đi nhanh đi.”

Thanh Ly giật mình ngộ ra, dùng quạt gõ gõ vào đầu, “Sao ta lại quên trong này còn có một xử nam nhỉ? Ta xem cô ca kỹ kia cũng không tồi, có muốn hay không... thì đó?”

Thanh Ly cười xấu xa dùng khuỷu tay huých huých Nhị Tử khiến hắn quần quã liền nói lắp, “Đừng, đừng đùa, đùa nữa mà! Mau, mau rời đi.”

Thanh Ly ôm bụng cười nắc nẻ, thanh toán cho tú bà xong liền đưa Nhị Tử về tiểu viện.

Ngày thứ hai.

Lần này không thể diễn lại trò cũ nữa. Hôm qua được lợi là do hồng y nữ tử bị dọa cho sợ quá còn chưa nghĩ ra cách đối phó thôi. Thật ra, chỉ cần đập cho đám kia ngất hết rồi quay sang xử lý Thanh Ly là xong rồi. Đáng tiếc là nàng ta khi ấy xấu hổ quá đi, làm sao còn nghĩ ra được chứ. Nhưng nếu hôm nay xài lại chiêu này thì có thể khẳng định rằng không thoát được đâu.

Vậy nên Thanh Ly học theo Tam quốc, tính toán chẳng đi đâu cả, cứ ở lì trong nhà diễn vở “không thành kế”.

Thanh Ly mở hết cửa phòng mình, để ánh sáng tràn vào đầy ắp giúp người bên ngoài cũng có thể trông thấy rõ cả người cả vật bên trong.

Vốn là học theo kế đó thì Thanh Ly cũng phải bắt chước Gia Cát Lượng, ngồi ở cửa mà khải đàn tranh.

Nhưng... Thanh Ly biết chơi thứ đó sao?

Nghĩ nửa ngày, y chẳng biết làm gì khác đành quyết định: ôm một đồng đậu tương ở phòng bếp ra, bóc từng hạt từng hạt một.

Đến giờ, hồng y nữ tử đúng hẹn tìm được Thanh Ly, liền thấy cảnh tượng vô cùng kỳ quái, có thể đặt tên là “Bức tranh một kẻ nhớn như tự đắc đang bóc đậu tương.”

Nàng dùng khinh công nhảy lên đầu tường, nghĩ nghĩ không biết có phải tên quái nhân kia đang mãi bóc đậu mà quên giờ đến rồi không.

Ngẫm lại cũng không đúng. Hôm qua không phải y đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi sao? Hôm nay sao quên được chứ?

Nàng ngồi chồm hổm trên tường suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

“Nhất định trong phòng kia có gì đó, cố ý tỏ vẻ vô hại để dụ ta vào đây mà!”

Nàng ta lại vươn dài cái cổ nhìn vào trong phòng nửa ngày.

“Mà cũng không đúng nha! Trong phòng toàn thứ bình thường không, đâu có thấy bầy biếc gì đâu!”

Trong đầu nàng phát ra hai âm thanh, tranh cãi liên miên.

“Người xem đi, nhìn bộ dạng hẩn thẩn nhiên như thế, rõ ràng là thế “mời người cứ vào”, sao có thể tùy tiện bước vào được chứ.”

“Nhưng rõ ràng là không thấy gì trong phòng cả mà. Ở đây nhìn còn không hết sao?”

“Tên nam nhân kia quỷ kế đa đoan. Ta không dễ mắc mưu đâu!”

Thế nên Thanh Ly đã xử thành công kế không thành, khiến hồng y nữ tử đau đầu hết một canh giờ.

Đến khi Nhị Tử nhắc Thanh Ly đã hết thời gian rồi, y mới thở dài một hơi thật đã, quăng luôn đậu tương đậu đỏ, nghiêng người rửa tay rồi nói lớn với hồng y nữ tử, “Cô nương, ngồi lì một chỗ suốt một canh giờ cũng mệt rồi, ta tính rang đậu tương, cô có muốn ăn không?”

Thanh Ly cảm chậu kha khá đậu tương đưa cho Nhị Tử đứng ngoài phòng.

Trông thấy ánh mắt Nhị Tử, hồng y nữ tử liền hiểu được mình bị lừa bỡn rồi, mặt mày thoáng chốc đỏ bừng như mông khỉ.

“Người! Người thực là..!”

Thanh Ly cười cười nói, “Ngày mai cô nương còn một cơ hội đó!”

“Cứ chờ xem!”

Mắt nàng ta đã ướt rồi, hình như ứa lã, má cũng phồng lên, trông đáng yêu vô cùng.

Đến được ngày thứ ba mà Thanh Ly đã thắng hai lần giúp cho tinh thần thoải mái hơn hẳn. Ngược lại, hồng y nữ tử chỉ còn một cơ hội nên khó tránh được táo bạo.

Khi nàng ta tới tiểu viện của Thanh Ly, phát hiện y vẫn đang ở chỗ cũ bóc đậu thì đầu liền muốn nổ tung.

“Lần này người đừng hòng ta ngây ngốc ngồi ngoài suốt một canh giờ nữa!”

Nàng ta nắm chặt thanh kiếm, cố thể mà chạy thẳng vào phòng. Nhưng vừa bước đến cửa, chỉ còn cách Thanh Ly một khoảng be bé thôi, thì trên nóc nhà chợt giáng xuống thiên la địa võng bao chặt lấy nàng ta.

Nhị Tử thấy cá lớn sa lưới, liền buộc chặt nó lại. Thanh Ly kéo cơ quan, hồng y nữ tử liền bị treo trên xà nhà.

Nàng ta thấy mình bị bắt càng thêm vội vã, rút chùy thủy trên lưng áo cắt nửa ngày cũng không cắt đứt nổi.

Thanh Ly ở dưới ngựa cổ nói với nàng ta rằng, “Cô nương à, đừng giãy nữa. Đây chính là tỏa tiên võng nổi tiếng nhất đây, chắc là đến cả võ lâm minh chủ cũng không cắt ra được đâu. Chỉ cần cô chịu thua thì chúng ta liền thả cô ra.”

Hồng y nữ tử giãy một thôi một hồi, mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà chẳng thấy có hiệu quả gì, đành cúi đầu nói, “Mau thả bốn cô nương xuống!”

Nhận được ám hiệu của Thanh Ly, Nhị Tử liền hạ lưới thả nàng ta ra.

Tiểu cô nương xoa xoa cổ tay đau nhức, “Bổn cô nương thừa nhận chịu thua, có điều kiện gì cứ nói!”

Thanh Ly chấp tay, “Tại hạ Mạnh Thanh Ly, chẳng hay phương danh cô nương là gì?”

Đôi mắt lúng liếng thoáng trợn, “Ta là Triển Hồng Lăng.”

Triển Hồng Lăng! Không ngờ lại là viên ngọc quý trên tay môn chủ Vạn độc môn – Triển Cửu Giang – Triển Hồng Lăng! Lần này thực sự bắt được cá lớn rồi.

Thanh Ly nghiêm mặt nói, “Khiến Triển cô nương bị ám ức thực chỉ vì vạn bất đắc dĩ. Tại hạ có một vị tri kỷ hảo hữu trúng Xích Chu độc của Miêu Cương, đến giờ sống chết không rõ. Ta nghĩ nếu có thể cầu xin lệnh tôn xem qua cho, để biết liệu bằng hữu của ta còn đường sống hay. Nếu còn thì ta sẽ không từ bỏ hy vọng cứu hắn.”

Tuy Triển Hồng Lăng không phải người chính đạo, nhưng người của Vạn độc môn trước giờ vẫn coi trọng nghĩa khí. Thấy Thanh Ly vì bằng hữu mà chấp nhận mạo hiểm tính mệnh thì sự kính nể trong lòng cũng tăng lên vài phần.

“Nếu đã đáp ứng người thì ta sẽ không nuốt lời. Ngày mai ta đưa người đi gặp cha ta. Độc Xích Chu phức tạp vô cùng, có lẽ chỉ cha ta mới tìm được cách giải độc mà thôi.”

Thanh Ly nghe vậy xúc động không ngừng, bước tới đặt tay lên vai Triển Hồng Lăng. “Triển môn chủ thực có thể giải được độc Xích Chu sao? Cô nương nói thật chứ?”

Nhìn thấy gương mặt như ngọc gần ngay trước mắt, khí độ phi phàm, lại còn thấy y nắm vai mình thì Triển Hồng Lăng nhất thời ghen lời, gò má ửng đỏ.

Thanh Ly thấy nàng ta thần sắc kỳ quái, mới phát hiện hành động của mình hơi lỗ mãng, vội vàng buông tay.

“Vừa rồi tại hạ quá kích động, đã khiến cô nương chê cười.”

Lòng Triển Hồng Lăng lại gợn sóng.

“Nào có, là do Mạnh đại ca quan tâm cố nhân, tình thâm ý trọng thật khiến Hồng Lăng bội phục.”

Ba tiếng ‘Mạnh đại ca’ thốt ra khiến Thanh Ly bỗng dưng bất an. Nhưng khi đó y chỉ quan tâm đến chuyện của Tống Việt, đâu có thời gian nghĩ suy chuyện khác, liền ngỏ lời mời Triển Hồng Lăng ở lại dùng bữa.

Triển Hồng Lăng là nữ nhân giang hồ, cá tính cũng không câu nệ tiểu tiết, liền ở lại trong viện ăn một bữa vô cùng náo nhiệt, đến khi trời khuya khoắt mới chịu cáo từ.

Hai người đã hẹn ngày mai đi tới gặp môn chủ Vạn độc môn – Triển Cửu Giang.

44. Quyển 1 - Chương 44

Ngày hôm sau, Triển Hồng Lăng y hẹn tới tiểu viện, còn đưa cho Thanh Ly và Nhị Tử hai túi hương.

” Nhất định phải mang túi hương này cẩn thận. Trước khi vào Vạn Độc cốc sẽ đi qua một cánh rừng rậm, bên trong là chướng khí mang độc. Cái túi hương này sẽ giúp trừ độc.”

Được Triển Hồng Lăng dẫn đường, ba người đi lòng vòng trong một sơn cốc nửa canh giờ, rồi khi leo lên một mỏm núi cao khoáng đạt thì thấy được Vạn Độc môn trong truyền thuyết.

“Lối vừa rồi là đi qua Bát quái trận. Hồi còn bé ta cũng mất nhiều công sức mới nhớ được cách đi đấy. Có lần ta không cẩn thận, đi nhầm vào chỗ bọn Dược Thi. Nếu không nhờ cha ta tới nhanh thì ta đã sớm chết dưới tay bọn chúng rồi.”

Khi nhắc tới Dược Thi, Triển Hồng Lăng còn cảm thấy lạnh người.

Đọc đường đi, nàng cũng giới thiệu đại khái lịch sử và quy củ trong môn, như là nơi nào không được đi, lời nào không được nói, tính tình quái gở của cha thì ngay nàng cũng không sao hiểu được. Nếu lần này dẫn theo người trở về thì tốt nhất không được gây họa gì trong cốc mới ổn.

“Dược Thi là do cha ta nuôi giữ cốc, chỉ cần có kẻ đi nhằm vào trận bát quái thì tất sẽ tiến tới khu vực của bọn chúng. Dược Thi chỉ là những thi thể bị cổ khổng chế, hơn nữa trên người chúng đã tẩm sẵn độc. Đừng nói là bị nó gây thương tích, mà chỉ cần chạm vào một cái thôi là trúng độc chết luôn rồi. Dù kẻ kia có võ công cao cường thì cũng chỉ có thể cầm cự một thời gian thôi. Bởi số lượng Dược Thi nhiều như thế, hơn nữa chúng không có cảm giác đau đớn nên dù tứ chi đứt đoạn thì vẫn có thể tiếp tục tấn công. Cho nên tới nay vẫn không có kẻ nào tiến vào cốc được.”

Nói đến đây, trong mắt Triển Hồng Lăng lộ vẻ đắc ý.

Nhưng đối với Thanh Ly thì chỉ có lo lắng vô tận.

Vạn Độc môn này quả là nơi hiểm yếu, hơn nữa còn có Dược Thi, Bát quái trận gì gì đó mà Triển Hồng Lăng vừa nhắc tới... trừ khi y có thể thuyết phục được Triển Cửu Giang giải độc cho Tổng Việt, bằng không chẳng còn cách nào cả.

Dù sao Triển Hồng Lăng cũng là tiểu cô nương nên đâu cảm nhận được tâm tình rối rắm của Thanh Ly, chỉ tiếp tục lúi lo nói chuyện trong cốc.

Mặc dù tên Vạn Độc cốc khiến người ta kinh sợ, nhưng đi qua cánh rừng đầy chướng khí kia thì cảnh sắc cũng dễ chịu vô cùng.

Lầu gác phòng ốc theo thiết kế cổ điển, chim ca hoa nở, thêm vào tiếng suối chảy tự nhiên, trên nhà thủy tạ còn nhạc công đàn ca. Nhìn qua thì biết môn chủ Vạn Độc môn là một người phong nhã.

Tiến vào chủ ốc, Triển Cửu Giang đã ngồi ở vị trí chủ nhà.

Thanh Ly thấy người này tóc đã hoa râm nhưng nhãn thần sắc bén, môi mỏng, nhìn có vẻ là mẫu người cứng nhắc thì nhất thời lòng lạnh vài phần.

Triển Cửu Giang cũng không phải người khách sáo, trực tiếp nói thẳng vào đề, “Nghe tiểu nữ nói bằng hữu của các người cầu ta, chuyện thế nào cứ nói thẳng.”

Thanh Ly cũng không e dè, liền nói chuyện trúng Xích Chu và tình hình của Tổng Việt sau đó.

Triển Cửu Giang thấy mặc dù Thanh Ly có việc cầu người nhưng thần sắc tự nhiên, ăn nói khéo léo, không kiêu không nịnh, chắc chắn, đúng mực, thật sự không tồi. Trên mặt ông dù không có biểu cảm gì nhưng đáy lòng đã nâng vị thiếu niên kia thêm vài phần.

Nghe Thanh Ly kể xong, Triển Cửu Giang vuốt râu nói. “Lão phu cũng lần đầu tiên nghe nói đến loại bệnh trạng này. Theo lẽ thường thì Xích Chu độc tính cực âm, khi chết rồi sẽ càng tăng thêm tốc độ thối rữa của thi thể. Thế nhưng hiện giờ bằng hữu của người dù được băng bảo tồn, nhưng không thể nào không xảy ra hiện tượng tàn lụi, thậm chí còn đang sinh trưởng.”

“Đúng vậy, cho nên ta cũng hoài nghi có phải hẳn đang rơi vào trạng thái chết giả không.”

“Người nói cũng có đạo lý. Người vừa nói bằng hữu của người trước khi trúng độc đã dùng Phá thương đại pháp. Cách vận công này chính mang dương cương vô cùng, dùng để mở rộng năng lực có khả năng đánh bại ngàn quân. Có lẽ di chứng từ phương pháp đó đã trung hòa âm tính của Xích Chu, do đó mới bảo vệ được mạng của bằng hữu người.”

Thanh Ly đưa một lọn tóc của Tổng Việt cho Triển Cửu Giang.

Ông ta nhận rồi nhìn cẩn thận.

“Dựa vào độ biến sắc của những sợi tóc này, nếu ta đoán không sai thì Xích Chu này xuất phát từ tay Độc Huyền Tử. Tên kia vốn là người của chúng ta, sau do phản bội nên đã bị thanh lý môn hộ.”

Lòng Thanh Ly căng thẳng, “Nói vậy thì kẻ hạ độc đã chết rồi sao?”

Triển Cửu Giang gật đầu.

“Độc này không có cách giải khác sao?”

Triển Hồng Lăng đứng bên cạnh chen vào, “Ai nói không được! Khả năng dụng độc của Độc Huyền Tử còn không sánh được một phần mười cha ta...”

“Làm càn!”

Triển Hồng Lăng chưa nói xong đã bị Triển Cửu Giang cắt ngang.

Thanh Ly thấy sự tình có cơ chuyển biến, lập tức thỉnh cầu nói, “Mong Triển môn chủ có thể giúp một tay, cứu giúp cho bằng hữu này của tại hạ.”

Triển Cửu Giang nghiêm nghị nói, “Ta có một quy tắc, kiếp này sẽ không giải độc cho bất cứ kẻ nào không phải người Miêu Cương, nếu phạm lời thề sẽ lấy cái chết tạ tội. Công tử muốn lấy mạng lão phu sao?”

Thấy Triển Cửu Giang nói thẳng như thế, Thanh Ly cũng không biết phải làm gì nữa.

Nhưng Triển Hồng Lăng đứng bên lại nói vào, “Nếu như Mạnh đại ca nguyện bái cha ta làm sư, trở thành đệ tử cuối cùng rồi học công phu giải độc, thì không phải là sẽ cứu được bằng hữu của mình rồi sao?”

Thanh Ly nghe vậy vui mừng khôn xiết, “Không biết Triển môn chủ có thể đáp ứng chuyện này được chăng?”

Triển Cửu Giang giơ tay gõ đầu Triển Hồng Lăng.

“Độc pháp bí môn của ta chỉ truyền cho người kế vị. Hơn nữa ta có duy nhất nữ nhi là con thôi, truyền cho tiểu tử này rồi thì hôn phu tương lai của con tính sao đây?”

Triển Hồng Lăng kéo tay Triển Cửu Giang nói, “Có sao đâu ạ. Người có thể truyền cho hiền tế tương lai thì cũng truyền được cho Mạnh đại ca mà!”

Triển Cửu Giang nghiêm mặt nói, “Sao có thể làm vậy được! Bí môn chúng ta chỉ có thể truyền cho môn chủ, nếu như có người khác biết thì nhất định lưu lại tai họa ngày sau.”

Nhị Tử đứng sau Thanh Ly nhú chặt mày. Hai cha con nhà kia kẻ xướng người họa, quả thực đang hát tuồng bức hôn mà! Đến kẻ gốc như hắn còn nghe ra nữa là.

Không thể trách Nhị Tử lại nghĩ vậy, nhưng nói bức hôn thì có hơi quá. Cha con Triển gia trước giờ nói một là một, hai là hai, hơn nữa thân phận Thanh Ly không rõ, thoát nhìn cũng không giống người đại phú đại quý, thực không thể nói là người tự đủ điều kiện làm rể hiền tương lai được.

Triển Cửu Giang nói một hồi chẳng qua muốn uyển chuyển cự tuyệt Thanh Ly mà thôi.

Đương lúc lòng Thanh Ly nóng như lửa đốt, định lên tiếng thỉnh cầu thì lại bị Triển Hồng Lăng kéo sang một bên nói nhỏ.

“Mạnh đại ca, không bằng như vậy, huynh cứ đáp ứng cha, nói sau khi học xong sẽ cưới ta. Ta cũng nói với cha là không phải huynh thì ta không chịu ai khác. Vậy cha ta cũng chẳng còn biện pháp nào đâu. Chờ huynh học xong liền rời cốc cứu bằng hữu, ta cũng không bắt huynh cưới ta, thế nào?”

Thanh Ly khó xử nói, “Sao làm vậy được. Thế thì thanh danh của cô nương...”

Triển Hồng Lăng xua tay nói, “Kệ kệ, nữ nhân giang hồ sao tính toán mấy chuyện vụn vặt đó. Ta cũng sắp tới tuổi xuất giá mà cha ta đã ra ám hiệu cho ta mấy lần rồi, nếu như không có một nam nhân nào đó xuất hiện thì chắc cha sẽ chỉ loạn người cho ta mất. Huynh xem, nếu muốn học thành xuất cốc thì huynh cũng mất hai, ba năm, vậy thì ta cũng có thể tự do hai, ba năm nữa. Mà trong thời gian dài đó ta cũng có cơ hội tìm được người ta yêu thực lòng! Chẳng phải là cách vẹn cả đôi đường sao?”

Thanh Ly do dự, “Nói thì vậy thôi, nhưng nếu lúc đó ta vi phạm lời thề không cưới cô nương thì chẳng phải sẽ bị cha nàng băm thành trăm mảnh sao? Ta thì không sao cả, chỉ sợ liên lụy người khác thôi.”

Triển Hồng Lăng vội la lên, “Sao huynh ngốc vậy! Đến lúc đó ta và tình lang đã gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, cha ta còn nhần tâm giết cả ta sao?”

“Thế...”

Triển Hồng Lăng không để ý Thanh Ly liền quay đầu nói với Triển Cửu Giang, “Cha, chúng con thương lượng xong rồi, ngày hôm nay Mạnh đại ca sẽ làm lễ nhập Vạn Độc môn, chờ huynh ấy học thành sẽ cưới con, vậy là được rồi chứ?”

Nhị Tử nghe vậy hoảng hốt, “Thế còn Vương...”

Thanh Ly vội vàng bịt miệng Nhị Tử, ghé vào tai hắn thở dài một tiếng. Nhị Tử coi như cơ linh, lập tức nín lặng.

Triển Cửu Giang nhìn Thanh Ly rồi lại liếc xem đứa con gái đang kéo tay áo mình làm nũng, thần sắc không vui.

Triển Hồng Lăng thấy cha nàng không lập tức phủ quyết thì biết có hy vọng, liền xuất chiêu đeo bám quần lấy Triển Cửu Giang. Một lát sau Triển Cửu Giang đành thở dài, “Con gái lớn rồi không thể giữ được a!”

Nói xong liền phát tay rời đi.

Triển Hồng Lăng thấy Triển Cửu Giang đã ngầm đồng ý, hưng phấn dị thường, vỗ vai Thanh Ly nói, “Huynh coi, cha ta đồng ý rồi, mau gọi sư tỷ đi! Sau này ở trong môn còn phải dựa vào ta che trở cho đấy!”

Thanh Ly cười chấp tay nói, “Vậy mọi chuyện xin nhờ người nhé, sư tỷ.”

Triển Hồng Lăng nghe thế đắc ý, mày đều loan loan, còn Nhị Tử đứng bên thì tức muốn phun khoái.

Khi Thanh Ly và Nhị Tử được sắp xếp ổn thỏa trong Vạn Độc môn rồi thì Nhị Tử mới biết chân tướng sự việc, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nghĩa phụ, Vạn Độc môn này khó vào khó ra. Nếu Người học thành rồi thì định sao với Đại Vương đây? Còn Thế tử...”

Nhắc tới Hồ Nhĩ Xích và Ma Lạc, ánh mắt Thanh Ly lại buồn lặng.

“Làm sao ta không nhớ hai người họ được. Ta chỉ có thể học thật nhanh mới sớm được trở về bên họ.”

Nhị Tử biết sự việc đã định vậy rồi, cũng không nhiều lời nữa. Trong phòng chỉ còn lặng yên.

Ở Vạn Độc cốc, bốn mùa đều như xuân giúp cho thời gian Thanh Ly sống ở đây cũng không gian nan. Vì y có nhiệm vụ trong người, lại được Nhị Tử và Triển Hồng Lăng làm bạn, giúp cho khả năng dụng độc giải độc của Thanh Ly cũng có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Nhị Tử thì ngốc nghếch đáng thương, suốt ngày bị Triển Hồng Lăng bắt nạt. Hơn nữa hai người tuổi cũng sêm sêm nhau, cả ngày náo nhiệt khiến Thanh Ly nhất thời nghĩ mình lại có thêm hai đứa con nhỏ. Nhìn họ đánh tới đánh lui, tâm tình cũng thỏa mái hơn nhiều.

Khi mới học Độc thuật của Vạn Độc môn thì khó khăn vô cùng. Triển Hồng Lăng lại lén lút hỗ trợ Thanh Ly. Nhưng do y không bao giờ muốn dùng người sống thử độc nên Triển Hồng Lăng không có cách nào. Mấy lần giúp Thanh Ly tự thử làm cho hai người thiếu chút mất luôn mạng nhỏ. May mà Nhị Tử phát hiện nhanh, vội gọi Triển Cửu Giang tới nên hai người mới có thể lượn một vòng Quỷ môn quan trở về.

Thanh Ly dùng hai năm học thuần thục dụng độc và giải độc, khiến Triển Cửu Giang thẳng thắn nói: hạn sinh khả úy.

Nhớ đương khi ông mới nhậm chức chủ môn, cũng phải mất năm năm mới sánh bằng Thanh Ly hiện giờ. Vì thế Triển Cửu Giang càng ngày càng nhìn Thanh Ly với cặp mắt khác xưa. Không tính khoản mặt mũi, ngay cả tiêu chuẩn con rể cũng thêm lên nhiều.

Hiện giờ dù Thanh Ly đã có thể giải được độc Xích Chu, nhưng cũng vẫn do dự không biết có nên cứu tính Tống Việt hay không. Dù sao trạng thái chết giả của Tống Việt cũng đã lâu như vậy, hiện giờ mà giải độc cho y, sợ là khi không có độc bồi bổ, nếu không thể nào giúp y ăn uống thì tính mệnh tất nguy.

Việc cứu hay không cứu vẫn quấy nhiễu lòng Thanh Ly khiến y bạc không ít tóc.

Nhưng chuyện phiền toái nhất vẫn còn ở đằng sau.

Triển Cửu Giang biết rõ chuyện học hành của Thanh Ly như lòng bàn tay. Hơn nữa, qua hai năm quan sát, ông rất tán thưởng tính trầm ổn cơ cảnh của Thanh Ly. Thêm vào đó, tình cảm của con gái với y cũng không tồi, nên ông ta liền tìm cách bắt Thanh Ly phải hoàn thành hôn sự trước khi xuất cốc.

Sau khi biết chuyện này, Thanh Ly cũng không biểu hiện điều gì ra mặt, nhưng trong lòng phiền táo không ngừng.

Gừng càng già càng cay. Triển Cửu Giang rõ ràng nhìn thấy y không có chút tư tình nam nữ gì với Hồng Lăng, sợ sau khi y xuất cốc thì bội ước không trở về, nên mới bắt phải định trước danh phận. Với cá tính của Thanh Ly thì sẽ không phụ người có ơn như núi với mình, còn khiến Hồng Lăng lưng đeo tiếng xấu là bị chồng ruồng bỏ.

Chính vì thấy được điểm ấy nên Triển Cửu Giang mới dùng cách tiền trăm hậu tấu, phát hết thiệp mời tới bằng hữu trong giang hồ của mình, định sẵn ngày cưới, khiến Thanh Ly chẳng khác nào bị đột kích.

Trong chốn giang hồ, Vạn Độc môn không chính không tà, lại luôn phủ lớp màng thần bí. Lần này vì hôn lễ của hòn ngọc quý trên tay mà môn chủ không ngần ngại hạ lớp màn che, khiến võ lâm nổi sóng, nhất thời trở thành câu chuyện bàn tán nơi trà dư tửu hậu.

Không phải Thanh Ly không nóng lòng, y cũng muốn lén chạy ra ngoài lắm chứ. Nhưng do trận pháp sớm bị Triển Cửu Giang thay đổi, mà Thanh Ly chẳng hề hay biết nên đã đi nhầm vào khu vực của Dược Thi, thiếu chút bị chúng giết chết. Đúng lúc ấy thì Triển Cửu Giang xuất hiện, dùng tiếng tiêu khống chế Dược Thi mới có thể bảo mệnh cho Thanh Ly.

Triển Cửu Giang chính là muốn ra đòn cảnh cáo Thanh Ly, bằng không làm sao ông ta biết khi nào Thanh Ly nhập vào khu vực của Dược Thi, và cũng không đợi Thanh Ly bị lẫn lộn một hồi như thế rồi mới ra tay cứu giúp.

Lần đầu tiên nhận thức được sự lợi hại của Dược Thi, tất nhiên Thanh Ly sợ hãi nhiều.

Dược Thi dùng chính thi thể chế thành, tuy có được tẩm bổ bằng cỏ và thực độc, nhưng vốn là chuyện nghịch thiên đạo nên bộ dạng của chúng đáng sợ không thể dùng từ ngữ nào hình dung được. Hơn nữa Dược Thi hư thối tỏa ra mùi khiến người ta kinh tởm, mà mười đầu ngón tay lại phát ra màu đỏ đậm chói mắt, vừa nhìn là biết bị bắt uống kịch độc nam thạch mà thành.

Triển Cửu Giang cứu Thanh Ly rồi cũng không lãng mạ, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đẩy Thanh Ly về cốc.

Tới lúc này, Thanh Ly có muốn cũng không ra ngoài được, chỉ có thể đứng trong phòng mặt rử mày chau.

Vốn y định gọi Triển Hồng Lăng tới thương lượng đối sách, nhưng lại nghe Nhị Tử nói rằng vì không muốn cử hành hôn lễ mà nàng ta đã nháo loạn lên với Triển Cửu Giang, hiện giờ đã bị ông ta giam lỏng rồi, nói rằng sau khi hôn lễ thành mới thả ra.

“Giờ làm sao mới phải đây?”

Nhị Tử bĩu môi nói, “Công tử người lo lắng gì, cùng lắm thì cử hành hôn lễ xong thì muốn làm gì thì làm.”

Thanh Ly nghiêm mặt nói, “Hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa! Không thể nói chơi như thế được. Lạ thiên địa chính là nguyện ý cả đời. Nếu như ván đã đóng thuyền thì sau đó ta nhất định phải toàn tâm toàn ý đối đãi với Hồng Lăng muội. Nàng đã giúp ta nhiều như thế, làm sao ta có thể để nàng chịu khổ sở được.”

Nhị Tử nghe vậy liền trừng mắt nói, “Nghĩa phụ, ý người là...”

“Không sai.” Thanh Ly tới bên cửa sổ. “Ta khẩn trương chính là vì vậy. Nếu như ta thực báỉ đường với Hồng Lăng thì ta phải phụ trách. Thời đại này, danh tiết nữ nhân không thể tùy tiện mang ra làm trò đùa được.”

Nhị Tử nghe vậy kích động đứng lên, “Sao nghĩa phụ có thể nói vậy được. Danh tiết của Triển Hồng Lăng thì là việc lớn, thế còn Vương và tiểu Thế Tử thì không là gì cả sao? Người không hề yêu Hồng Lăng, lại miễn cưỡng mình như thế, cuối cùng thì ai cũng sẽ chẳng được hạnh phúc!”

Thanh Ly làm sao không khó chịu, “Hiện giờ ta chỉ nghĩ đến trường hợp xấu nhất... Nếu như ta thực sự không ra được cốc, phải cùng Hồng Lăng báỉ đường thì ta sẽ chịu trách nhiệm... Ma Lặc vẫn là con ta, đó là

chuyện không sao thấy đổi được. Dù ta có ở cùng ai thì ta vẫn sẽ yêu thương nó. Nhưng còn Hô Nhĩ Xích thì...”

Thanh Ly thống khổ nhắm mắt, “Phải, chính vì ta yêu hắn, nên ta có thể nợ hắn... Đối với Hồng Lăng, hay là Tống Việt, mặc dù không yêu, nhưng ân sâu còn đó, ta không thể thiếu họ được... Người còn nhỏ, người không hiểu đâu...”

Nhị Tử nghe vậy đỏ mắt, “Phải, ta không hiểu, ta cũng không muốn hiểu! Ta chỉ biết người muốn vứt bỏ Vương, vứt bỏ Thế tử mà thôi! Sớm biết vậy sẽ không thêm cùng người đến cái chỗ Vạn Độc cốc chó má đen đủi này! Cần quái gì biết Tống Việt, chết sạch đi cho rồi!”

“Chát” một tiếng, một cái tát giáng vào mặt Nhị Tử.

Đây là lần đầu tiên Thanh Ly động thủ với hắn.

Trần đầy mắt Nhị Tử là phần hận, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Ly rồi đá cửa chạy ra.

Nhị Tử đi rồi, Thanh Ly chán chường ngồi trên ghế, khí lực toàn thân như bị nước cuốn sạch.

Hô Nhĩ Xích... Hô Nhĩ Xích...

Khi y mong manh nhất đều nghĩ tới nam nhân ấy.

Ánh trăng sáng trong lạnh lùng xuyên thấu khung cửa sổ, lẳng lặng làm bạn với kẻ cô đơn ấy.

oOo

Tân khách nhận được thiệp cưới lục đục đến Vạn Độc cốc khiến cho nơi thường ngày thanh tịnh bỗng trở nên náo nhiệt phi thường. Để hợp với không khí vui mừng ngày cưới, nơi đều giăng đèn kết hoa. Màu đỏ đẹp đẽ ấy trong mắt Thanh Ly và Nhị Tử lại chói mắt không chịu được.

Mọi người đều phấn khởi, đáng tiếc là đương sự không có cảm giác này.

Hôn kỳ định ở ba ngày sau, mà Thanh Ly bó tay không có cách nào, còn Nhị Tử chỉ có oán khí ngập trời.

Thanh Ly không khỏi cảm thán tạo hóa trêu người, lẽ nào y và Hô Nhĩ Xích thực có duyên không phận?

Trước ngày thành hôn, Thanh Ly bị người ta buộc thử hỉ phục.

Chất vải đỏ thắm, y phục vừa người, làm cho dáng người thon dài của y hiển lộ vừa vặn, khiến sự thỏa mãn tràn đầy ánh mắt Triển Cửu Giang.

Vắt vả lăm mới đuổi được đám người kia đi, Thanh Ly buồn bực tháo đai lưng. Đột nhiên khi ấy y lại bị ôm trong vòng tay rắn chắc.

Thanh Ly chẳng thèm xem đó là ai vốn muốn giãy giụa, nhưng rồi mùi hương thân quen chỉ thuộc về Hoàng tộc nơi thảo nguyên bay vào mũi khiến cho động tác lập tức đình chỉ, viên mắt lại cay cay.

“Hô Nhĩ Xích, là người sao?” Giọng nói y run lên.

Người phía sau không nói gì, chỉ càng ôm y thật chặt.

Thanh Ly đặt tay lên tay hắn.

Hô Nhĩ Xích hôn lên vành tai Thanh Ly, một lần lại một lần, khiến chân Thanh Ly cũng mềm yếu mà tựa người vào lòng Hô Nhĩ Xích.

Hai người cứ thế ôm nhau, thật lâu.

“Sao người lại tới đây?”

Hô Nhĩ Xích ngồi xuống, kéo Thanh Ly vào lòng.

“Hòn ngọc quý trên tay Vạn Độc môn chủ xuất giá, việc đó người nào không biết? Huống chi tân lang còn gọi Mạnh Thanh Ly?”

Thanh Ly đỏ mặt, “Người biết đó không phải ý ta mà.”

...

Thấy Hô Nhĩ Xích trầm mặc, Thanh Ly thở dài, “Người tới muốn ngăn cản hôn lễ sao?”

Hô Nhĩ Xích cười khổ nói, “Ta thật vất vả lặn lội tới đây, bên người cũng không mang theo ai, mà dù ta có dẫn theo thiên quân vạn mã, thì làm sao đối chọi với độc phần của Triển Cửu Giang được.”

“Sao, lần này đến người cũng bó tay chịu trói ư?”

Thanh Ly vén sợi tóc lòa xòa trước mặt Hô Nhĩ Xích.

“Ta chỉ có thể nói là hồ lạc Bình Dương bị chó khinh thôi...”

Thanh Ly nhìn gương mặt thon gầy kia thì biết hẳn đã quan tâm đến chuyện mình rất nhiều. Với tính cách mạnh mẽ của Hô Nhĩ Xích, nếu như không phải vô kế khả thi thì sẽ không nói ra lời rầu rĩ như thế.

“Người tính sao giờ?”

Thanh Ly nhẹ nhàng vuốt ve vết chai dày trong lòng bàn tay Hô Nhĩ Xích, trong miệng tràn đầy khổ sở.

“Có hai cách.”

Hô Nhĩ Xích phủ lòng bàn tay lên tay Thanh Ly, mười ngón đan chặt.

“Một là giống như đệ nghĩ, để đệ cưới Triển Hồng Lăng, đời này sẽ không gặp lại ta nữa. Hoặc là ta đưa đệ ra khỏi cốc, tuy rằng hy vọng không nhiều, nhưng có thể thử xem sao.”

Thanh Ly nghe vậy, mặt liền tái mét.

“Đừng nghĩ nữa. Được Thi ghê gớm cỡ nào, ta đã biết rồi, dù có mười người ở đây cũng không thể đánh hạ chúng được.”

Hô Nhĩ Xích cắn vào cổ Thanh Ly một miếng khiến y đau đến thở dốc.

“Dám coi thường ta sao?”

Thanh Ly thở dài, hôn lên đôi mắt đặc biệt chỉ của riêng hắn.

“Không phải. Ta chỉ không thể để người vì ta mà chịu thương tổn.”

Hô Nhĩ Xích cười nói, “Đệ cũng biết, nỗi đau khi trùng mắt nhìn đệ cưới một nữ nhân khác, và nỗi đau khi chết trong tay Được thi, lúc nào nhức nhối hơn?”

Thanh Ly vội bịt miệng Hô Nhĩ Xích, “Đừng nói bậy. Ta sẽ không để người chết đâu.”

Lầm nhảm: Aiz, dạo này có thú vui post chap nửa đêm *hê hê*. Mà chương này ta thấy giận Thanh Ly ghê gớm! Yêu hắn mới có thể thiếu hắn là cái lý gì chứ! Ta cảm thấy, hừ, Thanh Ly yêu Hô Nhĩ Xích còn không bằng một phần Hô Nhĩ Xích yêu y. AAAAA, ta biết nghĩ vậy là không nên, nhưng tình cảm của hai người được miêu tả ít quá, nhất là từ phía Thanh Ly a. Aiz, nói chung là chương này ta không hài lòng với cách ứng xử của bạn ấy.

Ta không rõ cách bạn ấy nhìn nhân tình thế thái như thế nào, ta chỉ biết, nếu yêu một người là phải toàn tâm toàn ý với người đó, dù không đặt người ấy lên hàng đầu thì chí ít cũng phải hơn nhiều thứ khác chứ?

Thanh Ly nợ Tổng Việt là cả một mạng sống nên y có thể tạm đặt Tổng Việt lên trên hết, có ân tất báo là chuyện đương nhiên. Y vì Tổng Việt mà bỏ rơi hai người quan trọng và yêu thương y nhất, ta còn chấp nhận được. Nhưng còn Triển Hồng Lăng là cái gì chứ?! Aiz, mặc cho nàng ta là người ra tay tương trợ, thì chẳng lẽ nàng ta khi đề xuất ý đồ không mang tư tâm sao? Sao nàng ta không bảo, ta sẽ học rồi sẽ cứu bằng hữu của huynh? Rõ ràng là có ý đồ == Ta ghét cô ả đó nên ta không thể đồng tình cách làm của Thanh Ly được. Cho bạn ấy một điểm trừ trong chương này ==

45. Quyển 1 - Chương 45

Hô Nhĩ Xích nhíu mày, “Sao, đệ nghĩ ra chiêu gì ngăn cản ta đại náo hôn lễ rồi ư?”

Thanh Ly trầm mặc không nói.

Hô Nhĩ Xích thở dài, “Cũng đúng, Thanh Ly của bây giờ đã không còn là Thanh Ly trước kia nữa. Nay đệ đã là hiền tế của Triển Cửu Giang rồi, tới đây sẽ thành môn chủ Vạn Độc môn, chỉ bằng khả năng dụng độc của đệ thôi, ta cũng chẳng biết làm thế nào.”

Thanh Ly bất đắc dĩ nói, “Người đừng bức ta, ta không thể để người mạo hiểm được. Sau khi ta cưới Triển Hồng Lăng rồi thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.”

Mu bàn tay Hô Nhĩ Xích đã nổi gân xanh.

“Đâu vào đấy? Hay lắm một câu đâu vào đấy! Ta...”

Cơn giận không thể khống chế được muốn phát ra, nhưng bỗng nhiên Thanh Ly lại ôm cổ Hô Nhĩ Xích, vùi mặt vào lồng ngực hắn.

Trong trí nhớ của Hô Nhĩ Xích, đây là lần đầu tiên Thanh Ly chủ động ôm hắn.

“Đừng hành động theo cảm tính. Coi như ta cầu người, hãy sống thật tốt... Vì ta, cũng vì Ma Lạc, ngàn vạn lần đừng...”

Trong âm thanh ấy mang theo nỗi buồn khổ nào nề.

Hô Nhĩ Xích không biết phải đáp như thế nào.

Thanh Ly đâu hề nguyện ý cưới Triển Hồng Lăng, chỉ e rằng trong lòng y còn khó chịu hơn Hô Nhĩ Xích gấp trăm ngàn lần.

“Thôi được rồi! Dần vặt đệ cũng là tự dần vặt bản thân ta. Trước đây đệ vẫn nói ta không hiểu được ‘tôn trọng’ là gì. Lần này đệ đã chọn lựa rồi, ta sẽ không cưỡng cầu nữa.”

Hô Nhĩ Xích quay lưng đẩy cửa bước đi.

“Ta không thể cho đệ một hôn lễ như thế, mà giờ ông trời trả cho đệ một cơ hội, coi như ta nợ đệ đi. Đêm nay ta sẽ canh bên đệ, để đến mai khi đệ bái đường với người kia rồi, ta sẽ cùng đoàn người rời đi...”

Giọng nói Hô Nhĩ Xích trầm xuống như vậy, nghe không ra tâm tình.

Canh gác suốt đêm cho tân nương trước ngày xuất giá mà là truyền thống của bộ tộc Luân Cát Lăng ở Hung Nô. Trước khi được gả đi tân nương luôn thức trắng đêm trò chuyện cùng mẹ. Dù sao nữ nhi khi bước khỏi cánh cửa này rồi, sẽ không dễ gì về nhà mẹ đẻ nữa.

Hô Nhĩ Xích gác đêm cho Thanh Ly, hàm nghĩa trong đó, có lẽ không cần phải nói ra nữa.

Trong màn đêm sâu thẳm nơi sơn cốc, lòng Hô Nhĩ Xích càng thêm rối loạn, để mặc cho màn sương nhẹ nhàng lạnh lẽo ngưng thành một tầng nước trên người. Hắn không muốn vận công chống lạnh, chỉ muốn bóng đêm thâm lương này có thể đánh tan đi một chút u sầu.

Trong phòng, Thanh Ly cũng một đêm không ngủ. Nhờ ánh trăng, y vẫn có thể trông thấy bóng dáng người kia. Hai người chỉ cách nhau một cánh cửa thôi, mà sao không thể nào mở ra được.

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, cửa phòng đã bị đám hạ nhân nhiệt tình đẩy ra. Y chỉ có thể chết lặng tùy họ hầu hạ, mà tiếng chúc mừng chúc mừng giờ đây sao châm chọc đến thế.

Giữa những bóng người bận bịu, ánh mắt Thanh Ly vẫn thủy chung tụ lại một điểm.

Chuyện Hô Nhĩ Xích tới Vạn Độc môn vẫn là không ai hay biết, dù hắn mang dịch dung, nhưng khí khái thường ngày cũng bị che giấu. Không biết là do hắn cố gắng, hay tự nhiên mà vậy.

Hắn chỉ an tĩnh như thế, không thể người khác chú ý... Cô đơn nơi đó.

Tóc hắn đã ướt, làm người ta tưởng rằng thuộc hạ của ai đó bị phạt đứng.

Thanh Ly được người bao quanh như sao vây trăng, đi nghênh đón rồi tiến đưa một đám tân khách.

Hô Nhĩ Xích chán ghét màu đỏ trên người y.

Thanh Ly của hắn chỉ hợp với màu trắng của tuyết và màu xanh của trời mà thôi.

Hô Nhĩ Xích cười tự giễu, lần này, hắn đã hiểu được lòng Thanh Ly hồi đó.

Năm ấy, hắn chẳng hề hay biết, lại nói chuyện Đồng Phi có thai mong chuyển trọng tâm câu truyện, khiến Thanh Ly hài lòng.

Rồi thì sự ghen tuông như dãi sông lấp bể này, nổi hận đến mức muốn đem tất cả những kẻ chạm vào người ấy ra ngũ mã phanh thây này... Giờ đã báo ứng trên người hắn rồi.

Phải. Hắn đáng đời.

Yêu một người, rồi phải chịu nỗi thống khổ này thôi.

Hô Nhĩ Xích cứ đứng ngơ ngác ở đó, trừ lúc cùng Thanh Ly tới phòng khách, hắn chưa từng nhúc nhích một lần.

Đứng ở nơi hậu hoa viên xa xa có thể thấy được Thanh Ly, giả sơn cao này đã che giấu thân hình Hô Nhĩ Xích.

Nhân thần Thanh Ly vẫn luôn lướt qua mọi nơi như muốn tìm kiếm thứ gì.

Sắc trời đã tối, tiếng chiêng tiếng trống vang dội báo hiệu giờ lành đã tới.

Bầu không khí trong đại sảnh lại dâng cao, vì tân nương đã được Hỉ nương công ra rồi.

Bị người bên cạnh giục giã, Thanh Ly bắt đắc dĩ cầm lấy một bên dây hồng.

Hoa cầu đỏ rực được buộc một sợi dây thật dài liên kết hai bên nam nữ. Đáng tiếc sự gắn bó này không nhất thiết phải là ái tình thực sự.

Người chủ trì cất cao giọng nói.

“Nhất bách thiên địa.”

Thanh Ly cứng nhắc làm theo, lưng khẽ cúi, bày ra một độ cung không chút thành kính.

Ngồi ở vị trí chủ vị, Triển Cửu Giang nghĩ sự tình đã định nên mặt mày rạng rỡ, tiếp nhận con rể một lạy.

Đêm qua tuy có trăng, nhưng sương mù dày đặc, đến hôm nay ánh trăng cũng không rực rỡ, nhờ bầu trời không có mây đen mới cảm nhận được sự tồn tại của nó.

“Nhị bách cao đường.”

Lúc đó phía chân trời lại vang lên tiếng sấm phá ngang không khí, dường như muốn nổ tung rồi.

Nhưng hỉ nhạc vẫn thối quên trời đất, mọi người dường như cũng không chú ý thời tiết ngoài kia.

Nhưng tiếng sấm đó như phát ra từ sự buồn bực, nện vào lòng Thanh Ly.

Mưa to trút xuống tầm tã, giữa đất trời chỉ còn màn mưa.

Lại một tia sét xé ngang thiên không khiến cho bên ngoài vốn đen kịt đột nhiên trở nên sáng sủa.

Thanh Ly bỗng quay đầu lại.

Trong thời khắc tia sét xẹt qua ấy, y đã trông thấy gương mặt Hô Nhĩ Xích.

Gương mặt đã ướt nước mưa.

Thanh Ly cứng đờ. Nhưng không phải vì bị buộc bách đường... Mà là... Y đã trông thấy, không, có lẽ nên nói rằng, y cảm nhận được... Nước mắt đang rơi trên khuôn mặt người nam nhân ấy. Dù bị nước mưa gột rửa, nhưng Thanh Ly biết rằng, thứ đang chảy trên mặt hắn, là nước mắt.

Trong khoảnh khắc, Thanh Ly cảm thấy cơ thể như bị nghiền nát rồi.

Người nam nhân vẫn cứng rắn hơn sắt thép ấy, trong buổi tối nay, lại chảy xuống những giọt lệ yếu đuối.

Đây là lần thứ hai Hồ Nhĩ Xích rơi lệ, vì y.

Lần trước là khi Thanh Ly cản cho Hồ Nhĩ Xích một tiền, ‘chết’ trong lòng hắn.

Còn lúc này đây, là bọn họ vì nghĩa, mà chặt đứt sợi dây tơ hồng này.

“Phu thê giao bái.”

Người chủ sự lớn giọng hô cũng không thể khiến cho tân lang mảy may cử động. Hắn lấy làm kỳ quái trông tân lang đang nhìn ra ngoài thất thần. Hắng giọng một lần rồi hô to lần nữa.

Thanh Ly vẫn vậy, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Ngồi trên ghế chủ tọa, Triển Cửu Giang đổi sắc, tân khách trong phòng cũng bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Triển Cửu Giang suy nghĩ cho rằng sự tình có biến, dự tính hạ lệnh cho thuộc hạ ép Thanh Ly bái đường cho xong. Nhưng không đợi ông ta ra lời, Thanh Ly đã buông xuôi... Thả xuống sợi dây hồng vốn phải giữ trong tay.

Y chấp tay nói, “Thanh Ly bất hiếu, trong lòng sớm có người khác, không thể cùng Triển tiểu thư thành hôn. Hôm nay khiến cho Vạn Độc môn mất mặt, ta nguyện chết dưới tay Dục Thi để tạ tội!”

Triển Cửu Giang giận giữ, hét một tiếng ra lệnh ám vệ bắt lấy Thanh Ly.

Từ lúc ở bên ngoài thấy tình hình biến động, Hồ Nhĩ Xích liền thi triển khinh công phi thân nhảy lên, bức lui toàn bộ ám vệ vây quanh Thanh Ly. Hắn ôm chặt vòng eo của y rồi chạy về hướng Bát quái trận.

Triển Cửu Giang giơ tay ngăn lại đám ám vệ muốn đuổi theo, lạnh mặt nói, “Thôi đi, để bọn chúng chết dưới tay Dục Thi cho xong.”

Lại nhìn tình hình bên kia.

Hồ Nhĩ Xích ôm Thanh Ly dùng hết công lực chạy như bay trong trận Bát quái.

Hồ Nhĩ Xích vốn không phải nhân sĩ Trung Nguyên nên chẳng thể hiểu rõ thế trận huyền bí này. Dù có được Thanh Ly chỉ điểm, nhưng đến cả Thanh Ly cũng chỉ có chút công phu mèo quào, làm sao tránh được trận địa này.

Mấy người tử sĩ theo Hồ Nhĩ Xích nhập cốc cũng cùng hai người vào trận. Nhưng trận thế biến hóa rắc rối, họ đi nửa canh giờ liền bị nhập vào khu vực của Dục Thi.

Ngửi thấy mùi nhân loại, Dục Thi từ bốn phương tám hướng ào ào lao tới.

Trời đã tối lại không có trăng, họ đành dựa vào ánh sáng từ phía ngọn đuốc được tử sĩ mang theo.

Tuy không thấy bộ mặt đáng sợ của Dục Thi, nhưng qua thế trận tấn công sắc bén vừa rồi khiến ai nấy đều đổ mồ hôi lạnh.

May mà Thanh Ly tùy thân mang theo phần giải độc, trung hòa khí độc quanh người Dục Thi, nếu không dù mọi người không bị chúng tổn thương thì cũng bị độc hun tử.

Thế nhưng độc trên tay chúng vẫn không cách nào giải được.

Sau một canh giờ triển đấu đã có vài tử sĩ bỏ mạng.

Theo Thanh Ly được biết thì vùng Dục Thi quản lý không lớn, nhưng hai người đi trong sơn cốc vài vòng cũng không tìm được đường ra.

Lại thêm một Dục Thi bị Hồ Nhĩ Xích chém đứt đầu.

Hơi thở vốn bình lặng của hắn giờ đã hỗn loạn. Thanh Ly biết đó cũng là dấu hiệu cho thấy thể lực của hắn bắt đầu suy yếu rồi.

“Buông, người tự đi đi! Không mang theo ta may ra còn có tia hy vọng.”

Hô Nhĩ Xích đang phải đối phó với kẻ địch trước mặt lại còn bị những lời nói của Thanh Ly phía sau làm nhiễu tâm.

“Thử nói bảy lần nữa xem!”

Thanh Ly khỏ sở nói, “Thuốc của ta cũng sắp không còn rồi.”

“Nếu như đã định rằng chúng ta phải chết chung một chỗ thì có gì không thoát.” Tuy Hô Nhĩ Xích đã uể oải nhưng sự trấn định vẫn không thay đổi.

Lòng Thanh Ly đã quyết, có câu nói này của hần, đời này y chẳng cầu gì hơn.

Thừa dịp Hô Nhĩ Xích chuyên tâm đối phó kẻ địch, y đẩy mạnh Hô Nhĩ Xích về phía khe hở, còn thân thể mình lại hướng về bên lũ Dược Thi đang kéo tới.

Hô Nhĩ Xích nhất thời khinh suất không kịp ngăn cản hành động đó của Thanh Ly. Nhìn thân thể y thoát khỏi nơi cánh tay mình chạm tới được, trong phút chốc hần liền cảm thấy như rạn nứt.

Hình ảnh nhiều năm trước Thanh Ly đã dùng cơ thể đang hoài thai mười tháng cản cho hần một tiền như còn mới đây, vậy thì làm sao hần có thể để tấn thảm kịch đó phát sinh trước mắt lần nữa chứ?

Hô Nhĩ Xích hét lớn một tiếng, đề khí giật lại, chỉ trong chớp mắt đã đưa thân thể Thanh Ly trở về.

Dù đã ôm được Thanh Ly trong lòng, nhưng lưng hần lại bại bộ trước mặt Dược Thi.

Một tên trong chúng giơ tay, trên lưng Hô Nhĩ Xích đã lưu lại năm vết thương sâu tận xương.

“Hô Nhĩ Xích!”

Hô Nhĩ Xích đau đớn, khí tức bất ổn, nặng nề rơi xuống đất. Nhưng dù tại thời khắc đó, hần vẫn dùng thân thể để bảo vệ Thanh Ly trong lòng.

Thanh Ly mở to mắt, trông thấy Dược Thi phía sau đang hung ác nhào về phía hần.

“Không!”

Thanh Ly đẩy Hô Nhĩ Xích về phía sau lưng mình, thân thể sẵn sàng đón nhận.

Đúng thế, chỉ ít, cuối cùng chúng ta còn được bên nhau.

Khi đó, Thanh Ly thực sự có ý nghĩ tuyệt vọng ấy.

Chính vào thời khắc sinh mệnh như treo sợi tóc, trong cốc truyền ra tiếng tiêu thanh thúy.

Tên Dược Thi chỉ kém chút là bắt được Thanh Ly bỗng đột nhiên ngã ra, cứ như vậy đứng cách Thanh Ly một bàn tay thôi.

Thanh Ly mở to hai mắt, hít một hơi thật sâu, trong giây lát vẫn chưa tiếp nhận được hiện thực là Dược Thi đình chỉ công kích.

Y giơ chân đá con Dược Thi gần nhất ra ngoài, nâng Hô Nhĩ Xích đã hoàn toàn vô lực đi theo hướng ánh sáng nhàn nhạt.

Y biết, và cũng có thể nhận ra, tiếng tiêu kia là do Triển Hồng Lăng thổi.

Trong chuyện tình cảm, nếu y đã nhận định là Hô Nhĩ Xích, thì chỉ có thể phụ tất cả kẻ khác mà thôi.

Nhìn hai người đi nhau rời khỏi Dược Thi cốc, Triển Hồng Lăng đứng trên nơi cao, chậm chậm buông bích tiêu trong tay xuống.

Triển Cửu Giang hiện thân đứng cạnh, “Cuối cùng con cũng không đành lòng hạ thủ.”

Mưa ngừng gió tạnh, mặt trăng lộ ra hình lưỡi liềm dưới đám mây đen.

Triển Hồng Lăng mặc một thân hỉ phục, mơ hồ có thể trông thấy ánh sáng nhàn nhạt từ kim tuyến trên chiếc mũ phượng.

Lúc này Triển Hồng Lăng đã không còn hình ảnh hoạt bát thanh thuần nữa, mà lại làm cho người ta có cảm giác âm trầm, không hợp với gương mặt thanh tú động lòng người.

“Thật không nghĩ ra, hai năm sớm chiều làm bạn, không sánh được với kẻ vừa xuất hiện ba ngày.”

“Nếu không phục thì sao không cho chúng đi gặp Diêm vương đi? Nhân từ nương tay đâu phải tác phong của con.”

Triển Hồng Lăng cười nói, “Con không muốn phá hủy hình tượng khả ái thiện lương mất bao công xây dựng trong lòng hần. Để hần phải áy náy cả đời đi! Bắt cả Hung Nô vương và Cảnh Đức để phải nợ nhân tình của Vạn độc môn, cũng không phải chuyện không tốt.”

Triển Cửu Giang thở dài, “Con có thể nghĩ thoáng vậy thì tốt...”

Chợt thấy nữ nhi đang đưa lưng về phía mình, có giọt nước đọng trên cằm nhỏ.

Triển Cửu Giang nhất thời không nói gì, chỉ có thể cảm thán tạo hóa trêu ngươi mà thôi.

=====

Lắm nhảm

Hạnh phúc không các tình yêu ^^ Lâu lắm mới tái ngộ với Quân kỹ nhỉ?

Vốn dĩ ta tính nốt năm nay mà không dịch được chương nào thì drop luôn cho xong, để bạn khác dịch dùm cũng được. Cơ mừ không hiểu sao đến cuối năm, ta lại muốn làm gì đó cho cả nhà, mong vớt vát lại chút hình tượng sau một năm lười nhác (đáng khinh =.=). Hy vọng cả nhà không chê, hehe!

46. Quyển 1 - Chương 46

Hô Nhĩ Xích được Thanh Ly đến đỡ, cả hai người lão đảo ra khỏi cốc.

Tuy hần đã phong bế tất cả đại huyết toàn thân, nhưng bởi vì trước khi thụ thương chân khí đã dịch chuyển mãnh liệt, dù cho lúc bị trúng độc đã lập tức thu lại, nhưng cũng khó tránh được độc xâm nhập phế tạng.

May là Hô Nhĩ Xích đã có chuẩn bị từ trước, sớm sắp đặt người ở bên ngoài cốc tiếp ứng.

Khi hần vừa phóng tín hiệu, hai người lập tức được đưa tới một nhà trọ.

Độc trên Dược Thi mặc dù lợi hại, nhưng dù sao thì Thanh Ly cũng là đệ tử sau cùng của Triển Cửu Giang, muốn giải độc cũng không phải là không thể.

Bày ra ngân châm, cấp tốc tìm dược liệu đun thành thuốc đặc, để Hô Nhĩ Xích ngâm mình vào đó, lập đi lập lại nhiều lần, cuối cùng thì tính mệnh hần cũng không còn nguy hiểm.

Mấy canh giờ sau trời đã sáng tỏ.

Trong tám chắn, cả người Hô Nhĩ Xích đỏ mô hôi, nóng rực không sao chịu được.

Thanh Ly cho hần uống rất nhiều nước lạnh, nhưng vẫn không hiệu quả.

Thân thể tựa như có hàng ngàn hàng vạn con kiến con trùng ra vào không ngớt.

“Không đúng, Thanh Ly... Khó chịu quá... Chuyện gì vậy...”

Hô Nhĩ Xích biết đây không phải do trúng độc, nhưng còn khổ sở hơn trúng độc hàng ngàn hàng vạn lần.

Thanh Ly áp ứng, cuối cùng cũng phải đổ mặt tía tai mà giải thích.

“Đây... Đây là tác dụng phụ sau khi giải độc... Sẽ làm khí huyết con người ta dâng lên... Hức... Nói cách khác... Chỉ có ân ái mới có thể giải quyết được...”

Cặp mắt Hô Nhĩ Xích đều mau thiêu cháy.

“Con mẹ nó, không ngờ thứ độc này lại ti tiện như vậy...”

Vì chăm sóc cho Hô Nhĩ Xích nên mái tóc vốn được búi chỉnh tề của Thanh Ly lúc này lại rơi xuống, tóc đen chạm vai. Khi giúp đỡ Hô Nhĩ Xích ngâm mình, chính bản thân y cũng bị nước nóng xông vào, sắc mặt ửng đỏ, đôi mắt ướt nước.

Dù cho Hô Nhĩ Xích có không trúng độc thì nhìn thấy tình cảnh này cũng khó có thể không động tình, huống hồ hiện giờ lại bị dư độc gây khốn đốn, càng cảm thấy dù trước mắt có hiện thần tiên cũng không thêm đổi.

Hô Nhĩ Xích lắc lắc đầu.

“Mau nghĩ cách giải dư độc này đi!”

Thanh Ly quen thói cắn cắn môi dưới.

“Đây không phải là độc, làm sao giải được!”

“A!” Hô Nhĩ Xích thống khổ kêu lớn.

Trông thấy hắn không ngừng túa mồ hôi lạnh, lòng Thanh Ly cũng thất lại.

“Ta đi tìm nữ nhân cho ngươi...”

Không muốn nói hết lời, Thanh Ly liền cúi đầu đứng lên, định bước ra khỏi phòng.

Nhưng vừa nhích chân, y đã bị Hô Nhĩ Xích kéo về.

Dù cho trúng độc có làm nội lực tạm mất, nhưng khí lực của hắn tuyệt không giảm.

Hô Nhĩ Xích chống tay xuống giường nhích người ngồi dậy.

“Ai cho phép ngươi ra ngoài tìm nữ nhân cho ta!”

Gần như hắn đã nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này.

Thanh Ly thoáng khựng lại.

“Không sao, các nàng ấy không bắn đầu, hay ta tìm một tiểu quan cho ngươi...”

Chịu sức nóng lan tỏa toàn thân, Hô Nhĩ Xích nghiến răng, cong phần thân trên lên.

“Nếu thế thì cứ mang ta quảng về Dược Thi cốc đi cho rồi!”

Hắn nói như dối.

“Vậy, ta tới giúp ngươi...”

Thanh Ly thấy Hô Nhĩ Xích khó chịu như vậy, vết thương phía sau lại nứt toác ra, chảy ra máu tươi, trong lòng không nỡ, liền run rẩy vươn tay, tham tiến hạ khổ của hắn.

Hạ thân Hô Nhĩ Xích to lớn mà nóng rực, cự vật như mãnh thú bùng bừng hưng phấn, gân xanh chột hiện.

Được Thanh Ly vỗ về mân mê, thật ra Hô Nhĩ Xích đã rất nhanh liền xuất tinh, nhưng cái cảm giác khô nóng khiến người ta phải cắn phần kia vẫn không hề lùi bước.

“Không, không được!” Trong cổ họng hắn phát ra tiếng rên như dã thú, Thanh Ly cũng biết hắn đang nhẫn nại đến cực điểm.

Thanh Ly lúng túng đến nỗi trên mặt sắp nhỏ máu đến nơi rồi.

“Thực, thực sự không cần nói, ta, ta cũng có thể...”

“Thanh Ly!”

Bị Hô Nhĩ Xích quát một tiếng, Thanh Ly lại càng hoảng sợ.

“Trói ta lại! Mau!”

Thanh Ly chưa lấy lại tinh thần, chỉ có thể làm theo lời hắn nói, dùng tấm nệm buộc chặt hẳn lại.

Lúc này hạ thân hắn đã cứng rắn như thép, liên tục đổ mồ hôi, tựa như lý trí đã tới mức cực hạn.

“Không... không sao... Thanh Ly người ra ngoài đi... Chỉ chút giây vò đó, không chết được đâu...”

Thanh Ly khẽ nói, “Nhưng còn vết thương trên lưng người...”

Y xấu hổ chuyển ánh mắt sang chỗ khác, “Người tội gì...”

Hô Nhĩ Xích cười khổ nói, “Ta không muốn, không muốn sau này người lại nói, ta có cảm giác với người, hoàn toàn là vì trùng động mà thôi...”

Hắn không dám nhìn Thanh Ly nữa, sợ bản thân không thể khống chế được chính mình.

Nhưng một lát sau vẫn chưa nghe thấy tiếng y rời đi.

Hô Nhĩ Xích mở ra đôi mắt chứa đầy dục hỏa.

Đã thấy thân thể tựa bạch ngọc của Thanh Ly, trần trụi hiện ra trước mắt hắn.

Trong khoảnh khắc này, Hô Nhĩ Xích tựa hồ không sao tìm được hơi thở của mình.

Thân thể thon thả gầy gò không một chút thừa thãi, hai trái anh đào tròn trịa tô điểm trước ngực, mái tóc dài buông phía sau lưng bay nhẹ về phía trước, thoáng che đi nơi tình ái, nhưng lại mang cho người ta cảm giác vừa như cự tuyệt lại như mời gọi.

Vì Hô Nhĩ Xích bị thương nên trên người chỉ có quần băng vải, Thanh Ly chỉ cần nhẹ nhàng cởi là có thể kéo xuống những y phục trên người hắn rồi.

Thanh Ly không ngừng tự nói với chính mình, phải vứt bỏ đi hai chữ thẹn thùng, nhưng mặt vẫn không nhìn được mà nóng rần lên.

Y bước lên giường, ngồi xuống trên đùi Hô Nhĩ Xích.

Chỉ động tác này thôi đã khiến hầu kết của hắn bất giác dịch chuyển.

Một tay Thanh Ly nhẹ nhàng đỡ vai hắn, tay kia lại lấy ra Bạch Ngọc cao sau lưng hắn, rồi tìm kiếm chính hậu đình của mình.

Khi chất cao lạnh lẽo kia chạm vào thân thể, Thanh Ly chỉ rùng mình một chút.

Nhưng cảm nhận được da thịt mình đang cận kề cơ thể nóng hổi của Hô Nhĩ Xích, lại khiến cho y không thể tiếp tục tự hỏi thêm nữa.

Chỉ qua loa cắm vào hậu huyệt hai ngón tay, Thanh Ly thực sự không có dũng khí để đưa ngón thứ ba vào mở rộng hết mức.

Tay phải y mở rộng hai chân, khởi động cái mông, nỗ lực nhét cự vật kia vào thân thể mình.

Nơi đó của Hô Nhĩ Xích vốn không giống người thường. Hơn nữa từ khi Thanh Ly nhập vào thân thể Thủy Ngọc vẫn chưa trải qua chuyện hoan ái, hậu đình nhỏ hẹp không thể nuốt cự vật vào, lại theo huyệt khẩu trượt ra ngoài.

Cả hai đều phát ra tiếng thở dốc.

Môi dưới Thanh Ly bị cắn đến trắng bệch, lại hít một hơi thật sâu, nâng lên cự vật kia, muốn thử lại lần nữa.

Vốn dĩ Thanh Ly trúc trắc, thì làm sao thích ứng được với tư thế khó khăn kia.

Thử nghiệm lần hai lại thật bại.

Hô Nhĩ Xích vốn nóng lòng như lửa đốt, bị Thanh Ly khiêu khích như vậy, càng thêm khó chịu.

Mồ hôi nóng hổi rơi trên trán, chảy xuống mu bàn tay Thanh Ly đang đặt trên vai hắn.

Khóe mắt Thanh Ly đỏ ửng, hiển nhiên cũng đã động tình, nhưng không biết phải làm thế nào với tình cảnh này cả.

Hai tay y đặt trên cổ Hồ Nhĩ Xích, phát ra tiếng nói thất bại như chực khóc, “Hồ Nhĩ Xích, xin lỗi, ta...”

Thanh âm này không sai không lệch, vừa có chút bất an, vừa có chút ngượng ngùng, giống như bị lông vũ mơn trớn trái tim, làm sao có nam nhân nào chịu nổi.

Hồ Nhĩ Xích bị sự khiêu khích vô ý của Thanh Ly làm cho huyết mạch phun trào, khóe mắt đầy tơ máu.

Chỉ biết hắn hoàn toàn mặc kệ vết thương sau lưng, thô bạo xé toạc tấm đệm, chỉ kéo tay Thanh Ly lại một cái, Thanh Ly liền bị hắn đè xuống dưới thân.

“Người có thể hiểu rõ, sau này sẽ không oán ta chứ?”

Hồ Nhĩ Xích nghiêng chặt răng giữ lại tia lý trí cuối cùng.

Thanh Ly không trả lời, chỉ nâng tay chạm tới mặt hắn, ngẩng đầu, đặt trên môi hắn một cái hôn thật nhẹ.

Giống như hòm thuốc nổ bị châm ngòi, Hồ Nhĩ Xích cả người bạo phát.

Hắn biết hành vi của mình cường bạo như vậy sẽ khiến người dưới thân bị thương tổn.

Nhưng làm sao hắn có thể khống chế chính mình đây?

Yêu một người say đắm đã lâu, chia ly thống khổ, hai năm nhung nhớ, tuyệt đối không xa không rời mặc cho trước mắt có là cái chết kề cận...

Thật nhiều yếu tố cùng hợp lại, Hồ Nhĩ Xích chỉ biết, hắn muốn dốc hết sức lực để giữ lại người đang nằm dưới thân này.

Hắn muốn in xuống dấu ấn của mình, dấu ấn chứng tỏ y chỉ thuộc về hắn.

Hai chân Thanh Ly bị mở lớn, đầu gối bị ép tới chạm xuống giường.

Nơi tư mật giờ lên cao, hòa cùng thân thể Hồ Nhĩ Xích.

Hồ Nhĩ Xích vùi cự vật kia thật sâu trong cơ thể y, dường như muốn xuyên thấu nơi bí ẩn ấy, chiếm đoạt tất cả con người y.

Hồ Nhĩ Xích dùng tốc độ cực nhanh ra vào nơi hậu phương của y.

May là thể chất Thủy Ngọc vốn mềm dẻo, nếu không thì với tư thế này Thanh Ly cũng ăn không ít khổ.

Thanh Ly không dám mở mắt.

Chỉ cần mở mắt một cái là có thể thấy cảnh tượng Hồ Nhĩ Xích đang rong ruổi nơi hậu huyệt của mình.

Nhưng dù không nhìn thì hai thân thể vẫn phát ra âm thanh rõ ràng như thế, giống như một dòng nước xoáy thật lớn, khiến người ta không thể nào thoát được, chỉ có thể chọn cách trầm luân.

Phần thắt lưng Hồ Nhĩ Xích càng động mạnh thì vết thương vốn hé miệng từ lâu, giờ máu tràn ra băng vải, dọc theo đường cong cơ thể chảy xuống nơi hai người kết hợp.

Mùi máu tươi khiến cho hương vị tình dục càng nồng, cảm giác huyết nhục giao hòa khiến hai người muốn ngừng cũng không ngừng được.

Nếu như Thanh Ly biết, sự hy sinh của mình đổi lấy vết thương phía sau lưng Hồ Nhĩ Xích càng thêm nghiêm trọng, có đánh chết hắn cũng không làm ra trò xấu hổ này.

Thể lực của Hồ Nhĩ Xích vốn là hơn người, phải trải qua tình trạng dư độc thì càng thêm dũng mãnh.

Thanh Ly bị đối đủ loại tư thế, không thể nhận rõ là bao lâu, cũng không thấy có dấu hiệu nào rằng Hồ Nhĩ Xích sẽ ngưng lại cả.

Ý thức cuối cùng của y, là dừng lại ở hình ảnh hai chân mình bị đặt trên vai Hồ Nhĩ Xích.

Khi trong đầu phát ra một đạo bạch quang, khiến y hoàn toàn mất đi tri giác.

47. Quyển 1 - Chương 47

Đến khi Thanh Ly tỉnh lại thì Hô Nhĩ Xích vẫn còn đang ngủ. Hắn nằm đè lên y, lưng hướng lên trời.

Sau trận miệt mài thì vật kia đã nhuyễn nhưng vẫn còn ở lại trong cơ thể Thanh Ly.

Trên giường là một đống hỗn độn.

Hỗn hợp của tinh dịch và máu tươi đã khô đọng trên người. Trong phòng đều là mùi sau hoan ái.

Thanh Ly không muốn động dù chỉ một ngón tay, toàn thân như bị vật nặng nghiền qua.

Việc Hô Nhĩ Xích chưa tỉnh khiến Thanh Ly lo lắng hơn. Y nỗ lực chống thân trên dậy khiến đầu Hô Nhĩ Xích trượt xuống bụng y. Khi phân thân của Hô Nhĩ Xích rời khỏi hậu đình, toàn thân Thanh Ly liền run rẩy.

Thanh Ly vỗ mặt Hô Nhĩ Xích, khẽ gọi tên hắn.

Hô Nhĩ Xích chỉ nhắm mày nhắm mắt, tựa hồ không hài lòng có người quấy rối giấc ngủ của mình.

Sau chuyện hôm qua, băng vải trên lưng hắn đã vỡ ra khiến vết thương vô cùng thê thảm. Y phải gọi hắn dậy để khâu lại vết thương lần nữa.

Dưới sự kiên trì của Thanh Ly, Hô Nhĩ Xích đã lười biếng mở mắt.

Người này như không biết đau là gì sao ý, vừa tỉnh lại thấy Thanh Ly liền hiện nét cười nhẹ nhàng trong đáy mắt.

Nhớ tới sự điên cuồng hôm qua, gương mặt Thanh Ly lại ửng đỏ. Y giúp Hô Nhĩ Xích chống thân ngồi dậy.

Hô Nhĩ Xích nhìn người tưởng như đã mất đi giờ tìm về được, lại không đầu không đuôi thốt ra một câu, “Ai, thật sự như vừa chết đi sống lại vậy.”

Thanh Ly lúc đầu ngây ra một lát, sau một hồi hiểu được Hô Nhĩ Xích muốn ám chỉ điều gì, nhất thời thẹn quá hóa giận, vốn định nhéo hắn một cái cho biết tình hình bây giờ thế nào, nhưng tay còn chưa ra thì lòng đã không nở rồi.

Hung Nô vương vốn vẫn uy phong lẫm lẫm, chưa bao giờ từng chật vật như vậy.

Nhất thời trong lòng tràn ngập tình ý ảm áp, cảm giác xấu hổ vừa rồi cũng biến mất vô tung.

Thanh Ly định xuống giường nhặt y phục trên mặt đất để sửa sang cho hai người một chút rồi mới gọi hạ nhân vào dọn dẹp, sau đó thì xử lý vết thương cho Hô Nhĩ Xích. Ai ngờ khi chân còn chưa chạm đất thì cửa phòng đã bị mở ra.

Thanh Ly giật mình ngẩng đầu nhìn người vừa tới, trong mắt ngập tràn hoang mang, lúc đầu còn tưởng là người khác đi nhầm phòng.

Hô Nhĩ Xích phản ứng nhanh hơn Thanh Ly, thấy có người tự tiện bước vào liền kéo chăn mỏng bên thân quần lấy thân thể lỏa lồ của y, còn bản thân thì chẳng để tâm.

Một trong hai người vừa bước vào mặc bạch y, đơn giản sạch sẽ, ngoại trừ viên ngọc bội xanh biếc bên hông ra thì chẳng còn phục sức nào khác. Người này mày dài, mắt như sao sớm, khí chất thản nhiên, toát ra đạo cốt tiên phong một đời hiệp khách.

Người kia thì vận hắc y, chất liệu tuyệt hảo che lấp đi tính cách bất đồng bên trong, đồ án Thanh Long – đứng đầu tứ linh trong thiên địa – quần quanh, ở trên cổ tay phải còn có thứ vũ khí tựa như quỷ trảo. Người này khí chất không giống người bạch y kia, tuy rằng gương mặt tuấn mỹ như được thần điêu khắc, nhưng lại mang theo sự tà mỵ cực điểm, khiến người ta bất giác cảm thấy sợ hãi vì thứ sát khí đó.

Xem tình hình này, thực là kẻ tới không tốt lành gì.

Hô Nhĩ Xích tập trung tinh thần cảm nhận nội tức hai kẻ này.

Hơi thở đều đều, hùng hậu mạnh mẽ, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Xem ra tiểu nhị trong khách điểm và thủ vệ đã sớm bị thủ tiêu vô thanh vô thức rồi.

Hoàn toàn rơi vào tình cảnh địch trong tôi ta ngoài sáng, Hô Nhĩ Xích nhất thời cũng không đoán được hai người này tới đây với mục đích gì.

Thanh Ly nhìn chăm chăm vũ khí trên tay phải người kia, cảm thấy thực quen mắt, tựa như trước đây đã thấy ở nơi nào.

Bỗng linh quang lóe hiện, hình ảnh cướp pháp trường năm ấy lại hiện ra trước mắt.

“Đường chủ Nhất Ngôn Đường?”

Một câu hỏi điển hình mang theo ý dò đoán.

Hắc y nhân vẫn trầm mặc như trước, còn Bạch y nhân lại cười nói, “Không hổ là đệ tử đắc ý của môn chủ Vạn độc môn. Có thể đoán được thân phận Đường chủ của Nhất Ngôn Đường vốn ít khi lộ diện. Tại hạ bội phục.”

Âm thanh trầm ấm khiến người ta cảm thấy thoải mái vô cùng, hơn nữa dường như không mang ác ý. Thân thể Thanh Ly vốn căng thẳng giờ đã thả lỏng được chút ít.

“Tại hạ Hàn Tử Tự, còn người kia thì Mạnh công tử đã biết thân phận rồi thì chắc cũng đoán ra, hẳn là Đường chủ Nhất Ngôn Đường – Văn Sát.”

Hô Nhĩ Xích khéo léo kéo Thanh Ly về bảo vệ sau lưng mình.

“Hàn Tử Tự? Môn chủ Thiên Đạo Môn?”

Bạch y nhân kia cười mà không nói, chỉ khẽ vuốt cằm.

Trong thời gian ở Vạn độc môn, Thanh Ly cũng có một chút hiểu biết với giang hồ. Thiên Đạo Môn vốn là đứng đầu bạch đạo võ lâm, mà Nhất Ngôn Đường là đứng đầu hắc đạo, từ trước đến nay hai phái đều là đối đầu. Hôm nay còn có Hô Nhĩ Xích ở đây, mà giang hồ vẫn muốn lảng tránh quan hệ với triều đình. Vậy thì vì lý do gì mà hai vị đại nhân vật kia lại đồng thời xuất hiện ở cái khách điểm bé tí này?

“Hai người muốn làm gì?”

Hàn Tử Tự vẫn giữ “nụ cười của hổ” trên mặt.

“Đâu có gì. Kỳ thực từ lúc hai người xông ra trận của Vạn độc cốc, chúng ta vẫn luôn đi theo. Vốn muốn hiện thân sớm chút, nhưng đúng lúc hai vị...”

Nghĩ đến tình huống hôm qua bị người khác thấy hết, Thanh Ly quả thực muốn đâm đầu chết đi cho rồi. Còn Hô Nhĩ Xích dù không tả lổng, nhưng nghĩ tới việc tư mật bị người ta nhìn lén thì sắc mặt cũng xám ngoét.

“Tình huống bất đắc dĩ, mong hai vị thứ cho. Dù có chút mạo muội, nhưng hôm nay chúng ta cần mời Mạnh công tử đến phủ chơi một lần.”

Nghe được lời ấy, hàn quang trong mắt Hô Nhĩ Xích lập tức hiện rõ.

“Láo xược! Thanh Ly đâu phải loại người mà người muốn kêu đi liền đi?”

Hàn Tử Tự xua tay nói, “Hung Nô chớ có tức giận, chúng ta không có ác ý, chỉ là nội nhân bị bệnh, thuốc thang không khỏi, nghi là trúng kỳ độc, mong Mạnh công tử có thể ra tay tương trợ.”

Thanh Ly nghi ngờ hỏi, “Hàn công tử mời người như thế này, chẳng phải đang làm khó người ta sao?”

Khi đó Văn Sát vẫn đứng bên đã không còn kiên nhẫn nữa.

“Cứ thế vác người đi là được rồi, tốn hơi làm gì.”

Không đợi Hàn Tử Tự phản ứng lại, Văn Sát liền tấn công Thanh Ly.

Hô Nhĩ Xích vẫn bị trọng thương, tuy là độc đã giải được nhưng nội lực chỉ hồi lại được ba phần. Chỉ là thấy Văn Sát muốn tiến lại thì làm sao hắn có thể để Thanh Ly lọt vào tay kẻ đó.

Hô Nhĩ Xích vừa ra tay đã làm gián đoạn thể công của Văn Sát.

Văn Sát vốn là kẻ không coi ai ra gì, cũng không chấp nhận được người khác mạo phạm mình. Thấy Hung Nô Vương đã bị thương rớt nửa mạng rồi mà còn dám đối nghịch với gã, liền không lưu tình lập tức đánh về phía hắn.

Hô Nhĩ Xích cũng không phải loại dễ đối phó, bộ Long Trảo thủ đánh cận chiến mạnh mẽ vô cùng, bức Văn Sát rời xa Thanh Ly để y không bị tổn thương.

Vốn Văn Sát khinh thường một người mang thương trong mình như Hô Nhĩ Xích nhưng khi bị quyền phong của hắn cắt qua hai má thì tức giận, sát khí bùng phát. Khi xuất chiêu đã dùng tới bảy phần công lực, mỗi chiêu đều nhắm vào tử huyệt của Hô Nhĩ Xích mà đánh tới.

Hô Nhĩ Xích nội lực không đủ, dần dần không chống lại được nữa.

Hàn Tử Tự nhìn hai tuyệt thế cao thủ sắp hủy cái khách điểm nhỏ bé này rồi thì đau đầu không thôi, chỉ có thể xuất thủ xen vào, ngăn cản thể công mãnh liệt của Văn Sát.

Một thanh huyền kiếm đã ngăn trở ưng câu của Văn Sát.

“Người điên rồi sao! Chúng ta tới nhờ người chứ có phải giết người đâu.”

Kẻ chết dưới tay Văn Sát nào có thể tính bằng nghìn nữa. Đường đường là đường chủ Nhất Ngôn đường quen giải quyết vấn đề bằng cách giết người, làm sao có thể chịu bị người ta khiêu khích.

“Ta mặc kệ! Kẻ nào làm ta bị thương tuyệt không thể sống tiếp trên đời này nữa!”

Dứt lời lại muốn động thủ.

Lúc này, tiếng của Thanh Ly truyền tới. Trấn định, không chút nào sợ hãi.

“Nếu người tổn thương hắn, dù ta có chết cũng không đi cứu người người để tâm.”

Thanh Ly khoác chắn đứng dậy, “Nếu có việc nhờ người thì đổi thái độ đi. Người thường ai cũng biết đạo ấy, Văn đường chủ há lại không biết sao?”

Văn Sát ngừng tay, “Người uy hiếp ta?”

Thanh Ly đi tới nâng Hô Nhĩ Xích dậy, “Không sai, ta uy hiếp người đấy.”

Đối với kẻ vô lễ khiến vết thương của Hô Nhĩ Xích càng thêm nặng đang đứng trước mắt kia, Thanh Ly tức giận không sao chịu được.

“Ta muốn xem, có ai uy hiếp người rồi mà còn sống được trên đời này không!”

Văn Sát vốn là kẻ hỉ nộ thất thường, nghe Thanh Ly nói vậy lại cười ha hả.

“Người được lắm! Nể mặt người, ta tha cho nam nhân của người đó!”

Một câu “nam nhân của người” khiến Thanh Ly đỏ mặt tía tai, một thời chẳng biết nói gì cho phải.

Thấy bầu không khí đã có điều hòa hoãn, Hàn Tử Tự mới đi ra hòa giải.

“Hôm nay đã mạo phạm nhiều, sau này xin bồi tội với hai vị. Nhưng thân thể nội nhân đang yếu dần, chúng ta vì không có cách nào khác đành ra hạ sách này. Hai vị tình thâm ý trọng, chia lìa lâu như vậy lại có thể gương vỡ lại lành. Hung Nô vương nhất định không muốn để Mạnh công tử theo chúng ta về, đã vào đường cùng thì không thể làm gì khác đành tiên hạ thủ vi cường. Mong công tử đại nhân đại lượng, cứu người như cứu hỏa.”

Thanh Ly biết rõ tổ chức tình báo của Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn Đường lợi hại, bọn họ rõ chuyện của y cũng chẳng có gì lạ. Nhưng có một vấn đề khiến y không hiểu ra sao.

“Tâm tình của Hàn môn chủ thì ta còn hiểu được, nhưng có quan hệ gì với Văn đường chủ chứ...”

Lúc này đến lượt hai người kia xấu hổ.

Trông hai người nhìn nhau không nói, Thanh Ly mới chợt nhận ra, trong lòng không khỏi cảm thán: Thế giới này, thực sự là loạn quá đi!

Tay Hồ Nhĩ Xích vẫn ôm chặt thắt lưng Thanh Ly.

Vì chuyện đào hôn mà Thanh Ly giờ đầu ong ong cả lên. Bệnh tình của Tống Việt có thể cứu nhưng lại chưa thể ra tay, Hồ Nhĩ Xích giờ còn bị thương chưa lành, mà lòng y còn càng mong nhớ hơn tiểu Ma Lặc ở Vương Đô.

Hai năm không thấy, y giờ thăm nghĩ về trước xem đứa nhỏ, ai biết lại bị hai người này quẩn lên. Đến lúc đó, nếu y không cứu được tình nhân của họ, hay mắc phải sai lầm gì thì còn mạng trở về không đúng là một vấn đề. Thế thì đứa con mà y vẫn ngày đêm mong nhớ phải làm sao bây giờ?

“Việc này không thể trì hoãn được sao? Hai vị thật có phần ép người.” Sắc mặt Thanh Ly không vui.

Hàn Tử Tự nói, “Nếu chờ thương thế của Hung Nô vương khỏi hẳn thì có thể mang được Mạnh công tử đi không, chúng ta không thể nắm chắc được. Cho nên chẳng thể làm gì khác đành lợi dụng lúc người gặp khó khăn...”

Văn Sát không đợi Hàn Tử Tự nói xong liền cười lạnh, “Vớ vẩn, thế cũng kêu ép buộc? Ép người thực sự thế nào sợ là người chưa biết đâu! Đừng nói tới nam nhân của người giờ còn chưa thể đánh trả, giết hẳn bây giờ còn phải khách khí sao! Hơn nữa nghe nói, ở Vương Đô Hung Nô còn có tiểu hài nhi của các người, tên gì? Ma Lặc?”

Thanh Ly nghe được cái tên đó, sát ý trong mắt liền khởi.

“Người cứ thử động vào một sợi lông trên người con ta xem!” Thanh Ly cả giận nói.

Hiện giờ dù đang bị vây khốn nhưng Hồ Nhĩ Xích vẫn không giảm đi khí phách trên người.

“Không sao, họ chỉ khích đệ thôi. Hung Nô có hơn mười vạn thiết kỵ, còn sợ không san bằng Vô Xá Cốc sao?”

Cái tên Vô Xá Cốc kia chính là cơ quan đầu não của Nhất Ngôn đường.

Ánh mắt Văn Sát dao động, đột nhiên gây loạn, dùng khinh công cực nhanh lướt qua Thanh Ly, điểm trúng toàn bộ đại huyệt trên người Hồ Nhĩ Xích.

Mũi nhọn của Ưng trảo đã dí sát cổ Hồ Nhĩ Xích, hung hăng hăm dọa.

“Đừng nói nhảm nữa, hôm nay dù người nguyện ý hay không thì đều phải theo chúng ta!”

Thanh Ly tính toán được mất trong lòng rồi nói, “Đi cùng các người cũng được, nhưng dù sao cũng phải để ta mặc xong y phục đã.”

Hàn Tử Tự cười nói, “Xin lỗi Mạnh công tử, người là người của Vạn độc môn, ai có thể đảm bảo y phục của người không có vài loại thuốc này nọ? Mạnh công tử cứ vậy là được rồi.”

Mất Thanh Ly liền bốc hỏa. Hàn Tử Tự kia lòng dạ thật sự là thâm hiểm, cả tiểu mưu kế của y cũng bị hắn nhìn ra.

Thanh Ly thở dài. Y gơ tay kéo đầu Hồ Nhĩ Xích xuống, hôn hắn thật sâu.

Hồ Nhĩ Xích ngậy ra một lúc, rồi tùy y mà nhắm hai mắt lại, hưởng thụ nụ hôn của tình nhân.

Nụ hôn rất sâu, môi lưỡi dây dưa, thêm vào tình cảm sâu sắc của hai người mang đến một mỹ cảm vô tận.

Nụ hôn qua đi, Thanh Ly nhỏ giọng nói bên môi Hồ Nhĩ Xích, “Trở lại rồi hãy phái người bảo vệ Ma Lặc thật tốt, đừng lo lắng cho ta.”

Rồi y xoay người nói với Hàn Tử Tự, “Đi thôi.”

Hàn Tử Tự tiến tới chấp tay nói, “Đắc tội rồi.”

Dứt lời liền ôm Thanh Ly lên, hai thân ảnh hắc bạch dùng tốc độ cực nhanh rời đi.

Một lát sau, trong không khí truyền tới thanh âm.

“Hung Nô Vương, huyết đạo của người sẽ tự giải sau nửa canh giờ nữa.”

Hô Nhĩ Xích nhíu mày. Thiên lý truyền âm.

Nội công tu vi của Hàn Tử Tự đã tới bậc này, tình hình thật phiền phức.

Hô Nhĩ Xích thu lại tâm thần, phun thứ trong miệng ra.

Đó chỉ là viên đồng tinh xảo nhỏ bằng ngón út, là Thanh Ly đã truyền cho hắn trước lúc đi.

Mối thù hôm nay, không thể không báo.

Hô Nhĩ Xích nhắm mắt lại, lắng lắng điều tức.

Thanh Ly bị đưa đi trên các phương tiện khác nhau, mắt thì bị bịt, chỉ cảm thấy như đã qua xe ngựa rồi thuyền.

Tuy không nói ra nhưng y có cảm giác hai người họ cố ý đi đường vòng, phòng y nhớ rõ địa hình

Qua hôm đó sự tình, thể lực y vốn không chịu nổi, lại phải đi trên đường dài mệt mỏi, cuối cùng chỉ có thể ngủ.

Khi tỉnh lại lần thứ hai thì y đã ở trong một cung điện xa hoa rồi.

Nói là cung điện cũng không quá đáng. Riêng nội thất tuyệt mỹ, màn che tinh xảo, cột trụ được chạm trổ công phu, không kém gì Vương đình của Hung Nô hay hoàng cung Thiên triều cả. Thực sự là vương cung chốn nhân gian.

Không thấy Hàn Tử Tự và Văn Sát.

Nếu đã tới địa bàn của họ thì y chỉ có thể nghe lệnh hành sự thôi.

Được tỳ nữ chuẩn bị phục sức rồi đi tắm rửa trong bể xây bằng ngọc thạch, có dòng nước ấm phun ra từ đầu sư tử bằng vàng.

Gột rửa những bụi bẩn quanh người, nhận lấy y phục mà tỳ nữ đưa tới.

Vừa nhìn lướt qua, y liền phát hiện chúng chẳng khác gì thường phục y vẫn mặc. Ngay cả chi tiết vụn vặt như vậy mà họ còn làm ra được, thật không dám tưởng tượng thể lực của hai người đó đã đến bậc nào rồi.

Tâm tình phức tạp, Thanh Ly mặc xong quần áo rồi lại đi theo tỳ nữ tới một nơi.

Hạ nhân cúi đầu nói, “Công tử, phía trước là cấm địa trong cung, chúng ta không thể vào được, mời công tử tự mình đi tới, cứ đi thẳng là được.”

Thanh Ly đi theo hành lang tới điểm tận cùng, đẩy cửa vào lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng lặng.

Nếu như nói đại diện kia nguy nga lộng lẫy thì y quả không biết dùng từ gì để miêu tả gian phòng này.

Thanh Ly nhíu mày.

Tuy gian nhà này mỹ lệ, nhưng lại khiến người ta thấy khó chịu, cảm giác như bị giam cầm trong lồng son thiếc vàng, bầu không khí áp lực cực điểm.

Trong không gian phẳng phát mùi hương thơm ngát, đó là cực phẩm mà chỉ hoàng tộc Tây Vực mới có thể dùng đến.

Hàn Tử Tự thấy Thanh Ly đã tới liền đứng ở cửa nghênh tiếp.

Văn Sát chỉ làm theo ý mình, ngồi ở sau tấm màn vàng nhạt, tựa hồ đang nhẹ nhàng nói chuyện với người trên giường.

Khi đi trên hành lang Thanh Ly vốn tưởng, rốt cuộc là mỹ nhân thế nào mới có thể khiến hai người đứng đầu hắc bạch buông tha hết ân oán tình cừu mà cùng chung một người, à thì, đồng thể?

Với tính cách hai người đó, hẳn là kiểu mẫu cho những kẻ cực độ độc chiếm, làm sao lại...

Thanh Ly cũng bắt đầu chờ mong, trong lòng hiện lên đủ loại hình mỹ nhân có thể được.

Nhưng đến khi Hàn Tử Tự nhấc tấm màn lên thì Thanh Ly lại kinh hãi không thôi.

Nói thế nào đây, người trước mắt này, chỉ có thể dùng hai từ để hình dung.

Bình thường.

Y thực sự rất rất bình thường, điển hình của loại người nếu đặt giữa đám đông liền mất tích không còn dấu vết.

Người đó thực xấu, sắc mặt vàng như nền vậy. Hai mắt thì đại ra, không có tiêu cự.

Quan trọng nhất là, y lại là một nam nhân!

Thảo nào mà khi Hắc Bạch song sát trông thấy y và Hô Nhĩ Xích thì chẳng phản ứng gì, thì ra bọn họ cũng như thế rồi, còn trách ai được nữa.

Thanh Ly đi tới trước giường, người nọ cũng không có phản ứng.

Hàn Tử Tự cười khở nói, “Chúng ta định mời Triển Cửu Giang tới, nhưng người cũng biết tính cách cổ quái của sư phụ người rồi đấy. Hơn nữa Ly nhi không phải người Miêu Cương, hẳn nhất định không chịu trợ giúp. Chúng ta vừa nghe nói hẳn có một trò giỏi hơn thầy, thì biết có hy vọng rồi.”

Thanh Ly liếc Hàn Tử Tự một cái.

Đừng tưởng nói vậy ta sẽ nhẹ dạ. Chuyện các người dùng Ma Lặc uy hiếp ta, ta còn nhớ kỹ đó, dùng chuyện suýt mướn tới công sao, không có ích đâu!

“Tình hình y thế nào? Nói chút chút đi.”

Mặt Thanh Ly lạnh lại.

Hàn Tử Tự ngồi bên người kia, tay phải vuốt ve gương mặt quá đổi bình thường.

“Ly Nhi à, ta đã tìm cho đệ một đại phu khác rồi, nói chuyện một chút đi!”

Người được gọi là Ly Nhi kia mở to đôi mắt vô thần, khẽ gật đầu với Thanh Ly.

Thanh Ly liền lạnh sống lưng.

Đây quả thực không thể coi là người sống, mà càng giống một con rối, một cái xác không hồn.

“Y rất nghe lời, thế nhưng... lại quá nghe lời... Y không phải Ly Nhi ngày trước nữa.”

Thấy vẻ thâm tình chân thành của Hàn Tử Tự, Thanh Ly lại càng rét run. Trong lòng mang theo cảm giác kỳ quái nhưng lại không thể nói rõ là gì.

“Y như vậy bao lâu rồi? Ai nói gì y đều nghe sao?” Thanh Ly hỏi.

“Không, y chỉ nghe ta và Văn Sát thôi.”

Như để chứng minh lời Hàn Tử Tự, Văn Sát đang ngồi một bên khác Ly Nhi cũng nói,

“Mạc Mạc ngoan, lại hôn ta một cái đi.”

Ly Nhi cũng dùng môi chạm nhẹ lên má Văn Sát.

Văn Sát liền thỏa mãn đến mày đều loạn.

Lần đầu tiên thấy một nam nhân lãnh khốc vô tình tỏa ra ngoài hơi ấm thì Thanh Ly liền nghĩ, tất thấy trên thế giới này đều là giả hết.

Nhưng có Hắc Bạch Song Sát bên người, thực khiến Thanh Ly áp lực nhiều lắm.

“Lúc nghiệm độc ta không muốn có người ngoài quấy rối, mong hai người phối hợp chút.”

Sắc mặt Hắc Bạch Song Sát liền có phần xấu xí, nhưng nghĩ việc cầu người, mình chỉ có thể theo lời Thanh Ly ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, Văn Sát còn hơi dăm chiêu, quay lại nói với Thanh Ly, “Tên y là Mạc Ly.”

Thanh Ly nghe câu nói quái lạ của Văn Sát thì mặt đen xì, nhưng nghĩ một hồi thì có thể hiểu được cách nghĩ của hắn.

Mạc Ly Mạc Ly, nghe cũng giống tên mình.

Thanh Ly thở dài, rút ngân châm ra bắt đầu nghiệm độc.

Trên đời này độc sao chỉ có nghìn vạn loại. Trong độc kinh có ghi chép, để khiến Mạc Ly bệnh thành như vậy thì đã có trăm loại, chỉ là nghiệm độc thôi cũng sẽ mất rất nhiều ngày.

Người bị nghiệm độc sẽ rất thống khổ, dù sao trên người bị đâm nhiều ngân châm như vậy, còn phải ngâm mình trong những loại nước thuốc khác nhau. Nhưng cũng may Mạc Ly hình như không có ý thức, coi như được một điểm tốt vớt lại.

Hắc Bạch Song Sát cũng không nhờ người chiếu cố Mạc Ly, nếu Thanh Ly cần hỗ trợ thì hai người đều tự thân làm cả, thực khiến Thanh Ly cảm thán sự vĩ đại của tình yêu.

Lạ là, những loại độc trong độc kinh có ghi, Thanh Ly đều nghiệm qua, nhưng sao không thấy có chút phản ứng nào nhỉ.

Thanh Ly lấy làm kỳ quái.

Tuy Hắc Bạch Song Sát không thúc giục y, nhưng chính y cũng nóng ruột, muốn sớm giải quyết xong cục diện rối rắm này, có thể trở về được bên Hồ Nhĩ Xích và Ma Lạc.

Ngày ấy, sắc trời đã tối, Thanh Ly nghiệm nốt phương pháp cuối cùng, xoa xoa cái cổ đau nhức.

Sao vẫn không có phản ứng chứ? Ngay cả đến cổ y cũng đã nghiệm qua, cũng xóa bỏ khả năng bị trúng cổ rồi.

Thảo nào nhiều danh y đều bó tay chịu chết, ngay y cũng thấy tài nặng nghèo hèn.

Hắc Bạch Song Sát đã đến thăm Mạc Ly, Thanh Ly liền thu thập dụng cụ lui ra.

Đi ở hành lang, y vẫn nghĩ mãi vấn đề này.

Bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm: chẳng lẽ là trúng phải chất kỳ độc xa xưa: Tâm ma?

Thanh Ly tính vốn nôn nóng, không nghĩ nhiều liền quay người bước về.

Còn chưa đến cửa đã nghe thấy tiếng thở dốc ám muội.

Thanh Ly không phải không biết bên thanh âm đó có ý gì, nhưng tính thì hiếu kỳ, liền muốn nhìn liếc một cái cho biết.

Ai ngờ không nhìn thì thôi, vừa thì huyết khí trùng đầu.

Trên giường, Mạc Ly cả người xích lõa, quỳ gối. Thắt lưng bị tay Văn Sát đè lại, mông nhấc cao.

Dương khí của hắn đang điên cuồng rong ruổi nơi hậu đình của Mạc Ly.

Thân trên Mạc Ly dựa vào đùi Hàn Tử Tự, miệng đang mút vào cự vật của hắn.

Văn Sát và Hàn Tử Tự đang đắm chìm trong khoái lạc, không hề phát hiện Thanh Ly vừa vòng trở lại.

Thân thể Mạc Ly bị hai người xoay quanh, thay đổi đủ loại tư thế ngượng ngùng.

Cho dù đang trong tình cảnh đấy nhưng nhân thân Mạc Ly vẫn trống rỗng, dù làn da đã đỏ ửng chứng tỏ thân thể hắn đang hưởng thụ khoái cảm, nhưng tinh thần vốn đã không còn rồi.

Thanh Ly bỗng như nhận ra điều gì, thở dài, không nhìn một màn phóng đăng trong phòng nữa, xoay người rời đi.

48. Quyển 1 - Chương 48

Chờ đến sáng hôm sau, khi Thanh Ly lần thứ hai bước vào cái lồng son hoa lệ kia thì không khí dâm mỹ đã hoàn toàn biến mất, nhưng cảm giác áp bách khiến người ta khó chịu thì vẫn còn y nguyên.

Hàn Tử Tự và Văn Sát đã sớm rời giường chuẩn bị tất cả, chờ Thanh Ly tới chẩn bệnh cho Mạc Ly.

Tuy rằng sắc mặt hai người chả có gì thay đổi, nhưng Thanh Ly biết chuyện phòng the đêm qua khiến hai kẻ đó thần thanh khí sảng, đến cả thái độ đối với mình cũng khác khí vài phần.

Thanh Ly nhú mày, hai kẻ kia biết mình không được chào đón liền thức thối rồi đi, nhưng cũng chỉ đứng ngoài cửa, tiện cho trợ lực.

Thanh Ly ngồi trước giường, dùng hai tay bao lấy năm ngón tay gầy teo của Mạc Ly.

Không khí bên trong tràn đầy hơi ẩm và ẩm áp, nhưng ngón tay Mạc Ly vẫn lạnh như băng.

Thanh Ly muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình để truyền sang người Mạc Ly.

“Mạc Ly, có thể nghe ta nói không? Ta biết tình yêu của họ dành cho người quá nặng nề, người không chịu nổi mới muốn trốn đi đúng không?”

Nhớ tình cảnh phóng đăng hôm qua, Thanh Ly càng thêm đồng tình với nam tử trước mặt.

“Bọn họ yêu người, nhưng lại không biết sao để biểu lộ. Với thân phận đứng trên muôn người kia, chắc chắn họ đã áp đặt người quá nhiều. Người cũng thật cực khổ? Nếu không thì làm sao lại tự mình ăn vào Tâm ma chứ?”

Loại độc đó vốn đã thất truyền. Bên trong Độc kinh có ghi lại, nhưng cách phối chế đã mất từ lâu.

Hiệu dụng của Tâm ma vô cùng kỳ quái, nó chỉ dành cho những người thống khổ, không có lòng dạ lo chuyện sau này, lại không thể chết đi được.

Chuyện xưa kể lại là, Hoàng đế khai quốc của Thiên triều đã từng yêu điên cuồng một phi tử của tiền triều, nhưng phi tử đó lại thống hận kẻ nam nhân đã giết chết phu quân và cướp đi thiên hạ của Người, nhưng Hoàng đế lại dùng huyết mạch của tiền triều uy hiếp nàng, cũng nói rằng ngày mà phi tử này chết thì cả hoàng tộc tiền triều đều phải chôn cùng. Mỗi ngày trôi qua, phi tử đó đều sống trong thống khổ, nhưng lại phải tìm cách kéo dài thọ mệnh, dày vò tận xương. Sau rồi nàng đã cho người tới dân gian tìm kiếm thứ kỳ độc này, khi uống vào thì cảm giác như lóc da tróc thịt, ngay cả linh hồn cũng bị dứt đi, để không còn phải đối mặt với kẻ thù nữa.

Tâm ma là do tâm sinh ma, độc ấy không thể giải trừ, chỉ có thể bằng cách cởi ra khúc mắc của người trúng độc.

Theo thời gian quan sát, tâm ma của Mạc Ly nhất định là Hắc Bạch song sát. Tiếc là hai kẻ kia vô tâm chẳng hiểu, đêm qua lại còn làm ra chuyện không bằng cảm thú với một người đang ốm đau liệt giường.

Nói với Mạc Ly một hồi mà không thấy y có phản ứng, Thanh Ly miệng lưỡi đều khô.

Y khẽ than một câu, “Aiz, làm sao mới được đây? Thôi! Coi như ta vì dân phục vụ, bảy ngày sau nếu người còn không phản ứng, đành nói độc đó không nằm trong phạm vi ta giải quyết được, ta cũng phải chào từ giả rồi.”

Nói xong lời này, đột nhiên một ngón tay đang được Thanh Ly bao bọc thoáng nhúc nhích.

Chỉ là một cử động vô cùng tinh tế.

Thanh Ly lập tức nhìn người phía trước.

Con người vẫn không có chút tiêu cự nào, Thanh Ly cứ tưởng thần kinh mình có vấn đề rồi.

Y cố gắng nói một thôi một hồi nữa, nhưng chẳng thấy người kia mảy may đáp lại.

Thanh Ly nhú mày.

Chẳng lẽ những lời vừa rồi khiến Mạc Ly phản ứng?

Thanh Ly đảo tới rỗng đầu, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ những câu đã nói.

“Bảy ngày sau nếu người không phản ứng lại thì chỉ có thể nói độc đó không nằm trong phạm vi ta giải quyết được, cũng đến lúc ta chào từ giả rồi.”

...

“Thôi! Coi như ta vì dân phục vụ.”

...

“Aiz, phải làm thế nào mới được?”

...

Thanh Ly nhìn người mà như tượng đá trước mặt, hoang mang vô cùng.

Y gõ gõ đầu mình rồi thả tay Mạc Ly ra, đi tới trước bàn cầm chén uống một ngụm, trong lòng không ngừng tính toán kể đến phải nói với Mạc Ly cái gì.

Bỗng phía sau truyền đến tiếng nói yếu ớt chẳng khác gì muỗi kêu.

“Đồng...”

Thanh Ly lập tức dừng uống, quay đầu nhìn lại giường.

Vẫn thế.

Thanh Ly tròn tròn mắt, xem ra hôm nay mình quá căng thẳng rồi, ngay cả nghe đều sai.

Nghĩ chắc Mạc Ly có thể cũng khát, y liền rót một chén nước tính để Mạc Ly uống xong.

Thanh Ly vừa cầm chén tới bên giường lại trông thấy một cảnh kinh hỷ.

Đôi môi Mạc Ly khê mấp máy, có phản ứng.

Chén nước liền rơi xuống thảm dày phủ trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Thanh Ly vội ghé sát vào mặt Mạc Ly.

“Mạc Ly, người muốn nói gì?”

Nhìn ra Mạc Ly cũng sốt rột, Thanh Ly lại vỗ lưng y nói, “Đừng vội, cứ từ từ nói, từ từ nói...”

Ghé sát vào môi Mạc Ly cũng phải vất vả lắm y mới nghe được.

Thanh Ly nghe được chính là.

“Các... các... đồng... chí... đã... đã... vất... vả... rồi...”

Đầu Thanh Ly như bị thiên lôi oanh tạc, phút chốc liền nổ tanh bành.

Y không khống chế được liền nắm tay Mạc Ly nói, “Người! Chẳng lẽ người cũng là...!!”

Nếu như suy nghĩ của y là chính xác thì Mạc Ly rất có thể ở cùng thời đại với y.

“Tôi là người ở năm XXXX, còn người? Mạc Ly? Trả lời đi!”

Mạc Ly trúng độc đã lâu, tuy rằng nói bừa mà giải được gút mắc trong lòng y, nhưng giờ muốn trong thời gian ngắn khôi phục được toàn bộ thì không có khả năng.

Thanh Ly lại lẩm bẩm bên tai Mạc Ly rất nhiều lời, nói về chuyện mình ở xã hội hiện đại làm gì... vì sao mình lại tới đây và đã trải qua những sự kiện nào.

Sau bao ngày tha hương, Thanh Ly cũng gặp được “cổ nhân”, quả thực vô cùng kích động, nói xong thì dường như quên hết thấy sự đời. Chờ nỗi vui mừng qua rồi, lại tỉ mỉ quan sát Mạc Ly một lúc, lòng y liền kinh hãi không thôi.

Giờ Mạc Ly đã không còn là người gỗ mắt vô tiêu cự, cặp mắt của y lúc này đã trở lại thanh minh như xưa.

Rất khó tìm từ để hình dung về đôi mắt đó.

Đen láy mà lạnh như nước.

Mới nhìn tưởng như chú nai con ngoan hiền, nhưng tỉ mỉ hơn lại cảm giác như bên trong cất chứa thật nhiều điều.

Như bao dung, chu đáo, cứng cỏi.

Phật gia thường nói, nhất sa nhất thế giới, nhất diệt nhất càn khôn.

Trước giờ dù Thanh Ly đã nghe qua câu Phật ngữ này, nhưng chưa bao giờ khắc sâu linh ngộ như hiện tại.

Trông cặp mắt đó, thoáng chốc đều cảm thấy tâm linh như được thanh tẩy.

Không nhiễm bụi trần.

Khi con người đó lẳng lặng nhìn người, lại khiến người ta không hiểu sao lại muốn khóc.

Mạc Ly khôi phục rồi, chỉ cần một ánh mắt này thôi cũng khiến cho khí chất cả người thay đổi.

Dù cho sắc mặt vẫn không tươi tỉnh, thân thể vẫn gầy yếu, nhưng lại có một vẻ mỹ lệ mà mỹ nhân không thể nào có được.

Chả trách Hà Tử Tự và Văn Sát lại có thể vì y mà làm ra chuyện kinh hãi thế tục như vậy.

Thấy Thanh Ly trước mặt, đôi mắt Mạc Ly lại phủ tầng nước mỏng.

“Tôi rất nhớ nhà... Trước đã có một cơ hội... có thể trở lại... Nhưng... không về được rồi...”

Những ngón tay nắm lấy Thanh Ly lại càng siết chặt.

“Làm sao cậu lại ăn vào Tâm ma chứ? Chuyện của cậu với Hắc Bạch song sát rốt cuộc là thế nào?”

Nghe Thanh Ly đột nhiên nhắc tới hai người, thân thể Mạc Ly không tự chủ được liền run lên.

“Chuyện này là sai... Sai mà... Vốn dĩ... Nam nhân... cũng rất kỳ quái... Họ... lại... hai người đó... ép buộc... tôi... không thể không quan tâm... tính mệnh của... những người ở đây được... nhưng... không thể... tiếp thu hiện thực này...”

Mạc Ly khổ sở dùng những câu nói đứt quãng để thuật lại cho Thanh Ly nghe, sự gian nan và khúc mắc trong đó khiến Thanh Ly tưởng như muốn khóc.

“Làm... Làm sao giờ... Hiện giờ tôi... tỉnh... tôi... sợ họ... họ sẽ không... không buông tha tôi...”

Mạc Ly vùi mặt vào lòng Thanh Ly, thân thể co quắp, có lẽ đã khóc.

Thanh Ly xoa đầu y.

Tóc y đã rất dài rồi, hình như Hắc Bạch Song Sát không muốn cắt tóc y nên tóc đã dài chấm chân.

“Hiện giờ chúng ta đều đang ở trong phạm vi thế lực của họ, dù tôi muốn giúp nhưng cũng là lực bất tòng tâm. Có điều, nếu muốn kiếm cơ đi ra ngoài thì không phải không có cách.”

Trước kia Mạc Ly là bác sĩ ngoại khoa, vì một lúc mềm lòng mà làm phẫu thuật thay thủy tinh thể cho một đứa nhỏ bằng màng mắt của người bị tai nạn đã chết. Sau khi sự việc bại lộ, người nhà nạn nhân kia tới quấy rối bệnh viện. Tuy không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, nhưng Mạc Ly cũng không thể ở trong bệnh viện được nữa, cả giấy phép hành nghề cũng bị thu mất.

Sau y làm nhân viên cho một công ty dược nhỏ, khi đi giao thuốc thì bị tai nạn giao thông, rơi xuống vách núi, mới xuyên tới thời không này.

Mạc Ly lau đi nước mắt, chậm rãi nói từng từ, “Cậu vừa nói có bạn tốt, là Tống...”

“Tống Việt.”

“Ừ.” Mạc Ly gật đầu. “Nếu như cậu có cách giải độc thì tôi có biện pháp giúp hẳn trụ thêm mấy ngày...”

Thanh Ly vô cùng kinh ngạc nói, “Thật sao?”

Mạc Ly cười cười, “Đương nhiên là thật. Khi tôi tới nơi này là rốt luôn cùng xe tải, những thuốc để trong đó có hạn năm năm, đến giờ vẫn còn dùng được. Bên trong có rất nhiều dịch dinh dưỡng, khi Tống Việt chưa thể tỉnh táo lại thì từng chút dinh dưỡng đó có thể giúp được.”

“Trời ạ! Cậu thực sự, thực sự là thiên sứ mà!”

Thanh Ly vui vẻ ôm chặt lấy Mạc Ly.

Đáng tiếc niềm vui chưa bao lâu thì Thanh Ly đã nghĩ tới chuyện vướng tay vướng chân.

“VẬY còn hai người kia, phải làm sao mới tốt đây... Thực là đau đầu mà!”

Vừa nghe nhắc tới hai người đó, thân thể Mạc Ly lập tức cứng ngắc, làm Thanh Ly lại đau lòng không thôi.

“Hay là vậy.”

Thanh Ly cũng do dự, không biết có thể dùng cách này được chẳng.

“Để làm họ tin tưởng thì ta phải để họ thấy tình huống của cậu có chuyển biến tốt đẹp. Rồi tôi sẽ kiểm có bảo, vì muốn để lọc sạch độc trong người cậu, yêu cầu họ đưa cậu đi tìm Cảnh Đức đế. Tôi sẽ nói bừa tên một loại dược rồi bảo chỉ có hẳn mới có được. Cứ như thế, đến Thiên triều rồi, chúng ta cứu tỉnh được Tống Việt thì Cảnh Đức đế sẽ thiếu cậu một ân huệ, nhất định sẽ giúp cậu giấu giếm thân phận rồi giúp cậu thoát khỏi hai người họ!”

Vừa nói xong, Thanh Ly lại phủ nhận biện pháp của mình.

“Không được! Cậu nói họ dùng tính mệnh của người khác uy hiếp người, cho nên người không về được thời đại của mình. Vậy giờ người mà chạy thì những người kia tính sao giờ?”

Mạc Ly lại lắc tay nói, “Không sao. Chỉ cần tôi không thoát khỏi thời không này, họ sẽ không tổn hại những người đó.”

Vì thế mà kế hoạch chạy trốn sơ bộ đã hình thành.

Thanh Ly xoa mồ hôi lạnh trên trán. “Mạc Ly, nửa canh giờ nữa hai tên súc sinh kia sẽ tới, lúc đó người phải biểu hiện thật tốt đấy, tuyệt đối không được khấn trương, tôi sẽ ở bên giúp người.”

Cầm bàn tay run rẩy của y, lòng Thanh Ly lặng lẽ cổ vũ.

“Tôi... Tôi sẽ... cố hết sức...”

Nửa canh giờ sau, tiếng đập cửa vang lên không sai một giây.

Cánh cửa làm bằng gỗ lim dát vàng cốt kết một tiếng rồi từ từ mở ra.

Thanh Ly đứng chắn trước cửa vào phòng ngủ.

“Có chuyện muốn bàn bạc với hai vị.”

Ngoài cửa, sắc mặt Hàn Tử Tự và Văn Sát không đẹp để gì, tựa hồ bất mãn hành vi của Thanh Ly.

“Ý thức của Mạc Ly đã khôi phục được một chút rồi.”

“Sao!”

Nghe được lời nói kinh thiên động địa đó, hai người chẳng còn biết cái gì là khiêm nhường, cái gì gọi lễ độ nữa, liền đẩy Thanh Ly ra vọt vào trong.

Mạc Ly trên giường thấy Hàn Tử Tự và Văn Sát chạy ào tới thì đã sớm sợ đến mức lui vào góc xa nhất trên giường rồi.

Thanh Ly bất chấp bả vai bị đụng đau, nhanh chóng chắn trước mặt hai người họ.

“Các người đừng nôn nóng như thế, y còn chưa khỏi hẳn, các người lại muốn y bị dọa cho chết khiếp nữa ư!”

Nghe lời cảnh cáo đó, hai người mới ổn định một chút.

Hàn Tử Tự nói, “Mạc Ly thật có phản ứng?”

Thanh âm vì kích động mà thay đổi.

Mạc Ly rúc vào trong lòng Thanh Ly để hai người kia không thể nhìn thấy mặt.

“Mạc Ly, ngoan, ta là Tử Tự, để ta nhìn đệ, được không?”

Hàn Tử Tự quỳ một chân xuống, tựa bên giường, ngữ khí gần như van xin, làm cho Thanh Ly khó lòng tiếp nhận.

Trước mặt y bây giờ là Minh chủ Bạch đạo cao cao tại thượng đó sao?

Tất nhiên Mạc Ly trăm ngàn không muốn nhìn thấy Hàn Tử Tự, nhưng để vỡ kịch trót lọt, chỉ có thể ép buộc mình ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn.

Đôi mắt nai con bị thương tổn kia khiến trái tim Hàn Tử Tự quặn thắt.

Nhưng dù sao chẳng nữa, Mạc Ly lại có ý thức trở lại, là tốt rồi.

Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly vừa hồi phục, cũng biết không nên ép y quá, chỉ có thể đứng bên giường chấp tay nói, “Mạnh công tử quả là danh bất hư truyền, hiện giờ Mạc Ly đã thanh tỉnh, chúng ta sẽ theo đúng ước hẹn mà đưa Mạnh công tử về bên Hung Nô Vương. Về phần thù lao, Mạnh công tử cứ tự nhiên ra yêu cầu.”

Trong lòng Thanh Ly cười khẩy một tiếng, tên Hàn Tử Tự kia cũng quá coi khinh kẻ khác, bản thân y há có phải người tham chút ân huệ đó?

“Hàn môn chủ đừng vui vẻ sớm quá, Mạc Ly chỉ tạm khôi phục một phần thần trí, nhưng nếu không có giải được trị tận gốc, thì chẳng mấy lâu sau, bệnh nhân sẽ khôi phục nguyên trạng thôi.”

“Vậy, còn mong Mạnh công tử chỉ giáo.”

Thanh Ly đằng hắng vài tiếng, bắt đầu chém gió thành bão.

“Mạc Ly trúng chính là Tâm ma, hiện tại dù khúc mắc trong lòng y đã giải, nhưng còn cần Cửu Viêm Thần Long thảo để tu bổ phần tâm trí hao tổn, bằng không trong vòng một tháng, vì tâm phế lao tổn mà quay về trạng thái trúng độc. Nếu như thế, thì đến thần tiên cũng vô phương cứu chữa.”

Hàn Tử Tự nghe vậy vội vàng nói, “Ta ở giang hồ nhiều năm, chưa từng nghe đến Cửu Viêm Thần Long thảo, vậy...”

Thanh Ly khoát tay, “Hàn môn chủ đừng nóng. Cửu Viêm Thần Long thảo đó cũng giống như Tâm ma, không phải thứ cứ cầu là được. Ta có chút giao tình với Cảnh Đức đế của Thiên triều, cũng biết hắn có loại dược liệu ấy. Nhưng thứ kỳ trân dị bảo đó, chỉ sợ dựa vào thể diện của ta, cũng chẳng đủ để Cảnh Đức đế tặng cho các vị.”

Thanh Ly thuận theo tình cảnh, bày ra dáng vẻ khổ não vô cùng.

“Chỉ cần Mạnh công tử nói ra được lai lịch của nó, dựa vào ta và Văn Sát, tiến vào Hoàng cung tìm cũng không phải chuyện khó.”

Nghe vậy, Thanh Ly đổ mồ hôi lạnh, vội vàng ngăn cản, “Hàn môn chủ ngàn lần đừng làm càn. Cửu Viêm Thần Long thảo đó ngàn năm khó có, Cảnh Đức đế để bỏ nó chỗ nào ai biết được. Trừ khi hai người các vị tự tìm một lần sấm cung có thể thành công, nếu không một khi làm long nhan phẫn nộ, sau này có muốn xin thuốc lại càng thêm khó khăn.”

Hàn Tử Tự thấy Thanh Ly nói cũng có lý, liền lâm vào tình thế khó xử.

Thanh Ly vội rên sất khi còn nóng, “Hàn môn chủ có từng nghe nói Cảnh Đức để luôn tìm danh y bốn phương về cho vị tri kỷ Tống Việt, Tống tướng quân?”

Hàn Tử Tự nói, “Có nghe qua, nhưng không biết chuyện đó có liên quan gì đến bệnh của Mạc Ly nhà ta.”

“Tại hạ vừa nghe Mạc Ly nói, y thuật của y có sở trường, nếu có thể đi vào Thiên Triều chẩn bệnh cho Tống tướng quân, giúp tướng quân khỏi tử hoàn sinh, Cảnh Đức để long tâm đại duyệt, thì Cửu Viêm Thần Long thảo kia còn khó lấy sao?”

Nghe bảo phải đưa Mạc Ly rời khỏi Vô Xá Cốc, Hàn Tử Tự mơ hồ thấy không đúng.

“Không! Ta không cho phép!”

Văn Sát vốn vẫn đứng phía sau Hàn Tử Tự đột nhiên làm khó dễ.

“Vì sao muốn đi Thiên triều, trị bệnh gì? Mạc Mạc của ta không có bệnh! Giờ đệ ấy mới có bệnh!”

Không chờ mọi người phản ứng lại, Văn Sát muốn tiến lên định kéo Mạc Ly lại.

Mạc Ly vô thức trốn đi.

Nhưng động tác của Mạc Ly làm sao bì được với tốc độ của Văn Sát, dù chui sang góc thì cũng bị lôi vào trong lòng Văn Sát.

Mạc Ly đặt hai tay trước ngực Văn Sát, cố gắng bảo trì khoảng cách.

Thấy Mạc Ly cứ cố chống cự, Văn Sát hét lớn, “Mạc Mạc không phải thể này đâu, trước kia Mạc Mạc luôn thích ta ôm mà. Mạc Mạc bị bệnh rồi, đệ không cần ta nữa!”

Bị Văn Sát ôm chặt, Mạc Ly yếu đuối như muốn ngất.

Hàn Tử Tự kéo Văn Sát ra, đấm một quyền vào mặt hắn.

Văn Sát bị đập lăn xuống đất.

Mạc Ly khóc đến không thở nổi.

Thanh Ly biết đó tuyệt không phải diễn kịch, Mạc Ly quả thật quá sợ bọn họ.

“Văn Sát người đừng điên nữa, người thực muốn khiến Ly Nhi phát điên mới cam lòng sao?”

Văn Sát bị đánh một phát, tâm tình ổn định xuống.

Sát khí trên mặt lại hiện lên.

“Người có tư cách gì nói ta, Mạc Mạc vốn là người của ta, tên phản bội như người dựa vào cái gì có được đệ ấy chứ! Lần này nếu để Mạc Mạc xuất cốc, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì? Làm không tốt người lại mang đệ ấy giấu đi, ta không ngu ngốc mà hai tay dâng cho người! Dù phải liều mạng ta cũng sẽ mang được thảo kia về, còn Mạc Mạc, nhất định phải ở bên cạnh ta!”

“Ta...”

Thanh Ly ở bên cạnh thực sự không nghe tiếp nổi.

“Ta nói hai người thôi đi! Để Mạc Ly ở đây với hai tên ích kỷ như các người, thà rằng bây giờ ta để y bị độc chết, có khi y lại hài lòng hạnh phúc!”

Nghe Thanh Ly nói, hai người đang giương cung bạt kiếm nhất thời ghen lời, không biết phải nói gì.

Văn Sát đi tới bên giường Mạc Ly, “Hàn Tử Tự, người quá tham lam rồi. Cứ như trước không phải rất tốt sao? Đệ ấy lúc nào cũng nghe chúng ta mà...”

Văn Sát vươn tay, muốn chạm tới Mạc Ly đang chui trong góc.

“Người xem, bây giờ muốn chạm cũng không chạm được... Còn không bằng trước đây... Còn không bằng trước đây...”

Nghe Văn Sát lầm bầm, tựa hồ không quan tâm đến việc Mạc Ly trở lại si ngốc như trước. Thanh Ly lòng như lửa đốt, nếu Hàn Tử Tự cũng bị Văn Sát thuyết phục, thế thì kế hoạch của y và Mạc Ly coi như không thể thực hiện được.

“Không phải, Mạc Ly vừa tỉnh lại, khá sợ hai người, hai người cứ từ từ, từ từ, đừng làm y sợ, y sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi mà.”

Ánh mắt Văn Sát lộ ra nét vui sướng.

“Thật sao?”

Chỉ thấy Văn Sát như dụ một con thỏ nhát gan, vươn tay, đứng trước mặt Mạc Ly.

“Mạc Mạc, ngoan, đưa tay cho ta?”

Tuy Văn Sát tỏ vẻ dịu dàng nhưng Thanh Ly vẫn cảm thấy hàn ý ào ào kéo tới.

Y âm thầm cổ vũ Mạc Ly đang không ngừng run qua ánh mắt.

Mạc Ly, cậu phải cố lên.

Muốn trốn khỏi nhà tù này, chỉ có thể dựa vào chính cậu thôi.

Mạc Ly như nhận được tín hiệu, cắn chặt môi dưới, run rẩy đưa tay ra ngoài.

Khi đầu ngón tay vừa đụng vào Văn Sát, Văn Sát đã sớm không kiềm chế được, nắm chặt lấy tay y.

Văn Sát vùi mặt vào lòng bàn tay Mạc Ly, trong thanh âm như có ý khóc.

“Mạc Mạc, rốt cuộc đệ cũng chịu chạm vào ta... Cuối cùng...”

Mạc Ly mấp máy môi, nhưng vẫn không nói ra lời.

Cuối cùng, thanh âm như chạy ra qua kẽ răng.

“Sát...”

Tiếng nói khê khàng kia lại làm trái tim Văn Sát rung động.

“Đệ chịu tha thứ cho ta sao? Mạc Mạc? Đệ tha thứ ta...”

Thanh Ly thấy thế lập tức tham gia, lợi dụng chính lúc này là điều tối quan trọng.

Y làm khán giả, nhìn ba người mà tâm thần kinh hãi, nếu Mạc Ly không chịu được thì nguy.

“Văn đường chủ, mọi việc phải thuận theo tự nhiên, nóng vội là hỏng hết cả.”

Dù Văn Sát bị Thanh Ly tạt một gáo nước lạnh, nhưng lý trí như cũng được kéo trở về, ánh mắt khi nhìn Thanh Ly rất nhanh hồi phục về lạnh như băng không đổi, làm Thanh Ly phải cảm thán tốc độ trở mặt của hắn.

“Để Mạc Mạc tới Thiên triều cứu tên Tướng quân kia cũng được, nhưng ta phải đi theo.”

Nghe Văn Sát nói, tảng đá đè nặng trong lòng Thanh Ly cũng hạ xuống.

“Đương nhiên rồi, nếu không có hai vị hộ tống, ta cũng không làm sao đưa Mạc Ly đến Biện Kinh. Chỉ là...”

Thanh Ly dừng lại, không nói tiếp.

Y xoay người để Mạc Ly chui vào chăn, đưa thuốc an thần cho y uống vào, nhìn Mạc Ly lo lắng chìm vào giấc ngủ, mới kéo Hắc Bạch Song Sát ra ngoài.

“Có chuyện ta phải nói trước.”

Thanh Ly có phần ngại ngùng.

“Mạc Ly vừa tỉnh, các vị không thể kích thích y. Cho nên, thì, cái chuyện phòng the, tạm thời...”

Nhìn sắc mặt đen như đất nồi của hai người, trong lòng Thanh Ly cảm thấy đại sự có vẻ không ổn.

“Thì, lần trước ta định quay lại nói cho các vị chuyện Tâm ma, nhưng đúng lúc hai vị, thì, đang bận... Cho nên... Dù sao cứ tạm dừng là được! Không có việc gì thì ta đi nghỉ đây.”

Thanh Ly cố gắng nói cho hết rồi chạy trốn chết.

Thanh Ly ở cùng Mạc Ly ở Vô Xá Cốc nghỉ ngơi mấy ngày, rồi “cùng đi” với Hàn Tử Tự và Văn Sát hướng về phía Biện Kinh.

49. Quyển 1 - Chương 49

Mấy ngày sau – Biện Kinh.

Tuy rằng chiếc xe ngựa mà nhóm Thanh Ly dùng đảm bảo là xa hoa nhất cái thời đại này, nhưng bầu không khí bên trong làm cho Thanh Ly nghẹn không sao chịu được.

Tình huống kiểu này duy trì từ lúc xuất phát tới bây giờ.

Nguyên nhân không phải do y, mà là Mạc Ly sống chết không chịu rời Thanh Ly nửa bước, trong khi đó, Hắc Bạch Song Sát lại chẳng thua gì da trâu, một tắc cũng không tha, kè kè bên Mạc Ly.

Hai vị thủ lĩnh bày đặt để con ngựa cao to kia làm cảnh, lại đi tranh không gian với bệnh nhân.

Ngay từ đầu Mạc Ly đúng là sợ hai người kia chết khiếp, nhưng khi bị vừa đâm vừa xoa, hoàn toàn không còn tí tính kháng cự nào trước hành vi của họ cả. May mà có viên thuốc an thần của Thanh Ly, cộng với việc Hắc Bạch Song Sát không làm ra chuyện gì quá khác người, tính cảnh giác của y cũng dần thả lỏng.

Dù thế nào chẳng nữa thì đây cũng là một cơ hội du lịch hiếm có. Mạc Ly bị nhốt ở Vô Xá Cốc hai năm, thiếu chút đã quên cả thế giới bên ngoài như thế nào rồi. Cho nên tâm tình của y dần có chuyển biến tốt đẹp.

Càng gần Biện Kinh, phân tử mang tên tự do càng lan dày trong không khí.

Mạc Ly luôn an tĩnh trong xe, lặng lẽ quỳ gối, dựa vào song cửa nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Hai tên Hắc Bạch Song Sát khá bá đạo. Gió bên ngoài lúc nào cũng mạnh, họ sợ Mạc Ly bị trúng gió độc, liền đóng cửa sổ để y ngoan ngoãn ngồi trong.

Dù trong lòng trăm ngàn không muốn, Mạc Ly lại không dám nói câu nào, đành ngồi lại bên cạnh Thanh Ly.

Một hồi lâu, buồn chán cực độ, thành ra buồn ngủ.

Đáng ngủ gà gật của Mạc Ly vô cùng đáng yêu. Đầu như gà con mổ thóc, gật gù lên xuống. Vì tự xe ngựa đã xóc nảy, mỗi lần lắc qua lắc lại là xiêu vẹo về các hướng khác nhau.

Thanh Ly sợ y đập đầu vào thùng xe, vừa định để đầu Mạc Ly tựa vào vai mình, nhưng không kịp động thủ, hai tên Hắc Bạch Song Sát đã bắn ánh mắt tàn bạo tới rồi.

Đương nhiên Thanh Ly hiểu ý họ, chẳng biết làm thế nào đành xấu hổ xoa xoa cái cổ, nhường lại vị trí bên người.

Mạc Ly vô tri vô thức, không chú ý bên mình đã đổi người. Văn Sát đưa cái đầu đang lắc lư của Mạc Ly tựa vào vai, còn hôn trộm trên gương mặt y một cái. Mấy ngày nay có Thanh Ly chiếu cố, sắc mặt Mạc Ly cũng khá hơn nhiều, khí vàng giảm đi không ít, cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái. Hàn Tử Tự đầu nhàn rồi, cầm tay Mạc Ly, từ từ nhẹ nhàng xoa bóp đầu ngón tay cho y.

Mạc Ly dần ngủ sâu giấc, đầu tựa trên vai Văn Sát không chắc, lại trượt xuống đùi hắn. Tư thế như có phần sai, Mạc Ly ngủ không an ổn. Văn Sát nhận ra, liền chỉnh lại tư thế cho y một chút, Hàn Tử Tự còn đưa đôi chân chạm trên mặt đất của y lên nhuyển thấp.

Khi đụng tới chân y, Hàn Tử Tự thoáng nhú mảy. Thân thể Mạc Ly đã bị tổn thương nghiêm trọng, tứ chi lúc nào cũng lạnh lẽo, lại vì yếu đuối mà không chịu được tẩm bổ. Trước vấn đề này, Thanh Ly cũng đành bó tay.

Hàn Tử Tự cởi tất cho y, khẽ vận nội công, dùng bàn tay ấm áp xoa bóp. Chân Mạc Ly ấm dần lên, trên người có thêm chần mông, ngũ tạng ngon hơn, nét mặt Hắc Bạch Song Sát cũng an lặng lại.

Trước tình cảnh này, Thanh Ly đã sớm coi như không thấy.

Chỉ có thể nói là tại hai kẻ kia không chịu quý trọng Mạc Ly, nên dù bây giờ tìm hết cách bù đắp, nhưng hình như cũng đã quá muộn rồi.

Đối với tổ hợp ba người quái dị mà hài hòa đến kỳ lạ trước mắt, Thanh Ly chỉ có thể thở dài trong lòng.

Lần thứ hai gặp lại Triệu Đình Hạo, Thanh Ly nhất thời cảm thấy như đã trải qua mấy kiếp.

Triệu Đình Hạo của hôm nay, hay nên gọi là Cảnh Đức Đế, đã ở ngôi cửu ngũ chí tôn.

Khí chất Vương giả toàn vẹn tự nhiên, dung nhan tuấn vĩ như trước, bên ngoài phủ Long Bào, điểm thêm tử ngọc kim quan, tựa như được bao trùm trong ánh hào quang của một thiên nhân không thể khinh nhờn.

Tuy vậy, cặp mắt của hắn vẫn cô tịch như trước, khiến người ta không thể nào tiếp cận.

Cảnh Đức Đế an bài nội thị dàn xếp cho ba người kia xong, liền vẫy lui những người trong điện.

Hai người nhìn nhau không nói, trong lòng Thanh Ly có cảm giác bực bội khó tả.

“Vương gia... À, Hoàng Thượng... Ngài gầy đi nhiều rồi...”

Triệu Đình Hạo cười nói, “Ở trước mặt ta còn khách khí, thật không giống người.”

Triệu Đình Hạo vung y bào, “Đi theo ta.”

Thanh Ly lặng lẽ theo sát phía sau hắn.

Triệu Đình Hạo đi phía trước, hướng về phía tường thành hoàng cung.

Thấy Cảnh Đức Đế đi tới, nô tỳ quỳ rạp hai bên.

Đi thẳng một đường lên tường thành, Triệu Đình Hạo vượt lên những kiến trúc đã tồn tại bao năm, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

“Tổng Việt, thật có thể tỉnh?” – Tiếng nói có phần run rẩy.

“Độc thì có thể giải được, còn tỉnh hay không, còn chờ tạo hóa...”

Triệu Đình Hạo nhìn ra bên ngoài, đưa lưng về phía Thanh Ly khiến y không thể thấy biểu cảm trên gương mặt hắn.

“Người cũng biết, trái tim này, thân xác này, vốn là dán lại từ muôn ngàn mảnh vỡ, miễn cưỡng mà sống... Không thể nào chịu được một lần đả kích như vậy nữa đâu...”

Thanh Ly cũng là người từng trải, hiểu được thế nào là đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ.

Tâm tình của Triệu Đình Hạo, làm sao y không hiểu.

“Người nói thật đi, y... Có bao nhiêu cơ hội tỉnh lại?”

Thanh Ly cố sức nắm chặt tay.

“Năm phần...”

Vẫn hoàn toàn trầm mặc.

Một hồi lâu, thanh âm của Triệu Đình Hạo mới vang lên, “Cũng được, không chết thì sống, chỉ có một con đường thôi...”

“Muốn bao lâu mới có kết quả?”

“Tối đa không quá bảy ngày.”

“Được, người đi chuẩn bị đi. Bảy ngày này, ta sẽ cùng sống với Tống Việt.”

Thanh Ly gật đầu, thi lễ với Triệu Đình Hạo, liền lui xuống.

Nghe nói ngày ấy, Cảnh Đức Đế đã từng đứng ở kia, ôm thân thể Tống Việt nhìn về cả thiên hạ, suốt một ngày một đêm.

Thanh Ly đem nguyên liệu chế tạo thuốc giải độc đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu công việc tiêu độc.

Thân thể Tống Việt vẫn được tắm bổ nhờ vào độc tính của Xích Chu, chu sa giữa trán càng rực rỡ. Đến cả sợi tóc mai mới mọc cũng mang sắc đỏ tươi.

Thời gian Thanh Ly ép độc cho Tống Việt, từ mười đầu ngón tay ngón chân trào ra dịch thể màu đỏ, nhưng không phải máu.

Chưa từng thấy cảnh tượng kỳ dị như thế, Mạc Ly ở một bên tấm tắc xưng kỳ.

Hắc Bạch Song Sát khó được không tới quấy rối hai người họ cứu người.

Chỉ cần hai ngày, độc trong cơ thể Tống Việt đã được bức hết, dòng máu đã đông từ lâu lại một lần nữa tuần hoàn trong thân thể.

Chuyện tiếp theo là của Mạc Ly rồi.

Mạc Ly thành thạo tìm được huyết quản trên tay Tống Việt, tiến hành đẩy dinh dưỡng dịch vào tĩnh mạch.

Hai người gần như không ngủ liên tục thay phiên canh giữ Tống Việt.

Cảnh Đức Đế không xuất hiện ở đây.

Khi Thanh Ly bắt đầu giải độc cho Tống Việt, Triệu Đình Hạo gần như không ăn nổi, mỗi ngày chỉ miễn cưỡng nuốt vào một ít thức ăn lỏng.

Tới ngày thứ tư, Tống Việt vẫn chưa tỉnh.

Triệu Đình Hạo không ăn, chỉ uống nước.

Tới ngày thứ sáu, Triệu Đình Hạo cũng sắp không chịu được nữa.

Thanh Ly đương nhiên lo lắng. Người ở đây còn chưa tỉnh, người bên kia đã muốn gục rồi.

“Ngài không phải muốn gây thêm phiền phức sao? Còn muốn Mạc Ly cho Ngài một châm dinh dưỡng ư?”

Triệu Đình Hạo ngồi xuống long sàng, tùy thị thái giám kê cho hần gối mềm, để hần dựa vào thoải mái một chút.

“Ta không cần thứ đó.”

Triệu Đình Hạo môi khô nứt, nhưng thần sắc không chút uể oải, thần trí thanh tỉnh dị thường.

Thanh Ly nhíu mày.

“Một mình y đứng trước ranh giới sống chết, ta... sao có thể không cùng y...”

Thanh Ly biết chẳng khuyên nổi hần, đành phải rời khỏi điện.

May là ở ngày thứ bảy, Tống Việt vốn yên lặng đã lâu, nay lông mi lại khẽ lay động.

Thanh Ly kinh hỷ không ngớt, vội vàng gọi người đi báo cho Triệu Đình Hạo.

Nhanh như cắt, Triệu Đình Hạo được người khác nâng tới tẩm cung của Tống Việt.

Một Cảnh Đức Đế luôn luôn cao ngạo, lần thứ hai hiện lên thần sắc con người.

Hần quỳ xuống bên giường Tống Việt, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của y.

“Tổng Việt... Tổng Việt...”

Sau muôn tiếng gọi nhẹ nhàng, Tổng Việt chậm chậm mở mắt.

Thanh Ly kéo Mạc Ly đang đứng chờ dần ra bên ngoài.

Gương mặt Thanh Ly đã hiện nét cười.

Ngày mai, là đến lúc tạm biệt rồi.

Y sắp chờ không nổi ngày trở lại trên mảnh đất thảo nguyên mỹ lệ kia, nóng lòng muốn được gặp lại những con người hằng thương nhớ.

Ngày hôm sau, thần sắc Cảnh Đức Đế không có gì thay đổi, nhưng ánh sáng lay động trong đôi mắt là không thể nào che giấu được.

Tổng Việt vừa thức tỉnh, tuy rằng mất đi ký ức, lại thêm hai mắt mù, nhưng đó là tổn hại do chết giả trong thời gian dài, chỉ có thể dựa vào điều dưỡng dài ngày mới có thể khôi phục lại được.

Nhưng có thể tới được tình trạng này, Triệu Đình Hạo đã vô cùng thỏa mãn.

Cảnh Đức Đế long tâm đại duyệt, đương nhiên không hề chối từ yêu cầu của Mạc Ly.

Đưa Mạc Ly giao phó cho Triệu Đình Hạo, tảng đá lớn trong lòng Thanh Ly đã rơi xuống, toàn thân đều thoải mái tràn trề.

“Phải về Hung Nô rồi?” Triệu Đình Hạo khước mắt mỉm cười hỏi thăm.

“Vâng.”

“Liên lụy các người lâu như vậy, ta phải xin lỗi người rồi. Người nhớ thương Hung Nô vương, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

Không hiểu vì sao tự nhiên Triệu Đình Hạo lại nói chuyện vô duyên như thế, Thanh Ly có phần ngại ngùng.

“Người quay lại xem, ai tới kia?”

Nghe câu nói đấy, trái tim Thanh Ly lỡ nhịp một cái, chẳng lẽ là...?

Y mang theo một phần không thể tin được xoay người lại.

“Hô Nhĩ Xích!”

Câu nói hoảng hốt bị nụ hôn sâu của Hô Nhĩ Xích nuốt vào trọn vẹn.

Hai người đầu còn để ý đến người khác, không kiêng dè gì mà bày ra một màn ân ái trước mặt Cảnh Đức Đế.

“Người dùng Ngọc phong?”

Hô Nhĩ Xích nhéo nhéo mũi Thanh Ly.

“Đệ cũng không cho ta biết đó là Ngọc phong, hại ta lúc mở nút chai ra, con kia xem chút ngủ đông rồi!”

Với sự thông minh của Hô Nhĩ Xích, làm sao không biết chiếc ống nhỏ mà Thanh Ly truyền cho hẳn qua nụ hôn kia là Ngọc phong có thể tìm được y, chỉ là muốn trêu chọc y mà thôi.

“Dùng Ngọc phong của đệ, cuối cùng ta tìm được Vô Xá Cốc, nhưng lúc đó các người đã đi rồi, ta không muốn đánh rần động cỏ, chờ các người đều tới Biện Kinh rồi mới hiện thân.”

Triệu Đình Hạo cười nói, “Việc này còn phải đa tạ tình báo của Hung Nô vương, giờ ta đã phái người giả trang người của Thiên Đạo môn đến làm loạn Vô Xá Cốc, tin chắc sẽ khiến hắc bạch lưỡng đạo phải bất hòa. Hỏa thiêu hậu viện, Hắc Bạch Song Sát cũng phải trở về xử lý một chút, không thì tổ chim cũng trụ lại.”

Thanh Ly kinh hỷ nói, “Hoàng thượng muốn nhân cơ hội này đưa Mạc Ly đi?”

Triệu Đình Hạo gật đầu.

“Còn nơi y tối...”

Thanh Ly vội cắt đứt.

“Thanh Ly không cần biết những việc này. Nếu có duyên sau này còn gặp lại, càng nhiều người biết nơi Mạc Ly tới, y sẽ càng gặp nguy hiểm.”

Triệu Đình Hạo cười nói, “Thanh Ly, không ngờ người cũng suy nghĩ thấu đáo lắm.”

Thậm chí không chờ được ăn bữa tối, Thanh Ly đã cùng Hô Nhĩ Xích lên đường trở về.

Thanh Ly đi cùng Mạc Ly đi xe ngựa suốt, đã sớm chán muốn chết, liền cùng Hô Nhĩ Xích cưỡi ngựa đi.

Gió thổi tung mái tóc hai người.

Nỗi lo lắng lâu ngày giờ đã không còn.

Thanh Ly gọi Hô Nhĩ Xích đang đi phía trước một tiếng, Hô Nhĩ Xích liền ghì ngựa dừng lại.

Con ngựa của Thanh Ly chạy đến bên hấn.

“Sau này, ta sẽ không bao giờ rời đi nữa.”

Nói xong câu đó, gương mặt Thanh Ly không tự chủ mà nóng lên.

Ánh mắt Hô Nhĩ Xích sâu thẳm, không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm người trước mặt.

Hô vang một tiếng, không chờ Thanh Ly phản ứng lại, người y đã ở trên lưng ngựa Hô Nhĩ Xích rồi.

Hô Nhĩ Xích ôm lấy thắt lưng Thanh Ly, vung lên roi ngựa.

Con ngựa nhân được lệnh, tung bốn vó chạy như bay.

Ngựa của Thanh Ly cũng được huấn luyện kỹ càng, vội chạy theo phía sau.

Trên đường lưu lại những ấn ký nông sâu không đồng nhất.

Không mất nhiều thời gian, con người lòng như thiêu đốt – Thanh Ly – đã trở về Vương Đô.

Chỉ có một nguyên nhân, y thực sự quá nhớ Ma Lặc rồi.

Đáng tiếc khi trở về cung điện đã là nửa đêm, Ma Lặc cũng đã sớm ngủ.

“Ta đi xem Ma Lặc.”

Thanh Ly vừa xuống ngựa đã muốn nhìn con, dù chỉ là thấy con đang ngủ cũng tốt.

Ai ngờ vừa đi được hai bước, Thanh Ly đã bị Hô Nhĩ Xích kéo lại bên người.

Hô Nhĩ Xích khiêng Thanh Ly lên vai.

“Ma Lặc sớm ngủ rồi, đừng làm phiền nó. Muốn nhìn thì cũng không cần nóng vội.”

Thanh Ly lúng túng nói, “Người làm gì vậy? Mau buông ta xuống.”

Hô Nhĩ Xích cười xấu xa, ngắt một cái vào miệng Thanh Ly, “Ma Lặc không vội, ta thì vội.”

Đến khi Thanh Ly phản ứng lại mới biết thâm ý trong lòng nói đó, trên mặt hốt nhiên nổ tung.

“Người...”

Nhưng chỉ chớp mắt, Thanh Ly đã bị đặt xuống giường trong phòng Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích chậm rãi chuyển tay đến bên đai lưng.

Thanh Ly vô thức bắt lấy tay hấn.

“Thế nào, không muốn?”

Hồ Nhĩ Xích nhìn Thanh Ly, trên mặt có một chút không vui.

“Người... Không phải là... Không thích nam nhân sao... Lần trước... Chỉ là do trùng độc...”

Hồ Nhĩ Xích hôn lên má đầu Thanh Ly đang cúi thấp, “Đương nhiên ta không thích nam nhân khác rồi, chỉ mình đệ thôi.”

Nghe câu nói đó, Thanh Ly chậm chậm buông tay đang giữ lại Hồ Nhĩ Xích.

Nhận được lời chấp thuận ngầm, hắn liền không khách khí đứng lên.

Rất nhanh, Thanh Ly đã trần trụi.

Kinh nghiệm cùng nam nhân ít ỏi đến thương cảm của Thanh Ly đều là học trên người Hồ Nhĩ Xích, đối với tình huống thế này, y rất khó để mở ra được.

Thân thể Thanh Ly ửng đỏ, trong mắt ngập nước, làm cho Hồ Nhĩ Xích dục hỏa đốt người.

Hồ Nhĩ Xích vốn là cao thủ tán tỉnh, hơn nữa, hiện giờ tâm linh hai người đã đồng điệu, muốn khiến Thanh Ly có phản ứng không phải là chuyện khó. Nhưng hắn làm sao thỏa mãn trước phản ứng ngây ngô như xử nữ của Thanh Ly.

Thanh Ly tựa vào người Hồ Nhĩ Xích, mặt đối mặt.

Tay hắn chạy trên người Thanh Ly. Bàn tay vuốt ve rất dễ chịu, khiến cho thân thể vốn buộc chặt của Thanh Ly từ từ thả lỏng.

Hồ Nhĩ Xích quệt một chút cao lên đầu ngón tay, tìm tới hậu đình của Thanh Ly.

Thanh Ly tưởng là thuốc trơn bình thường, không hề nghi ngờ. Đợi đến khi nơi đó tào dương khó chịu, cả người như phát sốt, y mới phát hiện ra.

“Người, người bôi cái gì...” – Thanh Ly thấp giọng thở gấp, cố gắng áp chế dục vọng của bản thân.

“Không có gì, đệ căng thẳng quá, thêm chút ít tình thú thôi mà.”

Thanh Ly buồn bực nói, “Người, người, đáng ghét...”

Hồ Nhĩ Xích bắt lấy đôi môi đang muốn mắng người kia, hôn thật sâu.

Thanh Ly thiếu chút bị hôn mà không thở nổi.

Thân thể khô nóng càng phát ra rõ ràng, y chỉ có thể dán trên người Hồ Nhĩ Xích, thoáng bần thần.

Hồ Nhĩ Xích cầm nắm ngọc khí tinh xảo nơi hạ thân Thanh Ly, làm cho y phát ra những tiếng rên mê người.

Hồ Nhĩ Xích biết thời cơ đã tới, tuy vật dưới thân cũng bừa bộn ham muốn, nhưng để có được khoái cảm nhiều hơn, hắn vẫn cắn răng nhịn xuống, không chịu chạm vào thân thể như ngọc đó.

Hồ Nhĩ Xích hôn nhẹ bên vành tai Thanh Ly, khe khẽ nói, “Thanh Ly, muốn sao?”

“Vâng...”

Thanh Ly quả nhiên phát ra thứ thanh âm sâu lắng lại như khóc mà Hồ Nhĩ Xích thích nhất.

“Muốn, thì tự mình đến đi.”

Đầu Thanh Ly có chút hỗn loạn, một lúc sau mới hiểu được ý tứ của Hồ Nhĩ Xích.

Ngón tay Hồ Nhĩ Xích xẹt qua khe hở giữa hai lông mày, khiến thân thể Thanh Ly run lên từng trận.

“Giống như lần trước đó...”

Thanh Ly đột ngột ngắc đầu, “Người!”

Hồ Nhĩ Xích thực sự khắc sâu yêu thích với việc Thanh Ly chủ động hiến thân lần trước.

“Rốt cuộc có muốn hay không?”

Ngón tay Hồ Nhĩ Xích tà ác xoay quanh hậu đình của Thanh Ly, thoáng ấn vào một chút nhưng không chịu thực sự đi vào.

Thanh Ly bị dục vọng dẫn dắt không sao chịu được, nhưng lại không thể bắt mình làm ra loại động tác xấu hổ vô cùng đấy.

Thanh Ly khóa trên người Hồ Nhĩ Xích, lắc đầu.

“Ta, ta không làm được...”

Tóc đen tán loạn.

Thấy Hồ Nhĩ Xích không chút mềm lòng, Thanh Ly chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể cúi đầu, nhìn vật lớn khổng lồ kia, Thanh Ly nuốt khan.

Y theo động tác lần trước, gian nan thử đem vật kia nhét vào trong thân thể.

Lần này có Hồ Nhĩ Xích giúp đỡ, lại có kinh nghiệm, công cuộc không gian nan như trước.

Thế như Hồ Nhĩ Xích còn muốn thấy mặt cuồng dã của Thanh Ly.

“Thanh Ly, tự mình động đi.”

Vốn cho rằng cực hình đã kết thúc, Thanh Ly nghe xong câu đó, nhất thời hai mắt trừng lớn.

“Người!”

Nhìn cặp mắt kim hạt song đồng lóe lên ánh vô lại, thủy khí trong mắt Thanh Ly lại càng nặng.

“Người, thật quá đáng...”

Thật ra, trong cơ thể ẩm ướt lại nóng bỏng của Thanh Ly, lại không thể tùy ý rong ruổi, Hồ Nhĩ Xích cũng chả khá hơn là bao.

Thấy Thanh Ly cố tình chậm chạp, Hồ Nhĩ Xích thoáng nâng thất lưng, đâm vào thân thể y.

“A...”

“Mau động!” Hồ Nhĩ Xích vỗ mạnh bờ mông cong tròn tuột của Thanh Ly.

Thanh Ly cắn môi dưới, nhìn hấn ai oán rồi bắt đầu lắc lư thân thể.

Khoái cảm vô cùng ào ào kéo đến khiến hai người dần đắm chìm trong đó không thể kìm chế.

Cứ như thế một hồi, Thanh Ly dần vô lực. Nhưng được hiệu dường như càng ngấm sâu trong thân thể, mà Hồ Nhĩ Xích cũng không có chút ý muốn thôi nào cả.

Thanh Ly thực sự không động nổi nữa, nhưng thân thể trống rỗng làm cho y cảm thấy như hàng vạn con kiến bò toàn thân.

“Hồ Nhĩ Xích, ta, ta không được...”

Khóe mắt phỉếm hồng, trong lòng Thanh Ly cũng muôn vàn nồng nhiệt.

Hồ Nhĩ Xích cũng hiểu Thanh Ly đã đến giới hạn rồi, nhưng đến giây phút này vẫn không nhận được muốn chơi xấu.

“Muốn ta đến, không phải không được. Trước đã dạy đệ thế nào? Phải nói gì? Hử?”

Thanh Ly bị Hồ Nhĩ Xích làm cho chảy cả nước mắt.

“Mau, nói thì ta động!” – Hồ Nhĩ Xích cũng nhẫn đến khó chịu.

Thanh Ly vòng tay qua cổ Hồ Nhĩ Xích, cúi đầu, ghé vào tai hấn thì thầm:

“A giới, tất thấp ni khuê nhã... (Ca, ta cầu huynh).”

Lời nói này của Thanh Ly còn mãnh liệt hơn bất kể loại xuân dược nào.

Hô Nhĩ Xích đặt Thanh Ly xuống nhuyển tháp, không thể tự kiểm chế mà liên tục thật sâu chôn vùi trong thân thể người yêu.

Tình cảm nồng cháy mãnh liệt, thiêu đốt suốt một đêm.

Ngày hôm sau Thanh Ly tỉnh lại, đến ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Tên đầu sỏ còn đang chìm trong mộng đẹp, hơi thở đều đều.

Hô Nhĩ Xích nằm sấp, nhưng một cánh tay còn khoác trên người Thanh Ly.

Nhớ tới tình cảnh nóng bỏng hôm qua, mặt Thanh Ly đỏ bừng, trong lòng lại vô cùng buồn bực, quả thật muốn đập cho tên đang ngủ say kia mấy phát, dù là chỉ trả thù một chút cũng được.

Tay vừa gơ lên, chần lền chảy xuống, lộ ra năm vết sẹo dữ tợn trên lưng hằn.

Thanh Ly khựng lại, tâm tình phức tạp nhìn những ấn ký ấy.

Vết thương còn lại sau lần bị được thi bắt được đó, nguyên vốn không thấm như vậy, nhưng sau lại nứt ra, mới tạo thành hình dạng như bây giờ.

Thanh Ly không tự chủ được mà cúi xuống, hôn lên những vết thương đó.

Cảm giác ấm áp trên lưng làm Hô Nhĩ Xích tỉnh lại.

Một tay chống đầu nhìn Thanh Ly, vẻ mặt hân hoan thỏa mãn.

“Còn muốn lại lần nữa không?”

Thanh Ly không thèm quan tâm đến hắc, đập gối mềm lên mặt Hô Nhĩ Xích.

“Đừng lảm chuyện, ta muốn mau xem Ma Lặc.”

Nhìn người yêu xoa thắt lưng, chầm chậm lại có phần gian nan đi rửa mặt thay y phục, trong lòng nhất thời tràn ngập một lại cảm giác ấm áp.

Thì ra hạnh phúc, là đơn giản như vậy.

50. Quyển 1 - Chương 50

Tuy Ma Lặc còn nhỏ, nhưng Hô Nhĩ Xích vẫn yêu cầu rất nghiêm với nó, dù sao cũng là người kế vị trong tương lai, tốt nhất là bồi dưỡng tác phong làm việc và nghỉ ngơi từ nhỏ.

Khi Thanh Ly tỉnh dậy thì tiểu Ma Lặc đã sớm bị tỳ nữ lôi từ ổ chăn ra, rửa mặt ăn sáng xong cả rồi.

Trước khi vào phòng Ma Lặc, Thanh Ly vẫn có cảm giác căng thẳng. Nhớ cảnh tượng chia tay với Ma Lặc trên thảo nguyên hai năm trước, trong lòng y tràn đầy áy náy, một hồi lâu cũng không dám tiến vào.

Hô Nhĩ Xích đứng sau Thanh Ly, bàn tay to ôm nhẹ thắt lưng y, rồi đẩy Thanh Ly vào phòng.

Giữa người thân với nhau làm sao hận sâu được chứ.

Nhưng tình hình dường như không giống với những gì Hô Nhĩ Xích suy đoán cho lắm.

Thấy Thanh Ly, đứa nhỏ kia thoáng sững sốt, trong mắt liền tràn đầy nước, cắn môi dưới, không cho lệ trào ra.

Thấy ánh mắt Ma Lặc nhìn mình, lòng Thanh Ly đau như muốn nát.

Đó là cái nhìn của một con thú nhỏ bị tổn thương vì người vứt bỏ.

Đó là cái nhìn vừa thiện lương, vừa sợ hãi, lại tràn ngập trách cứ.

Lần trước rời xa, cuối cùng lại tạo cho Ma Lặc ấn tượng tiêu cực.

Tiếng nói Thanh Ly thoảng run rẩy, “Ma Lặc, cha nhỏ đã về gặp con rồi.”

Thấy Thanh Ly tới gần nó, tiểu tử kia vội lui hai bước, dường như muốn giữ một khoảng cách với Thanh Ly.

Thanh Ly ngồi xổm xuống, duy trì độ cao, tránh tạo cho nó cảm giác áp bách.

“Sao vậy Ma Lặc? Không nhận ra cha nhỏ sao?”

Thấy Ma Lặc không phản ứng, trong lòng Thanh Ly nóng nảy, nhin không được rướn người về phía trước, muốn ôm thân thể mềm mại kia vào lòng.

Theo kế hoạch của Hô Nhĩ Xích, Ma Lặc đã bắt đầu học một ít nội công và võ thuật cơ bản, động tác vô cùng linh hoạt, thân thể nhỏ bé hơi nghiêng người đã tránh được vòng tay của Thanh Ly.

Thanh Ly ngây người. Y chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày, con lại cự tuyệt cái ôm của mình.

Hô Nhĩ Xích vốn muốn cho hai người đã lâu không gặp thêm một chút không gian, vẫn đứng ở ngoài cửa chưa vào, ai ngờ chưa được bao lâu, đã thấy Ma Lặc chạy ào từ phòng ra.

Mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra, Hô Nhĩ Xích không quan tâm Ma Lặc mà chạy vào phòng xem Thanh Ly thế nào.

Thanh Ly chán nản ngồi dưới đất, thần sắc ngơ ngác, làm Hô Nhĩ Xích đau lòng không thôi. Hắn tiến đến kéo Thanh Ly từ sàn nhà lạnh lẽo dậy.

“Trên mặt đất lạnh như vậy, hôm qua còn chưa chịu đủ sao? Cần thận cảm lạnh đấy.”

Bị Hô Nhĩ Xích kéo lên, Thanh Ly dường như không kịp phản ứng lại, “Ma Lặc... Ma Lặc... giận ta rồi...”

Bàn tay ấm áp to lớn của Hô Nhĩ Xích xoa đầu Thanh Ly, “Đệ rời nó lâu như thế, còn không cho nó giận đệ vài ngày sao?”

Nghe nói vậy, Thanh Ly thở dài, “Nó có giận nữa cũng đúng thôi...”

Hô Nhĩ Xích nhìn Thanh Ly hồn bay phách lạc, cười nói, “Không sao đâu, đệ chịu khó chơi với nó mấy ngày, nó không nhin được lâu đâu. Vài ngày trước nó còn cứ quẩn lầy ta hỏi bao giờ đệ về mà.”

“Thật ư?”

Nghe Hô Nhĩ Xích an ủi, lòng Thanh Ly cũng dễ chịu hơn một chút.

Hô Nhĩ Xích nâng cằm Thanh Ly lên, đặt lên môi y một nụ hôn dịu dàng, như sự cổ vũ vô hình vậy.

“Vậy đệ nên bảo đảm với nó, sau này sẽ không bao giờ rời xa nó nữa.”

Giơ tay lên, lòng bàn tay đặt trên gương mặt Hô Nhĩ Xích.

“Ta thề, sẽ không bao giờ rời xa hai người nữa.”

Hô Nhĩ Xích vui mừng, kim hạt song đồng lộ ra thần thái hưng phấn.

Tiểu tử kia cùng Thanh Ly chơi trò trốn kiếm, Thanh Ly tìm tới nơi này, nó lại chạy sang chỗ khác, dường như chẳng chán trò đuổi bắt này. Tình trạng như vậy kéo dài nhiều ngày liền, quan hệ giữa hai người cũng không thấy có chút dấu hiệu tăng tiến nào. Không chỉ Thanh Ly càng lúc càng lo lắng, ngay cả Hô Nhĩ Xích cũng không nhin được muốn nhúng tay vào việc này.

“Đứa nhỏ kia, còn bé mà thích ghi hận, trưởng thành rồi sẽ đến thế nào? Ngày mai nếu nó còn không chịu nhận đệ là cha, để xem ta có tết cho nó vài phát vào mông không.”

Làm tình xong, Thanh Ly trần trụi dựa vào người Hô Nhĩ Xích, trên lưng phủ đầy mồ hôi.

“Người đừng làm loạn. Ma Lặc chỉ cầu kính, người lại đánh nó thì nó càng không phục, cuối cùng chỉ càng thêm oán hận ta thôi.”

Không thấy Hô Nhĩ Xích đáp lại, Thanh Ly khó hiểu ngẩng lên, liền thấy vẻ mặt chế nhạo của Hô Nhĩ Xích.

“Từ xưa đến nay tục ngữ có nói: mẹ hiền sinh con hư, xem ra rất có đạo lý, ta lại lao tâm vô có rồi!”

Thanh Ly nghe vậy liền nhéo cho Hô Nhĩ Xích một phát thật đau, xuống khỏi người hắn, lùi vào trong tường.

Hô Nhĩ Xích biết mình nói kích thích Thanh Ly nhưng không lưu ý, lại còn mặt dày dán vào lưng y.

Thanh Ly thở dài nói, “Biết lòng ta phiền mà còn trêu chọc ta...”

Hô Nhĩ Xích ở phía sau, buồn ngủ vô cùng, ôm Thanh Ly tùy tiện nói, “Tiểu hài nhi thích đồ chơi thôi, để xem xem làm cái gì hay hay đưa cho thử coi...”

Không đợi Thanh Ly phản ứng lại, Hô Nhĩ Xích đã lăn ra khò khò.

Tựa vào ngực Hô Nhĩ Xích, Thanh Ly trong đầu đều suy nghĩ làm gì tặng Ma Lặc mới tốt.

Hôm sau.

Thanh Ly được sự giúp đỡ của Trác Lang, làm cho Ma Lặc một cái túi thơm nhỏ từ thứ vải thoáng khí còn được thêu thùa tinh xảo, đương nhiên là công lao của Trác Lang. Bên trong là dược liệu được Thanh Ly phối chế, mùi hương thơm mát sáng khoái, trên thảo nguyên nhiều muỗi như vậy, mang theo túi thơm này, những côn trùng đó sẽ không lại gần người.

Thanh Ly cầm chiếc túi được thêu con hổ nhỏ vô cùng sinh động đi tìm Ma Lặc.

Tới phòng Ma Lặc, được nô tỳ ở cửa báo cho biết, tiểu thể tử đã đi thư phòng thỉnh an Phụ Hoàng rồi.

Thanh Ly gõ gõ cái đầu hay quên của mình, mới nhớ ra lúc này Ma Lặc hẳn là ở chỗ Hô Nhĩ Xích.

Đi thẳng một đường tới thư phòng.

Nơi đó vốn là chỗ nghị sự sau lúc hạ triều, vì có thiếu chủ tới thỉnh an, nhóm đại thần đã lui ra ngoài. Trong điện ngoài trừ nội thị cũng chỉ có Hô Nhĩ Xích và Ma Lặc mà thôi.

Ma Lặc thấy Thanh Ly tới đã muốn chạy, nhưng giờ cha lớn đang hỏi việc học hành, không dám tùy tiện bỏ đi, liền rời ánh mắt không thêm nhìn Thanh Ly.

Hô Nhĩ Xích thấy Thanh Ly tới, đương nhiên biết có chuyện gì. Dừng việc hỏi theo thông lệ, hắn bắt chuyện với Thanh Ly.

Thanh Ly cầm túi hương đưa cho Ma Lặc, muốn đeo cho nó.

“Ma Lặc, đây là cha nó tự làm cho con đấy...”

Ma Lặc vung tay lên liền làm rơi túi hương xuống đất.

Hô Nhĩ Xích đập bàn nói, “Lúc nào đến phiên con ra mặt trước trưởng bối? Mau nhặt túi thơm lên, nói cảm ơn cha nhỏ, nhanh!”

Dù còn bé nhưng Ma Lặc cũng không để ý cha lớn tức giận, quay đầu chạy ra khỏi cửa.

Còn tức trong Hô Nhĩ Xích vừa muốn bạo phát liền bị Thanh Ly đè xuống.

“Người tiếp tục nghị sự đi, ta đi tìm Ma Lặc.”

Thanh Ly đỡ đầu nhặt lên hương túi giờ đã dính chút bụi, cũng lui ra ngoài.

Ma Lặc còn quen thuộc đường qua lối lại trong Vương đình hơn Thanh Ly, lại thêm người nhỏ, không biết đã trốn đi góc nào rồi. Thanh Ly tìm cả buổi sáng cũng không tìm thấy.

Có chút nản lòng trở lại phòng, Thanh Ly thở dài nói, bị báo ứng cũng đáng đời lắm.

Đêm qua hoan ái cùng Hô Nhĩ Xích tốn không ít thể lực, sáng nay còn dậy sớm làm hương túi cho Ma Lặc, vất vả từ sáng đến giờ thực mệt muốn chết rồi.

Thanh Ly nhìn túi hương trong tay, lòng ngổn ngang trăm mối, không biết đã ngủ sắp trên bàn từ lúc nào.

Chẳng bao lâu sau, Thanh Ly hơi tỉnh lại, xoa cái đầu đau nhức, phát hiện túi thơm trong tay đã đi đường nào mất. Tưởng lúc đang ngủ không cẩn thận làm rơi, nhưng y tìm một vòng cũng không thấy đâu cả.

Thanh Ly gọi người hầu ngoài cửa hỏi, “Vừa rồi có ai tới không?”

Nhìn sắc mặt người hầu úp mở, muốn nói lại thôi.

“Cứ nói đừng ngại, ta đảm bảo người không sao đâu.”

Được Thanh Ly cam đoan, thần sắc hầu cũng tốt hơn rồi.

“Dạ bẩm chủ tử, tiểu thể tử vừa tới.”

Nghĩ đến túi hương không thấy là do Ma Lặc len lén lấy đi, trong lòng Thanh Ly nhất thời sáng sủa hơn.

Xem ra Ma Lặc không phải thực sự bức y, nếu không sẽ không len lút lấy túi hương về, có thể thấy tiểu tử đó còn thích quà tự mình đưa.

“Không có chuyện gì nữa, người lui đi.”

Tâm tình Thanh Ly tốt hơn, thanh âm cũng nhẹ hơn nhiều.

Mấy ngày sau, Thanh Ly đều tập trung tinh thần cho Ma Lặc, nghĩ mọi cách làm đồ thú vị cho Ma Lặc hài lòng, khiến cho Hô Nhĩ Xích bị bỏ lại một bên oán hận không ngừng.

Dù Ma Lặc không trực tiếp kháng cự như trước, nhưng vẫn biểu lộ ra vẻ xa cách, trong lòng Thanh Ly tuy rằng không tránh khỏi thất lạc, nhưng vẫn cố kiên trì.

Hung Nô là dân tộc am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, niềm vui sướng khi truy đuổi săn bắn đã nhập vào cốt tủy. Đã lâu Hô Nhĩ Xích không được đi săn, sắp chịu hết nổi rồi.

Lần này Thanh Ly trở lại Vương đô, đương nhiên Hô Nhĩ Xích không muốn rời người yêu nửa bước. Nhưng khi mọi việc dần dần an ổn, Hô Nhĩ Xích không tránh được ngựa ngáy tay chân, liền tính toán chuẩn bị tới khu vực săn bắn của Hoàng gia để luyện tập.

Nói chuyện với Thanh Ly xong, chẳng để tâm y có đồng ý hay không đã bá đạo kéo y lên ngựa trực tiếp mang đi.

Đội ngũ đã sớm chuẩn bị tốt cho đợt săn bắn này, lập tức đi theo Hô Nhĩ Xích xuất phát.

Bị Hô Nhĩ Xích ôm vào trước ngực, Thanh Ly lo lắng mà không ngừng quay lại nhìn.

“Người làm sao vậy, không nói trước một thời gian, ta còn chưa chào Ma Lặc mà!”

Hô Nhĩ Xích thờ ơ nói, “Tên nhóc đó thấy đệ kề cận, đang dắc ý lắm! Ta thấy đệ cứ gần gũi nó mãi cũng mệt rồi, mấy ngày này theo ta ở khu săn bắn giải sầu đi. Tên nhóc đó vài ngày không thấy đệ, để nó khấn trương, làm giảm nhuệ khí cũng tốt.”

Thanh Ly quay đầu lại trừng mắt nói, “Người, không phải ngay cả con mình cũng ghen chứ!”

Hô Nhĩ Xích thần nhiên thừa nhận, “Đương nhiên rồi. Vốn cũng muốn đưa Ma Lặc đi, nhưng giờ nó còn nhỏ, không thích hợp, chờ nó lớn hơn, ta đưa cho nó một cây cung riêng, thằng nhóc đó rất có thiên phú đấy.”

Vừa nói chuyện Hô Nhĩ Xích lại lộ ra nụ cười xấu xa, tay không an phận vào vớ vào trong áo Thanh Ly.

“Quan trọng nhất là, cách bãi săn không xa có một ôn tuyền, ta mang đệ đến tắm táp phát, nhỉ?”

Hồng anh trước ngực bị Hô Nhĩ Xích xoa nắn, sắc mặt Thanh Ly vô cùng lúng túng.

“Người có thể không cần mỗi ngày đều tinh trùng sung nã được không!”

“Đừng lộn xộn.” Hô Nhĩ Xích đe dọa, “Sắp xóc nảy rồi, đệ còn giãy dựa nữa, xảy ra chuyện gì sẽ không hay đâu.”

Thanh Ly bất đắc dĩ, chỉ có thể tựa ở trong lòng Hô Nhĩ Xích, mặc hấn sàm sờ.

Đoàn người đi vài ngày mới đến được khu vực săn bắn của Hoàng gia.

Vừa thu dọn xong, Hô Nhĩ Xích liền vội vàng dẫn người đi săn liền.

Thanh Ly là người hiện đại, vốn chẳng hứng thú với việc tàn sát động vật, liền không đi theo, chỉ lẳng lặng ở lại hành cung.

Tuy rằng trong hành cung không thiếu thứ gì, nhưng ngay cả những cuốn sách bình thường vẫn thích, Thanh Ly cũng chẳng chú ý đến.

Cả trái tim đều ở trên người Ma Lặc, còn tâm trí đâu mà thư với thiếc.

Hành cung này trang hoàng không tồi, ở phía Đông khu săn bắn.

Vì Hoàng tộc Hung Nô vốn nghỉ ở bình nguyên rộng rãi săn bắn chẳng có gì khiêu chiến cả, khu vực này ngoài một bộ phận là đồng bằng, còn lại đều là sơn lâm, địa thế hung hiểm hơn Vương đô nhiều.

Thanh Ly nhàn rỗi vô sự, liền đi dạo xung quanh.

Đi không bao lâu, y liền thấy tùy thị hoang mang rối loạn, vội vã tìm kiếm thứ gì.

Thanh Ly hiểu kỳ, muốn tiến lên hỏi.

Mấy người kia vốn chột dạ, thấy Thanh Ly thì càng run chân, không đợi y hỏi đã quỳ mọp xuống.

Thanh Ly thấy họ phản ứng quái dị, trong lòng sinh ra dự cảm không lành.

Không phải Hô Nhĩ Xích gặp phải chuyện gì ở khu săn chứ?

Thanh Ly dùng quyền chủ tử lớn tiếng hỏi, mấy tên tùy thị cũng hiểu rõ địa vị của Thanh Ly trong cung, không dám giấu giếm nữa, chỉ có thể thực lòng nói.

Đáp án kia làm Thanh Ly thất kinh.

“Sao! Không thấy tiểu thế tử đâu nữa?”

Hóa ra Ma Lặc tuy biểu hiện cự tuyệt Thanh Ly nhưng trong lòng vẫn vô cùng quan tâm đến cha nhỏ. Lúc trước cấu kỉnh chính là vì muốn thu hút sự chú ý của y thôi.

Ngày ấy Ma Lặc đi theo Thanh Ly cách đó không xa, thấy cha lớn ôm cha nhỏ lên ngựa, không biết định dẫn tới chỗ nào. Ma Lặc lại sợ không thấy cha nhỏ nữa, nóng nảy trà trộn vào đội ngũ xuất phát phía sau, còn uy hiếp mấy tên tùy thị đem giấu nó đi, không được thừa lại với Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích vốn mang Thanh Ly đi phía trước, cách đoàn sau cả một đoạn dài, đám thị tùng kia làm sao báo lại cho Hô Nhĩ Xích được, bên này lại không dám đắc tội tiểu tổ tông Ma Lặc, chỉ có thể đem nó giấu vào những vật trang trí mềm, ăn uống thỏa thích tới hành cung.

Tới nơi rồi, Ma Lặc bảo muốn tìm cha nhỏ, nhanh như cắt đã không thấy tăm hơi đâu.

Mấy người kia không thấy thế tử, lo lắng hoảng loạn tìm khắp mọi nơi, lại gặp ngay Thanh Ly, việc mới bại lộ.

Biết không thấy Ma Lặc, Thanh Ly giận giữ vô cùng.

“Lớn mật! Thế tử không hiểu chuyện thì thôi, các người cũng dám làm càn theo nó!”

Thanh Ly tuy có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng khi tức giận thì lại thức tỉnh sự uy nghiêm, chẳng thua gì Hung Nô Vương cả.

Đám nô tài bị dọa sợ chết khiếp, quỳ rạp trên mặt đất tự tát mình.

Thanh Ly hít sâu một hơi, làm mình nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Khai thật ra! Tiểu thể tử mất tích bao lâu rồi?”

Một nô tài bò tới, “Dạ bẩm, dạ bẩm chủ tử, đã, đã hơn hai canh giờ rồi!”

Thanh Ly không có tâm tình phạt đám nô tài thất trách đó, thậm chí phải nhanh chóng tìm được tên tiểu tử thất tung kia.

51. Quyển 1 - Chương 51

“Người, lập tức cho người báo cho Đại Vương, nói Tiểu thể tử lên theo tới, hiện giờ không thấy ở hành cung, bảo Đại Vương mau trở về xử lý.”

“Vâng!” Thị vệ biết tình hình nghiêm trọng, không dám chậm trễ, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

“Những người còn lại theo ta đi tìm Ma Lặc!”

Đại bộ phận nhân mã đều theo Hồ Nhĩ Xích tới bãi săn, ở bên cạnh kỵ binh thủ vệ không có mấy người. Tuy là ít, nhưng có còn hơn không, khu vực săn bắn lớn như vậy, muốn tìm một đứa nhỏ đâu dễ thể.

Thanh Ly lo lắng nơi này hay có mãnh thú tới lui, chất độc phòng thân vẫn cần mang theo, ngay cả những bình dung dịch trong bao y phục cũng nhét vào đai lưng.

Dẫn theo thị vệ, Thanh Ly nhanh lên ngựa, thả Ngọc Phong có thể truy tung theo mùi hương trên túi thơm của Ma Lặc, đuổi theo hướng nó bay.

Càng tiến về phía trước lại càng bất an.

Với tốc độ của Ma Lặc, dù đã mất tích hai canh giờ cũng không thể nào rời Hành cung xa vậy được.

Ngọc phong phía trước còn đang bay vào sâu trong bãi săn, nơi họ đang tới là chỗ hoang vắng ngay cả Vương tộc khi đi săn cũng ít tới.

Cây cối cao vút trong mùa này vô cùng tươi tốt, ngẩng đầu lên trên chỉ nhìn thấy bầu trời lấp ló.

Bỗng nhiên có một loại mùi nguy hiểm kéo đến.

Thanh Ly không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng y biết phía trước có người đang mai phục.

Ra lệnh cho đội ngũ ngừng lại, tiếng nói của Thanh Ly vang vọng trong khu rừng.

“Cao nhân phương nào, chi bằng ra gặp mặt!”

Trong rừng phát ra những tiếng ba ba không quy tắc, có người đang dùng tuyệt thể khinh công bay vút trên trời.

Bọn thị vệ vây quanh Thanh Ly, xếp thành trận vòng tròn hướng giáo ra ngoài.

Một vài bóng đen từ cao đáp xuống, chiêu nào chiêu nấy đều muốn đoạt mạng người.

Mười mấy thị vệ theo Thanh Ly chỉ thuộc hàng trung đẳng, tuy võ công không đến nỗi nào, nhưng đối với thể tiến công sắc bén của hắc y nhân thì cũng có phần không thủ được.

Bọn chúng đề phòng bất trắc, chỉ phái ra một bộ phận nhỏ tiến hành tập kích, còn những kẻ khác đang mai phục trong rừng. Thanh Ly vừa nhìn vừa đánh giá, không ít người đâu.

Phải dẫn dắt bọn chúng mới được.

Thanh Ly hét lớn một tiếng, “Nín thở!”, rồi ném phần độc trong tay ra, độc phần gặp không khí lập tức hóa hành khói độc.

Vốn Hắc y nhân muốn vận công công kích, không ngờ Thanh Ly lại đột nhiên xuất ra chiêu thức ấy, đương lúc chưa kịp phản ứng thì đã hít phải khói độc, ngay lập tức ngạt thở ngã xuống đất.

Tiếc là hiệu quả của đám khói độc chỉ phát huy trong nháy mắt, tan rồi sẽ vô dụng, Thanh Ly nhắc nhở người bên mình có thể hô hấp lại, những tên tập kích cơ bản đã ngã cả, tình thế có chút chuyển biến tốt đẹp.

Một thanh âm không biết từ đâu vang lên, “Các hạ là người nào của Vạn Độc môn?”

Thanh Ly đáp lại, “Các hạ là người phương nào, vì sao đánh lén chúng ta?”

“Hừ!” Thanh âm băng lãnh lần thứ hai vang lên, “Những người của Luân Cách Lãng tộc đều đáng chết! Đừng tưởng trong tay ngươi có chút độc mà bọn ta phải e sợ!”

Lần tấn công thứ hai lập tức triển khai.

Vốn lần đi này là ngoài dự định của Thanh Ly, hơn nữa y cũng không phải người của Vạn Độc môn luôn có thói quen mang theo người những chất kịch độc, với lại cũng sợ người bên mình sẽ trúng phải, nên sử dụng độc cũng không khỏi e dè.

Đầu lĩnh Hắc y nhân thấy công lâu không được, liền chẳng còn tính nhẫn nại. Người của gã vốn không phải tới để đối phó với đám người tập nham này, cần gì phải hy sinh vô ích.

Tên đầu lĩnh nhảy từ trên cao xuống, trong tay dắt theo một đứa bé.

“Dám động thủ nữa, tiểu thể tử của các ngươi sẽ mất mạng!”

Thấy Ma Lặc trong tay gã, Thanh Ly hoảng hốt, lập tức ngừng hết mọi công kích, những binh sĩ không bị thương cũng không đánh nữa.

Tình thế hoàn toàn nghiêng về phía hắc y nhân.

Ma Lặc ở trong tay gã, phong thái không thua gì cha mình, chẳng hoảng loạn thất thố như đám trẻ nhỏ khác. Mặc dù vậy, khi nó thấy Thanh Ly, vẫn không tự chủ được mà gọi “Cha nhỏ”.

Nghe thấy Ma Lặc gọi Thanh Ly như thế, hắc y nhân cười to nói, “Tốt lắm, không chỉ nhi tử của Hô Nhĩ Xích đưa đến miệng, còn tiện thể bắt được tên nam sủng được hãn phủng trong tay!”

Tên đầu lĩnh kia chỉ vào đám thị vệ bảo hộ Thanh Ly, “Trừ tên nam sủng kia, tất cả đều tự sát cho ta!”

Nhìn đao nhọn gác trên cổ Ma Lặc, bọn thị vệ xoay người quỳ xuống trước mặt Thanh Ly.

“Chủ tử, chúng ta đi trước một bước!”

Thanh Ly còn chưa kịp ngăn cản, hàn quan đã lóe lên, đám thị vệ đều ngã xuống mặt đất.

Độc trên người Thanh Ly cũng bị hắc y nhân thu hết đi, tên đầu lĩnh càng không kiêng nể gì mà cười lớn.

“Hừ, thằng nhãi Hô Nhĩ Xích, lông còn chưa dài đã dám khai đao với mấy đại gia tộc chúng ta! Chẳng lẽ hãn không biết, thuyền nát còn có ba ngàn đinh, sao? Lần trước con ta chỉ thất thủ đánh chết một tên tiểu nhân vật của Cách Mã tộc, thằng nhãi đó đã khơi mào tranh cãi thị tộc mà giết gần ngàn người của tộc ta! Hôm nay ta cũng muốn làm cho hãn ném tử cái gì gọi là đau khổ vì mất con!”

Tên đầu lĩnh kia tự nói, trong lúc kích động, thanh đao trên cổ Ma Lặc thoáng thả lỏng.

Ma Lặc vô cùng cơ linh, thấy gã buông lỏng cảnh giác, liền há mồm cắn vào tay gã một phát.

Bị đau, gã liền ném thân thể Ma Lặc xuống đất.

Bị ném cũng không kêu đau, Ma Lặc vội chạy đến chỗ Thanh Ly.

Thân thể bé bỏng nhào vào lòng Thanh Ly, y vội ôm chặt lấy Ma Lặc.

Hắc y thị vệ đứng bên muốn kéo Ma Lặc về, tên đầu lĩnh xua xua bàn tay dính máu nói, “Không sao, tên nam sủng kia không vô công, để nó ôm thằng nhãi đó cũng tốt, đỡ việc gây sự, dù gì thì bọn chúng cũng chẳng có sống được bao lâu đâu.”

Hai tên hắc y chìa đao vào lưng Thanh Ly, “Mau! Đi về phía trước!”

Thanh Ly ôm Ma Lặc vào lòng, Ma Lặc biết mình đã gây chuyện, cúi đầu không dám nhìn cha nhỏ.

“Ma Lặc ngoan, đừng sợ...”

Ma Lặc vươn tay ôm cổ cha nhỏ, “Ma Lặc không sợ, là Ma Lặc không nghe lời, lén cùng các cha tới đây, còn nghịch ngợm đuổi theo thả con, mới bị kẻ xấu bắt được.”

Thanh Ly thẳng lưng dậy, “Không phải lỗi của Ma Lặc đâu...”

“Người xấu nói muốn dùng Ma Lặc để bức cha lớn tự sát. Cha lớn sẽ không tự sát đâu, cha lớn sẽ đến cứu chúng ta, đúng không?”

“Ừ...”

Vừa đi cả hai vừa thì thầm, lúc đầu hắc y nhân còn hứng thú nghe, lúc sau nghe được toàn chuyện buồn chán, liền có phần lơ đãng.

Thanh Ly thấy bọn chúng đã giảm cảnh giác, liền ghé vào bên tai Ma Lặc nhẹ giọng nói, “Ma Lặc ngoan, thấy trên tai cha nhỏ có hai cái khuyên không?”

Ma Lặc gật đầu.

“Nào, cẩn thận, lén lấy hạt màu trắng xuống ăn, sau đó lấy hạt màu đỏ cho cha.”

Ma Lặc nghe Thanh Ly “giật dây”, ngón tay nhỏ nhỏ thản nhiên lấy hai hạt trên tai Thanh Ly xuống, tự ăn rồi dứt cho Thanh Ly.

Nuốt vào hạt châu màu đỏ, khí huyết trong lồng ngực Thanh Ly sôi trào, sau một hồi, thân thể đang ôm Ma Lặc cũng lao đảo, để không cho mình té ngã, Thanh Ly phải quỳ hai chân xuống.

Hắc y nhân đứng bên lập tức phản ứng lại, không biết Thanh Ly làm trò gì, đều tiến đến vây lấy Thanh Ly.

Thanh Ly thấy mưu kế thực hiện được, ngẩng đầu lên, con ngươi từ đen chuyển sang đỏ như máu.

Dân tộc Hung nô từ trước đến nay luôn vô cùng thờ phụng quỷ thần, thấy loại yêu đồng khác thường này, bọn chúng không khỏi bị dọa ngây người.

Thừa dịp đó, Thanh Ly cắn vỡ cổ tay trái của mình.

Máu tươi vừa phun ra gặp không khí lập tức tạo thành một màn huyết vụ mỏng, nhiễm tới phần da lộ trong không khí, lập tức thối rữa.

Mấy kẻ hắc y gần Thanh Ly nhất thì trúng độc sâu nhất, trên mặt huyết nhục mơ hồ, phát ra mùi tanh tưởi vô cùng, không bao lâu liền thấy cả xương trắng.

Mấy kẻ kia ném đao, cuộn trên mặt đất thống khổ kêu rên.

Bọn hắc y còn lại hoảng hốt, những kẻ chưa bị nhiễm huyết vụ lập tức chạy khỏi phạm vi độc tố, nhưng tốc độ khuếch tán của loại độc này vô cùng kinh người, bọn chúng phải đồng loạt lui thật xa.

Loại độc này vốn là bí bảo của Vạn độc môn, từ xưa đến nay chỉ dùng khi môn nhân gặp nguy cơ rất lớn.

Nguyên lý của nó là dùng máu của chính mình biến thành độc có thể ăn mòn kẻ khác, người dùng độc này cũng đồng thời bị trúng độc. Cho nên Huyết vụ thường có hai viên, đỏ là độc, mà trắng là giải dược.

Để Ma Lặc không bị ảnh hưởng, Thanh Ly đã cho nó ăn trước thuốc giải, nên bản thân thì không có để dùng.

Thanh Ly thấy bọn chúng bị bức lui, lập tức kéo con ngựa không bị ảnh hưởng ở bên, xoay người mang theo Ma Lặc lên ngựa.

Để Ma Lặc ôm lấy mình, Thanh Ly lấy vải bao lấy cổ tay chảy máu. Vì mất máu quá nhiều, Thanh Ly bắt đầu cảm thấy chóng mặt, thân ảnh trên lưng ngựa không khỏi lung lay.

“Cha nhỏ!”

Ma Lặc thấy gương mặt tái nhợt của Thanh Ly, bắt đầu hiện ra thần sắc kinh hoàng.

“Cha không sao... Ma Lặc nắm chặt...”

Thanh Ly cắn nát môi dưới, dùng cảm giác đau đớn để thức tỉnh thần trí đã hơi tan rã, y liên tục quay đầu lại nhìn, mơ hồ thấy có người đuổi theo.

Nhìn hài tử trong lòng, Thanh Ly đau đớn khôn xiết.

Ở một góc chết được vách núi ngăn trở, Thanh Ly phát hiện truy binh phía sau bị chắn tầm nhìn.

Thanh Ly biết thể lực của mình đã tới cực hạn, nhưng tuyệt không thể để Ma Lặc rơi vào tay bọn chúng.

Thanh Ly ghì cứng lại.

“Ma Lặc, biết trèo cây không?”

Thanh Ly cố làm cho mình mỉm cười, nhưng sắc mặt thoát nhìn không tốt như vậy.

“Biết ạ!”

Thanh Ly không chế dây cương, để ngựa dựa vào một cây sum suê, nâng Ma Lặc lên, làm nó trèo lên cây.

“Ma Lặc, nghe cha nhỏ nói này, lát nữa dù có thấy cái gì, cũng không thể động, không được phát ra âm thanh, biết không?”

Ma Lặc tựa hồ biết Thanh Ly muốn làm gì, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Ma Lặc không muốn rời xa cha nhỏ, Ma Lặc muốn cùng cha nhỏ đánh người xấu.”

Thấy Ma Lặc tay nắm chặt không muốn rời, Thanh Ly nói, “Ma Lặc ngoan, nam tử hán không được tùy tiện rơi nước mắt. Chờ cha nhỏ dẫn người xấu rời đi, con mới nghĩ cách tìm cha lớn đến cứu cha, được không?”

Thật ra Thanh Ly hiểu rõ, trong bãi săn như thế này, khả năng Ma Lặc tìm được Hô Nhĩ Xích thực sự không lớn, nhưng để thuyết phục được tên tiểu tử này trèo lên cây ẩn nấp thì Thanh Ly chỉ có thể tìm được lý do đó thôi.

Tiểu tử kia khẽ cắn môi, ba chân bốn cẳng trèo lên cây.

Thấy Ma Lặc đã ẩn nấp được rồi, Thanh Ly mới ở dưới tàng cây nhẹ nhàng nói một câu, “Ma Lặc, con phải nhớ kỹ, cha nhỏ rất yêu con, vẫn rất yêu con...”

Trên cây im lặng, chỉ còn tiếng gió thổi qua.

Thu hồi ánh mắt, Thanh Ly dùng roi cố sức quất mạnh vào mông ngựa, con ngựa phát ra tiếng hí chói tai, Thanh Ly vội dẫn truy binh rời xa.

Trên lưng ngựa, Thanh Ly bị xóc nảy kịch liệt, vốn đã không đủ máu, lúc này đã nghĩ chân mình sắp không ghi được thân ngựa rồi.

Vì khuyên Ma Lặc trốn lên cây tốn không ít thời gian, giờ cho dù cố hết sức chạy trốn để kéo dài, thì phía sau, đám hắc y nhân vẫn còn đuổi theo.

Phía trước là một vực sâu, Thanh Ly thăm than chính mình không may, chọn đâu được ngay một cái tuyệt lộ.

Không thể làm cho hắc y nhân phát hiện Ma Lặc không còn trong lòng mình nữa, Thanh Ly chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể dùng chút khí lực cuối cùng, thôi động con ngựa dưới thân.

Dưới tốc độ bay vút lên trên, ấy vậy mà con ngựa của Thanh Ly cũng lướt qua khe núi đó, hiểm hiểm đứng bên vách núi bên kia.

Hắc y nhân bám theo phía sau, không có loại dừng khí như thế, đều ghì cứng cương ngựa trước bờ vực.

Thấy truy binh phía sau đã dứt, Thanh Ly mới thả lỏng thần kinh, đầu tối sầm, cả người nằm trên lưng ngựa, dần mất đi ý thức.

52. Quyển 1 - Chương 52

Đến khi Thanh Ly tỉnh lại trong tiếng gọi lo lắng của mọi người thì đã qua mấy ngày rồi.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là gương mặt nhỏ nhắn sắp thành mèo mướp của Ma Lặc.

Thấy lông mi Thanh Ly khẽ động dậy, đứa nhỏ đó là người đầu tiên nhào tới bên gối Thanh Ly khóc lớn.

Thanh Ly vốn muốn xoa đầu Ma Lặc nhẹ nhàng an ủi vài câu, nhưng tứ chi vô lực, họng cũng bồng rất không nói được một lời.

Đến khi ánh mắt Thanh Ly hướng ra xa, mới phát hiện bên người, ngoài Hô Nhĩ Xích còn có một nhân vật không thể ngờ được.

“Hong Lăng...”

Dù không lên lời nhưng khẩu hình vẫn cho biết Thanh Ly muốn nói gì.

Triển Hồng Lăng ở bên mỉm cười, má lúm đồng tiền thoáng hiện, vẫn là hình ảnh thanh lệ động lòng người.

“Đừng nói nhiều nữa, huynh cần tĩnh dưỡng mà.”

Dùng muống nhỏ từ từ dứt nước cho Thanh Ly, “Không biết nên nói huynh may mắn hay là sống dai nữa. Loại độc Huyết vụ này mà huynh cũng dám dùng, ngay cả một viên thuốc giải duy nhất cũng cho người khác. Nếu không phải đúng lúc muội cùng Nhị Tử đến thảo nguyên giải sầu thì lần này, huynh không gặp Diêm Vương mới lạ đấy.”

Nghe lời trách cứ thiện ý đó, Thanh Ly cũng không giải thích, chỉ cần đứa nhỏ bình an vô sự, chuyện gì cũng đáng giá cả.

Triển Hồng Lăng kéo tay Thanh Ly từ trong chăn ra, bắt mạch.

“Ừm, mạch tượng coi như bình ổn, tiếp tục uống thuốc an dưỡng, trong vòng một tháng có thể trừ hết độc.”

Dứt lời nàng liền đứng dậy sửa sang váy áo.

“Được rồi, người ta vẫn nói qua sông đoạn cầu, xong việc rồi thì ném, muội cũng nên nhường chỗ cho vị thần mặt đen phía sau kia!”

Triển Hồng Lăng mắt hạnh thoáng tròng, nhìn Hô Nhĩ Xích đầy oán khí.

“Tình lang của huynh không tốt gì cả, cầu muội giải độc cho huynh mà còn kêu to gọi nhỏ. Nếu không phải quan hệ tốt với Mạnh đại ca thì muội sẽ là người đầu tiên chính tử hắc!”

Thanh Ly nghe vậy bất đắc dĩ, chỉ có thể nắm lấy váy Triển Hồng Lăng rơi trong tay mình thay lời xin lỗi.

Triển Hồng Lăng thở dài nói, “Được rồi, hai người cứ bảo vệ lẫn nhau đi! Nhưng mà hắc đối với huynh cũng không kém đâu, biết rõ máu trên người huynh là kịch độc mà không thèm quan tâm cứ thế bế huynh đi. Xem, tay đều hồng hết rồi!”

Nhìn theo ánh mắt Triển Hồng Lăng, thảo nào Hô Nhĩ Xích cứ giấu tay ở phía sau, tựa hồ không muốn để Thanh Ly biết tay mình bị thương.

Không để tâm người lớn bận việc, Ma Lặc cũng vào góp vui. Chỉ thấy nó nhẹ nhàng ôm cổ Thanh Ly, muốn thay cha lớn nói tốt.

“Cha nhỏ, hôm đó Ma Lặc ở trên cây chờ người xấu đi rồi dùng đạn hiệu gửi tin cho cha lớn nha, cha lớn rất nhanh đến cứu Ma Lặc, giết sạch cả đám hắc y nhân đó!”

Ma Lặc quả kế thừa huyết thống của Hô Nhĩ Xích, tuổi còn nhỏ mà không hề e sợ gì một trường máu tanh đấy.

“Còn nữa còn nữa!” Ma Lặc hưng phấn tiếp, “Cái chỗ khe sâu đó! Chỉ có cha lớn mới có thể cưỡi ngựa vọt qua thôi! Vừa rộng vừa sâu nha!”

Thanh Ly nghe tiếng trẻ con của Ma Lặc sôi nổi kể chuyện, trong lòng lại ảm áp.

Hô Nhĩ Xích nhắc thân thể nhỏ bé của Ma Lặc lên, “Cha nhỏ của con vừa tỉnh, đừng làm phiền nữa.”

Ý đuổi khách đã rất rõ ràng. Nhị Tử nhận Ma Lặc từ tay Hô Nhĩ Xích, cùng Triển Hồng Lăng lui ra ngoài.

Hô Nhĩ Xích ngồi trước giường Thanh Ly, trong nhất thời không biết nên nói gì mới được.

Yên lặng nhìn Thanh Ly suy yếu, mới gượng gạo nói được một câu, “Cám ơn đệ, cứu Ma Lặc.”

Thanh Ly nghe thấy thiếu chút cười phì, trong lòng vui vẻ, “Lẽ nào Ma Lặc không phải con ta?”

Hô Nhĩ Xích vươn cánh tay bị bao trong tầng tầng băng vải, ôm chặt lấy Thanh Ly.

Thanh Ly nhìn đầu ngón tay Hô Nhĩ Xích đã nhuộm màu đen, gương mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Hô Nhĩ Xích xốc chân lên, tự chui lên giường, vừa vươn tay đã ôm cả người Thanh Ly vào lòng.

Hơi thở ảm áp của hắn phả lên cổ y, ngựa ngựa, nhưng rất thoải mái.

Thanh Ly nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc yên lặng hiếm có này.

“Nhìn cả người đệ đầm máu nằm trên lưng ngựa, đầu ta như muốn nổ tung. Đời này chưa bao giờ ta sợ hãi như vậy, thật đấy. Không hề nghĩ ngợi liền phóng ngựa qua khe núi. Trụy nhai, tử vong, quốc gia đại sự, ta đều không nghĩ tới, trong đầu chỉ có đệ thôi.”

Thanh Ly lặng lẽ nằm trước ngực Hô Nhĩ Xích, hô hấp đều đều, không biết đã ngủ hay chưa.

Hô Nhĩ Xích không nghĩ nhiều như vậy, hắn vốn không phải người nhiều lời, nhưng hôm nay thật sự có rất nhiều việc cần phải nói ra. Cho dù ngày nào đó họ phải chia lìa, cũng không phải hối hận vì chưa bao giờ kịp thổ lộ tình ý với người mình thương.

“Nói cũng lạ, trước đó đệ đã trúng độc rất sâu, sớm mất đi ý thức. Nhưng khi ta tới gần, trong nháy mắt dường như đệ đã tỉnh lại, còn nói cho ta biết máu đệ có độc, bảo ta không nên đụng vào, còn nói ta tìm Ma Lặc trên cây nữa. Đệ có nhớ chút nào không?”

Thanh Ly nhẹ nhẹ lắc đầu, thực sự y không nhớ rõ nữa.

” Ta dùng áo choàng bao lấy đệ, nhưng máu vẫn tràn ra ngoài. Ta không nghĩ được nhiều vậy, chỉ muốn mau chóng ôm đệ về, tìm người giải độc cho đệ.”

Thanh Ly mở mắt, ngón tay chậm chậm chạm vào băng vải, vuốt ve bàn tay bị thương của Hô Nhĩ Xích.

“Ta không đau chút nào đâu, thật đấy. Vì lòng quá đau rồi. Đời này đệ đã phá vỡ nhiều ghi lại lắm, lần trước mang thai mười tháng ngăn cho ta một tên, cứ như vậy đi trước mặt ta. Lần này vì cứu Ma Lặc, thiếu chút nữa lại mất. Đệ muốn ta phải thiếu đệ bao nhiêu mới vui lòng?”

Nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu Thanh Ly.

“Đứa nhỏ Ma Lặc kia quá nghịch ngợm, nếu không phải tại nó làm loạn, cũng không gặp phải dư đảng của bọn Cách Mã tộc muốn ám sát ta, lần này phải dạy dỗ nó một trận mới được.”

Thanh Ly ngược mắt nhìn Hô Nhĩ Xích lộ vẻ bất mãn.

“Ta biết đệ mềm lòng, nhưng lần này lòng ta đã quyết, Ma Lặc trước cũng đã nói với ta muốn nhận phạt, biết sai để sửa mới là chuyện tốt. Ta sẽ có chừng mực.”

Nghe Hô Nhĩ Xích hứa vậy, Thanh Ly mới yên lòng.

Hô Nhĩ Xích còn nói gì đó bên tai, Thanh Ly cũng không nhớ lắm, y mệt mỏi lắm rồi, ý thức dần mờ mịt.

Nhưng dù đang ngủ thì tiếng tim đập trầm ổn đều đặn kia làm y rất an tâm, rất an tâm.

Thời gian trôi qua, thân thể Thanh Ly dần khàng phục.

Nghĩ tới việc hai phụ tử kia quần quýt si mê mình, Thanh Ly lại kêu lớn chịu không nổi.

Nhớ lúc mình vừa nói được, Ma Lặc đã nhất định phải ở bên, sợ y buồn chán.

“Cha, cha còn đau không? Có phải rất khó chịu không?”

Thanh Ly ngoài bị dính Huyết vụ ra, ngoại thương trên người cũng không ít, đặc biệt là vết thương do tự cắn ở cổ tay.

Thanh Ly sờ đầu Ma Lặc.

“Không đau đâu! Ma Lặc thổi thổi cho cha, đau nhức liền bay hết.”

“Thật sao?”

Ma Lặc nghiêng đầu, lập tức chu miệng thổi phù phù cho Thanh Ly.

Thanh Ly buồn cười, nghĩ trêu chọc tiểu hài tử thật là một chuyện vui.

Tỳ nữ ngoài cửa bưng bồn nước nóng vào giúp Thanh Ly lau mình, Ma Lặc bạch bạch bạch chạy tới, nhất định muốn nhận lấy.

Tỳ nữ kia làm sao dám để tiểu thể tử làm việc nặng này, đương nhiên không dám cho. Hơn nữa bồn nước này còn nặng, tiểu thể tử bé vậy không chắc đã bê được.

Ma Lặc không thèm để ý, nắm váy nàng không cho đi.

Tỳ nữ kia chẳng còn cách nào, chỉ có thể cẩn thận đưa cho Ma Lặc.

Ma Lặc bưng một cái bồn còn dài hơn người, nước trong bồn theo động tác của nó mà lắc lư, đi chưa được vài bước đã trào ra không ít.

Thanh Ly không đành lòng làm hỏng lòng tốt của Ma Lặc, chỉ có thể lo lắng nhìn tiểu tử lung lay lắc lắc.

Quả nhiên, bị bồn nước ngăn tầm nhìn, Ma Lặc nhất thời không nhìn được dưới chân, dẫm vào đầu sợi thảm, cách một tiếng đổ xuống đất.

Tiếng tỳ nữ hét vang, tiếng bồn nước rơi xuống, tiếng nước đổ ra đất, đan vào nhau thành một chuỗi, chấn đến Thanh Ly đau đầu.

Ma Lặc đứng lên phủi phủi nước trên người, không quan tâm bên người một đồng hồ hỗn độn, đưa tay bị đau khi ngã cho Thanh Ly.

“Cha nhỏ, đau, thổi thổi cho Ma Lặc đi!”

Thanh Ly tự nhiên cười thổi cho Ma Lặc hai cái, ai ngờ Ma Lặc lại chu miệng.

“Cha nhỏ gạt con, thổi rồi mà còn đau!”

Thanh Ly cười nói, “Nam tử nhỏ mà còn sợ chút đau đó sao?”

Ma Lặc ba chân bốn cẳng bò lên trên giường Thanh Ly, dùng đôi tay ngắn ngủn ôm lấy y.

“Ma Lặc không sợ đau, nhưng nếu thổi mà còn đau thì cha nhỏ làm sao giờ?”

Thanh Ly bất đắc dĩ nói, “Cha nhỏ là đại nhân, chút đau đấy có đáng gì.”

Ma Lặc giương lên cặp mắt giống hệt cha hắn, chăm chú nhìn Thanh Ly.

Nhìn bộ dạng tiểu đại nhân của Ma Lặc, Thanh Ly thực hận không thể đem bảo bối nhào vào ngực.

“Trước cha nhỏ rời Ma Lặc lâu vậy, Ma Lặc không trách cha nhỏ chứ?”

Ma Lặc ôm Thanh Ly nhẹ nhàng lay động. Thanh Ly biết đó là chiêu Trác Lang vẫn dùng để dỗ trẻ nhỏ, giờ Ma Lặc lại dùng với y đây.

“Thực ra Ma Lặc chưa bao giờ trách cha nhỏ cả.”

Thanh Ly tỏ vẻ không tin, “Thật sao? Vậy sao hồi trước Ma Lặc không để ý cha nhỏ?”

“Cha lớn bảo cha nhỏ rời đi là muốn làm một chuyện rất quan trọng, nếu không làm xong thì không thể về được, nhưng việc kia lại rất nguy hiểm, cha nhỏ không muốn Ma Lặc mạo hiểm, nên mới không đưa Ma Lặc theo.”

Nghĩ đến việc Hô Nhĩ Xích bảo vệ mình trước mặt con nhỏ, trong lòng Thanh Ly tràn đầy hổ thẹn.

“Cho nên Ma Lặc chỉ tự trách mình vì sao không lớn nhanh lên. Nhanh luyện được võ công, có thể chiếu cố cha nhỏ, không làm cha nhỏ bị người ta ăn hiếp nữa!”

Ma Lặc nắm chặt bàn tay nhỏ bé, một bộ hào khí trùng thiên.

“Cho nên Ma Lặc mỗi ngày đều ăn ngoan, còn uống rất nhiều sữa dê, Trác Lang nói như vậy có thể rất nhanh thành đại nhân!”

Thanh Ly nheo nheo gương mặt bầu bĩnh của Ma Lặc, “Thế nào mới là đại nhân nào?”

Ma Lặc đương nhiên đáp, “Đại nhân chính là giống cha lớn, chân thật dài, cánh tay thật dài, rất nhiều khí lực, dễ dàng ôm cha nhỏ lên!”

Thanh Ly nghe đồng ngôn vô kỵ, rất thoải mái, đau nhức trên người nhất thời giảm không ít.

Thanh Ly lấy ngón tay khẽ phết lên mũi Ma Lặc, “Tiểu bại hoại, trong đầu đang nghĩ chuyện gì đấy?”

Ma Lặc thấy Thanh Ly cười, càng thêm phấn khích nhào vào lòng y làm nũng, “Cha nhỏ không được trách Ma Lặc nha!”

“Sao vậy?” Thanh Ly nhìn bảo bối trong lòng.

“Ma Lặc sợ cha nhỏ lại giống trước kia bỏ lại Ma Lặc, nếu vậy Ma Lặc không để ý đến cha nhỏ, cha nhỏ sẽ khấn nguyện, cả ngày theo Ma Lặc, như vậy cha nhỏ sẽ không bỏ đi nữa!”

Nghe được Ma Lặc nói như vậy, Thanh Ly đau lòng không sao chịu được.

“Làm sao cha nhỏ lại trách Ma Lặc chứ? Lần này bị thương không phải tại Ma Lặc, là do bọn xấu đó thôi.”

Ma Lặc giàn giụa nước mắt, “Thế nhưng cha lớn bảo tại Ma Lặc tùy hứng mới làm người xấu bắt được, cha nhỏ bảo vệ Ma Lặc mới bị thương nặng như thế, còn xem chút là chết rồi!”

Vì đáp ứng Hô Nhĩ Xích phải quản giáo con cho nghiêm, Thanh Ly không thể phủ định những gì hắn nói trước mặt con được. Nhất thời không biết làm sao an ủi Ma Lặc đang thương tâm, Thanh Ly chỉ có thể xoa đầu nó.

Ma Lặc đưa túi hương nhỏ mà Thanh Ly tặng trong lòng ra.

“Cha xem, đây là bảo bối của Ma Lặc đấy, không cho ai xem đâu!”

“Vậy còn không cảm ơn cha nhỏ?”

Ma Lặc hôn lên mặt Thanh Ly một cái thật vang.

Khi Hô Nhĩ Xích vào cửa đã thấy tình cảnh như vậy, dù là con của mình, nhưng cứ nghĩ đến việc Thanh Ly như bị chia ra làm hai, lại vô thức nghĩ muốn đuổi Ma Lặc ra khỏi nhà.

53. Quyển 1 - Chương 53

Chỉ vì thấy được thân thể Thanh Ly còn chưa hồi phục toàn bộ, cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, ban ngày bản thân Hô Nhĩ Xích còn có chính sự cần lo, cho nên có Ma Lặc ở bên y cũng không phải chuyện gì không tốt.

Sự dung túng lúc đầu dần dần kéo tới một loạt ‘lệch lạc’ về sau.

Cùng với sự chuyển biến tốt của thân thể Thanh Ly, độ dính của Ma Lặc vào y càng lúc càng tăng cao, ngay cả buổi tối cũng muốn chen vào giường của đôi phu phụ, ôm chặt lấy Thanh Ly mà ngủ.

Lúc đầu thì Hô Nhĩ Xích còn nghĩ một gia đình ba người như vậy thật ấm áp, nhưng lâu ngày lại phát sinh vấn đề.

Chính là Thanh Ly dù chết cũng không chịu thân mật với Hô Nhĩ Xích trước mặt Ma Lặc, dùng cách nói của Thanh Ly chính là “Không thể làm tấm gương xấu cho con trẻ được”, khiến cho ngay cả ôm hôn cũng biến mất sạch trơn. Nhưng nếu muốn đẩy Ma Lặc ra ngoài, tiểu gia hỏa kia lại dùng khổ nhục kế. Nó biết cha lớn nhấn tâm, toàn dùng chiêu với Thanh Ly, lúc nào cũng dùng cặp mắt ươn ướt nhìn y, tựa như con cún con bị vứt bỏ.

Vì chuyện đã rời khỏi Ma Lặc hai năm qua, Thanh Ly vẫn nghĩ còn nợ nó rất nhiều, hôm nay ngay cả hài tử muốn ngủ bên cạnh một đêm cũng không được, vậy thì lòng y sao yên.

An ủi đứa nhỏ rồi quay sang dỗ dành đứa lớn, cuối cùng Hô Nhĩ Xích cũng chỉ có thể nhượng bộ.

Nhượng bộ lần một thì được, lần hai không sao, nhưng cứ tiếp tục như thế Hô Nhĩ Xích cũng sắp phát khùng lên rồi.

Buổi tối, khi Ma Lặc đứng sau lưng Thanh Ly làm mặt quỷ với Hô Nhĩ Xích, mặt hắn đã xám đen lại, lập tức muốn ném tiểu tử kia ra ngoài cửa sổ.

Tuy biết rõ rằng với bản lĩnh của Ma Lặc hiện giờ dù có bị hất ra ngoài cũng không bị bất cứ thương tổn nào, nhưng Thanh Ly không thể chịu được Hô Nhĩ Xích làm vậy với đứa nhỏ, liền vội vàng kéo tiểu hài tử ra khỏi tay nam nhân.

“Người đừng làm càn nha, còn đuổi Ma Lặc nữa thì chúng ta chia phòng mà ngủ!”

Hô Nhĩ Xích xị mặt nói, “Người uy hiếp ta?”

Thanh Ly cúi đầu hôn nhẹ khuôn mặt tiểu hài tử kia, “Chúng ta không chơi với cha lớn nữa nhé?”

Ma Lặc vừa trêu đùa với cha lớn xong, đương nhiên là muốn ‘cùng một chiến tuyến’ với cha nhỏ rồi, liền cố ý dùng giọng non nớt mà kêu lên, “Được ~ được ~ không chơi không chơi với cha lớn ~”

Đối với một lớn một nhỏ đánh không được mắng không xong kia, Hô Nhĩ Xích đành trừng mắt mắng hai người làm càn, trong lòng cảm thán cả đời anh danh như thế mà lại bị hủy trong tay hai kẻ chẳng phải ma chẳng phải quỷ này.

Không để ý tới hai cha con tình cảm keo sơn kia, Hô Nhĩ Xích xoay người lên giường.

Thấy cũng không còn sớm nữa, Thanh Ly thổi tắt nến, ôm Ma Lặc rón ra rón rén lướt qua người Hô Nhĩ Xích, đặt xuống giường ngủ.

Nghe tiếng thở đều đều của Hô Nhĩ Xích và Ma Lặc, Thanh Ly thầm nghĩ loại hạnh phúc nhẹ nhàng như nước biển này đang ôm lấy y, thật ấm áp, càng lúc càng buồn ngủ.

Khi ý thức sắp rời đi rồi, Thanh Ly lại cảm thấy có một đôi môi quần quít trên môi y.

Còn chưa kịp phản ứng, Thanh Ly đã thấy trên mặt, trên cổ đều ngư ngựa, tuy rằng rất thoải mái nhưng lại có phần đáng ghét, tay bất giác muốn xua đi cảm giác khó chịu đó, nhưng rất nhanh, tay y cũng bị bắt lấy.

Đến khi thân trên cảm thấy lạnh lạnh, vật lộ ra kia bị ai đó nhẹ nhàng xoa bóp, Thanh Ly đang nửa tỉnh nửa mê lập tức kinh hãi nhảy dựng lên.

Đáng tiếc đến khi y phản ứng được thì thân thể đã đặt dưới thân Hô Nhĩ Xích rồi.

Thanh Ly trừng mắt, “Hô Nhĩ Xích, người!”

Hạ thân bị những ngón tay thô ráp vuốt ve, hô hấp của Thanh Ly dần trở nên rối loạn.

Y đè thấp giọng nói, “Người làm gì vậy, Ma Lặc còn đang ở bên kia!”

Trong bóng tối, cặp di đồng của Hồ Nhĩ Xích lóe ra ánh sáng yêu mị.

“Làm sao có thể trách ta được? Vừa rồi là ai không cho ta đá nó ra ngoài?”

Dứt lời liền tà ác ngậm lấy một viên hồng anh trước ngực Thanh Ly, còn cố ý dùng răng nhẹ nhàng cắn kéo.

“Người điên rồi! Ngộ nhớ Ma Lặc tỉnh lại thì sao!”

Xém chút nữa không nhận được phát ra tiếng rên rỉ, ánh mắt Thanh Ly lo lắng vẫn dừng lại trên người Ma Lặc đang say ngủ.

Hồ Nhĩ Xích cười nói, “Chả sao, nhỏ giọng là được mà...”

Đôi môi ẩm nóng sát bên, trong bóng tối hết thấy đều lộn xộn, trong không khí ngưng đọng ngừng bối rối này, khoái cảm càng thêm rõ ràng.

Thân trên bị đôi môi Hồ Nhĩ Xích lướt qua một lần, dưới ánh trăng chiếu soi từ cửa sổ, cơ thể Thanh Ly tỏa ra màu tình dục. Một bên chân bị cánh tay Hồ Nhĩ Xích nâng lên, khiến cho tiểu huyết vốn được che đậy kia bại lộ ra.

Tình sự đêm nay vốn đã nằm trong dự tính của Hồ Nhĩ Xích, nên hắn gần như chuẩn bị đủ cả, trên tay dính đầy tinh dầu Tây Vực, ngón tay thon dài tham nhập huyết nội Thanh Ly.

Khi ngón tay vừa đi vào đã cảm giác được thân thể Thanh Ly cứng đờ, tràng bích gắt gao bao lấy ngón tay hắn.

Hồ Nhĩ Xích dùng tay kia捏 thắt lưng y, “Căng thẳng như vậy làm gì, có phải chưa từng làm đâu.”

Cho dù ánh sáng mờ昧, Hồ Nhĩ Xích vẫn thấy màu đỏ ửng trên gương mặt Thanh Ly, không biết là xấu hổ hay nan kham.

Thanh Ly tự cắn cổ tay mình, để phòng mình rên rỉ mà đánh thức Ma Lặc.

Ba ngón tay Hồ Nhĩ Xích đã tiến vào, thân thể Thanh Ly khá mềm dẻo, cho nên chưa cảm thấy thống khổ.

Đã quá quen thuộc với cơ thể này, Hồ Nhĩ Xích chuyển động những ngón tay ấy, sang trái qua phải, mở rộng góc độ, khiến Thanh Ly nhất thời phát ra tiếng thở nặng nề.

“Người... Dừng...”

Hồ Nhĩ Xích thì thầm bên tai Thanh Ly, “Dừng cái gì? Dừng cử động? Dừng ra? Hay là dừng ngừng lại?”

Thanh Ly ai oán quét Hồ Nhĩ Xích một cái liếc mắt chứa đầy tình dục, “Rõ ràng người cố ý...”

“Đoán đúng rồi!”

Rút ra những ngón tay mở rộng, thân thể rắn chắc của Hồ Nhĩ Xích đã áp lên Thanh Ly.

Bàn tay Thanh Ly đặt lên lưng hắn, hít một hơi thật sâu để thả lỏng thân thể mình, y biết Hồ Nhĩ Xích sắp vào rồi.

Hồ Nhĩ Xích nâng thắt lưng Thanh Ly lên, tay kia tự nắm dương vật đang bùng bùng phấn chấn, đảo đầu khác trước huyết khẩu của y.

Ngón tay Thanh Ly bám lên phần cơ đang nổi lên trên lưng hắn.

“Ừ...”

Mồ hôi trên trán Hồ Nhĩ Xích rơi xuống thân thể đã ướt đầm từ lâu của Thanh Ly, chảy theo đường cong cơ thể y.

“Sao vậy, khó chịu?”

Từ khi Hồ Nhĩ Xích rút tay ra, hậu đình của Thanh Ly vẫn trống rỗng, đâu chịu được Hồ Nhĩ Xích khiêu khích như vậy.

“Người, mau vào, a...”

Hô Nhĩ Xích phát ra tiếng cười trầm thấp mà khêu gợi, để đầu khắc đâm vào hậu huyệt, lại dừng bất động.

Thanh Ly khẽ lắc mông, “Ừm... Làm sao vậy...”

Gân xanh trên trán Hô Nhĩ Xích đều bạo ra.

“Không có gì, tư thế không ổn lắm, đệ phải phối hợp chút mới được.”

Nghe ra ngữ khí tà ác của hắn, Thanh Ly phát ra tiếng trầm như khóc nghẹn, đối với Hô Nhĩ Xích mà nói, đó quả là đòn sát thủ.

“Người... Khốn nạn... A...”

Đề phòng động tác quá lớn đánh thức Ma Lặc, Thanh Ly không thể tự nâng phần eo lên, làm góc tiếp xúc giữa hai người càng phù hợp.

Hô Nhĩ Xích cười xấu xa, “Thực khổ cho đệ rồi, bảo bối—”

Vừa dứt lời, thứ cứng rắn thô to như sắt kia đã tiến quân thần tốc, khi nó chưa vào hẳn, hai người đều thở dài một hơi.

“Nhắc chân, vòng qua thắt lưng ta.” – Gần như là mệnh lệnh.

Thanh Ly cắn cắn môi dưới, lại dùng chân ôm lấy hắn.

Được sự “phối hợp cao độ” hiếm có của Thanh Ly, Hô Nhĩ Xích nhanh chóng vận động, vai Thanh Ly không ngừng mà bị lực phía sau đánh lên trước, lại bị gối mềm chặn lại.

“A... Hô Nhĩ Xích... Người... Người chậm một chút... Tiếng lớn quá... Ừm...”

Lực ở phần eo Hô Nhĩ Xích không hề bình thường, hai túi cầu đánh tại mông Thanh Ly phát ra tiếng động chói tai, tiếng thở dốc ồ ồ hỗn loạn, bầu không khí đậm mỹ trần ngập trong phòng ngủ.

Giờ phút này, một phần thân thể mình được cơ thể người yêu hút chặt, cảm giác thể xác và tinh thần hợp làm một, ai có thể chống lại được chứ.

Đem những lời Thanh Ly nói thành gió thoảng ngoài tai, tốc độ trườn sấp của hạ thân Hô Nhĩ Xích chẳng chậm lại còn nhanh hơn. Khi rút ra, đầu khắc quét qua nội bích mẫn cảm, mỗi lần tiến vào đều nhập tận gốc. Những điểm mẫn cảm trong thân thể Thanh Ly hoàn toàn không thể thoát được sự trùng kích trí mạng đó.

Thân trên của Thanh Ly không tự chủ mà cong lên, cơ thể thành thực không ngừng đón hòa nhịp độ của Hô Nhĩ Xích.

Qua mấy trăm nhịp rồi, Thanh Ly cũng không rõ rốt cuộc mình đã đạt cao trào bao lần.

Hô Nhĩ Xích vẫn còn kiên nhẫn tự cày cấy, nhưng thắt lưng phải nâng quá lâu khiến Thanh Ly không chịu nổi nữa, y không thể không mở miệng xin tha.

Hô Nhĩ Xích rất ít áp đặt chuyện phòng the với người khác, đặc biệt là nữ nhân của hắn, thể lực không tốt thì đá ra gọi người khác tiến vào. Nhưng Thanh Ly mãi mãi là đặc biệt, Hô Nhĩ Xích vẫn cảm thấy không đủ, không chán, chỉ muốn cả đời trong cơ thể y, cả đời đều chiếm lấy người dưới thân này.

Kéo gối còn thừa bên cạnh đặt dưới lưng y, Hô Nhĩ Xích đưa hai chân y cong lên đặt trên cánh tay mình, làm cho chân y càng mở rộng hơn.

Áp lực trên lưng giảm xuống, nhưng Thanh Ly còn chưa kịp nhả khí thì khi Hô Nhĩ Xích tiến công lần nữa, y mới bị ai phát hiện, tư thế này càng làm mình không né nổi.

Phần eo bị cố định, thậm chí cả không gian để giảm xóc đều không có, hậu huyệt mở ra hết cỡ phun ra nuốt vào cự vật của hắn, mỗi lần ra vào đều phát ra những tiếng nước lép nhép làm cho mặt đỏ tím đập.

Đến khi chân trời dần trắng hơn, sau bao nhiêu lần Thanh Ly cầu xin tha thứ, Hô Nhĩ Xích rốt cuộc thỏa mãn liếm môi, đem phần thân tiết nhuyến chậm rãi rời khỏi cơ thể y.

Vì qua một buổi tối điên cuồng khai phá, hậu đình trong nhất thời khó thể hợp lại. Tuy biết tinh dịch bắn trong cơ thể Thanh Ly sẽ không tốt, nhưng Hô Nhĩ Xích không thể tự ức chế hành vi này của mình.

Trong vô thức hắn vẫn nghĩ rằng, để thứ gì đó của mình trong người y sẽ cho hắn cảm giác y thuộc về mình, cái loại cảm giác này làm cho muốn ngừng mà không được.

Hô Nhĩ Xích thích để Thanh Ly duy trì tư thế hai chân mở lớn, xem bạch trọc của mình từ huyết khẩu hồng nhạt chậm rãi tràn ra.

Hô Nhĩ Xích lấy tay dính dịch thể của mình còn lại trong cơ thể Thanh Ly nhẹ nhàng xoa bóp hậu huyết bị hắn chà đạp đến phiếm hồng.

Ý thức đã có phần tan rã, Thanh Ly vô thức rên rỉ, “Đừng mà... Hô Nhĩ Xích... Cầu người... Đừng...”

Sấn sóc mà rửa sạch tinh dịch trong người Thanh Ly, thoáng thu thập một đám hỗn độn, Hô Nhĩ Xích phủ chấn lên thân thể xích lô của Thanh Ly rồi ôm vào lòng mình.

Hô Nhĩ Xích như cự thú thỏa mãn rồi, chẳng buồn ngủ chút nào mà yên lặng nhìn gương mặt mệt mỏi muốn chết của Thanh Ly, tay cũng từ từ xoa bóp thắt lưng mệt nhọc quá độ của y.

Bỗng hắn lại muốn trêu đùa, liền kề bên tai Thanh Ly còn chút ý thức nói nhỏ một câu, “Ma Lặc sớm bị ta điểm huyết ngủ rồi, chưa tới buổi trưa sẽ không tỉnh lại đâu.”

Tiếc là Thanh Ly trong lòng Hô Nhĩ Xích đã không còn chút sức lực nào để đáp lại loại tội ác đó của hắn nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài, ngủ sâu trong lòng người yêu.

Ngày trên thảo nguyên luôn trôi qua thoải mái thanh thản, đó là điều khác xa ngoài dự liệu Thanh Ly.

Vốn tưởng thân phận nam sủng mãi mãi của mình sẽ làm cho cuộc sống chốn Vương Đình gặp gian nan, nhưng tập quán cởi mở của người dân Hung Nô cùng với quyền uy tối thượng của Hô Nhĩ Xích trong tộc khiến không ai dám đàm tiếu về Thanh Ly.

Cơ bản là có Ma Lặc làm người thừa kế rồi, cho nên tộc dân vô cùng khoan dung với việc Hô Nhĩ Xích chuyên sủng Thanh Ly, nghĩ rằng chỉ cần Vương thích thì có gì mà không thể.

Điều khiến người ta khó tưởng tượng nhất là, vì từ trước tới giờ Hung Nô vẫn có tục cướp cô dâu (A/N: Mẫu thân của Thành Cát Tư Hãn chính là bị phụ thân ông cướp trên đường đưa dâu), Thanh Ly là người mà “Hung Nô Vương vĩ đại” cướp được từ Đại Tướng quân của Thiên triều, là một kiểu phô trương thực lực, cho nên địa vị của Thanh Ly không hề thấp hơn đám phi tử. Hơn nữa, hậu cung sớm đã bị Hô Nhĩ Xích giải tán, Ma Lặc lại nhận Thanh Ly làm nghĩa phụ, Thanh Ly quả thực chính là Yên Thị của Hung Nô rồi.

Thanh Ly vốn không phải nữ nhân nên chẳng chú ý những điều hư huyền đó, bây giờ y đã có Hô Nhĩ Xích, có Ma Lặc, vậy là quá đủ rồi.

Nhưng Thanh Ly vẫn không thích ngồi yên, cả ngày chuồn ra ngoài cung, tự mình làm một nhà bạt, nuôi chó săn và dê, bình thường còn giải tiểu độc, chữa tiểu bệnh cho mục dân. Đôi khi Hô Nhĩ Xích cũng thích tới nhà nhỏ của y, mặc y phục bình dị nhất, làm những việc bình thường nhất, một nhà ba người hưởng thụ hạnh phúc không tầm thường này.

Sống một năm trên thảo nguyên, gió cát nơi biên ngoại chẳng làm cho nước da Thanh Ly có chút gì cải biến, điều đó làm Hô Nhĩ Xích cứ thắc mắc mãi.

Khi cục diện chính trị ở U Vân mười sáu châu đã ổn định, Hô Nhĩ Xích cử hành phong hậu đại điển, truy phong “thân mẫu” của Ma Lặc – Tô Yên La – làm Yên thị Hung Nô. Phía Thiên triều khá là coi trọng việc này, không chỉ vì phụ thân nàng rửa sạch trâm oan, Cảnh Đức Đế còn nhận Tô Yên La làm nghĩa muội, phong làm “Thanh La công chúa”. Hung Nô vương Hô Nhĩ Xích cùng Thanh La công chúa của Thiên triều liên hôn, trở thành chuyện long trọng nhất thời gian này. Đặc phái viên các quốc gia khác cũng đua nhau tới dự, lễ vật chúc mừng càng làm cho người ta hoa cả mắt.

Hô Nhĩ Xích chuyển toàn bộ lễ vật vô giá đó cho Thanh Ly, y cũng chẳng chối từ mà nhận hết.

Nhưng trong mắt Thanh Ly, trân bảo có quý trọng cách mấy cũng không bằng một câu nói của Hô Nhĩ Xích.

“Thanh Ly, tất cả những việc này, đều làm vì đệ cả.”

Có lời nói ấy, Thanh Ly đã thấy rất thỏa mãn rồi, thật đấy.

Sau một hồi lộn xộn, tất cả lại trở về quỹ đạo vốn có.

Ngày hôm đó trời trong nắng ấm.

Thanh Ly từ ngôi nhà nhỏ ở ngoài cung của mình chuẩn bị tế phẩm bình thường vẫn dùng, xuất môn chờ một lớn một nhỏ từ trong cung đi ra.

Gió trên thảo nguyên thổi mãnh liệt, giống như người dân nơi này, không hề câu nệ tiểu tiết.

Thanh Ly cùng Hô Nhĩ Xích dẫn Ma Lặc đi tới bãi tế Tô Yên La.

Vì Tô Yên La không phải người Hung Nô nên không chịu lễ thiên táng vốn có, vì vậy mới có ngôi mộ ở nơi cỏ không khô héo dù đông về này.

Thanh Ly vỗ đầu Ma Lặc nói, “Ma Lặc ngoan, quỳ xuống dập đầu với mẹ đi.”

Tuy trong lòng Ma Lặc tràn đầy nghi hoặc, nghĩ, không phải “mẫu thân” chính là Thanh Ly ư, vì sao còn phải dập đầu trước một người chết? Nhưng Ma Lặc vẫn luôn nghe lời Thanh Ly, nên cũng quỳ xuống trước mộ Tô Yên La mà dập đầu ba cái.

Thanh Ly và Hô Nhĩ Xích cũng tiến đến bãi lạ.

Thanh Ly nói với đứa nhỏ đang được Hô Nhĩ Xích ôm vào trong lòng, “Chờ Ma Lặc lớn rồi sẽ biết. Người trong mộ đã dùng thân thể nâng đỡ con, nâng đỡ cũng là mẹ của con.”

Ma Lặc chớp chớp đôi mắt kim hạt thật to, như hiểu như không mà gật đầu.

Ánh chiều tà chiếu vào ba người đang tựa đầu bên nhau, tỏa ra ánh sáng vàng óng ánh.

Con ngựa ở bên nhàn nhã thảnh thơi đá móng trước, khi thì cúi đầu ăn cỏ, khi thì thẩn thờ nhìn về phương xa.

Cứ như vậy qua cả đời, thì có sao đâu?

54. Quyển 1 - Chương 54: Phiên Ngoại 1

Tổng Việt dùng kế bất ngờ tập kích Hung Nô thành công, đánh tan một nỗi uy hiếp lớn đối với Thiên triều. Sau khi khải hoàn trở về, trừ việc lâm triều cho có lệ và giải quyết một phần công vụ, hắn vẫn còn rất nhiều thời gian nhàn hạ.

Một lần tình cờ nghe được binh sĩ dưới quyền than phiền rằng thức ăn quá kém, Tổng Việt hết sức kinh ngạc. Hắn vô cùng coi trọng việc quản lý lương bổng, thậm chí không cắt xén khẩu phần của binh sĩ bao giờ. Sau khi phân phó thuộc hạ điều tra thì Tổng Việt phát hiện, những kẻ dưới quyền có liên quan sớm nghe được tin tức đã sử thủ đoạn bóp méo sự tình, làm nhiễu loạn quân tâm. Tất cả các binh sĩ phản nản chuyện ăn uống đều bị đánh quân côn như là một biện pháp trừng phạt.

Tổng Việt nhận ra rằng tướng quân dù có chức vị cao nhưng thủy chung không có cách nào trực tiếp cảm nhận được cái khó của binh sĩ. Nghĩ vậy hắn liền dùng thuật dịch dung được sư phụ truyền lại, thay hình đổi dạng khiến cho mình trở thành một quân nhân bình thường, ở chung với bọn họ để tìm hiểu quân tình.

Vì thế, Tống Việt bây giờ lại có đến hai thân phận: một là Phiêu Kị tướng quân cao cao tại thượng, hai là binh sĩ chuyên lo việc cơm nước – Lý A Ngưu.

Tống Việt nhờ vào thân phận thứ hai mà điều tra được triệt để việc viên quan coi lương giả mạo giả khố. Sau khi thu thập được đầy đủ chứng cứ, hắn liền cho bắt những kẻ có liên quan chờ chịu tội.

Đáng ra sự việc được giải quyết rồi thì ‘Lý A Ngưu’ cũng nên biến mất, thế nhưng Tống Việt cảm thấy dùng thân phận A Ngưu này có thể thám thính được những việc mà ngày thường không sao biết được, thuận tiện đủ bề... nên bình thường vẫn dùng thân phận này mà ở cùng binh lính.

Vào cái ngày định mệnh ấy, khi Tống Việt giả trang thành A Ngưu trở về, còn chưa bỏ lớp dịch dung, định theo cửa hậu mà vào rồi sau đó tìm cách trở về phòng, thì chợt nghe bên ngoài tường có tiếng động lạ. Hắn dừng chân. Đột nhiên từ trên trời xuất hiện một cái túi không biết ở đâu bay đến, hắn liền thuận tay tiếp nhận, hương cao hoa quế nhẹ tỏa lan.

Sau khi đỡ được chiếc túi kia, Tống Việt ngạc nhiên thấy một cái đầu lộ ra trên mái tường. Tính cảnh giác của người kia rất thấp, không hề phát hiện ra hắn đang theo dõi nhất cử nhất động của y. Chỉ thấy y chân tay lúng túng bò bò trên đầu tường, cành cây cổ thụ vươn ra làm mái tóc y rối cả lên khiến ngọc trăm lệch về một phía.

Vì tay bám đầy bụi đất nên khi y lau mồ hôi thì lại làm cho khuôn mặt hiện vài vết bẩn, thật giống con mèo hoa. Đến khi con mèo leo tường kia phục hồi tinh thần, phát hiện ra Tống Việt đang đứng ở góc tường thì chính mình lại bị hoảng sợ. Chân y chới với giẫm vào khoảng không rơi xuống.

Tống Việt nhẹ nhàng ôm lấy thân ảnh kia.

Bốn mắt nhìn nhau

Mạnh Thanh Ly dù bộ dạng chật vật không ngừng nhưng dưới đôi mắt Tống Việt, y lại hiện lên dung mạo quyến rũ... đôi môi đỏ thắm, thân người khéo léo lạ thường. Cứ như vậy, trong khi ánh mắt lơ đãng, Thanh Ly đã thu phục hoàn toàn vị tướng quân ngày thường có thể dễ dàng thoát thân trong hiểm cảnh, chiến bách thắng trên chiến trường kia.

Con mèo nhỏ nhận nhầm Tống Việt thành người hầu trong phủ. Hắn cũng vui vẻ chấp nhận, đâm lao phải theo lao, bắt đầu những tháng ngày cùng Thanh Ly chung sống.

Sau một thời gian, Tống Việt mới kinh ngạc phát hiện vị công tử Thủy Ngọc nổi tiếng với tài cầm kỳ thi họa ... thực sự là mù tịt không biết tí gì! Đối mặt với sự nghi ngờ của A Ngưu, Thanh Ly giải thích rằng, “Đó là Hoa lão gia của Tướng công quán vì để tăng thêm danh tiếng cho ta mới nói vậy thôi. Những thứ đó đều là giả, là giả hết!”

Bỏ qua tiếng đàn khó hiểu, họa không nói, nhưng ngay cả đối với việc viết chữ bình thường, Thủy Ngọc cũng lúng túng như gà mắc tóc. Tống Việt dở khóc dở cười nhưng đối với những chuyện đó cũng không đi sâu nghiên cứu.

Tuy nhiên, về khoản mưu mô thì Thủy Ngọc lại không hề thua kém ai hết.

Đôi khi khó tránh khỏi trận mưa ác liệt làm xáo trộn kế hoạch ra ngoài của hai người, Thủy Ngọc trong lúc buồn bực đến cực điểm lại dạy Tống Việt một số trò chơi chưa từng nghe nói tới, ví dụ như cờ năm quân, chơi cờ thú, quân kỳ, ... Quy tắc tuy rằng đơn giản, nhưng nếu muốn chơi được cũng phải mất rất nhiều tâm tư

Với tài trí của Tống Việt, rất nhanh mọi việc đều tiến triển như ý. Thế nhưng Mạnh Thanh Ly dù sao cũng là người có nhiều kinh nghiệm, nên trong lúc nhất thời, hai người cũng đấu tới long trời lở đất. Có điều Thủy Ngọc kỳ phẩm cũng tốt nên không dùng mấy chiêu hạ lưu. Đôi lúc bị thua, y lại cắn cắn môi dưới, ánh mắt hữu thần như nhất định phải xoay chuyển thế cờ.

Tống Việt càng lúc càng lo lắng, định rằng lúc nào đó nói rõ cho Thủy Ngọc biết thân phận của mình. Tuy nhiên trải qua việc xông tới Hoàng kiệu, hắn lại biết được Thủy Ngọc rốt cuộc lại hết sức chán ghét ‘Tống Việt’. Nếu như lúc này nói thẳng cho y biết hắn dùng thân phận A Ngưu để lừa y, chắc chắn sẽ là đổ dầu vào lửa. Vì vậy, Tống Việt quyết định tiếp tục duy trì thân phận này.

Đến tận bây giờ, Tống Việt vẫn nhớ như in buổi chiều hôm ấy.

Trên thảm cỏ xanh biếc, một thân ảnh trắng thuần, Thủy Ngọc nằm đó ngược nhìn lên bầu trời cao.

Không còn tính cách hoạt bát như thường ngày, trong ánh mắt đang dõi nhìn theo bầu trời xanh thẳm kia lại hiện lên một nỗi u sầu man mác, như sự thương tâm nhiều năm về trước bỗng chốc hiện ra. Những giọt lệ như ngọc khẽ khàng theo khóe mắt chảy xuống, cả người yếu đuối lạc giữa mê cảnh lại bất lực đến đau lòng.

Trái tim Tống Việt bị thít chặt nhưng lại không sao nói ra lời an ủi. Đến khi Thủy Ngọc mơ màng thiêm thiếp, hẳn mới có thể thu hẹp lại khoảng cách giữa hai người.

Hồ điệp nhẹ nhàng hạ xuống trên cành hoa nhưng không một cánh bướm nào dập dềnh gần bên bọn họ. Đường như chúng cũng không muốn làm thức tỉnh người trong mộng.

Trong tình này cảnh này, Tống Việt không thể kiềm chế mà nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Từ ngày ấy hẳn đã biết, bản thân mình muôn đời muôn kiếp không thể nào trở lại...

55. Quyển 1 - Chương 55: Phiên Ngoại Thứ 2: Cục Cưng – Papa – Hô Biễn!

Thời gian: Cục cưng được mười lăm tháng tuổi.

Địa điểm: Vương đô của Hung Nô

Nhân vật chính: cục cưng, cha lớn (Hô Nhĩ Xích), cha bé (Mạnh Thanh Ly)

(Lời tác giả: Phiên ngoại muốn ới, xin quý độc giả rộng lòng bỏ qua tất cả những tình tiết không hợp lý)

1. Sự kiện Cục cưng trưởng thành – Càn khôn đại na di

Đạo gần đây tiểu tử Ma Lặc mọc răng, mà hài nhi nào khi mọc răng cũng đều thích thối bong bóng nước bọt. Cái mặt bé xú, mồm mồm trắng mịn thoát đầu nhả lại một chút, sau đó “Phù” một phát ra cái bong bóng tròn tròn.

Vậy mà Thanh Ly lại thích thú nhìn tiểu tử kia thối bong bóng mới lạ chứ. Nếu như y có Camera, đầu DVD,... của thời hiện đại, nhất định sẽ quay hàng loạt bằng hình cho cục cưng.

Ma Lặc không những rất hiếu động mà còn thông minh dị thường, không bà vú nào có thể trông được. Người duy nhất quản được nó chỉ có Mạnh Thanh Ly. Cục cưng thích dính vào y, âu cũng là điều dễ hiểu. Thế nhưng có một người, tuy không phải là cục cưng nhưng lại còn muốn dính vào y hơn cục cưng nữa.

Trước việc Ma Lặc cứ cả ngày chiếm lấy Thanh Ly, Hô Nhĩ Xích đã nhiều lần nhắc nhở kín đáo, tuy nhiên thể nào rồi cũng bị Thanh Ly vờ ngược một câu lại rằng, “Thế nó có phải là hài tử của người không?”

Cuối cùng, không thể chịu đựng được tình cảnh này nữa, Hô Nhĩ Xích chẳng thèm để ý đến Ma Lặc khóc nháo, kiên quyết đem nó tống quái cho đám nhũ mẫu rồi ôm Thanh Ly tới thế giới riêng của hai người.

Cục cưng sớm đã biết ý đồ của cha lớn nên càng cố ý làm loạn khiến đám người kia bận túi bụi. Khi bọn họ không để ý, Ma Lặc lạch bà lạch bạch ra khỏi cửa đi tìm cha nhỏ.

Trong phòng ngủ của Hung Nô đại vương, Hô Nhĩ Xích đang nằm yên trên giường. Thanh Ly an tĩnh dựa vào lòng hắn, hưởng thụ những giây phút thanh tịnh hiếm hoi. Tay Hô Nhĩ Xích khẽ khàng vuốt mái tóc dài của y, sự phòng bị thường ngày đã vụt lên tới chín tầng mây từ đời nào chẳng rõ.

Chờ đến lúc hai người họ bắt đầu ‘có phản ứng’ thì Ma Lặc đã bò đến phòng ngủ. Thấy hai người cha đang âu yếm nhau trong khi nó thì chẳng được hưởng miếng nào, Ma Lặc nhả cái miệng lại, xông thẳng lên phía

trước. Ai ngờ tiểu bảo bối lại đâm đầu vào cái bàn bên cạnh, mấy cái bình cổ ở phía trên hốt nhiên nhè ngay cái thân hình nhỏ bé kia mà lao xuống.

Thanh Ly sợ đến mức chẳng cử động nổi. Cũng may là có Hô Nhĩ Xích ở đó, hần phi thân tới kéo Ma Lặc vào trong lòng, đá bay toàn bộ đồng bình hoa vừa bay xuống kia.

Bùm bùm, vỡ vỡ bình an.

Tiểu bảo bối thấy tư thế cứu người của cha lớn thật oai hùng thì hài lòng cười khanh khách không ngừng, hai bàn tay nhỏ xíu mồm mồm vỗ lấy vỗ để ủng hộ cha lớn. Hô Nhĩ Xích đương nhiên đắc ý, thế nhưng... sự việc đến đây vẫn còn chưa xong.

Chỉ thấy Thanh Ly chỉ lên đỉnh đầu Hô Nhĩ Xích kêu lên một tiếng. Đến khi hần ngẩng mặt lên thì đã lãnh ngay một cái bình hoa vào đầu.

Vậy nên cha lớn bị thương thật vẻ vang.

Thật không ngờ Hô Nhĩ Xích từ trước đến nay mình đồng da sắt, thế mà lại bị một cái bình hoa nho nhỏ làm cho té xỉu. Thanh Ly dở khóc dở cười, bất đắc dĩ phải chăm sóc hai cha con đang bất tỉnh nhân sự kia.

Đang muốn thay khăn trên trán Hô Nhĩ Xích thì hần đột nhiên tỉnh dậy, cặp mắt mang hai màu vàng nâu không hề chuyển đảo mà nhìn chăm chăm vào Thanh Ly.

Mạnh Thanh Ly bị Hô Nhĩ Xích nhìn đến cảm thấy mất tự nhiên thì vội vàng chuyển hướng nhìn, ra vẻ muốn đi giặt khăn. Ai ngờ vừa muốn rời đi đã bị Hô Nhĩ Xích kéo lại.

Thanh Ly tựa vào lòng Hô Nhĩ Xích nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Hần không đáp lời nào, khẽ đẩy Thanh Ly ra, một tay nhẹ nhàng kéo vạt áo y lên rồi tham tiền vào trong. Mặt Thanh Ly như muốn bốc hỏa.

“Sao người lại...”

Lời còn chưa nói xong, ngón tay hần đã nắm lấy quả anh đào trước ngực. Thân thể y như bị giật điện, khẽ run lên.

“Người làm gì vậy... Ma Lặc còn đang ở bên...”

Hô Nhĩ Xích hoàn toàn không để ý tới lời Thanh Ly nói, chỉ đè y xuống dưới thân mình. Một nửa y phục của Thanh Ly bị mở ra, toàn bộ thân trên đều bị phơi bày ra trước mặt hần. Đầu Hô Nhĩ Xích cúi xuống phía dưới, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu vú của Thanh Ly.

“A...”

Cơ thể Thanh Ly dần dần trở nên khô nóng. Ý thức bản thân đang phát ra âm thanh, y vội vàng dùng một tay che miệng mình lại, tay kia cũng không tự chủ mà luồn vào mái tóc của Hô Nhĩ Xích.

“Ê ê a a!!”

Đang trong thời khắc lửa gần rơm căng thẳng hết sức, đột nhiên truyền đến tiếng ‘rồng giận’ non nớt của Ma Lặc. Thanh Ly như bị một chậu nước lạnh hắt tỉnh, vội vàng đẩy người kia ra.

Chứng kiến tình cảnh đó khiến Ma Lặc vô cùng kích động. Nó vội vàng chạy đến bên người Hô Nhĩ Xích, bàn tay bé nhỏ mồm mồm giáng liên mấy cái tát vào mặt đối phương.

Tức khắc trên mặt Hô Nhĩ Xích xuất hiện mười cái hồng ấn nho nhỏ đáng yêu.

Hô Nhĩ Xích bị Ma Lặc đánh thì bất ngờ lộ ra vẻ mặt oan ức, một ngón tay chỉ vào trong miệng, chu chu một tí rồi khóc oa oa lên (rùng mình...)

Đối với tình cảnh hỗn loạn trước mặt, Thanh Ly thực sự chỉ có thể chết lặng.

Từ trước đến nay Hô Nhĩ Xích vẫn là kẻ không ai bì kịp, sao bây giờ lại lộ ra vẻ mặt ngây ngốc như thế?

Đây... chẳng lẽ lại là...?

Nhìn Hô Nhĩ Xích oa oa khóc lớn (nổi da gà...), cùng với vẻ mặt phẫn nộ của Ma Lặc, tay Thanh Ly cũng run lên. Y chỉ vào Ma Lặc rồi hỏi, “Người... người là Hô Nhĩ Xích?”

Chỉ thấy cái miệng nhỏ bé của Ma Lặc bi bô vài tiếng quái gở. Nỗ lực hết nửa ngày, phát hiện bản thân không nói được, hẳn chỉ có thể gật đầu.

Thanh Ly ôm lấy Hô Nhĩ Xích đang nước mắt nước mũi tèm lem trong lòng mình, “Lẽ nào đây là Ma Lặc?”

Đối phương chỉ lo khóc chứ chẳng cho y một đáp án nào, xem ra đây chính là sự thật rồi.

Linh hồn hai phụ tử họ, làm sao lại bị hoán đổi thế này?!

Trời ạ!

Đầu Thanh Ly như muốn tách làm hai.

56. Quyển 1 - Chương 56: Sự Kiện Cục Cưng Trưởng Thành – Đại Chiến Nhà Tắm –

Chuyện là Hô Nhĩ Xích và Ma Lặc đổi hồn đã được bốn ngày, hiện giờ đúng vào mùa nóng nực nhất ở Hung Nô.

Thân thể Ma Lặc tuy nhỏ bé nhưng vẫn có thể điều khiển được nên Hô Nhĩ Xích sẽ tự mình tắm, Thanh Ly chỉ cần ôm hẳn bỏ vào bồn là được rồi. Tuy nhiên, thân thể Hô Nhĩ Xích thì làm sao bây giờ?

Chuyện trao đổi linh hồn phải tuyệt đối bảo mật cho nên ngoài Thanh Ly ra, không có người nào biết việc này cả. Viện cố rằng Hô Nhĩ Xích bị bệnh, mọi tấu chương trong triều đều được đưa đến phòng Thanh Ly để Hô Nhĩ Xích trong thân thể Ma Lặc xem rồi phê duyệt.

Nhìn dáng vẻ ‘tiểu Ma Lặc’ chăm chú lão luyện, Thanh Ly quả thực yêu thích không chịu được, cả ngày cứ ôm hẳn chơi đùa thân thiết.

Hô Nhĩ Xích tuy là giận lắm nhưng vì đang ở trong thân thể Ma Lặc nên chỉ có thể để cho Thanh Ly ‘chà đạp’ thỏa thuê. Hắn không thể phản kháng được, chỉ còn cách không ngừng trừng mắt rồi giãy giụa đôi chân nhỏ, ê a kêu gào. Mà thà rằng hắn không kêu thì thôi, chứ một khi đã la lên rồi thì lại càng khiến cho Thanh Ly không thể nào buông tay ra được.

Ma Lặc trong thân thể Hô Nhĩ Xích ngược lại rất ngoan. Vì tiểu hài nhi thích ngủ nên cả ngày hết ăn rồi lại lăn trên giường gáy o o.

Tuy nhiên... tắm lại là một vấn đề vô – cùng – lớn.

Ma Lặc bình thường đặc biệt ghét tắm, mỗi lần hầu hạ chủ tử tắm là y như rằng mấy nhũ mẫu lại mất một ít da. Nhưng mà trời nóng thế này, nếu không để cho thân thể Hô Nhĩ Xích tắm thì sẽ có rận mất!

Thanh Ly không còn cách nào khác, chỉ có thể chính mình kiên trì đến cùng vậy.

Phân phó hạ nhân chuẩn bị nước xong, cho những người ngày thường vẫn hầu hạ Đại vương tắm rửa lui ra hết, Thanh Ly loay hoay cởi quần áo cho Hô Nhĩ Xích ‘giả’.

Ma Lặc thích chơi đùa với cha nhỏ nên ngoan ngoãn để Thanh Ly cởi y phục, nhưng lại đùa giỡn với y chẳng khác ngày thường. Tuy nhiên cục cưng hiện giờ đang ở trong thân thể Hô Nhĩ Xích, khí lực hoàn toàn khác biệt với khi ở trong thân thể nhỏ bé kia. Vì vậy, lúc y phục trên người Hô Nhĩ Xích chỉ mới cởi được vài thứ thì Thanh Ly đã gần như bị Ma Lặc lột hết sạch sành sanh.

Hô Nhĩ Xích ‘thật’ ở một bên đứng nhìn, thấy Thanh Ly gần như toàn thân trần trụi thì tức giận không sao chịu được, chân tay ngẩn ngẩn cũng cố sức đá tới đá lui. May sao cuối cùng hẳn lại bỏ vào trong thùng tắm.

Chưa được bao lâu, một nhà ba người đều bị ướt đầm.

Quần áo Thanh Ly xộc xệch vô cùng, bờ vai xinh đẹp phơi bày, y phục bị nước làm cho ướt đầm dán vào người làm lộ ra những đường cong ưu mỹ.

Thân thể Hô Nhĩ Xích bị Ma Lặc nhập vào cứ khúc khích mãi không thôi.

Còn Hô Nhĩ Xích trong thân thể Ma Lặc lại cứ bơi tới bơi lui, dập dềnh hoài trên mặt nước

Cuộc đại chiến trong nhà tắm kết thúc, ba người ai nấy đều thở không ra hơi.

Vắt vả lấm mới mặc được y phục cho thân thể Hô Nhĩ Xích và phủ lên người Ma Lặc một bộ quần áo mềm mại thơm tho, Thanh Ly sửa sang qua loa thân thể của mình rồi túm cả hai phụ tử kia lên giường ngủ.

Chỉ chốc lát sau, trên giường đã truyền đến tiếng thở ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Thị nữ lặng lẽ vào dọn dẹp, thấy Hô Nhĩ Xích khoát tay lên người Thanh Ly, còn Thanh Ly thì nhẹ nhàng đặt tay lên người tiểu Ma Lặc.

Một bức tranh thật ấm áp.

Họ cười mà không nói, dọn dẹp xong xuôi liền rời khỏi gian phòng.

57. Quyển 1 - Chương 57: Sự Kiện Cục Cưng Trưởng Thành – Nhị Tử Gặp Xui

Kể rằng cục cưng và cha lớn đổi thân thể cũng sắp được bảy ngày. Thanh Ly mặc dù đã thử đủ loại phương pháp nhưng cũng không thể khiến hai người bọn họ trở về đúng chỗ của mình.

Thấy tình hình giấy sếp không gói được lửa, Thanh Ly sốt ruột đến không chịu được, chỉ có thể kêu Nhị Tử đi thỉnh Vu Sư đại nhân tới một lần. Ai ngờ... Vu sư đại nhân đang bế quan tu luyện nên chẳng chịu gặp ai khiến Nhị Tử phải thất thủ đành quay về bẩm báo với Thanh Ly.

Đương nhiên, Nhị Tử không hề biết việc Ma Lặc và Hô Nhĩ Xích đã hoán đổi thân thể, cứ thế mà khờ khạo đi vào gian phòng của Hô Nhĩ Xích. Mà cục cưng trong thân thể Hô Nhĩ Xích lại đặc biệt thích Nhị Tử, vừa thấy hấn vào phòng là cứ vô tư như trước đây, nhào vào lòng người đối diện.

Tuy nhiên... dưới ánh mắt Nhị Tử, đó đúng là một khoảnh khắc kinh hoàng.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại, Nhị Tử lại thấy trong lòng hoảng sợ khủng khiếp.

Lúc hấn đẩy cửa vào phòng, Hung Nô Vương đang hung hăng nhìn hấn, đôi mắt phóng ra ánh nhìn chẳng khác nào của kẻ trộm. Đại vương giống như con sói cực kỳ khát mồi vừa trông thấy được miếng thịt béo là liền bổ nhào về phía Nhị Tử. Hấn chưa kịp né tránh thì đã bị đẩy xuống mặt đất, đập đầu vào chân bàn.

Trời đất đảo điên.

Còn chưa định thần lại, Nhị Tử đã thấy bộ mặt to lớn của Hô Nhĩ Xích dán lên mặt hấn. Con người đáng thương đó chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Hô Nhĩ Xích chu chu cái mỏ, say đắm hôn mình.

Bị hôn một lúc, rốt cuộc suy nghĩ của Nhị Tử như dây điện đứt phụt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Thanh Ly ở một bên thấy ‘cảnh tượng kinh hoàng’ kia cũng chẳng để ý nhiều, cầm ngay lấy bình hoa trong tay rồi nhè chính cái gáy của Hô Nhĩ Xích mà ném tới.

Rốt cuộc, thiên hạ cũng lại thái bình.

Thanh Ly nhìn hai người đang ngất xỉu trên mặt đất rồi lại ngó ngó Ma Lặc trên giường, vắt vẻo lau mồ hôi trên trán.

Đến khi Hô Nhĩ Xích và Ma Lặc tỉnh lại, bằng một cách thần kỳ nào đó, linh hồn hai người đã đổi trở lại cho nhau. Tất cả đều trở về quỹ đạo như bình thường, chỉ tội nghiệp cho Nhị Tử đáng thương, suốt một tháng sau vẫn còn bị Hô Nhĩ Xích ‘cường bạo’ mà mơ thấy ác mộng.

Nam mô.... Nam mô....

58. Quyển 2 - Chương 1: Khuynh Tấn Thiên Hạ

Hắn – vì một người, thà rằng khuynh tấn cả thiên hạ cũng chỉ vì cứu người kia một mệnh.

Hắn – vì một người, thà rằng lưng đeo bêu danh, trở thành một kẻ loạn thần tặc tử, cũng muốn có được người kia.

Hắn – Dù cho đối trá cả đời, cũng chỉ cần người kia ở bên cạnh mình.

Hắn – Triệu Đình Hạo cả đời chỉ yêu Tống Việt.

Liệu rằng khi tất thấy sự thật đã bị phơi bày, tất cả hận thù giữa hai người có thể để nước cuốn trôi đi được không?

Đối mặt với một Tống Việt một đi không trở lại, Triệu Đình Hạo sẽ phải làm thế nào ?

59. Quyển 2 - Chương 2

Mùa hè tại phương bắc thường ngắn, rất nhanh liền tới mùa thu.

Mùa thu là mùa thu hoạch, bất cứ địa phương nào cũng tổ chức lễ hội náo nhiệt, dân chúng Thiên triều gọi là ‘thu tế’.

Bắt đầu bận rộn từ mùa thu, rốt cuộc trong thu vàng có thể nghỉ ngơi hưởng thụ thành quả, trên mặt ai cũng mang theo nụ cười hạnh phúc.

Năm nay Thiên triều mưa thuận gió hòa. Có được điều đó là do cải cách quyết đoán sau khi Cảnh Đức đế đăng cơ, giảm nhẹ bộ máy quan liêu, sau khi chấn hưng thủy lợi nông nghiệp thì có một mùa bình an.

Nhưng Tống Việt ở trong chốn thâm cung không thể cảm nhận được bầu không khí vui sướng nơi nhân gian. Tuy rằng gió nam ấm áp đã chuyển lạnh nhưng y vẫn an tĩnh ở trong phòng, cũng không đưa ra yêu cầu quá đáng nào.

Ngày hôm ấy, Tống Việt được người trong cung dìu tới hậu hoa viên phơi nắng, trên đồi có một con mèo Ba Tư đang nằm lười biếng.

Loại mèo Ba Tư có đôi mắt âm dương thuần chủng được tiến cống tới, vốn vẫn được hết sức cưng chiều,

không dễ gần người, nhưng kỳ lạ là đặc biệt thích dính Tổng Việt. Vậy nên Triệu Đình Hạo liền đưa con mèo cho Tổng Việt giải buồn.

Tổng Việt không thấy hình dáng con mèo ra sao. Tuy y thấy xúc cảm khi chạm vào bộ lông của nó rất tuyệt nhưng không ngờ lại là loài vật quý giá đến thế, nên chỉ đối đãi với nó như những con vật bình thường.

Khi Triệu Đình Hạo bước vào hậu hoa viên thì thấy dưới bóng cây loang loang, có một bóng người tóc đỏ như lửa đang nhắm mắt nằm ngủ trên ghế tựa. Một con mèo trắng thuần cuộn tròn như cục bông nằm trên đùi y. Dưới ánh dương chói lóa, cặp mắt mèo kia cũng nheo thành một đường.

Triệu Đình Hạo nhẹ nhàng chạy tới, mèo con trên ghế nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên trông thấy Triệu Đình Hạo, liền thức thối nhảy xuống.

Bị động tác của mèo con đánh thức, Tổng Việt ngửi thấy mùi hương Long Tiên quen thuộc trong không khí.

Y khẽ nhắc mình dậy, “Người đã trở về.”

Thân thể rất nhanh bị đổi vị trí, từ ghế tựa chuyển sang trong lòng nam nhân.

Vốn dĩ Tổng Việt không quá quen với hành vi vô cùng thân thiết này, nhưng dần dà kháng nghị trở nên vô hiệu nên cũng đành chịu thôi.

“Sao hôm nay không có tinh thần vậy?”

Nam nhân xoa bóp gáy cho y.

Y xoa xoa thái dương rồi đáp, “Gần đây hình như ngủ nhiều quá.”

Nam nhân trầm tư một hồi, “Không thể cứ ở trong này mãi được, vậy chúng ta ra ngoài chơi một chút nhé.”

Tổng Việt giật mình. Bởi Triệu Đình Hạo luôn luôn bận bịu công việc nên trước mặt y rất ít khi đưa ra chuyện dạo chơi. Hơn nữa chính bản thân y cũng không thích đi chơi ra ngoài cũng sẽ chỉ khiến cho người khác phải phiền phức. Cho nên dù trong lòng cũng từng có lúc nghĩ đến, nhưng y chưa bao giờ đề cập qua.

“Bên ngoài đang tổ chức thu thuế, rất náo nhiệt. Năm nay thu hoạch khá lắm, ngoài dân gian cũng dựng nhiều trò chơi.”

“Dân gian?” Tổng Việt cười hỏi, “Người dùng từ chẳng khác gì Hoàng đế.”

Nam nhân khẽ cười gương, vội chuyển trọng tâm câu chuyện. “Ta đi phân phó, khi hoàng hôn ra ngoài là vừa lúc mở hội đèn lồng đấy.”

Tống Việt mỉm cười gật đầu, nam nhân ôm y về phòng thay quần áo.

Y không biết nam nhân cho y mặc loại trang phục nào, cũng không chú ý. Chỉ cần Triệu Đình Hạo ở bên thì hẳn luôn muốn tự tay thay trang phục cho y.

Cảm giác nam nhân cẩn thận quần trang sức bằng ngọc thạch trên đai lưng y, toàn bộ quá trình gần như có thể nói là vô cùng tỉ mỉ.

“Để ta đội mũ đi, đừng dọa người ta sợ.”

Nam nhân yêu thương kéo tay y, “So với mỹ nhân ngoại bang thì đệ còn đẹp hơn nhiều, người ta chỉ biết nhìn phát ngốc, sao lại sợ kia chứ?”

Y vỗ vỗ gương mặt nam nhân, “Đừng coi thường ta, cũng không phải nữ nhân, nào có cái gì là đẹp hay xấu chứ. Chỉ là mái tóc đỏ này không phải ai cũng chịu được, cứ che đi cho bớt chuyện.”

Nam nhân suy nghĩ một chút bèn bảo hạ nhân mang mũ tới.

Qua nửa canh giờ, bọn họ cũng đã ở trên đường rộn ràng náo nhiệt.

Nam nhân chu đáo chuẩn bị cho y một chiếc xe lăn bằng gỗ, ở phía sau chậm rãi đẩy y về phía trước.

Người bán hàng ven đường thấy hai người mặc trang phục sang quý, ngay cả y phục tùy tùng đi sau đều hơn hẳn người dân bình thường, liền biết là một ông chủ giàu có, càng cố sức rao to. Có mấy kẻ lớn mật còn tiến tới trước mặt Tống Việt nhưng đều bị thị vệ của Triệu Đình Hạo cản xuống.

Tống Việt quay lại nói với nam nhân phía sau, “Nếu đã đi ra thì cứ tận hứng, để tùy tùng tản ra đi.”

Đương nhiên nam nhân không trái ý Tống Việt, phất tay ra hiệu thị vệ lùi lại phía sau trăm mét, theo hai người chỉ có tiểu nha hoàn phụ trách trả tiền.

Những tiết mục trong lễ Thu tế này rất nhiều, tại hí lâu được trang hoàng tinh mỹ để nghe xong bài hát tiện thể dùng bữa tối, hai người liền phân chân sang nơi đồ đèn, đối câu đối.

Những ngoài tham gia đồ đèn và đối câu đối đều là quý tộc nổi danh tại Biện Kinh, học sĩ và phú hào cùng làm, phong cách tương đối cao nhã. Nhưng đối với những câu đồ đơn giản thì cả những bách tính dốt đặc cũng tham gia.

Tại Thiên triều, Tống Việt được xưng là nho tướng, tức là không chỉ có binh pháp võ nghệ cao cường, mà đối với thi từ ca phú đều tinh thông. Hơn nữa có Triệu Đình Hạo ở bên, câu đối hay đối từ đều chỉ giống như ăn một bữa sáng.

Những câu đối từ tinh tế mà tài hoa xuất chúng khiến thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ủng hộ giòn vang trong quần chúng.

Dễ dàng đoạt vị trí đầu bảng ngày hôm nay, hai người liền thưởng phần thưởng xa xỉ cho tiểu nha hoàn vẫn đi theo khiến hai tiểu cô nương tươi cười rạng rỡ, tiếng như chuông bạc nghe rất êm tai.

Tống Việt tỏ ra rất hứng thú với những trò chơi bên đường mà Triệu Đình Hạo đương nhiên cũng chẳng tiếc gì, thành ra mỗi thứ đều mua một ít.

Mặt nạ tinh tế lung linh, những con châu chấu tết bằng lá cỏ... khiến y nghĩ nam nhân sủng y chẳng khác gì cưng chiều một tiểu hài tử. Trong lòng y tuy rằng không phục, nhưng vẫn là vui mừng không thôi.

Rồi y bị một tiếng rao to hấp dẫn, hương vị ngọt ngào thoảng trong không khí rất hấp dẫn người ta.

Nam nhân cúi đầu kề sát bên tai y, “Muốn ăn không?”

“Đó là cái gì?” Y hiếu kỳ.

“Đồ làm bằng đường, có rất nhiều hình dạng, vàng óng ánh, có lẽ là làm từ kẹo mạch nha.”

Hai tiểu nha hoàn đã sớm thèm mấy món quà vặt đến chảy nước miếng. Tuy rằng bất cứ món ăn trong cung nào cũng đều ngon hơn thứ đồ chơi bằng đường kia, nhưng ở dân gian tồn tại thứ mị lực như thế, khiến cho người ta chỉ nhìn thôi đã sớm muốn vơ hết vào lòng.

Triệu Đình Hạo hôm nay khác với hình tượng cao cao tại thượng mọi khi, tựa hồ như khi gặp một Tống Việt dịu dàng như thủy này thì không còn một tia ngạo khí nào tồn tại nữa. Hắn hiện giờ thiếu đi sự uy nghiêm nơi triều chính, lại có thêm một điểm nhân khí.

Bọn nha hoàn cũng lớn mật hơn, đều cầu Tống Việt mua một cái đồ chơi bằng đường ném thử trước.

Tống Việt cười nói, “Hai người thèm ăn thì tự đi mua một cái, cần gì dụ dỗ ta.”

Được nam nhân gật đầu đồng ý, hai tiểu cô nương sượng điên chạy tới nơi kia.

Hai nàng một người chọn hồ điệp, một người chọn Thất tiên nữ, lại đưa cho Tống Việt một uyên ương.

Triệu Đình Hạo nhìn Uyên ương trên tay Tống Việt, dùng ánh nhìn chứa đầy thâm ý nhìn hai cô nha hoàn tình quái.

Tiểu nha hoàn cũng không sợ, che miệng cười thành tiếng.

Tống Việt nhận đồ chơi làm bằng đường, đưa vào trong mũ sa cần một miếng.

Rất ngọt.

Y khẽ cười.

Nam nhân trầm giọng thì thầm bên tai y, “Đồ bằng đường ăn ngon không?”

Không ngờ nam nhân lại hỏi y chuyện này, y khẽ giật mình hỏi, “Sao? Các nàng không mua cho người sao?”

Nam nhân cười nói, “Người đang cầm trên tay là một đôi uyên ương, là phần của hai người, phải cùng ăn a.”

Mặt Tống Việt tựa như bị thiêu, chả trách món đồ chơi trên tay y lại có hai chiếc que.

“Ta nếm thử được chứ?”

Tống Việt đưa uyên ương bằng đường tới, nam nhân cắn tại nơi y đã cắn vào một miếng.

“Không ngọt như ta nghĩ!”

Tống Việt giật mình nói, “Như vậy còn chưa ngọt sao?”

Nam nhân vén khăn che mặt của y lên, cũng không buồn để ý đang trước đám đông, nhẹ nhàng mút trên môi y một cái.

“Ừ, như thế này mới ngọt.”

Tống Việt buồn bực nói, “Có ai vô lại như người không?”

Chiếm được tiện nghi rồi nam nhân còn chưa thỏa mãn mà liếm môi, “Không thì sao lại gọi là uyên ương chứ?”

Tống Việt chuyển tay cầm đồ chơi bằng đường, không nói chuyện.

Đoàn người rộn ràng đều vội vàng vàng đi du ngoạn, đâu có mấy người để ý đến hành vi thân mật của hai người, nhưng tiểu đồng bán hoa bên đường mắt rất tinh.

Một đứa bé trai tóc buộc cao và một bé gái tóc búi hai bên cầm đủ loại hoa rao lớn, “Đại ca ca, mua một đóa hoa tặng cho tỷ tỷ đi.”

Cũng khó trách nhân lực tiểu hài nhi không tốt, lại nhìn Tống Việt thành ‘tỷ tỷ’.

Tống Việt đang ngồi trên xe đẩy nên không thể hiện ra thân cao lớn, hơn nữa thân thể trước đây bị tổn thương quá nặng nên gầy yếu hơn rất nhiều, vì vậy mà thân hình cũng nhỏ đi không ít. Bây giờ lại mặc một thân trắng thuần, mang khăn che mặt, khi hai người nói chuyện lại lộ cử chỉ thân mật thì thậm chí to nhỏ, bị người ta nhìn thành phu thê đi chơi cũng không quá đáng.

Tống Việt nghe được tiểu đồng bán hoa ầm ĩ như thế, lúng túng đến tay cũng không biết để ở đâu cho phải.

Nhưng nam nhân lại rất hài lòng liền mua hết toàn bộ số hoa đó.

Tiểu nha hoàn trả tiền rồi đẩy hai nhóc bán hoa đi. Nam nhân đang cầm đóa Mãn sơn bình dị nói, “Thật kỳ lạ, người nói loại hoa này, cộng vào cũng không thể so với một đóa hoa tầm thường trong hoa viên nhà ta, thế nào lại thơm như vậy nhỉ?”

Tống Việt mặc kệ nam nhân trêu đùa, nhưng khóe miệng dưới tấm khăn che mặt kia cũng kéo lên không ít.

Tiến tới ven sông, liễu rủ hai bên bờ, gió đông đưa cảnh mềm mại, phát ra tiếng vang êm tai.

“Trăng treo đầu cành, người hẹn sau chiều, thật không sai.”

“Hôm nay là mười lăm trăng tròn, trên sông sóng đưa lấp lánh, có muốn chơi thuyền dưới trăng không?”

Dù đôi mắt không thấy gì nhưng trong lòng Tống Việt bất giác lại hiện ra hình ảnh mỹ lệ qua lời miêu tả của nam nhân, nhin không được mà gật đầu.

Cảm giác bản thân được ôm lên một chiếc thuyền, nhạc sư vuốt ve sợi đàn, tiếng tiêu góp vào thêm phần tịch mịch, uyển chuyển, động lòng người.

Giọng hát mềm mại của nàng ca kỹ xướng lên Côn khúc, tiếng ca phảng phất nỗi niềm ai oán chảy trôi theo dòng nước sông êm ái.

Tựa trong lòng nam nhân, Tống Việt có chút ngây dại.

Hai tiểu nha hoàn bỗng nhiên bị những ánh sáng trên mặt sông hấp dẫn, chẳng quản đang ở nơi nào cũng chỉ vào mặt nước kêu to.

“Mau mau nhìn xem, là Hà đăng kia! Nhiều quá!”

“Đẹp quá, đẹp quá!”

Tống Việt cũng tò mò.

“Cái gì thế? Sao phấn kích vậy?”

Tiểu nha hoàn lập tức mau mồm mau miệng giới thiệu với hai người.

“Dạ thưa, trong đêm trăng tròn, làm một chiếc Hà đăng đặt cây nến vào rồi thả trôi theo dòng nước. Trước đây thả đèn là vì thờ cúng thần sông hoặc là tưởng nhớ tổ tiên, bây giờ đa phần những đôi tình nhân tương tư dùng để hứa nguyện ă. Họ cho rằng chỉ cần trước khi ngọn nến tắt mà Hà đăng không chìm xuống thì hứa nguyện đó có thể trở thành hiện thực!”

Nha hoàn kia cũng hưởng ứng, “Vâng, năm nay hình như đèn nhiều hơn hẳn!”

Trên thuyền hoa, Tống Việt đã tháo bỏ mũ sa nên người kia có thể trông thấy nét nuối tiếc thoáng hiện khi y không thể nhìn thấy Hà đăng mỹ lệ kia.

Nam nhân nắm tay y, mười ngón tay hai người đan chặt.

“Chi bằng chúng ta cũng thả vài chiếc Hà đăng, hứa nguyện một điều?”

Hai tiểu nha hoàn mừng rỡ không thôi, đều giúp Tống Việt chọn Hà đăng.

“Công tử, quý nhất là Hà đăng có ba tầng, hình dạng thì... Công tử muốn chọn loại nào?”

Tống Việt cười cười, “Chọn loại giống mọi người là được rồi.”

Hai tiểu nha hoàn thất vọng kêu to, lại bị một cái trừng mắt của Triệu Đình Hạo làm cho im bặt.

Tiểu nha hoàn vô cùng tủi thân, vốn tưởng chủ tử bọn họ là người hiền quý như vậy, chắc chắn sẽ phóng

loại Hà đăng cực kỳ hoa lệ chứ.

Tổng Việt an ủi nói, “Hai người đừng buồn. Thật ra có được sự hạnh phúc của bách tính bình thường mới là sự hạnh phúc chân chính.”

Hai tiểu nha hoàn nghe được Tổng Việt nói rồi mặt mũi đều đỏ lựng, làm lễ rồi đi sửa soạn Hà đăng.

Cuối cùng họ mang tới một Hà đăng vốn dĩ tinh xảo hơn của bách tính bình thường rất nhiều, nhưng kích thước thì không khác là bao.

Tiểu nha hoàn còn được đặc biệt cho phép chọn cho mỗi người một chiếc để cùng thả.

Sau thì hai cô nương còn kêu lớn cầm bút mực, để Triệu Đình Hạo giúp Tổng Việt viết ra nguyện vọng của mình.

“Còn phải viết ra nguyện vọng nữa sao?” Tổng Việt buông tách trà trong tay xuống.

“Đương nhiên rồi ạ! Công tử mau ước một điều đi!”

Bị tiểu nha hoàn lôi kéo mãi, Tổng Việt đành nghiêng đầu.

Bàn tay ấm áp của nam nhân vẫn trước sau như một mà ôm lấy y, “Nghĩ ra chưa? Ta giúp đệ viết.”

Tổng Việt cười nói, “Đã là ước nguyện, nếu để người khác biết sẽ không linh. Ta muốn tự viết.”

Nam nhân cười cười, để hạ nhân mang giấy bút tới.

Tổng Việt nhíu mày, “Mấy người đừng có nhìn lén đấy.”

Nam nhân cười to, kêu mấy người xung quanh, kể cả bản thân hắn cũng ra khỏi đại sảnh, để Tổng Việt viết ra ước nguyện của mình lên giấy rồi mới đi vào.

Nam nhân thay Tổng Việt cuộn mảnh giấy lại rồi cẩn thận nhét vào Hà đăng.

Nha hoàn ba chân bốn cẳng đốt đèn.

Nam nhân nắm tay Tổng Việt giúp y tới bên mạn thuyền.

Ngón tay Tống Việt chạm vào nước sông, lạnh lạnh. Y cẩn thận thả chiếc Hà đăng xuống dòng sông.

“Sao rồi? Không chìm chứ?”

Tống Việt cảm thấy mình cũng bị hai nha hoàn kia lây nhiễm.

“Không sao, không sao đâu, vẫn ổn lắm, đã trôi xa rồi...”

“Nguyện vọng của công tử nhất định có thể trở thành hiện thực.”

Hai nha hoàn lựa lời ngon ngọt.

“Hôm nay có vui không?”

“Dạ.”

Tống Việt đưa tay vốc nước sông.

“Cảm giác thanh bình này thật xa lạ với ta.”

Nam nhân hôn lên trán y, “Sau này sẽ mãi sống như vậy, được không?”

Tống Việt thoáng đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Có một ngày, vua Cảnh Đức hạ lệnh thu toàn bộ Hà đăng lại. Dân chúng không hiểu có chuyện gì, ai nấy đều lo lắng.

Đến hôm sau, Cảnh Đức đế hạ chiếu, để cung đình cung cấp hà đăng ba ngày cho dân chúng tùy ý thả.

Người dân liền thở phào nhẹ nhõm rồi chạy đi thả đèn.

Trên sông lấp lánh ánh nến, còn lòng tâm Cảnh Đức Đế vui mừng vô cùng.

Nhiều năm sau, trong lúc vô ý lật xem một quyển sách mà Triệu Đình Hạo yêu thích nhất, Tống Việt thấy bên trong kẹp một tờ giấy. Nhìn kỹ lại phát hiện ra chính là mảnh giấy cầu nguyện mà y viết hồi đó,

“Thiên Triều quốc thái dân an, Đình Hạo thiên phúc khỏe mạnh.”

Mùa thu phương Bắc tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng rất ngán ngùi.

Cái rét tràn tới, thời tiết lạnh thấu xương.

Thân thể Tống Việt còn đang trong thời gian dưỡng bệnh, nam nhân lại hết mực quan tâm tới y, không cho phép y ra ngoài nửa bước.

Dù bản thân có sợ lạnh thật, nhưng cứ ở trong phòng hoài như thế mãi cũng không chịu nổi. Vì thế mà y không chỉ một lần nói chuyện với nam nhân về chuyện này, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan tới thân thể của y thì không bao giờ có chuyện bàn lại.

60. Quyển 2 - Chương 3

Hỏa lô trong phòng cháy mạnh, tay chân vốn lạnh lẽo của Tống Việt cũng ấm dần lên.

Nghe nam nhân nói, việc qua lại giữa Thiên triều và Hung Nô rất náo nhiệt, bì thảo được đưa đến Trung Nguyên qua con đường tơ lụa dày hơn nhiều. Ngay cả đệm dưới thân y bây giờ đều được chuyển từ bên kia tới.

“Không chiến tranh quả là tốt, bách tính cũng được sống yên ổn.”

Uống vào trà sữa đã khử mùi tanh, đây là cách uống mà Triệu Đình Hạo y theo sự hướng dẫn của Thanh Ly mà chế.

Từ trước đến nay Tống Việt không thích mùi sữa, nhưng hôm nay khi bỏ trà vào cùng, đã có một loại mùi đặc biệt, làm cho y thích không buông.

“Đúng, thể đạo hảo thì sinh ý cũng thuận lợi.”

Tống Việt nhấp ngụm trà sữa, cả thực quản và dạ dày đều ấm áp lên.

“Người thì chỉ biết đến tiền thôi, ngoài kiếm tiền ra còn biết làm gì chứ?”

Nam nhân đương nhiên không phục, xuất ra một một xấp giấy.

“Nhìn thế thôi chứ ta đây một bụng kinh luân, chỉ là không khoe khoang trước mặt đệ thôi.”

“Hửm?” Tống Việt không cho là đúng.

“Ở đây có mấy áng văn chương mà ta sưu tầm được, cũng không tệ, đọc cho đệ nghe được chứ?”

Tống Việt sắp chán đến mức meo rồi, hận không thể tìm việc gì làm, đương nhiên lập tức gật đầu nhận lời.

Thanh âm của nam nhân êm tai đọc liền ba bài.

...

“Thế nào? Ba áng văn này nếu phân cao thấp, ai thắng ai bại?”

Tống Việt cúi đầu trầm tư một hồi.

“Ba bài này đều nhằm vào cách cải cách tác phong cai trị của Thiên triều. Bài thứ nhất thật sáng tạo, không chỉ đưa ra phương thức, mà còn lấy việc đề cao hiệu suất hành chính làm cốt lõi, đáng để đứng đầu. Bài thứ hai lại có ý tăng mạnh pháp chế làm chủ yếu, chủ trương dùng pháp lệnh ước thúc quan quyền cũng rất có ý nghĩa thực tiễn. Về bài thứ ba, so với hai bài trước thì văn chương hoa mỹ hơn, có thể thấy được tác giả có tri thức tỉ mỉ phong phú, nhưng tính thực dụng lại hơi ít, tầm nhìn hạn hẹp, nhưng vẫn có thể coi là một áng văn hay hiếm có.”

“Xem ra Việt Nhi của ta còn chưa kém đi đâu, không tồi không tồi.”

Tiếng trêu chọc của nam nhân ám muội phả bên tai Tống Việt.

Tống Việt dùng tay đẩy mặt nam nhân ra, “Có ghê tởm không, còn “Việt Nhi”, tại ngươi mà ta nổi hết da gà rồi.”

Tống Việt kéo y phục lộ cánh tay cho nam nhân nhìn.

Nam nhân thuận thế kéo tay y lại, hôn lên lòng bàn tay y.

Cảm nhận được đôi môi ấy, thân thể Tống Việt như bị điện giật, muốn rút tay lại, nhưng lại bị nam nhân giữ chặt, “Bây giờ còn muốn tránh ta? Hử?”

Gương mặt nam nhân sát lại, Tống Việt cảm thấy áp bách, trực giác muốn lui về sau né tránh.

“Vĩnh viễn đừng né tránh ta.”

Không đợi Tống Việt đáp lại, môi y đã bị nam nhân đặt lên nụ hôn thật sâu.

Đôi môi nóng ẩm của hắn vĩnh viễn bá đạo như vậy, chỉ muốn hôn y đến sắp không thở nổi mới chịu buông ra.

Hành vi thân mật đó phát sinh giữa hai người không biết bao nhiêu lần, nhưng gương mặt y vẫn luôn không thể tự khống chế mà thiêu đốt, may mà nam nhân luôn đứng mực dừng lại, không tiến thêm một bước mà mạo phạm y.

Y biết đó là sự tôn trọng mà hắn dành cho mình, khi y chưa gạt đầu, hắn sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì khác.

Biết nam nhân chịu đựng đến khổ sở, nhưng từ trước đến giờ da mặt y vẫn mỏng, lại chẳng làm sao mở miệng chủ động yêu cầu nam nhân chuyện đó, liền cũng cứng rắn áp chế dục vọng của mình xuống.

Nam nhân vén những sợi tóc lộn xộn, sửa lại mái tóc dùm y.

“Ta ở bên ngoài có chút việc, đi xử lý đã.”

Biết nam nhân cần tạm thời lánh tránh, y có chút do dự, nhưng rồi cũng gạt đầu.

Nghe được tiếng thở dài rất khẽ kia, trong lòng Tống Việt có phần đau đớn.

Nghe thấy tiếng y phục sột soạt khi nam nhân đứng dậy rời đi, y không nhìn được mà bắt lấy tay áo hắn.

“Sao vậy?”

Nam nhân quay đầu lại.

“Ta... Người...”

Tống Việt cắn cắn môi dưới.

“Không có gì, người đi làm đi...”

Buông ra vật áo đang nắm trong tay, lòng y khó tránh dâng lên cảm giác thất lạc.

Nam nhân không nói thêm nữa, rời khỏi phòng.

Ngoài cửa sớm đã có người chờ lâu, thấy Triệu Đình Hạo ra ngoài liền quỳ xuống.

Triệu Đình Hạo dùng ánh mắt ý bảo người nọ đi xa ra, để không quấy nhiễu đến Tống Việt trong phòng.

Thượng Quan Vân hiểu ý, liền theo Triệu Đình Hạo rời khỏi.

Triệu Đình Hạo đưa tờ giấy trong tay qua.

“Trình tự tam giáp năm nay đã định, cứ dựa theo danh sách này đăng bảng, nói với Ti Lễ giám một tiếng, an bài bọn họ vào kinh diện thánh đi.”

“Vâng.” Thượng Quan Vân nhận lấy danh sách.

Sau khi Triệu Đình Hạo đăng cơ, Thượng Quan Vân nghiễm nhiên trở thành nhân vật số một trong triều, là quyền thần tâm phúc của Cảnh Đức Đế, cũng là một trong số ít những người biết được quan hệ của Triệu Đình Hạo và Tống Việt.

Thượng Quan Vân và Triệu Đình Hạo luôn đặt quan hệ quân thần lên hàng đầu, nhưng đồng thời lại có một loại tình bằng hữu hiếm có, cho nên Thượng Quan Vân lên “thân mật” khá là can đảm với Cảnh Đức Đế có long uy rất nặng nề này.

“Hoàng thượng, đây chính là ‘Hoàng hậu nương nương’ của chúng ta khâm định tam giáp bài danh?”

Quả nhiên Thượng Quan Vân nhận được một đao mắt bay tới.

Thượng Quan Vân nhin xuống nụ cười sắp phun ra, cả khuôn mặt đều phải biến sắc.

Triệu Đình Hạo ho khan vài tiếng, che giấu không khí có phần ngại ngùng.

“Cũng không hẳn, trình tự tam giáp mà Tống Việt đưa ra cũng trùng với ý ta, coi như ý của ta đi.”

Thượng Quan Vân chấp tay nói, “Chúc mừng Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương đã đến cảnh giới ‘tâm linh tương ứng’.”

Dù bị trêu chọc nhưng trong lòng Triệu Đình Hạo vẫn rất hưởng thụ, nhưng nghĩ đến Tống Việt đến nay còn không hoàn toàn giao mình cho hắn, liền có chút tự phủ định mình.

Thượng Quan Vân ăn lộc nhà vua, tự nhiên phải chia sẻ nỗi lo, thấy thần sắc Triệu Đình Hạo khê biến, đương nhiên biết vấn đề ở chỗ nào.

“Từ trước đến nay Hoàng thượng vẫn nắm lấy toàn bộ thiên hạ trong tay, nhưng đối với Tống tướng quân, vì sao lại để mọi chuyện phát triển ngoài dự liệu như thế?”

Triệu Đình Hạo nhú mày, “Ý ngươi là muốn ta dùng kế với Tống Việt?”

“Lời ấy sai rồi.” Thượng Quan Vân xua tay nói, “Đó không thể gọi là ‘kế’ được, chỉ có thể nói là dùng chút tiểu xảo dẫn ra chân tình thực sự trong lòng Tống tướng quân thôi. Nếu như Tống tướng quân vô ý với Ngài thì sẽ không mắc lừa, nhưng nếu trong nhà chưa tỏ, thì lúc đó còn gì phải nói nữa.”

Nghe Thượng Quan Vân một phen khuyên giải an ủi, trong lòng Triệu Đình Hạo thoải mái không ít, vỗ vỗ bờ vai hắn, đi khỏi.

Ngày hôm sau, Triệu Đình Hạo mời Tống Việt tới Hoán Thủy các nghe khúc.

Trải qua thời gian tĩnh dưỡng này, Tống Việt đã có thể xuống giường bước đi, nhưng chỉ có thể đi được một quãng ngắn trên đất bằng mà thôi.

Ở trên đài cao chừng hai tầng bằng gỗ đó, Triệu Đình Hạo muốn ôm y lên như trước, nhưng bản thân Tống Việt là người không chịu thua kém, chuyện mình có thể tự làm được quyết sẽ không nhờ người khác.

Tống Việt tự mình mò mẫm vịn tay cầm, thử lên lầu.

Triệu Đình Hạo cũng không phản đối, nghĩ để Tống Việt luyện tập chút cũng tốt, liền đứng ở bên nhìn theo.

Khi Tống Việt chậm chạp sắp lên tới bậc thang cuối cùng rồi thì dưới lầu, Thượng Quan Vân bỗng nhiên phát công đánh nát bậc thang dưới chân Tống Việt.

Cầu thang đứt đoạn, Tống Việt không nhìn thấy, chỉ cảm thấy một bước vào khoảng không, cả người sắp rơi xuống rồi.

Sự phát đột nhiên, Triệu Đình Hạo theo bản năng kéo Tống Việt vào trong lòng.

Vốn dĩ với võ công của hắn, chỉ có hai tầng lầu, tuyệt đối có thể bảo vệ mình và Tống Việt chu toàn, nhưng trong nháy mắt ấy, hắn liền nhớ tới cuộc nói chuyện hôm nọ với Thượng Quan Vân, liền thu công về, dựa

vào chính thân thể mình giúp Tống Việt giảm xóc.

Hai người lăn tròn xuống, cuối cùng khi tới mặt đất rồi, Tống Việt không mất một cọng lông dựa vào trên người Triệu Đình Hạo.

Triệu Đình Hạo làm đệm bằng thịt, lại không vận công hộ thể, trên người nhiều chỗ bị thương, trán vì đụng vào góc sắc mà tạo ra một lỗ không nhỏ.

Máu nóng rơi xuống.

Tống Việt xoa xoa cái đầu choáng váng, một hồi mới phản ứng lại, vội vàng đứng dậy, luống cuống dùng tay mò mẫm, muốn biết Triệu Đình Hạo thương thế ra sao.

Một bên Thượng Quan Vân đương nhiên rõ tâm tư chủ tử, liền ở một bên ồn ào, “Phủ chủ, phủ chủ! Ngài có sao không? Đầu Ngài toàn là máu thôi! Làm sao bây giờ chứ?”

Tống Việt nghe người bên cạnh nói vậy, hoảng hốt vô cùng, tự trách mình tùy hứng, cứ cố chấp, rõ ràng đi lại không tốt, còn sĩ diện nhất định phải tự lên lầu, hiện giờ liên lụy Triệu Đình Hạo bị thương, không biết thương thế ra sao rồi.

Tống Việt xoa trán Triệu Đình Hạo, quả nhiên cảm nhận được dịch thể dính dính, mùi sắt thoang thoảng nói cho y biết, Triệu Đình Hạo chảy không ít máu rồi.

“Mau giúp hần cầm máu đi!” Tống Việt hướng về phía tùy tùng quát.

Bàn tay vuốt trán hần khẽ run, trước phản ứng này của Tống Việt, Triệu Đình Hạo vô cùng thỏa mãn.

Không muốn Tống Việt phải lo lắng tự trách, Triệu Đình Hạo nắm lấy tay y.

“Đừng lo, ta không sao, chỉ chóng mặt chút thôi.”

Tống Việt dùng tay áo mình bịt kín vết thương cho hần.

“Xin lỗi, ta...”

Triệu Đình Hạo áp vào tay Tống Việt an ủi nói, “Không sao đâu, chắc tại cầu thang bị mọt thôi...”

Còn chưa nói xong, đại phu đã được tìm tới.

Khúc không nghe được, Tống Việt tràn đầy áy náy về phủ cùng Triệu Đình Hạo.

Khó được Tống Việt chủ động quan tâm chiếu cố, Triệu Đình Hạo hận không thể tự mình thêm nhiều bệnh nằm liền mười ngày nửa tháng, nhưng bất đắc dĩ thân thể hần vốn hảo, thương cũng mau lành.

Nhưng mắt Tống Việt không nhìn thấy, muốn giấu giếm sự thực cũng không khó.

Vì vậy Cảnh Đức Đế bỏ mấy ngày lâm triều, chỉ vì tạo ra biểu hiện bệnh tình chưa lành trước mặt Tống Việt.

Vì liên lụy Triệu Đình Hạo bị thương, Tống Việt an phận rất nhiều, không kêu muốn ra ngoài đi lại nữa, cả ngày chỉ ở bên người hần thôi.

Triệu Đình Hạo là kẻ được một tắc lại muốn tiến một thước, nếm được ngon ngọt thì lại càng muốn nhiều.

“Việt Nhi, cho ta quả táo.”

...

“Việt Nhi, ta xem sổ sách phát chán rồi, nói chuyện với ta đi.”

...

“Việt Nhi...”

...

Mãi đến khi Tống Việt thở dài nói, “Ta thấy tinh thần ngươi tốt lắm, sao còn ở lại không đi?”

Biết đại sự không ổn, Triệu Đình Hạo mau chóng giả chết.

“Đầu ta chẳng đau nữa, nhưng vết thâm tím trên đùi còn chưa tiêu đâu!”

“Hử?”

Tống Việt nhú mày.

“Sao lại thế? Không phải đại phu đã kê cho người thuốc trị bầm tím rồi sao?”

Nam nhân ôm thắt lưng y, trong giọng mang theo ý nũng nịu.

“Thuốc kia bôi rồi còn phải xoa bóp mới được, ta thì lười biếng, lại không muốn ai chạm vào, cho nên mặc kệ luôn.”

Tống Việt bực bội nói, “Làm sao được, lúc bức ta uống thuốc thì đằng hoàng lắm, đến lượt mình thì làm như không có chuyện gì là sao?”

Thấy Triệu Đình Hạo đuối lý không nói lời nào, Tống Việt thở dài, “Đưa thuốc đây, ta xoa dùm cho.”

Nhận thuốc từ tay hạ nhân, Tống Việt kéo lên trường bào của Triệu Đình Hạo, bắt đầu xoa bóp cho hắn.

Đối với Tống Việt “hầu hạ” thế này, Triệu Đình Hạo đương nhiên rất hưởng thụ, còn hừ hừ mấy tiếng, động tác trên tay Tống Việt liền nhẹ nhàng chậm rãi không ít.

Chỉ chốc lát sau, Tống Việt vì cố sức mà trên trán đã toát ra mồ hôi, tóc đen mơn trớn gương mặt, chu sa giữa mi gian tiên điểm mê người, trường bào rộng thùng thình có chút lộn xộn, lộ ra vùng da trơn nhẵn trước ngực.

Triệu Đình Hạo hô hấp dần nặng nề hơn, nhìn “Xuân sắc vô biên” trước mặt, ngay cả tiếng ư hừ cũng biến mất.

Tống Việt xoa nắn rất tỉ mỉ, sợ mình không nhìn được, lại bỏ quên chỗ nào, nên không ngừng thay đổi vị trí.

“Chỗ này bị thương sao?”

“Ừ.”

“Còn đây?”

“Ừ.”

...

Đến khi hai tay Tống Việt chuyển đến gần nơi tận cùng bắp đùi rồi, Triệu Đình Hạo mới đột nhiên nhảy dựng lên.

Túm lấy tay Tống Việt, Triệu Đình Hạo nói, “Được rồi, xoa thế thôi.”

Tống Việt có phần không hiểu, cảm giác được Triệu Đình Hạo muốn đứng dậy rời đi, lập tức muốn kéo hắn lại.

“Làm sao thế, mới bóp được một lúc...”

Nói đến đây thì không ra lời nữa.

Vì tay Tống Việt, vừa lúc chạm vào vật nóng hừng hực của Triệu Đình Hạo, hai người lập tức ngưng ngưng.

Thấy Tống Việt như bị bỏng rút nhanh tay về, Triệu Đình Hạo trong lòng như bị kim đâm.

Hắn khẽ cười khỏ, trong lòng đại thán khổ nhục kể dường như chẳng thể thực hiện được, liền định rời khỏi Tống Việt để giải quyết vấn đề.

Ai biết vừa động liền phát hiện vạt áo bị thân thể Tống Việt đè lên.

Triệu Đình Hạo giật nhẹ vạt áo, ý bảo Tống Việt tránh một chút, ai ngờ Tống Việt như bị choáng váng, cứ ngồi đó không nhúc nhích.

Triệu Đình Hạo thở dài, ôm Tống Việt sang một bên, cũng tiện kéo vạt áo ra.

Vừa đi thì phát hiện vạt áo lại bị kéo lấy.

Lúc đầu còn tưởng bị mắc ở chỗ nào, Triệu Đình Hạo có chút tức giận quay đầu xử lý.

Khi quay lại thấy thứ đè vạt áo mình chính là tay Tống Việt, bảo không kinh hồn là không thể nào.

“Việt Nhi, đệ...”

“Người... đi đâu...” Nhỏ như muỗi kêu.

“A...”

Trong nhất thời Triệu Đình Hạo không biết nói thế nào mới được, trực tiếp thì xấu hổ vô cùng, dùng có khác thì dường như hắn lại coi Tống Việt như kẻ ngu si.

“Người... Thực ra... Có thể...”

Làn da tái nhợt của Tống Việt nhuộm lên màu đỏ ửng.

Triệu Đình Hạo nghe vậy như bị sét đánh.

“Đệ... đệ chấp nhận?”

Người đang yêu luôn là kẻ dại khờ, lời nói đó không sai chút nào.

Vị cửu ngũ chí tôn của Thiên triều, Cảnh Đức Đế vang danh sử sách tài đức sáng suốt, thánh đức vang rền, trước tình ái cũng biến thành người mà Thanh Ly vẫn nói, “Bộ tộc nào ngẩn”.

Tống Việt cắn môi dưới.

“Người... Không phải nói... Chúng ta là... Thì... Tình nhân...”

Triệu Đình Hạo nghe vậy có phần kích động đến mức không biết giờ nói có được không nữa.

Bỗng nhiên, như nghĩ đến điều gì, sắc mặt Tống Việt trắng bệch.

“Chẳng lẽ ta hiểu sai...”

Không đợi y nói nhiều, thân thể đã rơi vào vòng tay nóng cháy của hắn.

Cự vật dưới thân nam nhân chạm vào y, cái loại cảm giác này, thì, kỳ quái.

Kéo tay Tống Việt xoa cự vật dùm mình.

Nóng như muốn bùng.

Theo bản năng Tống Việt muốn rút tay lại như lần trước, nhưng bị nam nhân gắt gao đè lại.

Đầu lưỡi ẩm áp của hắn lướt qua tai y.

“Đệ đáp ứng rồi, không thể nào ta lại để cho đệ chạy đâu.”

Lời nói của nam nhân khiến thân thể Tống Việt run lên từng trận.

Nụ hôn của hắn rơi xuống gáy y.

Không chỉ là hôn, mà giống như sự bá đạo trước nay vẫn vậy, trong đó luôn có cả cái cắn dũi dằn liếm láp.

Đai lưng đã sớm bị cởi ra, trường bào giản đơn đã không có đai lưng ràng buộc, cứ thế mở rộng ra.

Tay nam nhân mở ra y bào, vũ lộng xuất phát từ eo, lướt từ trên xuống dưới, khi tay hắn xoa nắn hồng anh trước ngực Tống Việt thì y không thể kìm được tiếng rên rỉ.

Tống Việt đưa lưng ngồi trên đùi nam nhân, toàn bộ thân thể đã sớm bị rút sạch khí lực, chỉ có thể tựa ở trước ngực nam nhân.

Vì đôi mắt không còn thấy gì cả nên các giác quan khác càng thêm rõ ràng, đối mặt với sự trêu đùa từ cao thủ phong nguyệt, Tống Việt làm sao không động lòng.

“Sao vậy, như thế thôi đã không chịu được rồi?”

Nghe được thanh âm tự mình phát ra, Tống Việt thấy thật mất mặt. Đối với lời trêu chọc tràn ngập ý tình kia, xấu hổ chỉ có thể cắn chặt răng, để tiếng rên đáng xấu hổ kia không vang lên nữa.

Ngón tay linh xảo của nam nhân kẹp lấy đầu nhũ y, “Đừng kìm lại, ta thích nghe thanh âm của đệ.”

Tay Tống Việt vô lực thả xuống, “Ừm, mất... mất mặt lắm...”

Lần đầu tiên thấy một mặt khả ái như thế của Tống Việt, đầu nam nhân như muốn nổ tung.

Thả Tống Việt xuống giường, y bào vương bận giữa hai người liền tan thành mảnh nhỏ.

Bị nam nhân trêu chọc, Tống Việt đã động tình từ lâu, thứ kia dưới thân cũng dâng trào.

Nam nhân dùng tay chơi đùa vỗ về, vật nhỏ thành thực liền chảy ra chất lỏng trên đỉnh đầu.

Trước khi mất trí nhớ, Tống Việt luôn tuân thủ nghiêm ngặt chủ nghĩa cấm dục, khi gặp dưới tình huống bất đắc dĩ phải tìm người giải quyết vấn đề sinh lý cũng qua loa cho xong, đâu có làm tiền diễn phiên tình như hôm nay.

Bị dục vọng dẫn dắt không nói thành lời, Tống Việt bất chấp xấu hổ khôn quần, phần eo khẽ mở mà tác cầu càng nhiều.

Trước một Tống Việt như thế, nam nhân càng yêu điên cuồng, một người chưa từng làm thế này với bất cứ ai, lại cúi đầu ngậm lấy thứ kia dưới thân Tống Việt.

Hạ thân bị khoang miệng ẩm áp bao quanh, khoái cảm như điện lướt qua cột sống xông thẳng lên não, toàn bộ thân thể Tống Việt đều cong lên.

Rất nhanh liền trong miệng nam nhân tiết ra, Tống Việt hư thoát ngồi phịch ở trên giường thở hổn hển.

Nam nhân dùng tinh dịch trong miệng liếm tới bụng y, dùng đầu lưỡi vẽ nên thứ đồ án nào đó.

Cảm giác thứ phun ra của mình bị người ta liếm láp như vậy, ngay cả ngón chân y đều cong lên.

Thanh âm khàn khàn của nam nhân lại vang lên.

“Biết tiếp theo ta muốn làm gì không?”

Trong đầu trống rỗng, Tống Việt lắc đầu.

Cảm thấy nam nhân nâng lên rồi mở rộng hai chân mình, ngón tay hơi thô ráp chạm vào một chỗ.

Có lẽ ngón tay hấn dấn chút hương du, Tống Việt có thể rõ ràng cảm nhận được hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy vào cơ thể mình.

Nói không kinh hoàng là không thể nào.

Chứng mất trí nhớ của Tống Việt rất triệt để, ngay cả phương thức tình dục giữa hai nam nhân cũng quên sạch.

Cảm nhận mồ hôi nóng bỏng rơi xuống người mình, nam nhân lại hỏi y, “Còn một cơ hội cuối cùng, đệ còn có thể cự tuyệt ta.”

Tới thời khắc như vậy rồi, nam nhân còn áp chế dục vọng của mình, tổn rất nhiều tự chủ mới hỏi được câu như thế.

Bảo không sợ là không thể nào.

Tuy nam nhân rất tốt với y, nhưng sau khi y tỉnh lại tất cả đều xa lạ, ngay cả quan hệ giữa bọn họ trước đây như thế nào y cũng không nhớ nữa, càng đừng nói tình sự.

Tất cả đều bắt đầu từ con số không, Tống Việt nghĩ mình phải tự khắc phục trở ngại này.

Nghĩ đến nam nhân vẫn luôn chiều cố, nỗ lực cùng ẩn nhẫn, y quyết định lần này không hề trốn tránh.

Y cố gắng, đưa hai chân bị kéo xa kẹp chặt thắt lưng nam nhân.

Nhận được lời chấp thuận ngầm ấy, ngón tay nam nhân càng đẩy mạnh.

Cảm thụ được tràng bích ấm áp, thấy sắc mặt Tống Việt khẳng khái kiên quyết, nam nhân càng đau lòng.

“Đừng sợ, sẽ không làm đệ đau đâu.”

Nghe nam nhân nói vậy, thân thể vốn dĩ căng thẳng đến cứng nhắc có chút thả lỏng.

Một tay nam nhân luôn có quy luật theo y xoa bóp phần eo, những ngón tay ở nơi tư mật cũng thông thả, y dần thích ứng.

Y không ngừng được hôn, hồng anh trước ngực và thứ đó dưới thân cũng bị trêu chọc, khoái cảm tràn tới từ những nơi khác thể chỗ cho cảm giác không khỏe ở hậu đình.

Khi thân thể Tống Việt đã mở rộng thích đáng, thứ đó của nam nhân cũng không còn lưu tình mà tiến quân thần tốc.

Huyệt khẩu bị nong rộng, khi cự vật như bàn ủi đóng vào cơ thể, y không ức chế được mà phát ra tiếng kêu đau đớn.

Tuy trải qua đủ tiền diễn và mở rộng, nhưng thứ kia của nam nhân quả là lớn vô cùng, y chỉ cảm thấy mình sắp bị xé rách rồi.

Móng tay họa hồng ngân trên lưng nam nhân, hấn cắn răng xin lỗi.

“Xin lỗi, nhưng...”

Nhưng hấn không nhận được.

Tống Việt biết chứ.

Tay vòng qua cổ nam nhân, thắt lưng hắn liền nhanh như cắt động trở lại.

Cảm nhận được nam nhân cuồng tiến nơi hạ thân y, mỗi lần rời khỏi rồi cường thế nhập vào đều muốn thịt mềm nơi hậu đình trở ra ngoài, đau đớn và khoái cảm ào ào kéo tới.

Nam nhân Từ trước đến nay vẫn lãnh tĩnh là vậy, giờ phút này đã bộc phát ra toàn bộ nhiệt tình.

“Việt Nhi, nói cho ta biết, đệ không hối hận, không hối hận.”

Nhiệt dịch nóng hổi của nam nhân phun trong thân thể y, thể xác hơi hư nhuyễn phủ trên người y.

Cảm nhận được sự bất an của hắn, Tống Việt mệt mỏi nâng cánh tay, ôm lấy người nam nhân tưởng như mạnh mẽ mà nội tâm lại yếu đuối vô cùng.

“Ta không hối hận.”

“Thật chứ?”

Thanh âm của hắn có chút nghẹn ngào.

“Vâng.”

Nam nhân không hề lên tiếng, nhưng thứ đang chôn sâu trong cơ thể y bỗng nhiên lại lên tinh thần.

“Người!”

Không đợi y có chút phản ứng nào, liền bị nam nhân điên cuồng cuốn vào thế giới tình dục.

61. Quyển 2 - Chương 4

Ngày hôm sau khi Tống Việt tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao từ lâu.

Bình thường lúc này, nam nhân đã sớm đi xử lý công vụ rồi. Nhưng hôm nay thì khác, cơ thể ảm áp của hắn vẫn còn ở lại bên y.

Mở to đôi mắt không tiêu cự, khi khôi phục chút ý thức, y mới phát hiện mình đang tựa vào hõm vai nam nhân, nửa thân trên gần như dính vào người hắn, mà bàn tay hắn còn đang đặt trên tấm lưng trần của mình.

Nhớ đến sự điên cuồng tối qua, Tống Việt da mặt mỏng, đến giờ còn chưa nhận thức được rõ ràng.

Y vốn định nhúc nhích thân thể, nhưng mệt đến nỗi cả tay cũng không muốn động.

Nam nhân vuốt theo mái tóc dài của y, hôn lên sau gáy.

Qua tình sự hôm qua, thân thể trở nên miễn cảm, khi đôi môi ấm nóng của hắn vừa hạ, Tống Việt đã không tự chủ được mà phát ra tiếng ư ử như mèo con.

Tay hắn trượt xuống thắt lưng xoa bóp, Tống Việt thấy rất thoải mái, cũng không chống cự.

Khi tay hắn vừa đụng tới hậu đình, Tống Việt mở mắt có phần bất mãn.

“Tối qua dần vặt còn chưa đủ ư?”

Nam nhân cắn vành tai y, “Làm sao đủ được.”

Tống Việt chán nản vô cùng. “Coi như ta van người đấy, kiềm chế chút đi, nếu còn làm nữa thì ta sẽ phải tới gặp Diêm Vương sớm mười năm đó.”

Nam nhân phát ra tiếng cười trầm thấp. “Nghĩ cái gì thế, ta xem có bị sưng lên không, còn cho đệ bôi thuốc chứ...”

Còn chưa nói xong, hắn đã bị Tống Việt cắn một phát trên vai. “Để xem còn dám nói không...”

Dù bực bội miệng nam nhân không biết kiềm chế, nhưng tay vẫn ôm chặt lấy thắt lưng hắn.

Hai người cứ lẳng lặng nằm bên nhau, ánh nắng mùa đông lúc đương trưa rơi trên tuyết trắng ngoài phòng, sáng đến lóa mắt.

Khi tới cuối năm, bầu không khí của lễ mừng năm mới đã lan tỏa.

Khi đông chí qua đi thì vào đợt rét đậm nhất trong năm, Trường Giang và Hoàng Hà đều đóng băng, tuyết phủ rất dày.

Gió quạt mạnh, tuy trong phòng đã đốt thêm nhiều lò sưởi, nhưng có khi vẫn khó tránh khỏi hàn khí bức người.

Thường ngày khi không có việc gì, Tống Việt lại tự mình đứng dậy vận động.

Thân thể tốt hơn chút, bước đi cũng thuận lợi hơn.

Nhưng vì lúc trước thực sự bị trúng độc quá nặng, căn cơ của y đều bị hủy sạch, nên thân thể nhìn chung vẫn yếu ớt.

Có đôi khi nam nhân bận việc về trễ, Tống Việt liền không ngủ được, không biết do lạnh quá hay là vì cô đơn.

Nam nhân cũng đau lòng Tống Việt, liền cho Thượng Quan Vân đi tìm hiểu ở gần Biện Kinh có ôn tuyền nào có thể chữa thương được không.

Thượng Quan Vân làm việc hiệu suất, không phụ nhờ vả, ở điểm Trần Hóa trấn Tây, huyện Yên Lăng phát hiện một dòng suối, thăm dò một chút, mới biết được hóa ra là Hoa Đà Trần Châu Tuyền, được sử sách xưng là “Thần tuyền”.

Biết có dòng suối đó, Triệu Đình Hạo vô cùng hài lòng, đưa Tống Việt cùng cả đội quân xuất phát. Chỉ cần thứ gì có lợi cho Tống Việt, từ trước đến giờ nam nhân đều tận lực.

Suối nước nóng ở nơi thâm sơn, vốn núi cao đã khó đi rồi, lại còn mang theo Tống Việt hành động bất tiện.

Nam nhân không muốn nhờ người khác, tự mình ôm Tống Việt lên đường.

Xung quanh suối đã có sẵn đền cung đình cùng đuốc, độ nóng cũng được kiểm tra, ở bên cạnh nơi phù hợp đã có sẵn thuyền trưởng và lửa trại.

Tống Việt được đưa vào lều, nam nhân bắt đầu cởi ra tầng tầng lớp lớp y phục trên người y.

Tống Việt có chút ngại ngùng, đè lại tay nam nhân.

“Ta... Tự làm được...”

Không có dự định và cũng không thể tránh được ánh mắt nam nhân, dưới cái nhìn bỏng cháy đó, Tống Việt từ từ cúi y phục, cho đến khi xích lửa.

Lều ở dã ngoại đương nhiên không thể so với phòng trong cung, khi gió lạnh nhập vào khiến thân thể Tống Việt khẽ run rẩy, nhưng không sao che được màu hồng phớt trên gương mặt y.

Mái tóc đỏ dài thả xuống tỏa ra nét phong tình như thể muốn che còn lộ, Tống Việt còn tự ôm lấy mình, đầu cúi gằm xuống.

Tiếng hít thở của nam nhân dần trở nên trầm nặng, vị đạo trong không khí cũng dần thay đổi. Hắn kéo Tống Việt đang lạnh run vào trong lòng.

Xúc cảm từ da thịt cho y biết, nam nhân cũng trần trụi rồi, dù y không biết hắn cởi đồ từ lúc nào. Đụng tới cơ thể nóng như hỏa lò đó, Tống Việt thoải mái thở ra một hơi.

Nam nhân bế y lên, xốc màn trướng đi ra ngoài.

Còn cách ôn tuyền một đoạn, gió lạnh làm Tống Việt không tự chủ mà cuộn mình lại, chui vào lòng nam nhân. Đường như hắn cũng rất hưởng thụ Tống Việt “yêu thương ôm ấp” như thế, vòng tay lại càng chặt thêm.

Khi nam nhân mang y tới ôn tuyền rồi, dòng nước dễ chịu bao lấy cơ thể, toàn bộ lỗ chân lông đều giãn ra, cảm giác băng hàn tận xương cũng tiêu thất vô tung.

Hơi nước dày đặc bao lấy hai người.

Tống Việt dùng tay họa lên dòng suối.

“Nước ở đây có trong không?”

Nam nhân ôm y từ phía sau, “Trong lắm, đệ đứng ở đây, cái gì cũng thấy hết.”

“Người!”

Đối với nam nhân từ trước đến nay chẳng chút đứng đắn, Tống Việt đều bó tay, chỉ có thể làm bộ nghe mà không thấy.

Vốn muốn tận lực quên bàn tay đang chạy lung tung trên người mình, nhưng khi nam nhân kẹp lấy hông anh trước ngực y, bất cứ nguy trang nào cũng bị đập bể.

Chạm lên bàn tay không an phận của hắn, Tống Việt không nói gì.

Tiếng nói thất vọng của nam nhân truyền đến.

“Đêm nay, không được sao?”

Tống Việt khẽ thở dài.

Từ sau lần hai người đánh vỡ tình trạng bế tắc, đến nay cũng có mấy lần làm tình. Chỉ là nam nhân luôn lo lắng đến thân thể Tống Việt, dù không tùy tiện làm gì, nhưng không thể nói là tận hứng. Hôm nay nam nhân chọn một thời không thể này, trăng sáng cao chiếu, bích tuyết như gấm, ý tứ hàm chứa trong đó dù không nói ra thì cũng đã sớm hiểu.

Làm sao Tống Việt không biết nam nhân nhắm đến khổ cực, quay đầu hôn lên xương quai xanh của hắn, coi như lời ngầm đồng ý.

Nam nhân đương nhiên động tình, động tác trên tay càng mãnh liệt hơn.

Ngón tay linh xảo của hắn chơi đùa thứ dưới thân Tống Việt, khoái cảm tràn tới, hơi nước bốc lên khiến đầu y có chút choáng váng, dường như không đứng vững được, chỉ có thể yếu đuối dựa trên người nam nhân. Cánh tay vững chãi của hắn ôm lấy thắt lưng y, không để thân thể y trượt xuống.

Tống Việt rất nhanh xuất ra trên tay hắn.

Khóe mắt nhiễm hồng khí gợi tình, cảm Tống Việt bị kéo về phía sau, nam nhân điên cuồng đòi lấy mật ngọt trong miệng y.

Nam nhân đẩy y dựa vào bờ, tay Tống Việt đặt trên vùng đất ấm nóng mềm mại, hạ thân bị nam nhân nâng dậy. Nhờ có lực đẩy của nước nên tư thế này cũng không mấy khó khăn.

Trong nước không dùng được thuốc trơn, nam nhân đẩy dòng nước ấm vào qua đầu ngón tay. Trải qua những lần làm tình trước kia, hậu đình của y cũng không chặt như trước nữa, bước đầu mở rộng rất nhanh hoàn thành.

Nam nhân áp lên thân y, nhẹ nhàng thì thầm bên tai y rằng, “Ta vào đây.”

Tống Việt có chút xấu hổ, “Loại việc này đâu cần báo chứ... A...”

Cự khí còn nóng cháy hơn nước suối thâm nhập, bỗng bị nong ra khiến trước mắt Tống Việt biến thành màu đen.

“Người... Chậm chút đã... Ừm...”

Tay nam nhân đỡ thắt lưng y bắt đầu dịch chuyển.

“Có phải quá sâu không?”

Thứ kia quá lớn khiến Tống Việt cảm thấy cả hạ phúc cũng bị đâm vào, ngay cả điểm nào đó trong cơ thể cũng không thể tránh bị ma sát, khoái cảm như bao phủ khắp thân y.

“Người dừng... Dừng dừng sức như thế... A...”

Khóe mắt Tống Việt tràn lệ, thân thể theo động tác của nam nhân đang đưa, tựa như dong tảo trong nước không thể tự chủ.

Động tác của nam nhân kéo theo từng đợt nước, nước đập vào mông y phát ra âm hưởng dâm mỹ. Thanh âm quá mức tình sắc, tất cả cảm quan đều bị kích thích, Tống Việt đã chìm sâu vào vũng bùn mà nam nhân này tạo ra, không thể kiềm chế nữa.

Cảm nhận tinh dịch nóng bỏng phun nơi sâu thẳm, Tống Việt gục đầu bên bờ thở hổn hển.

Tưởng rằng đã kết thúc, nhưng khi Tống Việt còn chưa phản ứng lại sau cơn cao trào, thân thể đã bị nam nhân chuyển lại, hạ thân lại bị nâng lên. Tay Tống Việt vừa trượt, thân trên xém chút chìm vào trong nước.

Để không bị sặc, y theo bản năng thoáng giãy giụa rồi vươn tay ôm cổ nam nhân.

Nam nhân thuận thế tách hai chân y xa hơn, kẹp lấy thắt lưng mình.

Khi Tống Việt chưa phản ứng thì chỉ trong nháy mắt, thứ đó của nam nhân lại chui vào nơi hậu đình chưa kịp khép lại của y.

“A...”

Tống Việt không nói nên lời nữa, cự vật của nam nhân trong thân thể y đã cuồng dã rong ruổi.

Nam nhân lợi dụng sức nổi, chỉ cần nâng thân thể y lên một chút, ngay sau đó lại ép xuống, làm hậu đình của y nuốt trọn vật kia.

Tay Tống Việt nắm lấy vai nam nhân, nhưng nước suối quá trong, không có thứ gì để níu cả, chỉ có thể đành không trốn tránh mà chịu đựng từng đợt vọt tới của hắn.

Nước suối ẩm áp làm làn da hai người ửng đỏ, trong màn hơi nước mịn mờ, hai thân ảnh kết hợp làm người ta say lòng.

Khi nam nhân còn lưu luyến rời khỏi thân thể Tống Việt, y từ lâu đã thoát lực rồi.

Ngón tay nam chạm vào huyết khẩu sưng đỏ, móc ra những thứ đã bắn vào.

Dần vật một hồi, nam nhân lại một lần nữa vùi nhập trong thân thể y.

“Ta nói... Người còn không muốn cho người khác sống sao...” – Tống Việt mở mắt kháng nghị.

Nam nhân chọc chọc gương mặt y. “Yên tâm, ta không động đâu, chỉ muốn ở bên trong đệ, cảm thụ thật kỹ đệ mà thôi...”

Nghe vậy, sắc mặt vốn đã hồng không thể nào hồng hơn lại càng thêm nóng bỏng.

Tuy có phần không tình nguyện, nhưng Tống Việt cũng không dám lộn xộn, nếu không hậu quả càng không thể văn hồi.

Nam nhân vươn cánh tay tóm lấy mộc bồn đang để ở bên, cầm lấy chiếc lược làm bằng sừng trâu được để sẵn trong đó.

“Ở trong nước thì phải vắn tóc lên, tóc đệ dài quá, sẽ có khi làm đệ bị đau.”

Giúp Tống Việt vắn tóc xong, nam nhân biết rõ ngâm mình lâu trong ôn tuyền cũng không tốt, hướng chỉ là sau khi làm xong cuộc vận động tiêu hao thể lực cực độ này.

Rời khỏi thân thể Tống Việt, nhận lấy khăn tắm được hạ nhân nhẹ nhàng đưa tới, nam nhân bao kín lấy thân thể Tống Việt, hướng về phía nhuyển trưởng.

Nằm trong bì thảo ngủ một hồi, Tống Việt bị bụng đói làm tỉnh dậy.

Vừa tỉnh lại hỏi thăm, mới biết nam nhân đang ngồi bên cạnh y, dưới ánh nền phê duyệt công văn, thì ra nam nhân phải hy sinh thời gian làm chính sự để ở bên y, trong lòng phát ra cảm giác áy náy.

Nâng tay sờ tóc nam nhân, phát hiện ra còn ướt, lại có chút lạnh lạnh.

Thấy Tống Việt đã tỉnh lại, nam nhân buông xuống việc trong tay, ôm lấy thân thể y.

“Tĩnh? Đói bụng chưa, chỉ cần bảo hạ nhân hâm lại là có đồ ăn rồi.”

Cảm nhận được sự quan tâm của nam nhân, trong lòng Tống Việt không khỏi cảm thấy khổ sở.

Y vuốt ve mái tóc dài của hắn. “Tóc còn chưa buông sao? Thảo nào chẳng khô được.”

Nam nhân chỉ cười không nói.

“Người xem công văn của người, đưa lược cho ta.”

Cầm chiếc lược làm bằng ngọc trong tay, Tống Việt nửa quỳ nửa đứng, thay nam nhân chải tóc.

Động tác của Tống Việt rất nhẹ nhàng, sợ hai mắt mình không nhìn thấy, không cẩn thận làm đau nam nhân.

Khi Tống Việt còn đang chiến đấu với ba ngàn sợi tóc kia, bàn tay cầm lược lại bị nam nhân nhẹ nhàng ôm lấy.

“Sao vậy, đau ư?”

Giọng nam nhân nghẹn lại. “Không đau. Nhưng đang nghĩ, có thể cả đời như vậy thì tốt.”

“Ngu ngốc.”

Tống Việt dùng lược nhẹ gõ trên đầu nam nhân một cái, “Muốn ta chải đầu cho người chỉ cần nói một tiếng là được rồi, có gì khó đâu.”

Buông tóc nam nhân, y kéo kéo vạt áo hắn.

“Ăn đi, đói chết rồi.”

Khóe miệng nam nhân hiện lên nét cong hạnh phúc, chỉ tiếc là Tống Việt không thể nhìn thấy.

62. Quyển 2 - Chương 5

Nếu như có thể vĩnh viễn sống trong thế giới hư ảo được tạo nên từ những lời nói dối và giả tạo thì có lẽ, Triệu Đình Hạo và Tống Việt vẫn sẽ hạnh phúc như thế.

Chỉ tiếc là, trời không chiều lòng người.

Khi mùa đông giá rét qua đi thì mùa xuân lại tới, băng tuyết tan ra, cả vùng đất tràn đầy sức sống.

Vì thân thể mà gần như cả mùa đông đều bị giam cầm, đương nhiên Tống Việt không che giấu được nguyện vọng ra ngoài đạp thanh.

Nam nhân sao lại không biết.

Khi gió không còn buốt tận xương, nam nhân liền định mang Tống Việt tới Mai Viên ở ngoại thành đi dạo.

Có lẽ vì mấy lần trước ra ngoài tương đối thuận lợi nên con người vốn dĩ cẩn mật như hắn cũng dần lơ lỏng cảnh giác, hơn nữa, Tống Việt lại không ngừng đề xuất, “Ra ngoài không cần mang nhiều thị vệ”, nên lần này nam nhân cũng chỉ đưa theo vài ám vệ mà thôi.

Mai viên ở ngoại ô rất lớn.

Sương tuyết còn đọng lại trên những cành mai, thoang thoảng đưa hương trong làn gió se lạnh.

Gió cuốn theo vài cánh hoa vương lại trên tóc Tống Việt.

Nam nhân cười vươn tay gỡ xuống.

Tiểu nha hoàn đứng bên che miệng thấp giọng nói, “Đêm nay về có thể làm mai hoa cao rồi...”

Những lúc hai người ở bên không ít bị trêu đùa, lâu dần thành quen, Tống Việt không tức giận, chỉ lẳng lặng đứng dưới tàng cây, cảm nhận mùi hương tự nhiên này.

Tay nam nhân nhẹ nhàng khoát trên lưng y, đôi khi sửa lại tấm áo choàng bị gió mở ra.

Vốn là hình ảnh vô cùng hài hòa, nhưng lại bị những kẻ đột nhiên xuất hiện đánh vỡ.

Vì đã mất hết công lực nên đương nhiên Tống Việt không thể nào nghe ra khí tức hỗn loạn trong không khí, nhưng nam nhân thì khác. Khi thích khách vừa bắt đầu công kích, ám vệ đã hiện thân.

Trước khi Triệu Đình Hạo đến đã ra lệnh cho quan phủ giới nghiêm quanh khu rừng mai này, kẻ không phận sự không thể ra vào, nhưng vẫn chưa lộ ra bất luận tin tức gì liên quan đến việc Hoàng đế muốn đi thưởng hoa lần này cả.

Nhưng dù cẩn mật cách mấy cũng có lúc sơ hở, lại để dư nghiệt của Vương Bá Nghi điều tra được manh mối, lợi dụng ngay cơ hội hiểm hoi này mà dốc toàn lực lượng, chỉ để lấy được mạng Triệu Đình Hạo.

Bọn thích khách này như ôm theo quyết tâm liều chết, chiêu nào cũng muốn đoạt mạng, thủ đoạn hung ác, ám khí độc được càn không cần phải nói.

Dù ám vệ được Triệu Đình Hạo mang theo là ngàn người chọn một, nhưng thích khách dùng chiến thuật lấy nhiều địch ít, cũng khiến cho bọn họ khó bề xoay sở.

Tổng Việt nghe thấy âm hưởng, ý thức được có chuyện xảy ra, dù đã mất trí nhớ nhưng dù sao y cũng là đại nhân vật, khi mất không thể thấy cũng không chút hoảng loạn, vẫn nương theo lực đạo của Triệu Đình Hạo mà né tránh. Y không hy vọng mình làm liên lụy nam nhân.

Thấy tình thế đã đến mức thập phần hiểm ác, thích khách liền sử dụng Phích Lịch Đạn của Đường môn.

Uy lực của loại đạn đó không gì sánh được, một viên rơi xuống liền khiến cả mặt đất kiên cố cũng phải vỡ toác, huống chỉ là người bằng xương bằng thịt.

Thấy Tổng Việt trong lòng bị khói sắc đến ho khan không ngừng, nam nhân sợ trong yên vụ có độc, không thể tiếp tục kéo dài tình hình này.

Một tay ôm lấy Tổng Việt, một tay xuất ra Cầm Long thảo xông lên bóp nát yết hầu thích khách, nam nhân rút đạn tín hiệu phóng lên trời.

Không đến một khắc, rất nhiều Thiết kỵ Cầm vệ quân ở kinh thành xông tới, bao vây đám thích khách.

Thấy viện binh của địch đã tới, bọn chúng biết đã lâm vào tuyệt cảnh. Rõ ràng mình không thể đột phá vòng vây trùng điệp kia, chúng liền ôm lòng ‘cá chết lưới rách’, thế tiền công càng hung mãnh sắc bén.

Trong đám thích khách không thiếu những kẻ võ học cao thâm, thấy võ công của Triệu Đình Hạo chỉ dùng được trong phạm vi gần, liền muốn xuất chiêu với Tổng Việt đang được Triệu Đình Hạo che trở.

Cùng lúc đối mặt với vây công từ nhiều phía, Triệu Đình Hạo khó tránh được này mất nọ.

Khi một chưởng vừa đánh lui thích khách bên phải, hần đã thấy kẻ khác ở bên trái đang cầm lợi kiếm muốn đâm Tổng Việt.

Triệu Đình Hạo lập tức thu tay lại, Tống Việt bị lực kéo ập vào lòng hắn, Triệu Đình Hạo dùng lưng đỡ, kiếm kia liền lưu lại trên lưng hắn một vết thương sâu đến xương.

Máu liền nhiễm ướt vạt áo.

May mà tiến thủ trong cấm vệ quân đã bắn một tên vào lưng gã thích khách khiến gã không kịp rên một tiếng đã ngã xuống, Triệu Đình Hạo mới có thời gian đưa Tống Việt tới nơi an toàn.

Cấm vệ quân nhanh chóng khống chế cục diện, một lưới bắt hết đám nghịch tặc.

Khi bọn chúng bị bắt, miệng không ngừng mắng to, “Nghịch tặc soán vị”, “Cửu Hoàng để chết tiệt”, khi Tống Việt nghe được, thân hình không khỏi chấn động.

Tống Việt ngẩng đầu hướng về phía nam nhân, dù không thấy gì cả, nhưng lúc này y vô cùng khát vọng muốn thấy biểu tình trên mặt hắn, như vậy y mới biết được những lời kia là thật hay giả.

Nhưng rất nhanh, nghi vấn đó đã được xác thực.

Khi thích khách cắn độc tự tử, màn ám sát hoang đường này cũng kết thúc.

Đội trưởng cấm vệ quân vội vàng tới tiếp giá, dẫn theo đám binh sĩ quỳ xuống trước mặt Triệu Đình Hạo hô vang, “Thần đến cứu giá chậm trễ, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

Thanh âm vang rền âm vọng trong rừng mai.

Hai từ đó đâm vào màng tai Tống Việt đến phát đau.

Dù vào thời khắc ấy rồi, Tống Việt vẫn ôm một hy vọng nhỏ nhoi.

Nhưng khi nam nhân nói ra, “Các người không có tội, bình thân đi”, thì ngay cả mong muốn gần như hèn mọn đó cũng bị hoàn toàn nát bấy.

“Người... Người chính là...”

Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng...

Mỗi Tống Việt khẽ mấp máy, nhưng lại không thốt ra lời.

Đột nhiên, trong đầu dần hiện lên những hình ảnh lộn xộn, nhanh như chớp vậy.

Tống Việt muốn bắt lấy, nhưng vẫn mơ hồ không rõ.

Đầu đau như muốn nứt ra.

Tống Việt ôm đầu, thân thể ngã về phía trước.

Nam nhân nhanh chóng kéo y về vòng tay mình, vội vàng điểm huyệt ngủ của y.

Tống Việt mất ý thức, yếu đuối trong lòng nam nhân.

Trong mắt hắn tràn đầy sầu lo, nhưng vẫn dịu dàng hạ xuống một nụ hôn trên trán Tống Việt.

“Chúng ta về nhà rồi nói...”

~o0o~

Khi Tống Việt tỉnh lại trong lòng nam nhân, y xoa xoa huyệt thái dương, điều chỉnh lại tâm tư vừa trải qua một trận khiếp sợ.

Thấy y đau đầu, nam nhân vươn tay, định giúp y xoa bóp.

Khi tay hắn còn cách đầu Tống Việt một đoạn thì y đã nói.

“Đừng chạm vào ta.”

Tay nam nhân ngừng giữa không trung.

Tống Việt vô cùng lạnh tỉnh mà dịch thân thể rời xa nam nhân, quỳ xuống trên giường, cấp nam nhân một lễ.

“Thảo dân Tống Việt cung thỉnh Hoàng Thượng thánh an, lúc trước không hề biết thân phận của Người, có...”

Chưa đợi Tống Việt nói xong, nam nhân đã không kiềm chế được kéo y áp dưới thân mình.

“Đừng giận, ta...”

Tống Việt băng lãnh nói, “Ta không tức giận, ta đâu dám giận Hoàng thượng chứ.”

Nụ hôn ấm áp của nam nhân hạ xuống trên mặt Tống Việt.

“Còn nói là không giận? Mặt đều tức phát đỏ.”

Đẩy tay nam nhân ra, “Là ta ngốc, ta vốn nên nghĩ đến, phú hào nào có thể được như người...”

Nam nhân không chịu buông lỏng vòng tay.

“Xin lỗi, tha lỗi cho ta...”

Một người vốn dĩ cường thế bá đạo, vậy mà giờ lại dùng ngữ khí gần như hèn mọn để khẩn cầu.

Tống Việt thở dài, “Được rồi, người mau thành thật cho ta biết, rốt cuộc ta là ai, vì sao người phải giấu giếm thân phận thực với ta?”

Giữa hai người bỗng nhiên xuất hiện sự trầm lặng tĩnh mịch.

Tống Việt biết nam nhân không muốn nói, cũng không định cưỡng cầu, xốc chăn mò mẫm xuống giường.

Khó được nam nhân không ngăn cản.

Tống Việt nghe thấy tiếng nói khàn khàn của nam nhân từ phía sau, “Những chuyện đó quan trọng với đệ như thế sao?”

Tống Việt không quay đầu.

“Ta đối với đệ tốt như vậy, nỗ lực như vậy, so ra đều kém quá khứ của đệ sao?”

Tống Việt lắc đầu.

“Quá khứ của ta không quan trọng, ta chỉ căm hận đối trá.”

Đêm đó khi Tống Việt tỉnh lại, hai người lần đầu ngủ khác giường.

~oOo~

Mấy ngày sau, bầu không khí áp lực giữa hai người vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, nhưng nam nhân vẫn đối tốt với Tống Việt không hề khác trước, có chăng chỉ là cung nữ và thị vệ đã khôi phục tình trạng bình thường trong cung, thay vì xưng Triệu Đình Hạo là “Phủ chủ” thì giờ đã đổi lại thành “Hoàng thượng” rồi.

Tống Việt biết mình đang nằm trong phạm vi thế lực của nam nhân, dù cho có hỏi những người xung quanh cũng không biết được đáp án, mà nam nhân cũng ngang ngạnh vô cùng, không chút nhường bước.

Nam nhân là cửu ngũ chí tôn, trong thiên hạ có nơi nào không phải Vương thổ, trên thì Vương thần, dưới thì dân đen, ngay cả thiên hạ này đều là của hắn, huống chi là một Tống Việt nhỏ nhoi?

Sự thân thiết ăn ý giữa hai người đã hoàn toàn biến mất, dù nam nhân có ân cần săn sóc nhường nào thì vẫn cảm thấy có một khoảng cách vô hình, che lấp đi sự thật.

Tống Việt dần tò mò về thân thế của mình.

Rốt cuộc nam nhân muốn giấu mình điều gì? Trước khi y mất trí nhớ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa chắc chắn là việc mình không thể và cũng không nguyện tiếp nhận, cho nên mới thành cục diện hôm nay.

Nhưng dù Tống Việt nghĩ đến hổng đầu cũng chỉ khiến mình dần vật đến muốn ngất đi, cũng không biết được sự thật là gì.

Những người xung quanh nhìn hai người chiến tranh lạnh mà sầu trên mặt, vội trong lòng.

Tiểu nha hoàn đi theo Tống Việt cuối cùng không chịu được mà cả gan làm thuyết khách.

Tống Việt uống trà, kiên nhẫn nghe tiểu nha hoàn lải nhải, ngay cả thần tình đóng băng nhiều ngày cũng khởi sắc hơn.

“Công tử, Ngài không thể dừng truy cứu chuyện này sao? Ngài nhường Hoàng Thượng chút không được sao?”

Tống Việt buông chén Cảnh Thái lam xuống.

“Được rồi, hắn không nói thì người nói đi, người dám nói ra thì ta sẽ nhường hắn một lần.”

Tống Việt vốn chỉ nói đùa, tưởng rằng tiểu nha hoàn kia không dám nói gì nữa, nhưng y lại đánh giá thấp tiểu cô nương quý quá kia rồi.

Tiểu nha hoàn kia vừa vỗ trán đề tâm, chà chà chân trên mặt đất.

“Được rồi! Ta mặc kệ đấy, hôm nay sẽ nói cho công tử nghe.”

Tổng Việt mở to đôi mắt không tiêu cự.

“Ta vào cung chưa lâu, chỉ biết công tử là Tướng quân, còn làm tới chức Phiêu Kị!”

Tổng Việt sửng sốt.

Không ngờ thân thể tàn tạ này trước kia còn là danh tướng.

Mối tình cấm kỵ giữa hoàng đế và tướng quân, là lý do mà người kia giấu giếm mình sao?

Tổng Việt chìm đắm trong tự hỏi, mơ hồ nghĩ chuyện tình không đơn giản như những gì mình tưởng tượng đâu.

“Trong nhà ta có trưởng bối hay thân nhân không?”

Tiểu nha hoàn kia lắc đầu, “Đã không còn rồi. Song thân của công tử đi sớm, ít nhắc họ hàng, có thể nói là một thân một mình.”

Nha hoàn thấy thái độ Tổng Việt đã có chút mềm mại, liền thừa thế xông lên.

“Ngài biết không, hôm thích khách tấn công Mai Viên đó, Hoàng thượng bị thương nặng lắm, thân thể vốn không tốt rồi, mấy ngày nay còn lo nghĩ chuyện của Ngài, chẳng buồn ăn uống, đến tối không có Ngài ở bên lại ngủ không ngon...”

Trà trong miệng Tổng Việt thiếu chút phun ra.

Tiểu nha hoàn nhanh nhẹn tới giúp Tổng Việt nhuận khí, cũng không quan tâm mặt mũi Tổng Việt, vẫn thao thao bất tuyệt.

“Công tử biết không, mỗi ngày Hoàng thượng đều phải dậy sớm lên triều, đồng công văn kia thì cao như núi ý, quả thực là ‘nhật lý vạn kê!’” *(ngày có vạn gà)*

Tổng Việt cười nói, “Là nhật lý vạn ky...” *(ngày có ngàn việc)*

Tiểu nha hoàn không quy củ mà ngồi xổm trước mặt Tống Việt, “Ta chẳng quan tâm kê hay ky, ta chỉ biết Hoàng thượng là Hoàng đế tốt, không có Ngài thì thiên hạ sẽ loạn, sẽ có chiến tranh. Ngài ấy giúp dân chúng có những ngày bình yên, chúng ta biết ơn, cũng mong Ngài ấy có thể sống hạnh phúc.”

Tống Việt thở dài, dù những lời tiểu cô nương này nói không có gì thâm thúy, nhưng tồn tại một đạo lý lớn.

Nam nhân lần đó bị thương là vì bảo vệ y, làm sao y không biết?

Nam nhân từ trước giờ đều đối với y rất tốt, từng giọt từng giọt, nước chảy đá mòn, làm sao y không biết?

Nam nhân không dễ nói ra lời, nhưng tình nghĩa biểu đạt qua hành động kia, làm sao y không biết?

Làm sao y lại không đau lòng vì nam nhân kia?

Nhưng nếu giữa hai người mà cả chút lòng tin cũng không có, thì ngày sau làm sao có thể bình thản ở cùng?

Tiểu nha hoàn kéo tay Tống Việt lắc lắc, “Công tử, ta van cầu Ngài mà, chăm sóc chăm sóc Hoàng thượng của chúng ta đi! Coi như vì thiên hạ dân chúng?”

Một chiếc mũ thật lớn ép xuống đỉnh đầu khiến Tống Việt không thể nào cãi lại. Tống Việt vốn là người yêu nước thương dân, vừa nghĩ đến bách tính trăm họ đều dựa vào nam nhân thì bức tường phòng bị đang dao động liền sụp đổ.

“Vậy người muốn ta làm thế nào? Không thể nào muốn ta đi xin lỗi chứ?”

Tiểu nha hoàn vui vẻ đến tưởng như muốn nhảy cao ba trượng.

“Không cần không cần, ta giúp công tử nghĩ ra một cách, để xem nào...”

Tiểu nha hoàn nhướng mày, chăm chú suy nghĩ.

“Công tử, Hoàng thượng đã vài ngày không ăn ngon rồi, cả một bàn thức ăn chỉ động mấy đũa, người gầy không ít. Chỉ bằng Ngài nấu cơm cho Bệ hạ, Ngài ấy vui vẻ thì không phải đã không có việc gì rồi sao?”

“Đấy...”

Tống Việt nghe đến cách đó bỗng nhiên chóng mặt.

“Công tử đừng xấu hổ! Hoàng thượng chẳng phải đã từng giúp Ngài chải đầu thay đồ sao? Giờ Ngài nấu cơm cho Bệ hạ thì có sao?”

Tổng Việt cười khỏ nói, “Được rồi được rồi, ta chịu thua người là được chứ gì. Nhưng ta chưa đến trừ phòng bao giờ, người phải giúp ta đây.”

Tiểu nha hoàn cao hứng bừng bừng dẫn Tổng Việt đến Ngự thiện phòng, đuổi hết tạp vụ ra ngoài.

“Nấu gì thì được nhỉ? Tốt nhất là hơi chua, có thể ăn ngon miệng hơn.”

Tổng Việt ‘nghe’ tiểu nha hoàn thu xếp trước sau, cười nói, “Đừng phức tạp qua, trứng sốt cà chua là được rồi.”

Tiểu nha hoàn vội vàng gạt đầu ‘Dạ’ một tiếng, chuẩn bị hết nguyên liệu rồi bắt đầu bận bịu.

Cuối cùng, trứng sốt cà chua thơm phức đã ra lò. Trong suốt quá trình, Tổng Việt đã cố gắng ra hai hành động ‘xuất sắc’, đập trứng vào nồi, còn rắc hành lên trên.

~o0o~

Khi Triệu Đình Hạo hạ triều trở về thư phòng, chưa vào cửa đã ngửi thấy mùi đồ ăn.

Hắn bực bội đẩy cửa vào, cởi ngoại bào giao cho tùy thị bên cạnh, vừa cởi nút tay áo vừa nói, “Không phải đã bảo đừng đưa cơm lên sao? Ta không muốn ăn.”

Trong thượng thư phòng trống trải bỗng truyền đến thanh âm mà hắn không ngờ tới.

“Không ăn? Cũng được, ta mang cho chó.”

Triệu Đình Hạo giật mình ngẩng đầu lên, thấy tiểu nha hoàn đứng sau Tổng Việt đang nháy mắt liên hồi, lúc này mới phản ứng lại.

Đề xuống bàn tay Tổng Việt đang muốn mang đồ đi.

“Sao để lại ở đây?”

Hai người vừa chạm vào, nhiệt độ thân thể từ người đối phương khiến họ bỗng thấy an lòng.

Nam nhân dùng ngón cái chà nhẹ trên mu bàn tay Tống Việt, cũng không nói gì.

Tiểu nha hoàn kia chỉ có thể ra mặt đánh vỡ không khí yên lặng này.

“Bẩm Hoàng thượng, món này là do công tử tự mình xuống bếp nấu cho Ngài, xin Ngài đừng phụ tâm ý của công tử!”

Nói xong cũng không dám nhìn sắc mặt Triệu Đình Hạo, liền vội vàng quỳ an lui xuống.

Nam nhân kéo ghế ngồi xuống bên Tống Việt, vẫn không buông tay ra.

“Đệ làm ư?”

Tống Việt lập tức nhú mày, “Không, là Tiểu Thúy làm.”

Nam nhân cười nói, “Nghe đệ nói vậy liền biết là đệ làm rồi.”

Nam nhân cầm lấy đôi đũa ngũ long bằng bạc.

“Ta nếm thử xem.”

“Không cần tìm người thử độc sao?” Ngoài miệng nói khó vậy nhưng Tống Việt lại không dấu vết mang bát cơm đầy đặt trước mặt nam nhân.

Nam nhân bắt đầu dĩ nói, “Nếu đệ muốn giết ta thì đơn giản lắm, chỉ một câu thôi, ta lên núi đao xuống chảo dầu cũng được.”

Tống Việt rút khỏi tay nam nhân.

“Không biết xấu hổ.”

Nam nhân ăn sạch đồ ăn trên bàn, lại kéo Tống Việt vào lòng mình.

Hiếm khi Tống Việt không đẩy hấn ra, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của người kia.

“Cảm ơn đệ, ngon lắm.”

Tổng Việt vỗ vỗ bàn tay đang đặt bên hông mình.

“Không cần cảm ơn ta, muốn thì tự cảm ơn chính mình đi, chí ít thì người cũng bắt đầu chịu nói thật cho ta biết.”

Hơi thở ấm áp của nam nhân phảng phất bên tai Tổng Việt.

“Ta chỉ biết không gạt được đệ.”

Nếu không có Triệu Đình Hạo ngầm đồng ý, dù Tiểu Thúy có gan to bằng trời cũng không dám nói bậy trước mặt Tổng Việt.

“Hắn là đệ đã nghe tin đồn về ta.”

Tổng Việt gạt đầu, “Cảnh Đức Đế, soán ngôi cháu trai, tự lập vi vương.”

Tổng Việt quay đầu nhìn nam nhân.

“Người sợ ta biết chuyện này?”

Người kia nhân cơ hội chọc chọc gương mặt y, “Ừ.”

“Người là hậu duệ của Tướng gia, xưa nay nổi tiếng trung thành, đối với loại người lòng dạ muông thú, ‘mưu triều đoạt vị’ như ta, khó tránh lại nảy sinh thành kiến.”

“Vậy thì người sai rồi.”

Tổng Việt đứng lên bước về phía trước.

“Tướng sĩ trung thành là với Thiên triều thôi, nếu người thực sự còn giỏi hơn cháu trai mình, thì để người xưng Vương đã sao?”

Tổng Việt vừa nói xong, đôi môi đã bị nam nhân cướp đoạt.

Khi khí tức bá đạo dương cương tràn đầy khoang miệng, tay nam nhân đã tha thiết ôm chặt lấy lưng y.

Nụ hôn vừa dứt, đôi môi nam nhân mới tách ra.

“Như vậy, giữa chúng ta không còn chuyện gì nữa chứ?”

Tổng Việt bị hôn đến hai chân mềm nũn, hơi thở không đủ dài như người kia khiến y chỉ có thể dựa trong lòng hắn mà thở hổn hển.

Thấy Tổng Việt không trả lời, nam nhân cười lớn ôm lấy Tổng Việt.

“Người điên sao! Trên lưng người còn có thương!”

Dù mắt không nhìn thấy nhưng Tổng Việt có thể cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng khi nam nhân hướng về mình.

“Đệ không giãy thì vết thương sẽ không nứt ra.”

Tổng Việt chẳng thể làm gì khác đành thả lỏng thân thể.

“Mấy ngày qua làm ta phiền chết, xem ta làm sao dần vật đệ...” Nam nhân kề vào tai y thấp giọng nói.

Thân ảnh rời xa rồi biến mất, nhưng lời tình thì thâm vẫn quanh quẩn đâu đây.

Tiểu Thúy rón rén đóng cửa thư phòng lại, trên mặt không giấu được nét cười.

Rốt cuộc mưa gió đã ngừng!

63. Quyển 2 - Chương 6

Trải qua lần bị tập kích ở Mai viên lần trước, nam nhân rất lo lắng đến năng lực tự bảo vệ mình của Tổng Việt.

Trong tâm trí, hắn vẫn luôn nhớ về hình ảnh oai hùng của một vị võ tướng trẻ tuổi uống gió ăn sương trên chiến trường. Giờ dù có muốn như xưa thì thân thể Tổng Việt cũng bị bệnh tật quẩn thân, khiến hình ảnh đó ngày càng cách xa hai người.

Trải qua thời gian dài điều trị, thân thể Tổng Việt đã khôi phục giống như người bình thường, nam nhân mỗi ngày giúp y lưu thông mạch máu, hy vọng có thể giúp Tổng Việt đả thông những kinh mạch bế tắc.

Quá trình rất gian nan, cũng vô cùng thống khổ.

Đối với nam nhân mà nói, đây là chuyện rất tiêu hao nội lực, còn với Tống Việt, mỗi khi dòng khí chí dương chí cương đó đưa vào cơ thể, y luôn có cảm giác sẽ bị nuốt chửng.

May mà hai người đều kiên trì tới cùng.

Qua hơn một tháng nỗ lực, nội công của Tống Việt đã khôi phục gần hai thành, tình cảm giữa hai người vẫn triền miên ấm áp như trước.

Nhưng khi Tống Việt biết được thân phận thật của hắc rôi, trong lòng vẫn có một khối tâm bệnh không thể bỏ được, vì sau lần ‘thăng thẩn’ đấy, Tống Việt không nghe được gì về quá khứ của mình nữa. Sự thỏa hiệp của hắc chỉ dừng lại ở điểm báo cho y biết thân phận trước.

Nói là hoài nghi hắc thì không đúng, nhưng tìm kiếm chân tướng sự việc gần như là một loại bản năng của con người. Dù mỗi lần nghi vấn của y đều bị hắc dùng lý do gì đó để đánh trống lảng, thì uẩn khúc này ngày một lớn dần lên trong lòng Tống Việt.

Cho đến sáng hôm đó, khi Tống Việt tỉnh lại, kinh hãi phát hiện bản thân mình có thể nhìn thấy rôi.

Y nhìn quanh bốn phía, nơi mình nằm quả nhiên là Long tháp trong truyền thuyết.

Ngũ trảo phi Long được thêu rất sống động trên lụa vàng thượng hạng, bốn phía rủ màn vải mỏng, bên ngoài là cung đình nguy nga lộng lẫy, bất cứ đồ trang trí nào trong phòng đều là vô giá.

Nghe thấy tiếng động nhỏ bên trong, bọn nha hoàn phụ trách hầu hạ lập tức nối đuôi nhau mà vào.

“Công tử tỉnh rồi ạ? Ngài có muốn rửa mặt ăn sáng không?”

Tống Việt vẫn đang ngỡ ngàng khi thị lực vừa khôi phục, bỗng bị thị nữ cắt ngang, mới hồi lại chút thần.

Vì cách màn mỏng, người bên ngoài không rõ tình trạng của Tống Việt bây giờ, đương nhiên không biết được mắt Tống Việt đã có tiêu cự.

Tống Việt chỉ nâng người dậy hỏi, “Hoàng thượng đâu?”

“Hoàng thượng đã xuất tuần rồi, có lẽ đến bữa tối mới quay lại.” Thị nữ cung kính đáp lời.

Biết chuyện đôi mắt có lại ánh sáng không lừa được hắc lâu, nhưng vẫn là cơ hội tuyệt vời mà ông trời ban tặng, chỉ ít y có thể tự tra ra quá khứ của mình.

Để người bên ngoài không hoài nghi, Tống Việt vẫn theo thói quen cho thị nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu rồi dùng bữa.

Thị nữ chọn mùi hương mà Tống Việt vẫn thích nhất, pha cho y hồ trà.

Tống Việt sai những kẻ khác ra ngoài, chỉ để lại Tiểu Thúy.

Sau lần tạo cơ hội giúp Tống Việt và Triệu Đình Hạo giải vây thì đứa nhỏ lanh lợi này được hai người ưu ái hơn, địa vị cũng càng tiến thêm.

“Tiểu Thúy...”

Nha hoàn đang nửa quỳ trên mặt đất bóp chân cho Tống Việt đáp lời.

“Người có biết Thượng thư phòng ở đâu không?”

Tiểu Thúy không chút suy nghĩ liền đáp, “Đương nhiên biết ạ, lần trước chính ta đưa công tử đi mà, công tử quên rồi sao?”

Tống Việt nhấp ngụm trà.

“Hôm nay ta muốn tới lần nữa, được chứ?”

Tiểu Thúy nghe vậy liền che miệng khẽ cười nói, “Công tử lại muốn làm đồ ngon cho Hoàng Thượng sao? Nhưng đến bữa tối Hoàng thượng mới về cơ, giờ đi có phải hơi sớm không?”

Tống Việt bị Tiểu Thúy trêu chọc vậy, mặt liền đỏ bừng, buồn bực mà gõ nhẹ lên đầu tiểu cô nương một cái.

“Này thì ba hoa. Dù sao ở đây mãi cũng chán. Chi bằng tới chỗ đó đợi hần.”

Tiểu Thúy lập tức cầu xin tha thứ, “Công tử nhân từ tha cho ta đi, Hoàng thượng nói hiện giờ võ công của Người đã khôi phục hai thành rồi, gõ đầu người ta là đau lắm đấy!”

Tống Việt bị Tiểu Thúy nói đến không còn cách nào, đành làm bộ làm tịch, “Rốt cuộc có đi không đây?”

Tiểu Thúy đứng lên, phò Tống Việt đang ngồi trên ghế dậy.

“Lời công tử nói, Hoàng thượng nghe được còn chẳng khác nào thánh chỉ, nô tỳ còn dám nói không sao?”

Tổng Việt mù lâu như vậy, biết hành vi của một người mù là như thế nào, dù giờ có khôi phục thị lực thì giả bộ một chút cũng vẫn có thể dọa người rồi.

Tiểu Thúy đưa Tổng Việt đi Ngự Thiện phòng trước, mang theo giỏ trúc tinh mỹ giúp Tổng Việt chọn vài món điểm tâm, còn để vào một bình rượu, chuẩn bị xong rồi mới dẫn Tổng Việt đi Thượng thư phòng.

Trong Hoàng cung thực sự rất rộng, chỉ đi qua đi lại một hồi cũng đã hết một canh giờ.

Trước hành vi lè mề lan man của Tiểu Thúy, Tổng Việt dù rất sốt ruột nhưng không thể nói gì, đành phải mặc nàng làm xằng làm bậy.

Vất vả lắm mới tới được Thượng thư phòng, chờ tạp vụ ra ngoài hết rồi, Tổng Việt mới vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi tất cả rời khỏi phòng, nhân thần như tro tàn kia lập tức khôi phục thanh minh. Y bắt đầu cẩn thận mở thư tịch và tấu chương, hy vọng có thể tìm được tư liệu lịch sử ghi chép lại.

Tiếc là nơi này tàng thư quá nhiều, Tổng Việt lại không phải là quan viên chuyên môn chính lý nên chẳng rõ mấy ký hiệu phân loại sách này, chỉ có thể mỗi cuốn đều xem một lần, làm lãng phí không biết bao nhiêu thời gian.

Xem tầm một canh giờ, trong đống tấu chương cao như núi kia, đều là những chuyện quốc gia đại sự, không bản nào đề đến tên Tổng Việt hay Phiêu Kỵ tướng quân cả.

Tổng Việt làm sao biết được, trong lòng bách tính và quân thần thì Phiêu kỵ tướng quân Tổng Việt trước đây đã chết dưới thủ đoạn tàn độc của Triệu Bảo Thành. Hơn nữa, người sáng suốt đều biết hai chữ ‘Tổng Việt’ chính là nỗi đau trong lòng Hoàng thượng, ai đương yên đương lành lại nói đến một người đã xuống mồ? Về chuyện Tổng Việt sau được cứu tỉnh, chỉ có một số người trong thâm cung mới biết được, lại càng không cần nhắc đến.

Đang mãi lật tung tấu chương, Tổng Việt bỗng nghe thấy ngoài phòng có động tĩnh.

Y lập tức để mọi thứ trong tay về chỗ cũ, không lâu sau lập tức nghe thấy thái giám ngoài cửa hô báo, “Hoàng thượng giá lâm—“

Tổng Việt nhanh chóng hồi phục ánh mắt lặng như nước, đứng yên trong cung điện rộng lớn.

Nam nhân vội vàng đẩy cửa bước vào, trên mặt lộ nét cười hăng hái, thấy Tổng Việt trong phòng rồi, hai chữ hài lòng càng thêm đậm nét.

Dù có giả mù nhưng đây vẫn là lần đầu Tống Việt trông thấy tướng mạo của hần. Quả nhiên giống như những gì y tưởng tượng, thần công riu đục, mắt như thu tinh, phi mi nhập tấn.

Một thân phủ Long bào rực rỡ, còn thêm kim lưu ngọc quan, hần đã hoàn toàn hiển lộ một luồng đế vương khí không thể nghi ngờ.

Khi Tống Việt còn đang chờ ra, y đã bị hần kéo vào trong lòng, không kịp nói gì đã bị đoạt đôi môi.

Bị nụ hôn cường thế đó làm cho sắp không thở nổi, Tống Việt chỉ có thể dùng hai tay khê vổ vào sau lưng nam nhân, lúc này hần mới vương vấn mà buông y ra.

Thắt lưng bị hần ôm chặt, hạ thân hai người dính vào một chỗ.

Vắt vả lăm mới cách nam nhân ra được một chút, Tống Việt hỏi, “Không phải bảo bữa tối mới về sao?”

Nam nhân khê chọc chọc vào mặt y, “Ta nghe Tiểu Thúy đưa tin, nói khó được hôm nay đệ nhớ ta, còn cố ý muốn sang đây chờ ta, ta hận không thể lập tức bay về cùng đệ, cho nên mau chóng xử lý đám việc vớ vẩn kia liền về, có vui không?”

Tống Việt chỉ có thể kêu khổ trong lòng.

Giơ tay giúp hần sửa sang lại đầu tóc, “Không biết người hài lòng cái gì, thân là Hoàng đế hần là lấy quốc gia địa sự làm trong, sao lại có thể vì ta mà làm bậy làm bạ được...”

Nam nhân khá khó chịu khi nghe Tống Việt lải nhải, liền quyết định dùng chính sách cường ngạnh, lập tức ôm y lên.

Tống Việt cả kinh nói, “Làm gì...”

Còn chưa nói xong đã phát hiện mình bị đặt trên Long ỷ rồi.

Tống Việt nhích nhích thân mình, “Không được, đây là Long ỷ mà...”

Nam nhân hôn lên cổ y, “Mặc xác nó, thứ gì của ta mà không phải của đệ chứ...”

Bàn tay không an phận của hần đã mở vạt áo Tống Việt, ngón tay tham nhập y phục, xoa bóp đôi hồng anh trước ngực Tống Việt.

Tống Việt sợ đến muốn cắn đứt đầu lưỡi, “Không phải người muốn ở chỗ này...”

Khi y vừa nói đến đây thì hấn đã kéo hết y phục trên người y xuống rồi.

Đôi môi hấn kề sát một đóa hồng anh nói, “Đôi khi đổi chỗ cũng không sai...”

“Người điên rồi!”

Tống Việt giãy dựa muốn dậy, kéo lại chỗ y phục đã bị hấn mở ra.

Tống Việt phản kháng lại càng khơi mào dục vọng của hấn, chỉ loạt xoạt hai tiếng, hấn đã xé nát toàn bộ y phục của Tống Việt, khiến y chẳng thể tìm thứ gì để che đậy thân thể.

“Người, thực vô lại!”

Tống Việt không biết làm thế nào với hấn, hai tay còn bị giữ chặt.

Nam nhân đã rất quen thuộc với thân thể y, chỉ vài động tác đơn giản đã có thể châm ngòi dục hỏa của y rồi.

Tống Việt đã động tình, hai chân vốn ép chặt cũng thoáng mở ra. Bàn tay linh hoạt của hấn lập tức thừa thời cơ tiến vào, xoa nắn nơi nhuyễn huyết tiêu hồn, chuẩn bị tiến diễn để tiến vào.

Ngay trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng thông báo.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, có hai mươi tám văn kiện khẩn từ Giang Chiết và Lương Quảng gửi tới, xin thẩm duyệt!”

Lại nói, tên truyền lệnh binh này vốn vội vàng đưa văn kiện khẩn vào cung, nhưng lại lãng phí không ít thời gian vì tầng tầng thủ tục kiểm soát, đến khi có thể đưa lên được thì Hoàng thượng đã ra ngoài tuần tra rồi, chẳng thể làm thế nào khác đành ngồi chờ ngoài cung.

Sau lại nghe thái giám truyền tin cho hay Hoàng thượng về sớm, liền vội vàng cuống quýt trình lên văn kiện.

Cảnh Đức Đế trị quốc nghiêm minh, thực hiện cải cách mạnh mẽ đối với chế độ quan lại, khiến hiệu suất của toàn bộ bộ máy hành chính của Thiên triều được tăng tiến vô cùng. Công văn cũng chia làm trọng, cấp, bình, hoãn, cũng quy định ngoài tấu chương, những văn kiện khẩn phải lập tức được trình báo.

Bình thường vừa báo là có văn kiện khẩn cấp liền được Cảnh Đức Đế lập tức triệu vào, nhưng không hiểu lần này vì sao, tên truyền lệnh binh quỳ ngoài cửa một hồi cũng không thấy động tĩnh gì, chả hiểu ra làm sao nữa.

Vốn tướng Hoàng thượng chưa nghe rõ, tên kia liền to gan báo lại một lần.

Lập tức trong phòng truyền ra tiếng lách ca lách cách vô cùng kỳ quái, dường như còn kèm theo tiếng thở dốc ám muội.

Tên lính kia dù ngu dốt cỡ nào, đến lúc này có lẽ cũng biết hình như mình đã phá hoại chuyện tốt của Hoàng thượng rồi, lập tức đỏ mặt hời lạnh, nghĩ cái đầu dường như cũng đã chào bái biệt cái cổ.

Nhưng quân lệnh như núi, dù biết khó nên lui, nhưng tội có văn kiện khẩn không báo chắc chắn cũng bị định tội, lính truyền lệnh đáng thương chỉ có thể dằn ra ngoài cửa, chờ xử lý.

Một lát sau liền nghe thấy tiếng Cảnh Đức Đế tức giận vang lên.

“Vào đi!”

Tên lính nghe thấy thánh dụ, đầu không dám nâng liền bước vào, dâng lên hai mươi tám văn kiện khẩn.

Tên lính kia cũng là tuổi trẻ mới vào, lần này đột nhiên có chuyện khiến hắn phải truyền công văn, cho nên cũng không hiểu lắm chuyện trong cung.

Tên trẻ người non dạ này từ xưa đến nay chỉ được nhìn Cảnh Đức Đế uy vũ tôn quý từ xa, nhưng cũng nghe được trước giờ Cảnh Đức Đế không ham sắc dục, cũng không sung hạnh cung phi, hôm nay làm sao lại để hắn đụng phải “chuyện tốt” này chứ? Vốn dĩ bước vào thượng thư phòng, không có thánh dụ của Hoàng thượng thì không được nhìn Long nhan, nhưng trong lòng hắn lại hiện lên vô số hình ảnh mỹ nhân chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Hắn thực sự không tưởng tượng được, rốt cuộc mỹ nhân thế nào có thể hấp dẫn được một Cảnh Đức Đế vốn dĩ đậm bạc là vậy. Cho nên, tên lính liền đánh bạo, len lén liếc mắt ngó một cái.

Thấy trên Cảnh Đức Đế đang ngồi trên Long ỷ, chỉ mặc nội bào, ngoại bào đang trùm trên một người khác.

Trời ơi! Người kia có thể khoác lên mình tấm Long bào tượng trưng cho Thiên tử! Không cần nghĩ cũng biết được sung ái đến mức nào.

Lén lút xem dung mạo người kia, lại càng sợ hãi không thôi.

Làn da trắng như tuyết, tóc đỏ như lửa, ngũ quan tinh xảo, tuy rằng hai mắt vô thần, nhưng giữa hàng mi lại điểm một dấu chu sa đỏ như máu, cộng thêm sắc dục ửng hồng vừa rồi chưa tan, mang đến một cảm giác quyến rũ bất tận.

Tên lính đang nhìn đến ngây ngốc, bỗng bị một cây bút lông đánh tới.

Ăn đau, lúc này hắn mới nhận ra mình đang ‘nhìn trộm’, lập tức quỳ gối thỉnh tội.

Nhất thời tham luyện mỹ nhân, xem chút nữa là bị lão Hoàng đế móc hai mắt làm thành nhân côn.

Nếu không có mỹ nhân tóc đỏ cầu tình, có lẽ tên trẻ tuổi kia đã có vào mà chả có ra nữa rồi.

Bị Cảnh Đức Đế nghiêm trọng cảnh cáo một phen, tên lính mang theo một thân đầy mồ hôi lạnh lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại nam nhân và Tống Việt.

Vì chuyện tốt bị cắt đứt, nam nhân đương nhiên phát nộ. Tống Việt cũng căm tức hành vi động dục bữa bãi của hắn, nhưng vì y phục rách tươm, lại không thể khác Long bào đi lung tung, chỉ có thể ngậy ra ở chỗ này.

Nam nhân ôm thân thể đang được bọc trong Long bào lên đùi.

“Đừng giận, ta ngoan ngoãn xem công văn là được chứ gì?”

Tống Việt điên tiết, “Vốn dĩ là người phải xem rồi!”

Nam nhân thở dài, “Một lũ chết tiệt, sớm không đến, muộn không đến, đúng lúc này lại... Còn hai mươi tám bản! Ta thấy bữa trưa cũng khỏi ăn, nhìn đồng hồ này đủ no rồi.”

Người ta bảo sủng phi lắm quốc, nhưng Triệu Đình Hạo lại thấy chả đúng tí nào.

Nếu phi tử đó có một nửa sự “hiền lành” của Tống Việt, thì Hoàng đế đừng nghĩ lắm quốc, đến cả lỗ một lần lâm triều cũng khó nữa là!

Nam nhân có khổ không nói nên lời, đành phải cầm bút chu sa bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Hắn vỗ vỗ Tống Việt nói, “Ta bảo bọn chúng đưa đệ về nhé? Ở đây chán lắm.”

Tống Việt vừa nghe thấy hắn bảo phê đồng tấu chương này sẽ rất lâu, cũng đau lòng hắn. Trong thư phòng trống trải này, chỉ có mình hắn cô quạnh, bảo có bao nhiêu lạnh lẽo.

Thảo nào người ta nói, Đế vương khó làm.

Tống Việt thở dài, “Không sao, ta ở đây với người, ta không sợ chán.”

Bàn tay to của hắn vuốt tóc Tống Việt, không nói gì.

Sáng nay Tống Việt dậy sớm, qua một hồi liền mệt mỏi.

May mà Long ý đủ lớn, Tống Việt co chân cũng nằm xuống được, liền gối trên đùi hắn chớp mắt một lát.

Trước giờ Tống Việt thiếp đi sẽ không hơn một canh giờ, lúc tỉnh lại thì số tấu chương chỉ còn hơn phân nửa.

Quả là đã qua ngộ thiện.

Vì Giang Chiết và Lương Quảng cách Biện Kinh khá xa, văn kiện khẩn nhất định phải mau chóng được phê duyệt, nếu không trong thời gian truyền thư nhất định lỡ không ít việc.

Nhớ đến mấy món điểm tâm mà Tiểu Thúy đưa còn chưa động, Tống Việt liền tìm đến.

Nam nhân rất yên tâm với Tống Việt, cũng không xem Tống Việt đang làm gì, chỉ vùi đầu khổ đọc.

Tống Việt chọn bánh xốp hạt dẻ mà hắn thích ăn, đưa đến bên miệng hắn.

Hắn ngậy ra một lúc, ngẩng đầu nhìn Tống Việt.

Thấy gương mặt ửng đỏ của y, cũng không nói gì, há miệng liền ăn.

“Đệ cũng ăn đi.” Trong lòng tràn đầy hạnh phúc, hắn nhớ ra Tống Việt cũng chưa dùng bữa, liền bảo y cùng ăn chung.

Tống Việt chọn quế hoa cao, y thực sự thích hương vị nhẹ nhàng ấy.

Huynh một miếng đệ một miếng, không biết bao lâu sau thì chỗ điểm tâm trong cặp lồng đã được hai người ăn xong.

Đưa miếng bánh cuối cùng vào miệng hắn.

Nam nhân cắn bánh, còn ngậm luôn ngón tay dính vụn bánh của Tống Việt vào miệng.

Dường như muốn trả thù việc Tống Việt uy hiếp dùng “Không phê tấu chương thì một tháng không được lên giường ta”, hắn liền dùng “Nếu như phê xong tấu chương thì để ta muốn làm gì thì làm” trao đổi, nhận

được Tống Việt thỏa hiệp.

“Phê xong rồi.”

Tống Việt hiểu rõ ý của hắn, cổ đều đỏ lên.

Muốn rút ngón tay lại, nhưng không ngờ ngón tay lại bị nam nhân khẽ cắn, không kéo ra được.

Nam nhân thấy được động tác của Tống Việt, đầu lưỡi tràn đầy tình sắc lướt qua đầu ngón tay, khiến y chột rùng cả mình.

Nam nhân ôm Tống Việt, làm y khóa hai chân trên đùi mình, mặt đối mặt.

Bàn tay nam nhân tà ác tham nhập trong chiếc Long bào rộng thùng thình, thưởng thức vật nhỏ dưới thân Tống Việt.

Tống Việt bị nam nhân trêu chọc đến thở dốc liên tục, ngón chân cũng co quắp lại.

Nhưng lúc này nam nhân lại phát lệnh, “Người đâu, mang văn kiện khẩn truyền đi.”

Thủ lĩnh thái giám bên ngoài nghe lệnh, lập tức vào phòng tiếp nhận.

Dù cho không nhìn không xem thì mùi vị tình dục trong phòng cũng đủ làm người xấu hổ tim đập bình bịch.

Tống Việt cắn môi dưới, không cho mình phát ra tiếng rên rỉ đáng xấu hổ trước mặt người khác. Nhưng động tác của nam nhân càng quá đáng, thậm chí còn đưa ngón tay tham dò nơi hậu đình của y, nhẹ nhàng quấy rối.

Thật vất vả mới chờ ngoại nhân ra ngoài, đôi môi Tống Việt lập tức bị hôn lấy.

“Đừng cắn, muốn làm ta đau lòng chết sao?”

Tống Việt vô lực nói, “Không phải người cố ý muốn ta khó xử ư...”

Nam nhân không phủ nhận, chỉ cười nói, “Sợ gì, ai dám nói đệ chứ. Đệ cứ kêu ra đi, ta thích tiếng của đệ lắm...”

Nói rồi lại bỏ thêm hai ngón tay vào bên trong Tổng Việt.

Tổng Việt hít sâu phối hợp động tác của nam nhân. Y phải để nam nhân mở rộng, nếu không thì lúc sau y lại càng khổ hơn.

“Hôm nay sao lại ngoan thế, hả?”

Tổng Việt vùi mặt vào cổ nam nhân, “Người... Người biết rõ còn cố...”

Nam nhân thuận thế tựa vào cái cổ đỏ bừng của Tổng Việt nói, “Sớm biết đệ để tâm đám tấu chương này như thế, ta đã mang chúng đến uy hiếp đệ nhiều lần nhiều lần rồi...”

Tổng Việt vốn định phản bác, lại bị những ngón tay ra vào nơi hậu đình làm cho nói không nên lời.

Bị tiền hậu giáp kích, một trận tê dại chạy dọc sống lưng nhập thẳng vào óc, Tổng Việt liền tiết ra trên tay nam nhân.

Nam nhân lấy dịch đó làm trơn, xoa vào bên trong Tổng Việt.

“Ở đây không có dầu, dùng tạm cái này thay thế vậy... Hay là sau này cứ mang theo chai dầu bên cạnh được rồi...”

Tổng Việt hung hăng nhéo vành tai nam nhân một cái, “Người... Người đừng được một tác lại muốn tiến một thước...”

Chút đau nhức đó chẳng đáng kể gì với nam nhân, hắn ôm Tổng Việt đặt xuống Long ỷ.

Chiếc Long bào đang trùm lên Tổng Việt được mở ra, trải dưới thân y.

” Đừng... bỏ Long bào ra đi... Đừng làm bẩn...”

“Đừng để ý, ta thích nó bị nhiễm mùi vị của đệ...”

Bó tay trước tính tùy hứng của nam nhân, Tổng Việt đành phải tiếp tục thuận phục dưới thân hắn.

Nam nhân dùng rượu trong giỏ trúc đổ vào trước ngực Tổng Việt.

Bị dịch thể băng lãnh kia kích thích, Tổng Việt co lại.

“Người...”

Đầu lưỡi hần nường theo rượu chảy xuống, đi đến đầu châm lửa đến đấy, làm cho lý trí của Tống Việt bị thiêu đốt sắp không còn.

Có thể vì thay đổi hoàn cảnh khiến người ta bị kích thích, phản ứng của Tống Việt càng mãnh liệt hơn lúc ở hậu cung, lại càng động lòng người.

Nam nhân liếm qua vành tai y, “Bây giờ đổi tư thế khác, được không?”

Dù là câu hỏi, nhưng Tống Việt biết mình không có cơ hội lựa chọn, đành di chuyển theo động tác của nam nhân.

Nam nhân để y nằm nghiêng, nâng lên một chân y.

Thân thể trắng kiện của hần sáp nhập giữa hai chân Tống Việt, để đầu khác của vật thể to lớn kia nhẹ nhàng ma sát quanh huyết khẩu.

Ngón tay nam nhân xoa nắn ngọc khí của Tống Việt khiến y phát ra tiếng tiếng thở nặng nhọc.

Ma sát một hồi, Tống Việt không chịu được sự trêu chọc ấy, vô cùng cam chịu cầu xin nói, “Người... Người đừng động nữa... Mau... Mau vào...”

Thân thể Tống Việt sớm bị nam nhân cải tạo triệt để, lúc này cơ thể thành thực kêu gào, khát cầu nam nhân mau tới.

“Như đệ muốn.”

Nam nhân bá đạo đẩy mạnh, vật nóng hổi to lớn nóng hậu huyết nóng ầm tới cực hạn.

Trong lúc động tình, nam nhân không quá chú ý nhãn thần của Tống Việt, nhưng đây là lần đầu tiên y thấy được hình ảnh làm tình cùng hần.

Tư thế nam nhân chọn càng giúp Tống Việt có thể nhìn thấy rõ ràng nam nhân đang ra vào hậu đình của mình, cảm quan càng thêm kích thích, nội bích cũng co rút rõ ràng hơn.

“Trời ạ... Đệ chắc chắn là khắc tinh của ta...” Nam nhân bị hậu đình của Tống Việt kẹp đến muốn xuất, ngay cả miệng cũng không kiềm chế được.

Vận động càng mãnh liệt, dưới thế tiến công mạnh mẽ như thế, vì tư thế này mà Tống Việt không thể nào ôm cổ nam nhân như trước, khiến cho y giống như lục bình càng thêm vô lực.

Nam nhân như cảm giác được tâm tình của y, liền đỡ thân thể y lên, đổi thành tư thế ngồi, để Tống Việt khóa trên người hắn.

Tay Tống Việt lập tức vòng qua cổ nam nhân, gương mặt dán trên vai hắn.

Thấy Tống Việt nhu thuận như thế, tình dục thêm bùng bùng phần chấn, hắn càng cảm thấy không thể nhịn được.

Cánh tay mạnh mẽ của nam nhân nắm lấy thắt lưng Tống Việt, giúp thân thể y thuận thể chuyển động.

Vì thế trọng mà dương vật của nam nhân càng tiến vào sâu hơn.

Dù đã mệt muốn chết, nhưng Tống Việt không hề cầu xin tha thứ như trước kia.

Có lẽ, thỉnh thoảng để cho nam nhân tận hưởng, cũng không tệ...

64. Quyển 2 - Chương 7

May mà những ngày tiếp theo, nam nhân đều bị chính sự quán thân nên hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi, đến đêm khuya hồi cung rồi thì Tống Việt đã ngủ từ lâu, vì thế mà chuyện y hồi phục thị lực cũng tạm không bị phát hiện, trôi qua một cách ô long như vậy.

Theo quy định công văn khẩn là phải được truyền ngay lập tức, nhưng tất nhiên cũng có một vài tấu sớ không phải loại khẩn, mà loại đó thường chiếm đa số. Những tấu chương này vốn được đưa tới Thượng thư phòng, nhưng Triệu Đình Hạo lo lắng đến Tống Việt đã nhiều ngày không được ở bên, liền thêm việc hạ một đạo khẩu dụ, đưa hết tấu chương tới tẩm cung, định về rồi sẽ cùng xem với Tống Việt.

Tục ngữ nói rất hay: Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Chính vì Triệu Đình Hạo làm việc thừa như thế, mới dẫn tới tràng phong ba sau này.

Trong đám công văn cần phê duyệt kia, vừa hay lại có một quyển biên niên sử do sử quan mới biên soạn gần đây về giai đoạn trước và sau khi Hoàng đế đăng cơ, cần chờ Hoàng đế phê duyệt rồi mới có thể đưa vào chính sử.

Trong lịch sử, sử quan vẫn thường được xưng là trong sạch, họ trung thành với lịch sử nên những gì biên soạn cũng tương đối khách quan. Về phần sau này có thể đưa vào chính sử để truyền lưu hay không thì đó không phải là việc mà họ có thể định đoạt.

Khi Tống Việt lật mở những tấu chương và thấy bản sách sử này thì giống như thấy được chí bảo vậy, lập tức lật xem.

Trong sách sử quả nhiên có ghi chép về Phiêu Kị tướng quân Tống Việt.

“Tống Việt, là quốc gia lương đồng. Long Thành Đế năm thứ chín (quốc hiệu dưới thời Triệu Bảo Thành), Việt là Kiêu Kị đô úy, từ Thái úy Trác Lương đánh Hồ quân, đoạt cờ, hiển công lập ấp.”

“Long Thành Đế năm thứ mười một, Hung Nô đại nhập tiêu quan, Việt thiện cưỡi ngựa bắn cung, giết giặc bắt binh, lui địch hơn năm mươi dặm.”

“Việt phá gian kế, tập kích huyết tẩy Hung Nô Vương đình, làm Hồ mấy năm không dám xâm chiếm.”

...

“Việt làm quan tới nhị phẩm, bá vi Thượng Khanh, dũng khí truyền lưu hậu thế.”

“Long Thành Đế ngại quân công, muốn phong hầu tước quyền. Việt không từ, trong triều đánh chết mệnh quan triều đình, phán tội bỏ tù.”

...

“Long Thành Đế năm thứ mười hai, khi Hung Nô xâm chiếm, bức tới Đồng Quan, tình hình nguy cấp. Hạo vương dâng tấu thỉnh Hoàng đế phóng thích Việt để kháng Hung, bị cự. Lập tức dùng di chiếu của Tiên Đế, phế truất Long Thành, nội định tứ hải, ngoại kháng Hung Nô.”

...

“Năm sau, Triệu Đình Hạo đăng cơ, làm tân đế, sửa hiệu Cảnh Đức, trở thành Cảnh Đức Đế.”

...

Sử quan hành văn ngắn gọn, mỗi từ nhỏ máu.

Viết tới quá trình Hoàng quyền chuyển biến mất cảm như thế, dù chưa nói thẳng ra, nhưng tổng thể có thể

nhận biết rõ ràng.

Thấy những văn tự này, đầu óc Tống Việt thành một đống hỗn loạn.

Nam nhân từng nói với y, y được nhận tước hiệu truyền lại, chưa từng ra chiến trường, Phiêu Kị tướng quân chỉ là hư danh mà thôi.

Sách sử lại cho y biết, nam nhân vì không thể chịu đựng được Long Thành Đế nghe lời gièm pha giết hại trung lương, mới đoạt quyền soán vị, vì thiên hạ xã tắc, thương cho sinh linh lầm than, chính vì chống lại Hung Nô.

Nhưng có một thanh âm trong đầu không ngừng không ngừng gào thét — Không phải sự thật! Không phải!

Đầu Tống Việt đau như muốn vỡ ra, như bỗng có người dùng chày đánh vào đỉnh đầu, khổ không sao nói được.

Tống Việt vịn mép bàn quỳ xuống, mồ hôi lạnh ướt sũng vạt áo.

Trước mắt dần hiện ra một vùng cát vàng nơi biên ải, đất rộng trời cao.

Trên trời là máu và tứ chi bay loạn, chiến trường tàn khốc vô tình.

Tiếng quân đội chinh tề tiến lên ầm vang trong tai y, trống trận như sấm nổ, chiến mã hí vang vọng giữa trời đêm.

Trong một đám hỗn loạn đó, y trông thấy một người.

Người kia bị quân địch vây kín mà chẳng bao giờ sợ hãi, chiến giáp ngân sắc một thân, nổi bật giữa đám huyền thiết quân.

Trong tay người kia cầm Lục Thiên kích nặng cả trăm cân, quét ngang ngàn địch.

Nơi nào đi qua, máu chảy thành sông.

Cảm giác trước mặt hiện lên một màu hắc ám, đại não như không chịu nổi quá nhiều tin tức ầm ầm kéo đến, Tống Việt biết chính mình sắp ngất đi rồi.

Dùng một tia thanh tỉnh cuối cùng đưa tấu chương về lại chỗ cũ, một giây sau, Tống Việt ngã xuống tầm thảm lông dê đặt trước bàn.

Trong khoảnh khắc ấy, ống tay áo dài rộng cuốn qua bút tẩy bên cạnh, chiếc cốc thúy ngọc liền rơi xuống đất, vang lên tiếng choang ầm vang.

Ở bên ngoài, Tiểu Thúy nghe thấy tiếng động bất thường, nhanh chóng đẩy cửa bước vào, thấy Tống Việt ngã trên mặt đất, thét lên một tiếng.

Lúc đó hoàn toàn ‘rối loạn’.

Đến khi Tống Việt tỉnh lại thì nam nhân đã ngồi trước giường, đám thái y ở một bên nơm nơm hầu hạ.

Thấy Tống Việt mở mắt, nam nhân lập tức căng thẳng cầm tay y.

“Chuyện gì vậy, vô duyên vô cớ sao tự nhiên té xỉu?”

Tống Việt vỗ vỗ mu bàn tay nam nhân, ý bảo hẳn không cần lo lắng quá.

“Chỉ là chứng đau nửa đầu thông thường thôi mà, bệnh cũ, có phải người không biết đâu, cần gì ngạc nhiên.”

Nam nhân lo âu, thần sắc tiêu tụy không ít.

Gần đây mùa hè đã đến, thiên tai bùng phát, vốn là bận tối mày tối mắt, giờ thân thể Tống Việt lại có vấn đề, thật sự là tai nạn liên tiếp.

Để nam nhân thông minh kia không phát hiện sơ hở, Tống Việt giả vờ mệt nhọc, nhắm hai mắt lại.

“Ta mệt lắm, muốn ngủ một lát...” Trong giọng nói mang theo sự mệt mỏi rõ ràng.

Nam nhân kéo chăn, cũng chui vào.

Vẫn là nhiệt độ như trước, nhưng dường như, không thể mang đến cho y sự yên lòng ngày xưa ấy.

Tống Việt quay người đi.

“Ta không sao, ngủ một giấc, uống chút được là được rồi, người đừng vì ta mà bỏ bê chính sự.”

Nam nhân bất đắc dĩ, vốn đã an bài xong xuôi nhật trình cùng Tống Việt ngày mai rồi, nay bị Tống Việt nói một câu như thế, lời vừa đến bên miệng đành cố nuốt lại vào bụng.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng rực đó, Tống Việt lại chìm vào trong mộng.

Đáng tiếc giấc mơ kia không hề là mộng đẹp, nhưng lại quen thuộc đến sợ hãi.

Hình ảnh trong mơ không ngừng thay đổi, một kẻ đang mặc Long Bào túm lấy y kêu thảm.

Người nọ không phải là Triệu Đình Hạo mà y quen thuộc.

Long bào?

Hình như là...

Long Thành Đế?

Long Thành Đế túm lấy áo tù của y mà lên án.

Miệng hắn mở ra rồi khép lại, hắn đang nói cái gì? Đang nói cái gì?

Trong bóng tối, một luồng ánh sáng bất chợt lóe lên, dẫn y đi qua cuộc đời như là kiếp trước.

Lúc trước không nghe thấy gì, nhưng giờ này lại rõ ràng như vậy.

“Thành cũng Tống Việt, bại cũng Tống Việt! Không thể ngờ rằng thiên hạ của Triệu Bảo Thành ta, sẽ bị đổ trong tay của ngươi!”

“Ngươi có biết Hoàng thúc vì ngươi, không tiếc cầu kết Hung Nô tiến sát Đồng quan, chỉ vì bức ta thả ngươi kháng địch? Ngươi có biết Hoàng thúc không kiêng dè thiên hạ to lớn, không sợ bị chụp mũ phản tặc, chỉ muốn cướp ngươi ra pháp trường?”

Đối thủ một mất một còn đã nhiều năm – Vương Bá Nghi – gương mặt già nua cau có, chỉ vào y chửi ầm lên, “Đồ loạn thần tặc tử nhà ngươi, người người phỉ nhổ!”

Cầm y bị người bóp mũi, bỏ vào một viên được đồ thối.

Khi được trôi xuống bụng, y thống khổ vô cùng.

Tiếng rít gào hòa cùng nhau tạo thành một mảnh hỗn loạn.

Loạn thần tặc tử! Loạn thần tặc tử!! Loạn thần tặc tử!!!

...

Tống Việt cả kinh nhảy dựng, mồ hôi lạnh ướt sũng áo lót.

Nam nhân bị Tống Việt làm cho giật mình tỉnh giấc, vội vàng kiểm tra tình huống.

Bàn tay ấm áp của nam nhân xoa trên trán Tống Việt.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Ngủ không ngon ư?”

Tống Việt đẩy tay nam nhân ra, tự mình ôm đầu đau nhức.

Yên tĩnh một hồi lâu, Tống Việt mới hơi bình phục lại, đáp, “Không có gì, chỉ có một đám người chết đòi nợ ta, ta không biết ta thiếu bọn họ thứ gì...”

Nam nhân nghe vậy nhân thần run lên, cũng không nói tiếp nữa.

Tống Việt lại nằm xuống, nam nhân kéo chăn cho y, khe khẽ vỗ về.

“Không sao, có ta ở đây, không kẻ nào dám trở lại phiền đệ đâu.”

Hồi lâu sau khi tiếng thở của Tống Việt dần dần đều hơn, xác định y đã ngủ say, nam nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt không còn chút nào buồn ngủ.

Nam nhân đứng dậy xuống giường, vặn cơ quan trong phòng, một ngăn mật rộng tầm ba thước đột nhiên hiện lên.

Tay nam nhân mò vào ám cách, lôi ra một cuốn cẩm bích.

Chậm rãi mở ra, nội dung bên trong là mật ước của hần và Hung Nô Vương – Hô Nhĩ Xích – về việc cắt nhường mười sáu châu U Vân.

Hai loại văn tự nói về cùng một nội dung, từng chữ đều đâm vào mắt Triệu Đình Hạo đến phát đau.

Triệu Đình Hạo như nhớ tới chuyện gì, bỗng bắt lấy tấm gấm thành một túm.

Chỉ cần dùng lực một chút thôi, tấm cẩm bạch yếu ớt kia có thể biến thành tro tàn, quá khứ kia cũng sẽ vĩnh viễn giấu trong tấm màn đen tối.

Bàn tay nắm chặt lại mở, mở lại nắm.

Hắn nhìn Tống Việt đang ngủ say trên giường, thở dài.

Cuối cùng, lại đem tấm cẩm bạch nhăn nhúm đó để vào ám cách, khôi phục tất cả lại như cũ.

Ngày hôm sau, không chờ Tống Việt tỉnh lại, Triệu Đình Hạo lập tức rời cung khi nắng mai vừa ló.

Chờ nam nhân đi rồi, chẳng bao lâu sau, Tống Việt đã mở mắt.

Y từ tư thế nửa quỳ rồi đứng dậy, bước xuống giường.

Bàn tay run run ấn vào chốt mở như nam nhân tối qua, ám cách tự động vận hành.

Theo tiếng cơ quan di chuyển, dần lộ ra bí mật kinh thiên không muốn để người biết.

Mở ra tấm cẩm bạch trong tay, Tống Việt cẩn thận đọc lấy từng từ từng chữ.

...

Một trận mê muội mãnh liệt kéo tới, Tống Việt tưởng như toàn bộ trời đất đều đang rung động dữ dội.

Cho đến khi hai tay không chống đỡ nổi tấm cẩm bạch mỏng như cánh ve đó, tấm tơ lụa vàng óng tung bay như hồ điệp, rơi xuống bên chân Tống Việt.

Y giẫm trên tấm cẩm bạch đó, đi tới trước bàn, cầm lấy cuốn sách sử hôm qua, mở đến trang nói về sau khi sửa hiệu sang Cảnh Đức.

“Năm đầu Cảnh Đức, Hoàng đế an bình tứ hải, vì trừ nguy cơ bên ngoài, định minh ước cùng Thiên Vu Hung Nô Hô Nhĩ Xích, cắt mười sáu châu U Vân... Hai bên tăng cường mở rộng hợp tác, thương mại phồn hưng...”

Vì gần đây phía nam vào mùa hè, mưa xối xa liên miên khiến nhiều nơi gặp tai họa, để biểu lộ sự coi trọng của Triều đình, Triệu Đình Hạo đã tự mình giám sát việc cấp lương thảo cứu tế. Hôm nay không biết vì sao, dường như cảm thấy có chuyện phát sinh, cả ngày tâm thần không yên.

Tâm phúc Thượng Quan Vân thấy chủ tử lơ đãng, biết vẫn nhớ mong người trong cung, liền tiếp nhận sổ sách rồi nói, “Hoàng thượng rời cung nhiều ngày, nạn dân ở phía nam biết được ân tình của bề trên, nhất định cảm động đến rơi nước mắt. Những việc còn lại xin giao cho thần xử lý.”

Theo kế hoạch thì mọi việc phải do đích thân Triệu Đình Hạo lo liệu, nhưng vì một trận tâm hoảng khiến vô tâm lo chính sự, vừa lúc Thượng Quan Vân nói vậy, hắn cũng buông sổ sách, hạ lệnh khởi giá hồi cung.

Khi đến gần tẩm cung, thái giám vốn muốn báo, lại bị Triệu Đình Hạo ngăn trở.

Tiểu Thúy vẫn ở ngoài cửa, thấy Hoàng thượng trở về, miệng đều không khép vào được.

Triệu Đình Hạo thấp giọng hỏi, “Công tử khỏe không?”

Tiểu Thúy nói, “Hình như công tử còn chưa tỉnh, hồi lâu không thấy động tĩnh.”

Nghe Tiểu Thúy hồi báo, trong lòng Triệu Đình Hạo thở phào nhẹ nhõm, liền vẫy lui hạ nhân, tự mình đẩy cửa đi vào.

Vốn tưởng sẽ thấy gương mặt say ngủ của Tống Việt, không ngờ vừa vào cửa đã thấy Tống Việt ngồi ngay trên bàn, bên đầu gối là những tấu chương được dâng lên từ hôm qua đang bày chỉnh tề.

Bầu không khí quý dị.

Triệu Đình Hạo tiến lên vài bước lập tức phát hiện ra.

“Đệ... có thể nhìn thấy rồi?”

Tống Việt không nói gì, chỉ mở to đôi mắt sáng như tuyết, yên lặng nhìn hắn.

Chìm đắm trong niềm vui sướng vô bờ khi Tống Việt hồi phục thị lực, Triệu Đình Hạo tận lực bỏ qua bầu không khí kỳ lạ kia, thâm nghĩ muốn ôm lấy thân ảnh ngày đêm mong nhớ ấy vào lòng, hai người sẽ cùng ăn mừng một trận ra trò.

Nhưng khi hắn đến gần rồi mới phát hiện ra, cuốn tấu chương đầu tiên đặt trên bàn, là bản sao mà sử quan gửi lên.

Mà cách đó không xa, ám cách mở rộng, và tấm cẩm bạch chói mắt ấy đang nằm trên mặt đất. Đường như hiểu được điều gì, Triệu Đình Hạo run run nói.

“Đệ, đã xem cái này?”

Con mắt Tống Việt nhìn hắn không chớp, cũng không nói gì.

Triệu Đình Hạo nhìn vào mắt Tống Việt.

Linh động, trong suốt, thâm thúy.

Không bao giờ là cặp mắt nai con bị thương bất lực như trong trí nhớ của hắn nữa.

Ánh mắt bây giờ của y, hắn rất quen thuộc.

Đây chính là nhãn thần sắc bén từng được Hung Nô nói là “Thương lang Biên thù”, đã khiến cho trái tim hắn bị giam cầm mãi mãi.

“Đệ, đều nhớ ra rồi.”

Triệu Đình Hạo nói bằng câu trần thuật.

Lời nói dối khổ sở bấy lâu, giờ đã bị vạch trần.

Khi Triệu Đình Hạo ý thức được điều này, toàn thân lạnh lẽo như thể mặt xấu xí nhất của mình đang xích lửa hiện ra trước mặt Tống Việt không thể che giấu.

Lúc này đây, Triệu Đình Hạo thực sự luống cuống.

Hắn đến gần Tống Việt, muốn ôm y vào trong lòng như ngày xưa.

Hắn thậm muốn xin lỗi.

Hắn có thể nỗ lực hết thấy, chỉ cầu xin y tha thứ.

Nhưng tiếc là, dường như Tống Việt không muốn cho hắn cơ hội nữa.

Khi Triệu Đình Hạo sắp chạm tới thân thể y, Tống Việt đã né qua như một con báo mẫn tiệp.

Triệu Đình Hạo nóng ruột, liền dùng võ công định bắt y lại.

Nhưng Tống Việt khi đã khôi phục ký ức làm sao là kẻ dễ bị người ta coi thường?

Chiêu thức sắc bén, cho dù hiện nay y chỉ có được hai thành công lực, nhưng khôi phục ký ức làm cho kinh nghiệm thực chiến tích lũy nhiều năm lại quay về, một chiêu “Ngư long vũ” trong Ma Vân thập bát thức đã giúp y danh vang thiên hạ, uy vũ sinh phong, trong lúc nhất thời ngay cả Triệu Đình Hạo cũng không lại gần được.

Mất đi thân thể cường tráng và màu da đồng rắn rỏi, chỉ còn lại làn da trắng nõn và mái tóc hỏa hồng.

Sắc lửa như mang theo nóng nảy ngông cuồng, Ngư long vũ sát khí tấn hiển, lúc này phối hợp với cung trang phiêu dật, mang đến vẻ đẹp thiên tiên tuấn dật.

Triệu Đình Hạo làm sao hạ được khi Tống Việt tử thủ? Thế nhưng chỉ thủ chứ không công, thực sự bị Tống Việt làm cho lui về sau liên tiếp.

“Việt, dừng giận, chúng ta nói chuyện hãn hoi đi!”

Hung hiểm tránh đi chưởng phong sát qua mặt, lọn tóc dài bên má bị cắt ngang, trên mặt họa ra hai vết máu.

Huyết châu chảy xuống gương mặt.

Ánh sáng trong mắt Triệu Đình Hạo cũng dần ảm đạm.

“Đệ nghiêm túc sao?”

Tống Việt vẫn trầm mặc như trước, nhưng chiêu thức ngày càng hung hiểm hơn.

“Dừng tay, ta không muốn tổn thương đệ.”

Triệu Đình Hạo tìm được khe hở, bắt lấy cánh tay Tống Việt.

Tống Việt không để ý, lại dùng đầu đánh về Triệu Đình Hạo.

Vì cự ly quá gần, Triệu Đình Hạo không kịp né tránh, phải lui về phía sau mấy bước.

Máu tươi đổ xuống từ trán hai người.

Lửa giận tích tụ đã lâu bị đốt lên, tiên huyết trở thành liều thuốc súng tốt nhất, Tống Việt nổi giận dùng đòn vận công lực, một chưởng đánh vào ngực Triệu Đình Hạo.

Nhưng vì từ nhỏ Triệu Đình Hạo đã tu luyện Kim Chung thảo của Thiếu Lâm, khi bị ngoại lực công kích sẽ tự phát vận công hộ thể.

Bị nội lực cường đại của Triệu Đình Hạo làm chấn động, Tống Việt không chịu nổi, mãnh liệt đẩy ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Thấy người yêu bị mình gây thương tích, Triệu Đình Hạo viền mắt như nứt ra, xông tới muốn nâng Tống Việt dậy.

Không chờ Triệu Đình Hạo đến gần, Tống Việt uốn người bật dậy, nắm lấy giá cắm nền bằng vàng bên cạnh, vút bỏ cặp nền long phượng, lộ ra đầu nhọn dài.

Hai người vừa giằng co, máu trong miệng Tống Việt lại tràn ra.

Ánh mắt Triệu Đình Hạo dần dần băng lãnh.

“Đệ đã hận ta như thế, vậy thì đến đây đi...”

Dứt lời liền thu công, lẳng lặng đứng trước mặt Tống Việt.

Tống Việt tàn nhẫn lao tới, đẩy Triệu Đình Hạo xuống đất, nắm chặt giá nền trong tay, liền đâm thẳng vào vai trái Triệu Đình Hạo không chút lưu tình.

Triệu Đình Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh đổ xuống bên thái dương.

Thị vệ ngoài cửa nghe thấy thanh âm dị thường trong phòng, buộc phải xông vào.

Lúc mở cửa ra lại thấy Tống Việt nằm úp trên người Hoàng đế, trong tay còn cầm hung khí, ý đồ hành thích Bệ hạ.

Hơn mười thanh lợi kiếm lập tức kề vào cổ Tống Việt.

Tống Việt mặt không đổi sắc, vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Đình Hạo.

Triệu Đình Hạo hạ lệnh, “Lui hết ra ngoài.”

Thị vệ trưởng thần sắc thay đổi, có phần không hiểu tình hình, cũng không dám tùy tiện lui ra.

“Ta bảo các người rút! Không nghe thấy sao?”

Triệu Đình Hạo rống giận lôi đình, bọn thị vệ lặng người, chỉ đành nể đuôi lui ra.

Triệu Đình Hạo cầm phần mũi nhọn còn thừa ra ngoài, “Sâu thêm chút nữa, là vào tim rồi.”

Bàn tay càng thêm cố sức.

“Nếu không chiếm được người, chi bằng chết trong tay người vậy.”

Tống Việt cả kinh, lập tức rút ra ngoài.

Chưa tới nửa khắc, tiên huyết đã nhiễm đỏ vạt áo Triệu Đình Hạo.

Tống Việt ném giá nền sang một bên.

Giá nền chạm đất lั่น, phát ra tiếng rồ rồ chói tai.

Tống Việt nhìn xuống Triệu Đình Hạo, túm lấy vạt áo hắn.

“Vì sao?”

Cuối cùng Tống Việt hỏi.

Triệu Đình Hạo buồn bã cười nói, “Người là đang hỏi ‘vì sao’ cái gì? ‘Vì sao’ yêu người? ‘Vì sao’ lừa người? ‘Vì sao’ chấp nhất người như vậy?”

Mười ngón tay nắm lấy vạt áo đã trở nên trắng bệch.

“Vì sao cầu kết với Hung Nô, vì sao cắt nhường mười sáu châu U Vân? Vì sao!!!”

Tổng Việt hét lớn.

Triệu Đình Hạo nhân thần buồn bã, “Người đã biết hết rồi, việc đã đến nước này, ta còn gì để nói đâu?”

Tổng Việt đau lòng, “Ta có thể tha thứ lừa dối, có thể tha thứ tất cả. Thế nhưng, người bảo ta làm sao đối mặt với các tướng sĩ bảo vệ quốc gia nơi biên ải? Làm sao đối mặt với vô số anh linh dưới cửu tuyền?”

“Bao nhiêu huynh đệ ở biên thùy anh dũng tắm máu, chỉ vì bảo vệ vùng đất này! Còn người! Vì tư dục bản thân, liền chấp tay dâng lên hết thấy những gì mà sinh mệnh và huyết nhục đổi lấy! Người bảo ta làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi!!”

Không có nước mắt, chỉ có tiếng khàn khàn rít lên.

Máu tươi chảy ra vạt áo, nhuộm cả bàn tay Tổng Việt.

Bị động tác của Tổng Việt đụng tới vết thương, Triệu Đình Hạo ho khan hai tiếng, khóe miệng trào ra tơ máu.

“Không sai. Là ta ích kỷ. Vốn dĩ ta không muốn làm Hoàng đế gì cả, khụ khụ, làm Hoàng đế có gì tốt, người không yêu mình rồi cuộc vẫn không yêu mình...”

“Đừng nói những việc này nữa!”

Một quyền của Tổng Việt nện trên mặt đất cách gương mặt Triệu Đình Hạo không xa, các đốt ngón tay chỉ còn một mảnh huyết hồng.

Hai người như hai dã thú bị thương, thở hổn hển, chỉ nhìn nhau không nói gì.

Hồi lâu, Tổng Việt dần tỉnh táo lại, y cười khổ, “Thôi đi, nước đổ khó hốt, tội này do ta mà ra, đương nhiên cũng để ta trả lại.”

“Bỏ chuyện cắt đất, ngôi vị Hoàng đế này người làm, cũng là sáng suốt tài đức hơn Triệu Bảo Thành nhiều lắm. Người là Vương giả trời sinh, hãy dùng ngày sau hoàn lại được rồi...”

Triệu Đình Hạo nắm cổ tay Tổng Việt.

“Vậy còn người? Người muốn đi đâu?”

“Ta? Đi đâu chẳng được, có thể làm một quân nhân, ở biên thùy suốt đời vậy...”

Trong mắt Triệu Đình Hạo tràn đầy tơ máu.

Kéo Tổng Việt xuống, không để ý đau đớn, đặt y trước ngực mình.

“Người không thể rời xa ta, không thể, không thể...”

Tổng Việt không giãy dụa, nhưng thanh âm vẫn trong lạnh như trước.

“Không gì là không thể. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, người nghĩ chúng ta còn có thể ở bên nhau, làm như không có chuyện gì ư?”

Triệu Đình Hạo nắm hai vai Tổng Việt.

“Không phải đâu, ta sẽ không cho người đi. Bây giờ thiên hạ đều là của ta, người có thể đi đâu chứ?”

Tổng Việt cười lạnh một tiếng, không đáp.

Triệu Đình Hạo bỗng nhiên phát hiện thần sắc Tổng Việt không đúng, lập tức điểm toàn bộ đại huyết quanh thân y.

“Người điên rồi, dám tự đoạn kinh mạch!”

Khóe miệng Tổng Việt tuôn ra ngày càng nhiều tiên huyết.

Triệu Đình Hạo sợ hãi cùng cực, run rẩy lau đi máu bên khóe miệng y.

Nhưng máu kia dường như không ngừng lại được, càng chảy càng nhiều.

Triệu Đình Hạo ôm thân thể Tổng Việt, để đầu y tựa trên vai mình.

Đã không phân biệt được màu đỏ kia thuộc về ai nữa rồi.

Lệ chảy xuống trên gương mặt Triệu Đình Hạo, tạo ra hai vệt trắng giữa vùng huyết ô.

“Tổng Việt, trong lòng người, xã tắc thiên hạ luôn xếp đầu tiên, ta nhận thức.”

Tay Triệu Đình Hạo như có như không vuốt lại mái tóc đỏ của y.

Nhưng trên tay chỉ là máu khô, khiến cho càng ngày càng không xong, càng lúc càng chặt vật.

“Sau lại, trong lòng ngươi thêm một Thủy Ngọc, xếp thứ hai, ta cũng hiểu được.”

Triệu Đình Hạo tha thiết ôm lấy người trong lòng.

“Ta hỏi ngươi, ở thứ ba, vị trí thứ trong lòng ngươi, có từng có ta?”

Thanh âm run rẩy.

Một Triệu Đình Hạo yếu đuối như thế, Tống Việt chưa bao giờ gặp được.

Trong lúc nhất thời, Tống Việt cũng ngây người, không biết phải trả lời ra sao.

Nhìn ánh mắt như nước tù ấy, Triệu Đình Hạo không đợi y đáp lại, chỉ đành phải cam chịu.

“Ha ha ha — Ha ha ha —”

Triệu Đình Hạo bỗng nhiên đẩy Tống Việt ra, cuồng tiếu.

“Hóa ra một vở kịch này, chỉ có mình ta diễn, nhìn lại, chỉ có trống không, chỉ có trống không! Ha ha —”

Triệu Đình Hạo ôm ngực, lắc lư tới bên long án, lấy ra ngọc tỷ truyền quốc của Thiên triều.

“Không sai, Tống Việt, ta ích kỷ, ta lừa ngươi, ta là quân bán nước, ta thông đồng Hung Nô bán đứng quốc thổ, chỉ vì có được ngươi, chỉ vì bản thân tư dục!”

Nhân thân Triệu Đình Hạo như lâm vào điên cuồng.

“Kỳ thực ta sớm biết sẽ có một ngày như vậy, cuối cùng ngươi vẫn đi. Nhưng ta cứ chìm đắm trong ảo giác mà tự mình tạo ra, vẫn tự lừa mình... Vẫn tự lừa mình, rằng có lẽ ngươi sẽ có chút nào đó, để ý đến ta...”

Triệu Đình Hạo vứt bỏ ngọc tỷ.

Ngọc thạch nặng nề đập xuống đất, Long đầu tinh mỹ lập tức gãy đôi, làm thần trí đang rời rạc của Tống Việt cũng giật mình trở lại.

Thấy ngọc tỷ tượng trưng cho Hoàng quyền đứt đoạn, Tống Việt kinh hãi.

Y muốn nhảy tới bổ cứu, nhưng đã quá muộn.

Triệu Đình Hạo phát cuồng đẩy hết những thứ trên bàn xuống đất.

Mỗi thứ rơi xuống phát ra tiếng loảng xoảng, làm lòng người kinh hãi.

Đương trong lúc giằng co này, ngoài phòng truyền đến tin cấp báo.

Tên lính truyền tin kia vốn không thể vào hậu cung, nhưng vì sự tình khẩn cấp, liên quan đến ngàn vạn sinh mệnh, đợi hồi không thấy Hoàng đế triệu kiến, đành phải mạo hiểm bị chặt đầu xông vào cấm cung, chỉ để cầu một đạo thánh dụ.

Ngoài phòng cũng một trận hỗn loạn, do tên lính kia sầm cung gây ra.

“Hoàng thượng, vùng Sơn Đông hồng thủy tràn lan, gần mười huyện ngập lụt, tử thương vô số. Mong Hoàng thượng phát lệnh chống lũ, mở kho lương thảo, cứu vạn dân như cứu hỏa!!”

Không thấy trong phòng có hồi âm, tên lính kia không để ý bị cấm vệ binh đè xuống, chưa từng bỏ ý định mà kêu âm lên.

Ngoài phòng hỗn loạn, trong phòng chật vật.

Tống Việt vốn định rời đi, nhưng lại gặp phải việc này.

Thấy Triệu Đình Hạo tự bức mình thành như vậy, dường như vô tâm chính sự, nhưng tính mệnh của mấy vạn nạn dân kia, biết làm sao cho phải.

“Hoàng thượng...”

Cứng rắn dừng lại cước bộ, Tống Việt quay người lại, nhìn thấy Triệu Đình Hạo tiêu tụy như thế.

Triệu Đình Hạo thấy Tống Việt do dự, liền lạnh lùng cười lên.

“Người đi đi... Ta đâu ngăn cản người...”

Triệu Đình Hạo ngã xuống nhuyễn tháp.

“Chân mọc trên người người mà... Lần này không đi, đừng trách ta không cho người cơ hội.”

Tống Việt nắm chặt song quyền, cắn răng một cái, liền quỳ xuống trước mặt Triệu Đình Hạo.

Tống Việt chấp tay nói, “Hy vọng Hoàng thượng lấy sinh linh làm trọng, mau chóng điều quân lệnh phát lương thảo, cứu dân như cứu hỏa!”

Triệu Đình Hạo cười nói, “Người dùng lễ gì đây? Quân thần chi lễ?”

Triệu Đình Hạo đứng lên, bước tới bên Tống Việt.

Bàn tay to nắm lấy cằm y, “Người biết rõ, ta chỉ muốn cùng người phu thê chi lễ...”

Ngôn ngữ nhục nhã vô cùng cũng không kích khởi một chút rung động trong mắt Tống Việt, dù bị vây ở thế bị động, ánh mắt Tống Việt vẫn thanh minh như trước.

Tống Việt dập đầu một cái.

“Thần hiểu rồi.”

Dứt lời liền tử cởi đai lưng, y phục chảy xuống theo thân thể.

Tống Việt quỳ tiến về phía trước, tới bên chân Triệu Đình Hạo, giơ tay muốn cởi đai lưng của hắn.

Thấy Tống Việt như vậy, Triệu Đình Hạo như thấy quỷ, một cước liền đá văng Tống Việt.

Tống Việt ngã xuống một bên, không hề động đậy.

“Người làm gì vậy, bổ thí ta? A? Ta rất đáng thương, đúng không? Hay là nói ta rất đê tiện, dùng thứ đó để uy hiếp người, bức người nghe lời, hả?”

Tống Việt cúi đầu không nói.

Triệu Đình Hạo bắt đầu thấy đau đớn.

Nhất là nơi bị Tống Việt đâm trọng thương.

Thế nhưng hắn không biết là vết thương đau nhức hơn, hay là, tâm càng bi thống.

Như hùng thú bại trận, cả người Triệu Đình Hạo đều héo hon.

“Thôi thôi thôi... Vẫn nói yêu trước là thua trước, trước mặt Tống Việt người đây, cho tới giờ ta vẫn là vạn kiếp bất phục...”

Triệu Đình Hạo như cái xác không hồn quay về long án, rút ra hoàng quyền viết thủ dụ, nhặt lấy bút mực từ đồng hồ độn trên mặt đất, viết xuống.

Mở cửa, đưa chỉ dụ ra.

Tên lính kia nhận được thánh chỉ, khấu tạ ân điển xong liền ra roi thúc ngựa quay về.

Rõ ràng là ban ngày nhưng bên ngoài mây đen rậm rạp, âm khí nặng nề.

Triệu Đình Hạo thối lui, tạo một đường ra.

“Người đi đi.”

Tống Việt sửa lại vạt áo, quay về phía Triệu Đình Hạo quỳ xuống, làm một lễ tiêu chuẩn.

“Từ nay từ biệt, mong Hoàng thượng... trân trọng...”

Tống Việt đứng dậy, lướt qua bên người Triệu Đình Hạo, bước ra khỏi phòng.

Cấm vệ bên ngoài không dám hành động, chỉ có thể tránh sang một bên nhường đường, để Tống Việt rời đi.

Thấy thân ảnh càng lúc càng xa ấy, trong mắt Triệu Đình Hạo tràn đầy bi thương.

“Van người, chỉ cần người quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái... Không... Cho dù đôi chân kia dừng lại một chút thôi... Do dự một chút thôi cũng được...”

Triệu Đình Hạo trong lòng gào thét.

“Chỉ cần người lộ ra một chút, dù chỉ là một chút luyến tiếc, ta sẽ tìm mọi biện pháp để giữ người lại bên mình...”

“Van người... Van người... Tống Việt...”

Tiếc rằng, thân ảnh Tống Việt vẫn hào hiệp như trong ký ức, giống như nhận bay trên cao, không để lại dấu vết.

Triệu Đình Hạo vô lực tựa cửa.

Nên tuyệt vọng rồi...

Nhưng nỗi đau lúc này, thật thê thảm quá...

Cắm vệ bên người không tự chủ được liền quỳ xuống, không dám nhìn Long nhan.

Khóe môi Triệu Đình Hạo kéo lên một nụ cười thảm đạm.

Đúng vậy, vật cực tất phản — hỉ cực mà khóc, bi cực mà cười.

“Tống Việt, ngươi biết không, trái tim này, cũng làm bằng thịt. Bị xé nát đến thế, dù là ngươi, cũng không bù đắp lại được đâu...”

“Tống Việt, ta phụ cả thiên hạ, vì ngươi, ta không hối hận... Mà ngươi, vì thiên hạ mà rời ta đi, mong ngươi cũng đừng hối hận...”

“Tống Việt, Tống Việt, Tống Việt...”

Chờ đến khi không còn trông thấy thân ảnh Tống Việt, Triệu Đình Hạo bỗng cảm thấy khí huyết trong ngực cuộn trào, không tự chủ che miệng lại, nhưng tiên huyết vẫn vọt ra xuyên qua kẽ ngón tay rơi xuống.

Trước mặt chỉ còn hắc ám.

Ký ức cuối cùng, chỉ dừng lại khi cắm vệ quân hoảng loạn tiếp lấy thân thể ngã xuống.

Một đường thông suốt không trở ngại, được thủ lĩnh thái giám dẫn đường, Tống Việt đi ra khỏi hoàng cung.

Không biết đã đi bao lâu, khi tâm thần hoảng hốt bị tiếng gọi bên ngoài làm giật nảy, Tống Việt mới biết, mình đã ra ngoài cửa cung rồi.

Không biết từ bao giờ, Thượng Quan Vân đã đứng ở đó.

Tổng Việt định lại tâm thần, “Người cũng muốn làm thuyết khách một lần sao?”

Thượng Quan Vân lắc đầu, “Nếu ngay cả Hoàng thượng cũng không làm Tướng quân người cảm động, thì một kẻ ngoại nhân như ta, có nói gì nữa cũng uổng công mà thôi.”

Nhận lấy cương ngựa mà Thượng Quan Vân đưa tới.

“Danh xưng ‘Tướng quân’ ta không dám nhận. Phiêu Kị tướng quân Tổng Việt dũng mãnh thiện chiến ngày nào đã chết vì đấu đá chốn triều đình rồi. Hôm nay chỉ còn một Tổng Việt thường dân, nguyện cả đời này, không muốn dây dưa gì với Hoàng cung nữa cả.”

Thượng Quan Vân nghe vậy không nói, chỉ thở dài một tiếng.

Tổng Việt cũng chẳng nói thêm, xoay người lên ngựa, đội sa lạp lên đầu.

“Hãy chăm sóc Hoàng Thượng thật tốt.”

Dứt lời liền vùng roi giục mã, tuyệt trần mà đi.

Rời khỏi Triệu Đình Hạo, nhất thời Tổng Việt không biết phải đi đâu, trong lòng lại loạn như ma, chỉ để con ngựa tùy ý chạy, đi đến đâu biết đến đó.

Con ngựa chậm rì rì đi trên đường, lại như có linh tính mà đi tới trước cửa phủ đệ của Tổng Việt hồi xưa.

Tướng quân phủ huy hoàng một thời, sớm đã bị dán lên giấy niêm phong.

Thạch sư trước cửa hùng tráng uy vũ, nhưng cổng sân vắng vẻ lạnh lùng, không chút nhân khí.

Tổng Việt tìm được cửa hông mà bình thường hạ nhân ra vào, phát hiện vẫn chưa bị phong.

Lúc đẩy cửa ra mới biết, bài biện trong phủ không thay đổi chút nào, hơn nữa cũng không thê lương suy bại, bụi bặm ngập trời như trong tưởng tượng của y.

Có lẽ Triệu Đình Hạo luôn phái người tới quét dọn nên một Tướng quân phủ lâu ngày không có người ở lại

vẫn sạch sẽ sáng sủa như thế.

Trong lòng tràn đầy cảm xúc đẩy ra cửa phòng ngủ, bộ ngân giáp theo y chinh chiến sa trường trở nên sừng sững, bên cạnh còn có thần binh đã giết chết vô số kẻ địch – Lục Thiên kích.

Cầm Lục Thiên kích từ giá binh khí xuống, Tống Việt lấy tay miết qua lưỡi dao bén nhọn không đổi.

Thần binh như trước, nhưng người bây giờ đã không thể huy động binh khí nặng nề này rồi.

Lục Thiên kích lóe ra hàn quang tịch tịch, mặt trên bóng loáng, chiếu ra gương mặt chủ nhân cũng cô độc như vậy.

Bỏ Lục Thiên kích về trên giá, rút ra trường kiếm nhẹ vẫn dùng phòng thân, trong lòng nhất thời đau nhức, lệ đọng trong khóe mắt.

Tống Việt vội vàng ngẩng đầu lên, ép cảm xúc xa lạ kia xuống dưới.

Y rời khỏi phòng, trong luyện võ trường trống trải, vung lên trường kiếm trong tay.

“Kích thủy chi tật, chí vu phiêu thạch giả, thế dã; chí điều chi tật, chí vu hủy chiết giả, tiết dã.”

Kiểm trong tay múa uyển chuyển, như nước chảy mây trôi.

“Cổ thiện chiến giả, kỳ thế hiểm, kỳ tiết đoãn. Thế như khoách nỗ, tiết như phát kỵ. Phân phân vân vân, đầu loạn nhi bất khả loạn; hồn hồn độn độn, hình viên nhi bất khả bại.”

Vận nội lực bay vọt tung chân đá, kích khởi một trận kinh phong.

“Loạn sinh vu trì, khiếp sinh vu dũng, nhược sinh vu cường. Trì loạn, sở dã; dũng khiếp, thế dã; cường nhược, hình dã.”

Tay áo phấp phới, linh kiếm khê kêu, trong lúc không hay, người kiếm hợp nhất.

Không trung áp lực lâu ngày, bỗng đổ mưa.

Chưa được bao lâu, tiếng nước càng mạnh, bao phủ hết thấy thiên địa.

Trong mưa, Tống Việt đã ướt đầm từ lâu, nhưng động tác vẫn chưa từng ngừng lại.

Chỉ là, nước trên mặt chảy xuống là mưa, hay là lệ, y đã mơ hồ, cũng không thể nào nói rõ...

65. Quyển 2 - Chương 8

Ngây người ở Tướng quân phủ gần nửa tháng.

Vốn thời tiết đang là mùa hạ, trời quang nóng bức, nhưng giờ lại đổ mưa liên tục, cũng giống như chính tâm tình của Tống Việt lúc này.

Ở Tướng quân phủ, Tống Việt nhớ về vài việc, sửa sang lại mấy thứ, cũng định quên đi vài chuyện.

Chiến giáp và Lục Thiên kích kia, dù đã là ‘huynh đệ’ vào sinh ra tử của y, nhưng về sau, y không thể dùng đến chúng nữa rồi.

Những năm tháng hào hùng nơi biên thùy kia rồi sẽ bị cát bụi thời gian chôn lấp.

Thanh trường kiếm nhẹ ngày nào vẫn dùng thuận tay. Dù bề ngoài có hơi cổ, nhưng do Chú kiếm sư danh tiếng tặng cho, là lương phẩm khó có được, có thể mang theo.

Bổng lộc do triều đình ban thưởng khi còn làm quan trước đây, Tống Việt vẫn chưa có cơ hội dùng đến, đều bỏ trong đáy hòm, bây giờ lấy ra, coi như lộ phí sau này.

Đi dạo loanh quanh trong Tướng quân phủ, ghé ngang biệt viện mà Thủy Ngọc từng ở năm nào.

Nhớ đến những ngày sống dưới thân phận A Ngưu, thực sự là vô ưu vô lự, ung dung thanh nhàn, nhưng cuối cùng cũng chỉ như mây trong gió, tan đi rồi sẽ không thể nào tụ lại.

Quay về chốn cũ, đã không còn thấy lòng đau như trước.

Nhớ đến lúc xoay người rời đi Triệu Đình Hạo, so với khi Thủy Ngọc chào từ già, không biết đau hơn bao nhiêu lần.

Cho đến bây giờ, chỉ có thể thở dài than rằng ý trời khó đoán, ý trời khó đoán...

Thu thập một bao hành lý gọn gàng, vào một buổi sáng âm u, Tống Việt tính sẽ vĩnh viễn rời xa Biện Kinh,

từ nay không bao giờ bước vào Trung Nguyên nữa.

Nhưng vừa đẩy cửa ra lại đụng phải một vị khách không mời mà tới.

“Thượng Quan Vân?” Tống Việt nhíu mày nói, “Có chuyện gì không?”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tống Việt là: phiền phức rồi đây, chẳng lẽ người kia còn muốn nứu kéo không buông?

Sắc mặt Thượng Quan Vân suy bại, dưới mắt là vết thâm vì lâu ngày chưa nghỉ, mặt đầy râu ria, cả người chỉ có thể dùng bốn chữ “lôi thôi lếch thếch” để hình dung.

Thượng Quan Vân chưa đáp, chỉ rầm một tiếng quỳ gối xuống đất.

Tống Việt tiến lên nâng dậy, “Sao lại làm vậy?”

Thượng Quan Vân muốn nói, nhưng miệng mở ra lại đóng, nửa ngày cũng không thốt ra một chữ, hồi lâu sau, chỉ có thể bật lên những tiếng nghẹn ngào.

Tống Việt kinh hãi.

Thượng Quan Vân vốn là tâm phúc năng thần của Triệu Đình Hạo, cho đến giờ đã có thể ở trên triều chỉ điểm giang sơn, hô phong hoán vũ, có chuyện gì có thể kiến vị thần tử đa mưu túc trí này thành ra chật vật đến thế?

Thanh âm run rẩy, “Là... Hoàng thượng... xảy ra chuyện gì sao...”

Trái tim chợt thất lại, giờ phút này Tống Việt hy vọng trông thấy Thượng Quan Vân xua tay phủ nhận biết bao.

Chỉ tiếc là, cuối cùng Thượng Quan Vân lại khóc không thành tiếng, gật đầu không nói.

Như bị ngũ lôi oanh đỉnh, cả người Tống Việt như muốn nổ tung.

“Ngày ấy... Tống Tướng quân đi rồi... Hoàng thượng nội tức bất ổn, nội thương rất nặng... Cũng không cho thái y chẩn trị vết thương trên ngực...”

Tống Việt nắm chặt song quyền, móng tay đâm sâu vào thịt.

“Ba ngày trước, huyện Lương Sơn ở Sơn Đông truyền đến cấp báo, nói Hoàng Hà có thể sẽ vỡ đê... Hoàng Thượng kiên trì muốn giám sát việc cứu đê, chúng ta không can ngăn được, chỉ có thể theo Hoàng Thượng thôi...”

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Trong lòng Tống Việt đã không dám tưởng tượng nữa.

“Hoàng Thượng tới huyện Lương Sơn khiến cho sĩ khí của quân dân chống thiên tai tăng mạnh... Hoàng Thượng cũng rất cao hứng, nói muốn lên đi xem đại đê...”

Nói tới đây, Thượng Quan Vân có chút không tiếp tục được.

“Ai ngờ... Ai ngờ... Đúng lúc Hoàng thượng bước lên... Đập chứa nước ở thượng du sụp đổ... Đê vỡ...”

Rốt cuộc Tống Việt không nghe nổi nữa, túm lấy vạt áo Thượng Quan Vân quát, “Ta không muốn nghe những chuyện đó! Ta chỉ muốn biết, Hoàng thượng đâu? Triệu Đình Hạo đâu? Nói đi!”

Thượng Quan Vân mắt như tro tàn, “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng bị nước lũ cuốn đi... Đến nay... Không rõ tung tích...”

Nghe lời nói đó, chân Tống Việt mềm nhũn, xém chút không đứng thẳng nổi.

Thượng Quan Vân lập tức đỡ lấy Tống Việt.

“Tướng quân bình tĩnh lại... Quan binh nơi đó đã đi tìm hai ngày rồi... Nhưng...”

Tống Việt đẩy tay Thượng Quan Vân ra, tự mình đứng vững.

“Trước mắt, việc Hoàng thượng mất tích tạm thời bị ta áp xuống, nhưng nếu vẫn không tìm được, tin tức truyền ra, có lẽ thiên hạ này sẽ lại đại loạn...”

Thượng Quan Vân còn nói gì đó, nhưng Tống Việt đã không nghe nữa rồi.

Từ thời khắc biết được Triệu Đình Hạo bị nước lũ cuốn đi, Tống Việt đã chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Thiên hạ đại loạn cái gì, xã tắc lê dân cái gì, không thể nào nhồi đầy vào đầu Tống Việt như trước nữa.

Bây giờ điều mà trong lòng y tâm tâm niệm niệm, chỉ có một người.

Triệu Đình Hạo! Triệu Đình Hạo!! Triệu Đình Hạo!!!

Nam nhân ấy làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Hắn từng tiểu ngạo triều đình, quân lâm thiên hạ.

Nhưng Hoàng Hà vỡ đê có phải chuyện đùa đâu?

Hồng thủy kia dữ dội như mãnh thú, vỡ đê rồi, dù cho có thiên binh vạn mã cũng không cản nổi. Triệu Đình Hạo có cường bạo hơn nữa thì thân thể kia cũng chỉ làm từ huyết nhục mà thôi. Đứng trước thiên nhiên, làm sao không nhỏ bé?

Hướng chi, hướng chi trên người hắn còn mang đầy thương tích...

Thanh âm trong đầu đang giãy giụa, gào thét, hóa thành lợi trảo khoét rách lòng Tống Việt.

Sau một hồi hoảng hốt, trước những lời thúc giục của Thượng Quan Vân, Tống Việt mới hồi phục tinh thần.

“Tướng quân, việc cấp bách trước mắt là mời Ngài cùng ta đến Sơn Đông tìm Hoàng thượng... Nếu Hoàng thượng chẳng may bị trọng thương, có thể Ngài còn gọi dậy được chút ham muốn sống sót của Bệ hạ...”

Tống Việt bắt lấy tay Thượng Quan Vân.

“Ngươi nói gì? Ham muốn sống sót?” Tống Việt không thể tin được, “Ý ngươi là, lần này Hoàng Thượng đi Sơn Đông, đã không muốn sống trở về nữa ư?”

Thượng Quan Vân cười khổ lắc đầu, “Cũng không hẳn vậy, ta chỉ đoán thôi.”

Thượng Quan Vân sụp mí mắt nói, “Tướng quân đi rồi, Hoàng Thượng bị nội thương nằm trên giường một đêm, lúc nửa đêm sốt cao không lui, toàn bộ thái y đều bó tay hết cách, nhưng đến lúc sáng sớm, nhiệt độ cơ thể lại khôi phục một cách thần kỳ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.”

“Ngày hôm sau, Hoàng Thượng không nghe khuyên bảo, khẳng khái vào triều, nhưng biểu hiện thực bình thường, thần trí thanh minh, xử sự quyết đoán...”

“Sau khi bãi triều, ta có lên hỏi Ngài, nhưng Hoàng Thượng chỉ nói, Ngài ấy muốn làm một Hoàng Đế tốt, chỉ có vậy thôi...”

Tống Việt nghe vậy, mặt trắng bệch như tuyết.

“Sau này trong cuộc sống, thân thể Hoàng Thượng luôn bất an, lúc nào cũng ho khan, nhưng vẫn nói mình không sao cả, cũng không chịu uống thuốc.”

“Tiếp đó huyện Lương Sơn truyền đến cấp báo, Hoàng thượng không nói hai lời liền muốn đi... Dù có đến tận Lương Sơn thật, cũng không cứ phải đi an ủi bá tánh, nhưng... Nhưng Hoàng Thượng lại...”

Tống Việt hai mắt vô thần, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Là chính ta bức tử hắn sao? Là ta... Là ta...”

Thượng Quan Vân thấy thế, nắm lấy vai Tống Việt lay mạnh, “Tướng quân, ngài phải cố lên, ngài không thể có chuyện gì được! Sống gặp người chết thấy thi, chỉ cần không phát hiện di thể của Hoàng thượng, chúng ta không thể bỏ cuộc được!”

Một câu như đánh thức người trong mộng, Tống Việt phục hồi lại tinh thần.

“Đúng vậy, chúng ta đi tìm hắn.”

Tống Việt không nói gì nữa, dù sao bao hành lý cũng đã được chuẩn bị sẵn rồi, y lập tức đến chuồng ngựa.

Không ngờ mới được hai bước đã bị Thượng Quan Vân kéo lại.

Tống Việt quay đầu hỏi, “Không thể chậm trễ nữa, sao không đi đi?”

Thượng Quan Vân do dự nói, “Lần này Tướng quân đã hạ quyết tâm chưa?”

Tống Việt hỏi, “Quyết tâm gì?”

“Chính là không bao giờ rời khỏi Hoàng thượng nữa.”

Tống Việt trầm mặc không nói.

“Tướng quân nên biết, sự xuất hiện của Ngài sẽ ảnh hưởng thế nào đối với Hoàng thượng. Nếu Ngài không hạ quyết tâm thì đừng đi tìm Hoàng thượng nữa. Lần này nếu Hoàng thượng đại nạn không chết, có lẽ sẽ hoàn toàn hết hy vọng với Ngài cũng nên...”

Tổng Việt gạt tay Thượng Quan Vân ra.

“Chuyện của ta và Triệu Đình Hạo, không cần người quan tâm. Bây giờ, việc khẩn cấp trước mắt là tìm được Hoàng thượng, chuyện khác, sau này hẵng nói.”

Không hổ là Phiêu Kị tướng quân đã từng thống lĩnh thiên quân vạn mã, sát khí trong mắt Tổng Việt không giảm so với năm đó.

Bị ánh mắt đó làm chấn động, Thượng Quan Vân nghĩ lời vừa rồi thật không đúng lúc, lập tức theo Tổng Việt phi thân lên ngựa.

“Chính người cũng hãy cố lên, chúng ta cần đến Lương Sơn trong thời gian ngắn nhất!”

Tổng Việt thoáng động dây cương, con ngựa tung vó hí vang.

Roi ngựa không ngừng hạ xuống, hai thân ảnh lao nhanh trong mưa.

Huyện Lương Sơn – Sơn Đông.

May mà sau khi vỡ đê, đợt mưa to cuối cùng kết thúc, đập chứa nước ở thượng du đã nhanh chóng được sửa chữa.

Mặt trời chói lòa, nhiệt độ cấp tốc tăng lại, nước nơi đầu nguồn cũng hạ, uy hiếp với nơi này đã giảm rất nhiều.

Qua gần một tháng, nước lũ mới rút lui, bỏ lại cảnh hoang tàn khắp nơi.

Sau lũ lụt thì thi độc và vi khuẩn rất dễ gây ôn dịch, may mà lương thảo và dược vật được triều đình đúng lúc đưa tới giúp nạn dân vùng thiên tai, nên trước mắt còn không phát bệnh dịch.

Những người còn may mắn sống sót bắt đầu xử lý những thi thể bị ngâm nước đến thối rữa.

Thi thể chất thành núi, đều tập trung ở vài chỗ để thiêu hoặc chôn.

Những ngày này, Tống Việt và Thượng Quan Vân đều vượt qua giữa núi thây người.

Thượng Quan Vân lấy danh nghĩa triều đình ra lệnh, nếu không có xác nhận từ quan phủ, không được vào lấp hay làm tổn thương thi thể. Nhưng vì phòng ngừa ôn dịch lan tràn, phải mau chóng chôn cất, cho nên Tống Việt và Thượng Quan Vân cùng những quan nhân viên biết nội tình chỉ có thể không ngừng tìm kiếm tung tích của Triệu Đình Hạo.

Mỗi ngày chợ mắt không đến hai canh giờ, thân thể Tống Việt chỉ còn hoàn toàn dùng ý chí chống đỡ.

Thượng Quan Vân thương cho Tống Việt, muốn y nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng chỉ nhận được cự tuyệt.

“Tướng quân cứ vậy cũng không phải là biện pháp, Hoàng thượng chưa tìm được, Ngài đã ngã xuống rồi...”

Tống Việt quấy cháo trong bát, gần nhất rất khó nuốt, ăn cái gì cũng nôn ra hết.

Không phải y chưa bao giờ nhìn thấy thi thể, ngày xưa trên chiến trường huyết nhục bay đầy trời, có tình huống thảm khốc nào mà chưa từng trải qua? Nhưng chưa bao giờ giống như mấy ngày này, mỗi lần nhận được báo cáo có thi thể không rõ là y và Thượng Quan Vân lại trên đường nhận thấy. Loại cảm giác sợ hãi bài sơn đảo hải khiến cả cả dạ dày đều muốn đảo lộn này tưởng chừng cũng sắp đánh gục y rồi.

Nhắm mắt lại, tất cả đều là hình ảnh của Triệu Đình Hạo.

Ở trong mộng, hắn luôn lặp lại câu hỏi kia.

“Vị trí thứ ba trong lòng người, rốt cuộc có ta hay không? Có ta hay không?”

Mỗi khi bừng tỉnh giữa đêm, Tống Việt lại phát hiện ra nước mắt đã ướt đầm giường từ bao giờ.

Y luôn khoác áo xuống giường, nhìn ánh trăng sáng trong không bao giờ hỏi đến thể sự.

“Triệu Đình Hạo... Triệu Đình Hạo...”

Y khe khẽ gọi tên nam nhân.

Tiếc là giờ đây nam nhân không thể giống như trước kia, dịu dàng phủ thêm áo cho y từ phía sau, nói với y rằng, “Đêm khuya rồi, đi ngủ sớm đi.”...

Tống Việt quay lưng lại, hơi thở của nam nhân như còn vương vấn bên tai.

Những ký ức ngày xưa đó vẫn còn mới mẻ, nhưng người đã cách xa rồi.

Tổng Việt trượt người xuống.

“Triệu Đình Hạo, người đang trừng phạt ta sao...”

Tiếc là, khi hiểu được, đã quá muộn.

Hôm sau, Tổng Việt vẫn tỉnh lại như bình thường, ở tiền sảnh ăn sang qua loa cùng Thượng Quan Vân xong liền tính tiếp tục tìm người.

Lúc này, lại có một lính truyền tin kinh hãi đến báo.

“Khởi bẩm đại nhân, ở thôn Lương Tây phát hiện một gã cận vệ binh hộ giá, đặc biệt tới báo!”

Tổng Việt và Thượng Quan Vân phần khởi không ngớt, lập tức mang theo bội kiếm, lên ngựa chạy như bay.

Đây là cận vệ binh đầu tiên phát hiện còn sống.

Biết đâu, trước khi dẽ vỡ, gã vẫn ở cùng với Triệu Đình Hạo, biết đâu tên binh sĩ này có thể biết được tung tích của nam nhân.

Trong lòng Tổng Việt chỉ khẩn cầu có thể.

Đó là hy vọng duy nhất trước mắt y.

Nhưng khi y nhìn thấy gã cận vệ nằm thoi thóp trên giường thì cả tâm can dường như chìm trong băng tuyết, hàn ý nhập tận xương tủy.

Tên binh sĩ kia bị cường lực đập vào, phần lưng bụng bị nhánh cây đâm xuyên qua.

Tuy rằng mạng lớn được thầy thuốc chữa cho, nhưng vì thời tiết quá nóng bức, miệng vết thương bị nhiễm trùng, bây giờ đã là hít vào nhiều mà thở chẳng bao nhiêu.

Đi vào căn phòng chật trội bé nhỏ đó, không khí tràn đầy xú khí từ miệng vết thương thối rữa.

Cận vệ binh cường tráng khi xưa bây giờ chỉ còn da bọc xương, gã trừng đôi mắt như chuông đồng, vô thần nhìn y.

Thấy có người tiến vào, tên binh sĩ kia cố gắng thều thào.

Phải cúi đầu ghé sát miệng gã mới biết gã đang nói gì.

“Ty chúc vô dụng... Không thể bảo hộ Hoàng Thượng...”

Hai mắt Tống Việt rưng rưng, cầm lấy tay binh sĩ kia.

“Hoàng Thượng... Rốt cuộc thế nào rồi...”

Tên binh sĩ ho khan hai tiếng, trong miệng tràn ra cục đàm.

Tống Việt không ghét bỏ, dùng khăn lau cho gã.

“Khi nước lũ trào tới... Ty chúc gần Hoàng thượng nhất... Nước mạnh lắm... Vất vả lắm tiểu nhân mới ôm được một gốc cây...”

Thượng Quan Vân đứng một bên, không dám nhìn tình cảnh bi thảm của tên binh lính.

“Khi đó ta... còn kéo Hoàng thượng...”

Từ dưới thân, gã rút ra một mảnh lụa màu tím, phía trên có thêu hình rồng tinh mỹ, vừa nhìn là biết đồ của Triệu Đình Hạo.

“Hoàng Thượng... Rốt cuộc Hoàng Thượng sao rồi...”

Tên binh sĩ kia được uống một bát nhân sâm giữ mạng, mới có thể tạm thanh tỉnh trong chốc lát.

“Hoàng Thượng nói... Nước lũ lớn... Ta kéo Ngài... Cả hai đều không sống được...”

Cặp mắt mờ mịt của gã trào lệ.

“Hoàng Thượng liền... liền buông tay...”

“Cái gì!”

Kiểm trong tay Thượng Quan Vân rơi xuống, mặt đất ướt mềm, chỉ phát ra tiếng trầm đục.

“Ta không tóm được Ngài... Chỉ... Chỉ giữ được mảnh vải đó...”

Gã nói xong, toàn thân đột nhiên run bần bật, miệng tràn máu đen.

Tổng Việt rút kiếm ra, đâm một kiếm vào ngực tên binh sĩ.

Gã thôi run rẩy, lộ ra một nụ cười thư thả.

“Cám ơn người... Người có thể giải thoát rồi...”

Binh sĩ cố gượng đến bây giờ, chỉ vì đợi người trong cung đến, chỉ vì nói cho họ biết, tung tích của vị Hoàng đế mà gã tôn kính nhất.

Bây giờ, gã không cần tiếp tục thống khổ nữa.

“Truyền lệnh xuống, đem hãn an táng trọng thể, đưa tiền hậu sự cho người nhà hãn gấp mười bình thường đi.”

Rời khỏi căn phòng thấp bé với không khí khiến người ta ngạt thở đó, ra ngoài rồi, nét mặt Tổng Việt vẫn chưa hề biến.

Thượng Quan Vân biết, Tổng Việt đã sớm quyết tâm cùng Hoàng Thượng đồng sinh cộng tử.

Hắn bắt đầu lo lắng, nếu Triệu Đình Hạo thực sự xảy ra chuyện gì, liệu hắn có phải chuẩn bị hậu sự cho cả hai người không.

Thấy Thượng Quan Vân còn đang ngẩn người, Tổng Việt đẩy hắn một cái.

“Tên binh sĩ đó bị cây cản lại nên mấy ngày sau mới tới đây, dựa theo hướng chảy của dòng lũ, chắc Hoàng Thượng cũng ở hướng Tây này, chúng ta tiếp tục tìm kiếm đi.”

Dưới ánh mặt trời chói chang, bọn quan binh tiến hành tìm kiếm theo kiểu cuốn chiếu.

Tổng Việt và Thượng Quan Vân phải không ngừng uống rồi hắt nước lên người, mới có thể không ngứa dưới thời tiết oi bức này.

Bị Thượng Quan Vân bắt buộc, Tống Việt đành phải ngồi nghỉ tạm dưới bóng cây, qua ăn loa vài miếng lương khô.

Đúng lúc này, phía trước bỗng có binh sĩ lão đảo chạy tới truyền báo.

“Ở đầu thôn Hà Phú phát hiện một nam thi, là... Là...”

Bánh nướng trong tay Tống Việt rơi xuống, quay vài vòng trên mặt đất, dừng lại bên giày Thượng Quan Vân.

“Là cái gì, nói mau.”

“Nam... Nam thi đang mặc áo tím... Đã vô cùng thối rữa... Cũng... Cũng không thể xác định...”

Tống Việt đứng dậy, đẩy Thượng Quan Vân đang chắn ở tại phía trước ra.

Thượng Quan Vân cảm giác được Tống Việt khác thường, vội vàng kéo y lại.

“Tướng quân, ngài bình tĩnh đã...”

Tống Việt lắc người một cái, tránh khỏi Thượng Quan Vân, không đợi hấn ngăn cản, liền vọt người lên ngựa.

Con ngựa chạy không ngừng nghỉ, chẳng mấy lâu sau đã tới thôn Hà Phú mà tên lính kia nhắc tới.

Lúc này, đã có một đám thôn dân vây quanh bốn phía chỉ trỏ.

“Ai, đáng thương thay, nhìn là biết kẻ có tiền rồi...”

“Đương nhiên, ai nhà nghèo mặc được màu tím chỉ có Hải Bối mới nhuộm được chứ, hình như còn làm bằng tơ lụa nữa kìa!”

“Chỉ có thể nói là phúc hậu bạc mệnh, có tiền mà chẳng có mạng hưởng...”

“Cho nên vẫn bảo nghèo là tốt, mạng có rẻ chút, nhưng cũng dài hơn chút mà!”

Tống Việt giữ chặt cương ngựa, chân đã có phần vô lực, vừa rời bàn đạp liền ngã xuống đất.

Thượng Quan Vân theo sát Tống Việt, trông thấy vậy liền lập tức xuống ngựa nâng y dậy.

“Đỡ ta đến, ta muốn xem...”

Tống Việt còn chưa nói xong, dịch vị lại trào lên, phun ra.

Lúc đầu chỉ nôn ra những thứ vừa ăn, xong thì dạ dày rỗng tuếch rồi cuộc không có thứ gì, liền hộc máu.

Thượng Quan Vân thấy Tống Việt vô vọng như vậy, lập tức liền muốn điểm huyết ngủ của y.

Ai ngờ còn chưa giơ tay lên, Tống Việt đã chìa mũi kiếm vào cổ họng hắn.

“Đừng điểm ngất ta... Ta không sao... Đỡ ta tới...”

Thượng Quan Vân không có cách nào, đành kéo tay Tống Việt đặt lên vai mình, đưa y cố gắng đi.

Thôn dân thấy quan binh tách ra, biết là đại nhân vật đến, sợ rước họa vào thân, lập tức im bật, tự động nhường một lối.

Tống Việt được Thượng Quan Vân dìu, xốc mạnh chiếu đang đắp trên thi thể.

“May quá... Không phải hắn... Ta biết mà...”

Liếc nhìn thi thể kia một cái, hai mắt y vừa đảo, liền ngất đi.

66. Quyển 2 - Chương 9

Khi Tống Việt tỉnh lại thì đã là chiều muộn.

Thân thể thật sự suy yếu bất kham, ngay cả sức để chống mình xuống giường cũng không có.

Khẽ mở mắt ra, dư quang tịch dương từ cửa sổ chiếu vào, bên giường có bóng người ngược sáng đang chờ đợi, nhìn không rõ mặt.

Trong lúc hoảng hốt, Tống Việt kêu tên một nam nhân.

Một hồi lâu, mới thấy tiếng nói khó xử vang lên, “Tướng quân, Ngài khỏe không...”

Không phải Triệu Đình Hạo.

Ánh mắt Tống Việt không tránh khỏi thất lạc.

Đúng vậy, đến nay nam nhân còn chưa rõ tung tích, làm sao có thể ở bên y như trước kia chứ?

“Tướng quân, Ngài không thể tiếp tục lao lực nữa, nếu không thì dù có tìm được Hoàng Thượng thì ta cũng phải chịu tử tội thôi.”

Thượng Quan Vân cố gắng nói bằng giọng thoải mái để giảm bớt không khí áp lực, nhưng lại chạm tới tâm bệnh của Tống Việt, sắc mặt y càng khó coi hơn.

“Hoàng Thượng không chết, ta biết mà.”

Thượng Quan Vân nghe Tống Việt nói thế, ánh mắt nhất thời tỏa sáng.

Trước kia từng nghe nói, giữa những người yêu nhau sâu đậm có thể có tâm linh tương thông. Nếu ngay cả Tống Việt cũng bảo Hoàng Thượng chưa chết, vậy ít nhất cũng có thể xác định rằng Triệu Đình Hạo còn tại nhân gian.

Tống Việt nắm mắt quay sang chỗ khác.

“Nhưng hắn lại không muốn trở về.”

Thượng Quan Vân không nhìn được nét mặt Tống Việt bây giờ.

“Gánh nặng ‘Hoàng đế’ này là do ta áp đặt cho hắn, hắn thực khổ cực, chịu không nổi, nên mới muốn chạy trốn...”

Thượng Quan Vân nghe vậy miệng đắng chát, cũng không biết phải nói gì để an ủi Tống Việt.

“Lúc trước hắn đã nói, ta rất ích kỷ... Đúng vậy, ta rất ích kỷ... Ta hy sinh hắn... Chỉ để cho bản thân được an lòng...”

Thanh âm của Tống Việt rất bình lặng, nhưng chứa trong đó là nỗi bi thương sâu đậm.

“Đến hôm nay ta mới biết được, ta bằng lòng nhận tất cả tiếng xấu, chỉ cầu hấn còn một hơi thở...”

Thượng Quan Vân đứng lên kéo tấm chăn trượt đến dưới lưng cho Tống Việt.

“Tướng quân, đợi khi tìm được Hoàng Thượng, ngài lại nói với Bệ hạ, Người chắc chắn sẽ rất vui mừng...”

Tống Việt lắc đầu, không nói nữa.

Thượng Quan Vân bất đắc dĩ, chỉ đành rời khỏi phòng, để cho Tống Việt một không gian thanh tịnh.

Ba ngày sau, thôn Hà Tây huyện Lương Sơn truyền đến mật báo.

Một thôn dân bình thường đưa cho nha môn một đoạn tơ lụa màu tím.

Thượng Quan Vân và Tống Việt đối chiếu mảnh vải, xác thực là đồ vật trong Hoàng gia.

Hai người lập tức mừng rỡ như điên, vội vàng hỏi người thôn dân tình hình thế nào.

Tiếc là có hỏi gì thì người thôn dân kia cũng không biết, chỉ bảo là thầy thuốc trong thôn nhờ gã mang đến, hơn nữa người bệnh rất nhiều, cũng không biết các quan gia hỏi ai.

Tống Việt và Thượng Quan Vân nắm lấy thời cơ, triệu tập nhân mã mang thái y và thảo dược vật tư tới thôn Hà Tây.

Thôn Hà Tây nằm ở phía tây huyện Lương Sơn, lại ngược hướng với nơi tên cận vệ kia bị cuốn tới, nên không nằm trong phạm vi tìm kiếm của nhóm Tống Việt, thảo nào không tìm được Triệu Đình Hạo.

Đến đầu thôn, lập tức có người dẫn đường, như đã biết trước rằng bọn họ sẽ tới.

Tống Việt và Thượng Quan Vân lòng nóng như lửa đốt đi thẳng đến mục tiêu.

Cách đầu thôn vài trăm thước, có tấm màn trắng như tuyết đang bay trong gió Nam, trên màn có viết hai chữ ‘Y Lư’ thanh tú.

Người dẫn đường đưa mọi người tới trước Y Lư, chấp tay nói, “Vong Trần tiên sinh đã đợi lâu rồi, mời các vị vào.”

Tống Việt và Thượng Quan Vân nhất thời cảm thấy tò mò với vị thầy thuốc mang sắc thái thần bí này.

Bên trong Y lư coi như rộng rãi, thấy trên đất bằng trải chăn nệm sạch sẽ, vài người bệnh đang nằm chờ khám.

Thầy thuốc tên Vong Trần thấy đám người Tống Việt tiến vào, trên mặt lộ ra mỉm cười âm áp.

“Rốt cuộc đã tới, các người còn mang theo thầy thuốc và dược thảo.”

Người nọ gọi người còn đang đứng ngây ra.

“Vị nào là thầy thuốc, có thể giúp ta cứu chữa những người bệnh này không? Một mình ta thực sự làm không xuể.”

Vẫn nói lương y như từ mẫu, những thái y nghe vậy cũng không tự cao tự đại, lập tức đi tới.

Tống Việt còn chưa biết lai lịch của vị Vong Trần này, không dám quá sốt sắng hỏi chuyện Triệu Đình Hạo, vạn nhất Vong Trần là tuyệt thế cao nhân gì đó, mất hứng một xiu thôi liền giết chết Triệu Đình Hạo cũng không chừng.

Thượng Quan Vân càng nhìn vị Vong Trần kia lại càng thấy quen mặt, liền nghĩ xem trước kia đã từng gặp ở đâu chưa.

Ngây người một lúc sau, rốt cục hắn nhớ tới có một lần nghe lệnh Triệu Đình Hạo, hộ tống một người tới vùng thôn dã ẩn cư, chẳng lẽ y chính là...

Thượng Quan Vân kinh ngạc nói, “Người chính là Mạc...”

Còn chưa nói xong, Thượng Quan Vân đã bị vị đại phu Vong Trần kia bịt miệng.

“Suyt! Đúng vậy, ta chính là Mạc Ly, Vong Trần là tên gọi ở đây của ta, người đừng ồn ào!”

Thượng Quan Vân gạt đầu hiểu biết, may mà chưa vạch trần thân phận của Mạc Ly.

“Sao người lại ở huyện Lương Sơn? Làm thế nào mà người cứu được Hoàng Thượng?”

Mạc Ly thở dài, “Chuyện này dài dòng lắm, trước hãy theo ta đi xem hắn đi...”

Tống Việt thì không có ấn tượng gì với Mạc Ly cả.

Tuy Mạc Ly cũng là một trong những công thần cứu tỉnh y, nhưng vì sau khi Tống Việt tỉnh dậy, để thoát khỏi sự kiềm hãm của Hàn Tử Tự và Văn Sát, Triệu Đình Hạo đã lập tức đưa Mạc Ly đi, nên hai người vẫn chưa thực sự nhận thức.

Mạc Ly dẫn hai người tới một phòng nhỏ khá mát mẻ thoáng gió dưới tàng cây, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Cuối cùng Tống Việt như mong đợi đã thấy được Triệu Đình Hạo mà y ngày đêm mong nhớ.

Triệu Đình Hạo được Mạc Ly cứu giúp, tuy rằng đã không còn nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng thân thể vẫn vô cùng yếu ớt.

Gần như cơ thể của hắn bị bao kín trong băng trắng, dường như không tìm được một chỗ lạnh lặn.

Tiếng nói của Tống Việt run rẩy.

“Tại sao... Tại sao lại nghiêm trọng như vậy...”

Mạc Ly ý bảo hai người ra ngoài nói chuyện, vì Triệu Đình Hạo vừa uống thuốc xong, khó khăn lắm mới ngủ được.

Đi ra ngoài, Mạc Ly mới kể lại chuyện cứu Triệu Đình Hạo.

Thì ra sau khi được Triệu Đình Hạo giúp đỡ, Mạc Ly thoát khỏi sự quấy rầy của Hắc Bạch Song Sát. Y đã đi qua vô số nơi, cũng thay đổi vô số thân phận và tên tuổi, khi xác định được đã an toàn rồi, mới quay về nghề thuốc như xưa.

Vì không để người ta hoài nghi, Mạc Ly vẫn thường chọn những thị trấn hoặc thôn trang hẻo lánh để hành nghề, hơn nữa cũng không ở quá lâu một chỗ.

Trước khi võ đề, Mạc Ly vừa hay đặt chân đến huyện Lương Sơn này.

Mạc Ly mang tâm địa Bồ Tát, đối với mọi người ôn hòa lại diệu thủ hồi xuân, được thôn dân vô cùng kính trọng.

Tới lúc đề sắp võ, có lão nông đoán được có thể sắp có thiên tai, khuyên mọi người chuyển lên cao.

Mạc Ly biết Hoàng Hà võ đề không phải chuyện nhỏ, thà rằng tin là có còn hơn không, chuẩn bị rất nhiều được thảo và lương khô, đi cùng thôn dân lên vùng cao.

Mưa to liên miên quả nhiên làm đê vỡ, lũ mạnh quét về, dân chúng lầm than.

Có thể do trời chú định là mệnh của Triệu Đình Hạo chưa đến tuyệt lộ, sau khi bị lũ cuốn đi, chẳng biết sao hắn lại được một nhánh cây vươn ra cuốn lấy, mà trang phục màu tím của hắn quá bắt mắt, được người trên núi phát hiện rồi cứu lên.

Khi Triệu Đình Hạo được vớt lên, vì đã bị va chạm nhiều lần, thêm vào thời gian ngâm nước quá lâu, toàn thân thương tích vô cùng thê thảm. Nhưng vết thương trí mạng nhất chính là nơi nhánh cây đâm xuyên bên đùi trái, xuất huyết rất nhiều.

Nếu không gặp được Mạc Ly vốn xuất thân từ khoa ngoại hiện đại thì với tổn thương này của Triệu Đình Hạo, dù thần tiên cũng không cứu lại được.

Tuy được phẫu thuật đúng lúc, máu đã ngừng chảy, nhưng sau lại gặp thời tiết nóng bức, vết thương cực kỳ dễ nhiễm trùng.

May mà lúc trước cứu Tống Việt, Mạc Ly đã có dự phòng, luôn kè kè mang bên mình những dược vật và chất kháng sinh có được từ chiếc xe đổ xuyên tới nơi này cùng y. Lần này sự tình trọng đại, những dược vật trân quý này đều dùng trên người Triệu Đình Hạo cả rồi.

Nhưng chúng cũng không chống đỡ được lâu.

Nhất là mấy ngày gần đây, thuốc men đã hết, Mạc Ly chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất để tiêu độc cho Triệu Đình Hạo.

Loại phương pháp này vô cùng thống khổ, chỉ dùng miếng sắt nung đỏ ép lên miệng vết thương, dùng nhiệt cực nóng để tiêu diệt vi khuẩn.

Cũng có chút bất đắc dĩ.

Nghị lực của Triệu Đình Hạo thật kinh người, mấy lần đều đau đến đầu đầy mồ hôi, cả người co quắp, nhưng cuối cùng cũng không phát ra một tiếng gào thét hay rên rỉ nào, làm Mạc Ly bội phục sát đất.

“Ta muốn sớm báo cho mọi người biết, nhưng dù nước lũ rút đi, dân chúng vẫn sợ đê lại vỡ, sống chết không chịu xuống núi, ta lại phải chăm sóc Hoàng Thượng, chẳng làm sao dứt ra được, nên phải kéo dài tới tận giờ.”

Nghe Mạc Ly kể lại, trái tim Tống Việt như bị đao cắt.

Nam nhân tự đứng phải chịu khổ đến thế, đều do mình y tạo nên.

Bây giờ Tống Việt không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn được ở bên Triệu Đình Hạo, chăm sóc cho hắn thật tốt thật tốt.

Tống Việt xoay người định vào trong phòng, không ngờ cước bộ vừa động đã bị Mạc Ly gọi lại.

“Tổng Tướng quân.”

Tống Việt quay người lại.

“Chào Ngài, có thể đây là lần đầu Ngài thấy ta, nhưng đây là lần thứ hai ta gặp Ngài.”

Tống Việt cẩn thận nhìn vị nam tử áo trắng trước mặt.

Người này bộ dạng bình thường, khí chất bình thường, nhất định không phải là người đại phú đại quý gì cả, nhưng y lại có một cặp mắt dịu dàng, như có thể bao dung vạn vật trong thiên hạ này.

Ánh mắt mềm mại như vậy khiến tâm tình vốn đang nôn nóng của Tống Việt bình phục một cách lạ kỳ.

Mạc Ly tiến tới giải thích, “Trước kia chịu sự nhờ vả của Hoàng Thượng mà ta và Thanh Ly cùng giúp Tướng quân tỉnh lại...”

Mạc Ly cẩn môi dưới, như đang do dự điều gì.

“Thứ cho ta mạo muội. Chuyện giữa Hoàng Thượng và Tổng Tướng quân, Mạc Ly có biết một chút, có việc nhất định phải nói rõ với Tướng Quân...”

Tống Việt mỉm cười nói, “Công tử cứ nói đừng ngại.”

“Hoàng Thượng, có lẽ... đã không nhớ Tướng quân nữa...”

Như sấm sét giữa trời quang, tin tức này khiến đầu óc Tống Việt thoáng chốc liên tưởng không.

“Hắn... mất trí nhớ?”

Mạc Ly lắc đầu nói, “Nói đúng ra cũng không phải mất trí nhớ, Ngài ấy nhớ rõ hết thấy sự tình, chỉ không nhớ Tổng Tướng quân mà thôi.”

“Nghĩa là sao...”

Tiếng nói của Tống Việt nhỏ đến không thể nghe được.

“Nói cách khác, Ngài ấy là mất trí nhớ có chọn lọc. Có lẽ những chuyện trước kia đã quá đả kích Ngài ấy, thực sự thống khổ, nên Ngài ấy lựa chọn quên Tướng quân đi...”

Nhìn thấy Tống Việt dờ ra, Mạc Ly nói, “Có lẽ nói như vậy sẽ thực tàn khốc, nhưng nếu Hoàng Thượng đã quên Ngài, Ngài lại không muốn ở bên cạnh Hoàng Thượng nữa, vậy thì cách tốt nhất là Ngài đừng gặp lại Hoàng Thượng nữa. Lần này Hoàng Thượng đại nạn không chết, là người phúc lớn mệnh lớn, Tướng quân hãy đưa hết những chuyện sau này cho Thượng Quan đại nhân xử lý đi. Từ nay về sau, hai người sẽ là hai đường thẳng song song, không còn liên quan gì đến nhau nữa... Có lẽ sẽ tốt cho cả hai...”

Không còn liên quan gì đến nhau nữa... Không còn liên quan... Không còn liên quan...

Tống Việt nhìn Mạc Ly và Thượng Quan Vân đang vô cùng khó xử trước mắt, nhớ tới hào khí xung thiên thưở nào, Quốc gia thiên hạ, lại nghĩ đến những ngày nhân văn đã hạc, lưu lạc chân trời sau này...

Y quay đầu lại, nhìn Triệu Đình Hạo đang nằm im lặng trong phòng, nhớ đến những lời dịu dàng, sự chăm sóc tỉ mỉ, nhớ đến lần dạo chơi du hồ, thả đèn bên sông...

Phía trước, là tấm lòng vẫn mãi lo trước nỗi lo của thiên hạ mà y luôn kiên trì, phía sau, là người mà cả cuộc đời này y luyện tiếc nhất, không rời xa được nhất...

Mà hết thấy, trong thời khắc này, y phải lựa chọn.

Lúc trước y đã sớm hạ quyết tâm.

Nếu nam nhân qua được đại nạn này, y tình nguyện vứt bỏ hết thấy, đi theo bên hắn.

Nhưng mĩa mai thay, nam nhân quả thật phúc lớn mạng lớn, nhưng lại lựa chọn quên y đi.

Y đã tổn thương nam nhân một lần sâu sắc, lần này, y cuối cùng phải chọn cách bù lại, hay là chọn rời đi?

Tống Việt nhìn hai người trước mắt, khẽ cười.

Nụ cười đó thật đau buồn, cũng thật tiêu điều.

“Các người... Thật tàn nhẫn...”

Tàn nhẫn muốn buộc y rời khỏi Triệu Đình Hạo đã nát vụn, tàn nhẫn buộc y dứt bỏ, tàn nhẫn cướp đoạt

cơ hội để y bù đắp lại cho hần...

Thân thể đã bị nội thương và lao lực quá độ vắt kiệt cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, Tống Việt chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, nôn ra một búng máu.

Thượng Quan Vân thấy thế kinh hãi, lập tức tiến lên phong bế đại huyết toàn thân Tống Việt, Mạc Ly cũng vội vàng bắt mạch cho y, để Thượng Quan Vân nhanh chóng ôm Tống Việt về Y Lư.

Viết phương thuốc an thần bổ khí, sai được đồng mau chóng chạy đi cầm bình thuốc rồi bón cho Tống Việt, trong lòng Mạc Ly bị áp lực, hàng lông mày không ngừng nhíu chặt.

Thấy sắc mặt trắng như tờ giấy của Tống Việt, Mạc Ly thở dài nói, “Cứ ép buộc như vậy, hai người đều mất mạng cả thôi.”

Nắm chặt nắm tay, như hạ quyết tâm rồi, Mạc Ly gọi Thượng Quan Vân tới, thì thầm bên tai hần một hồi.

Sắc trời dần tối, đã đến lúc lên đèn.

Mạc Ly mang theo bữa tối và thuốc đã hâm nóng, đưa đến phòng Triệu Đình Hạo.

Đặt giỏ trúc xuống, Mạc Ly nâng Triệu Đình Hạo dậy, đưa đồ ăn đến bên miệng hần.

“Chuyện lúc chiều nay, Ngài ở trong phòng hần đã nghe rất rõ ràng.”

Lặng lặng nuốt vào, nam nhân không hề trả lời.

“Tổng Tướng quân lo cho Ngài như vậy, vì tìm Ngài mà thân thể đều suy sụp, vì sao còn muốn nói dối bức y đi?”

Nam nhân vẫn không đáp, nhưng không ăn tiếp thức ăn đến bên miệng.

“Rõ ràng Ngài còn nhớ y, rõ ràng còn yêu y đến chết đi sống lại, vì sao không nhân cơ hội này giữ y ở lại bên người?”

Triệu Đình Hạo cười khổ một tiếng, rốt cục vẫn bị buộc phải nói ra.

Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, trọng thương lần này đã khiến thân thể Triệu Đình Hạo suy nhược trầm trọng, nếu không phải nhờ luyện võ mà có được căn cơ tốt thì có lẽ Triệu Đình Hạo không qua nổi kiếp nạn này.

“Bây giờ y chỉ nhất thời mềm lòng, chờ khi thương thế của ta tốt hơn, không có chuyện gì nữa, thì vì thiên hạ quốc gia của y, cuối cùng y sẽ vẫn rời ta đi thôi... Cần gì chứ...”

“Trái tim này...” Triệu Đình Hạo chỉ vào ngực mình, “Đau một lần, là đủ rồi, không chịu nổi một lần nữa đâu...”

“Y muốn ta làm một Hoàng đế tốt, ta sẽ làm. Dù sao đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của y, ai bảo ta yêu y kia chứ... Yêu một người, có thể không chiếm được y, nhưng không thể không đối tốt với y được...”

Đôi mắt nam nhân đã ươn ướt, vì chứa chan trong đó đều là nước mắt.

“Nếu ở bên cạnh ta, y sẽ luôn phải gánh trên vai những gánh nặng đó, tra tấn y, cũng là tra tấn ta... Khi hai tay nắm thành gông xiềng, chi bằng buông ra đi...”

Nam nhân nhắm mắt lại.

“Bây giờ ta lừa y, buộc y rời đi, có thể sẽ làm cho y khó chịu một chút... Nhưng đây mới là những gì y thực lòng mong muốn, ta thành toàn cho y...”

Mạc Ly đặt thìa cơm lại trong bát, nhẹ nhàng thở ra.

Y quay đầu nhìn người đang đứng ngoài cửa, nhẹ giọng nói, “Thượng Quan đại nhân, có thể vào được rồi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Thượng Quan Vân ôm Tống Việt đang bị điểm huyết không thể nhúc nhích, bước tới.

Mạc Ly mỉm cười nhìn Triệu Đình Hạo còn đang ngây ra, “Hoàng Thượng chớ trách ta nhiều chuyện, chỉ vì hai người thực sự thiếu chút câu thông. Nếu không để người kia biết được những lời trong lòng, làm sao có thể làm cho người ta cảm nhận được dụng tâm lương khổ của mình chứ?”

Mạc Ly đứng dậy, phẩy tay nói, “Còn sau này muốn đi hay ở, tự hai người thương lượng rồi quyết định đi. Nhưng dù cho lựa chọn thế nào, hy vọng hai người tuyệt đừng hối hận.”

Thượng Quan Vân đặt Tống Việt bên cạnh Triệu Đình Hạo, giải huyết đạo cho y.

Vừa định khép cửa lại, Mạc Ly như nghĩ đến điều gì, lại đẩy cửa thò đầu vào.

“Phải rồi, kể này là do ta nghĩ ra, không liên quan đến Thượng Quan đại nhân, Hoàng Thượng nếu có trách phạt thì cũng đừng trách hấn nhé!”

Mạc Ly biết rõ bởi vì bị thương nên võ công của Triệu Đình Hạo không còn như trước, bằng không với thực lực của hắn, nếu có người đứng sát vậy nghe trộm thì đã bị phát hiện từ lâu rồi, làm sao có thể dễ y dễ dàng cất mồm ra được?

Những con kỳ đà rất cuộc đã đi cả, không khí trong phòng nhất thời xấu hổ.

Đã cử động được rồi, Tống Việt cũng không buồn quan tâm Triệu Đình Hạo đang mình đầy thương tích, giờ tay giáng cho hắn một bạt tai.

Triệu Đình Hạo bị tát lệch mặt.

“Người không phải là ta, sao biết được ta muốn gì?!”

Thanh âm của Tống Việt tràn đầy phẫn nộ.

Triệu Đình Hạo quay sang, thấy gương mặt đầy nước mắt của y.

Không để hắn có cơ hội mở miệng, Tống Việt đã nâng gương mặt nam nhân lên, hôn xuống.

Đầu lưỡi cuốn lấy, đó là nụ hôn sau khi đã trải qua sinh ly tử biệt, xen lẫn hết thấy mâu, hòa quyện cả cảm giác buồn bã mất mát, thuần khiết, tự nhiên, phát ra từ nội tâm, không hề mang theo chút tình dục nào.

Giữa hai người không cần quá nhiều ngôn ngữ, Tống Việt gất gao ôm nam nhân vào lòng, sợ hắn tựa như trong những giấc mộng trước kia, sẽ hóa thành khói sương nhẹ nhàng tan biến.

Vốn Triệu Đình Hạo đang bị động, vừa được chạm đến hơi thở của Tống Việt, liền giống như bị ngập trong vũng bùn.

Trái tim đã lạnh băng lại như đang có dòng máu nóng chảy qua, mãnh liệt nhảy lên trong lồng ngực.

Hồi lâu sau, Triệu Đình Hạo cuối cùng giơ tay phải lên đỡ lấy gáy Tống Việt, hận không thể đưa người trong lòng nhập vào cốt nhục.

Nam nhân cầm lọn tóc dài của người yêu, nghẹn ngào không thành lời.

Tống Việt nhận ra, thế gian này, kỳ thật đã sớm ở trong vòng tay của mình rồi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tống Việt đang gồng đầu trên vai Triệu Đình Hạo như ngày xưa. Lập tức kinh hoàng, y sợ mình không cẩn thận đè lên vết thương của hắn.

Nam nhân ngủ rất sâu, không có vẻ sắp tỉnh lại.

Tống Việt cẩn thận đứng dậy, qua loa chỉnh trang lại một chút liền đi chuẩn bị điểm tâm.

Thương thế của nam nhân chưa lành, không thể di chuyển một quãng đường dài được, nên biện pháp tốt nhất trước mắt là dưỡng thương ở huyện Lương Sơn cho thật tốt rồi mới khởi giá về kinh.

May mà sau khi Triệu Đình Hạo đăng cơ đã cất nhắc vô số người tài nên trong một tháng mất tích, triều chính vẫn được xử lý ổn thỏa đâu vào đấy, không gây ra khủng hoảng quá lớn.

Tin tức Hoàng đế bình yên quay về Biện Kinh như một liều thuốc an thần, mọi công việc cơ bản đều vận hành thuận lợi, chờ Hoàng Thượng về chủ trì đại cục. Trải qua việc này, thật sự không thể không bội phục năng lực và cách lựa chọn hiền tài của Triệu Đình Hạo trong việc cai trị đất nước.

Có thể nói Triệu Đình Hạo và Tống Việt đã quên hết ân oán trước kia, hòa hảo như xưa, khiến cho Thượng Quan Vân và Mạc Ly nhìn trong mắt, hỉ ở trong lòng.

Nhưng kỳ thật, không chỉ có người bên ngoài, mà ngay cả chính Tống Việt cũng không cảm thấy Triệu Đình Hạo có gì khác thường.

Lúc đầu Tống Việt nghĩ, nam nhân biểu hiện ‘tương kính như tân’ với chính mình chỉ do trọng thương chưa lành mà thôi. Nhưng khi thương thế của hắn không ngừng chuyển biến tốt đẹp, thái độ của nam nhân lại trở thành lúc nóng lúc lạnh.

Ở phương diện tình cảm này, cho tới giờ Tống Việt không phải loại người tinh tế, cho nên cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ toàn tâm toàn ý lo đến cái ăn cái mặc cho nam nhân.

Trải qua Mạc Ly và các thái y hội chẩn, xác nhận Triệu Đình Hạo rốt cục có thể khởi giá về kinh, mọi người đều đắm chìm trong vui sướng.

Thấy Triệu Đình Hạo đang được dìu lên Ngự xa mà Hoàng gia chuyên dụng giữa đám đông vây quanh, Tống Việt lại do dự, liệu mình có đủ tư cách ngồi cùng một xe với Hoàng đế hay không.

Thượng Quan Vân thấy Tống Việt còn chưa lên xe, định thúc giục y mau mau lên ngựa.

Ai ngờ Thượng Quan Vân còn chưa nói ra lời đã bị Triệu Đình Hạo cắt đứt.

“Nếu Tống ái khanh cảm thấy ngồi một mình một xe dễ chịu hơn, thì tùy y đi.”

Nghe Triệu Đình Hạo nói thế, Tống Việt lại càng không thoải mái, thấy ánh mắt khó xử của Thượng Quan Vân, Tống Việt không nói gì, liền tùy tiện chọn một chiếc xe ngựa rồi ngồi lên.

Đoàn người của Triệu Đình Hạo cuối cùng cũng chậm rãi xuất phát về Biện Kinh.

67. Quyển 2 - Chương 10

Dù trong lòng cảm thấy biểu hiện của Triệu Đình Hạo có phần kỳ lạ, nhưng Tống Việt cũng không nói rõ được là lạ ở chỗ nào.

Y cẩn thận tự kiểm điểm bản thân một hồi, nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng biết mình đã nói gì sai mà nam nhân lại không vui như vậy.

Trên đường đi, trừ việc không ngồi chung xe ra thì thái độ của nam nhân vẫn dịu dàng như trước, tuy chưa nói lời nào, nhưng từ hành vi và ánh mắt luôn tỏa ra được sự quan tâm sâu sắc.

May mà giữa hai người còn có một kẻ biết nội tình, chính là Thượng Quan Vân. Trên đường có một con kỳ đà to như vậy ở chính giữa nên thời gian để hai người ở riêng với nhau không nhiều. Nhưng bầu không khí quỷ dị này vẫn cứ kéo dài như thế.

Trở về Biện Kinh, được tẩm bổ bằng các loại dược liệu quý báu, thân thể của Triệu Đình Hạo và Tống Việt đều hồi phục rất nhanh.

Mấy tháng sau, mùa hè oi bức cũng qua đi, thái y xác thực hai người đã hoàn toàn khôi phục. Thiên tai cũng kết thúc, dân chúng ở những vùng gặp nạn đã bắt đầu xây dựng lại gia viên dưới sự giúp đỡ của triều đình, bóng ma tai họa cũng dần tan biến.

Vết thương trên thân xác có thể mờ đi, nhưng còn trong lòng, có thể xóa nhòa được chăng?

Tống Việt vẫn ở tại biệt viện lúc trước, nhưng Triệu Đình Hạo lại không hề xuất hiện ở chỗ này.

Tống Việt không rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ cảm giác nam nhân khi vô tình khi cố ý rời xa y, đôi khi ngay cả ánh mắt cũng không buồn nhìn lại.

Nếu như tình trạng thế này diễn ra trong một hai ngày thì thôi, nhưng về kinh đã gần ba tháng, Tống Việt cũng tự mình phủ định.

Lẽ nào giống như người đời vẫn nói, nước đổ khó hốt?

Thấy chủ tử mày chau mặt ử, nha hoàn Tiểu Thúy vẫn được an bài tới hầu hạ Tống Việt lại bắt đầu đưa biện pháp bầy bạ.

“Công tử, nếu Hoàng Thượng không chủ động, Ngài có thể chủ động mà!”

Trà trong miệng Tống Việt xém chút phun ra.

“Một cô nương chưa xuất giá có thể nói ra mấy lời này sao?”

Tiểu Thúy khinh bỉ nhìn qua, “Vâng, nô tỳ chưa lấy chồng, nhưng đừng coi nô tỳ như trẻ lên ba nhé! Mấy việc trước đây giữa Ngài và Hoàng thượng, nô tỳ còn không biết sao?”

Tống Việt nghe vậy xém chút bị sặc nước bọt.

“Ngươi! Ngươi không biết xấu hổ!”

Tiểu Thúy làm mặt quỷ với Tống Việt.

“Công tử, nói thật, hồi trước Ngài vứt bỏ Hoàng Thượng kiên quyết rời đi, còn hại Hoàng Thượng bị thương nặng như vậy, nô tỳ không thể nào hiểu được! Hoàng thượng đối tốt với Ngài như vậy, chỉ còn thiếu mỗi chưa móc tim ra thôi, làm sao Ngài bảo đi là đi được hả!”

Mí mắt Tống Việt giật giật, xem ra hôm nay Tiểu Thúy muốn tính toán thù xưa đây.

“Thì... Chuyện đó các ngươi không hiểu được đâu...”

Tiểu Thúy giậm chân nói, “Đúng, nô tỳ chả hiểu gì cả, bây giờ nô tỳ cũng không hiểu.”

“Công tử, lần trước xem chút nữa thì Ngài đánh mất Hoàng thượng, lần này Ngài còn không muốn chủ động nắm lấy Hoàng Thượng sao? Ngài lại muốn nhìn hạnh phúc bỏ chạy ngay trước mắt mình ư?”

Một câu đánh thức người trong mộng.

Tống Việt không nói, cúi đầu nhìn chiếc ly Cảnh Thái lam trong tay, ngón trở vô thức mân mê bên miệng cốc.

Đêm xuống, Triệu Đình Hạo phê xong bản tấu chương cuối cùng.

“Không còn ư?”

Triệu Đình Hạo hỏi thái giám hầu hạ bên cạnh.

“Dạ bẩm Hoàng thượng, những tấu chương cần phê duyệt đều ở đây cả rồi ạ.”

Triệu Đình Hạo nhíu mày, bây giờ còn sớm, có lẽ Tống Việt chưa đi ngủ đâu, lúc này không biết phải đi đâu giết thời gian đây.

Ở Thượng thư phòng đọc sách thêm vài canh giờ, chắc chắn Tống Việt đã ngủ, Triệu Đình Hạo mới đi về phía biệt viện.

Thấy phòng y đã tắt đèn, Triệu Đình Hạo đẩy cửa bước vào.

Âm thanh khe khẽ vang lên, đèn trong phòng lập tức sáng rực.

Tống Việt tắt hỏa chiết tử trong tay, quay đầu nhìn Triệu Đình Hạo.

“Người... chưa ngủ sao?”

Tống Việt đứng dậy, thắt dây lưng buộc tằm áo Nguyệt Nha.

“Tiểu Thúy nói quả không sai, người vẫn chờ đến lúc ta ngủ mới đến xem ta.”

Nét mặt Triệu Đình Hạo không đổi, cũng không giải thích, chỉ nói, “Quấy rầy rồi, ta đi đây.”

Triệu Đình Hạo vừa xoay người, cánh cửa phía sau đã bị Tống Việt đóng lại.

“Nếu đã tới, thì đừng vội đi.”

Nam nhân nhìn Tống Việt trước mắt.

Trên thân mặc trường bào thanh lịch, Tống Việt đứng đó, trên trán hiện lên mười phần anh khí.

Đã không còn là con người nhu thuận dịu ngoan như trước, chỉ ánh mắt kia thôi, cũng đủ để Tống Việt thoát thai hoá cốt, không còn cảm nhận được một tia mỏng manh.

Trước mặt Tống Việt như vậy, đôi khi Triệu Đình Hạo còn cảm thấy có chút thiếu tự tin lạ kỳ.

“Bên kia có rượu, uống một chén với ta đi?”

Thanh âm của Tống Việt như có chứa ma lực, nam nhân không tự chủ được mà di động cước bộ.

Rượu được hâm nóng, xem ra Tống Việt đã chờ mình từ lâu, buồn cười là hắn vì muốn chờ y đi ngủ mà uống công lãng phí mấy canh giờ tại thư phòng.

Trước kia dù tông quân ở biên thù nhưng tửu lượng của Tống Việt cũng không tốt lắm.

Hai người không nói năng gì, một chén lại một chén, uống một hồi liền cảm thấy có chút choáng choáng.

Bầu không khí dần ái muội, hai người dường như đều chờ đối phương đánh vỡ cục diện căng thẳng này.

Triệu Đình Hạo khẽ cắn môi, bỗng nhiên đứng dậy nói, “Đêm đã khuya, đi nghỉ sớm đi.”

Động tác quá bất ngờ, đánh rơi bình rượu trên bàn.

Thanh tửu mang theo mùi hương thanh thuần đổ vào long bào của hắn.

Tống Việt cả kinh, lập tức lấy khăn mềm trên bàn lau giùm hắn.

Tay còn chưa đụng vào thân thể hắn, liền bị nam nhân nắm lại.

Thanh âm của hắn mang theo khêu gợi, “Người đang làm gì vậy?”

Tống Việt cũng không định nói nhiều, thả khăn tay, hôn lên môi nam nhân.

Nam nhân ban đầu kinh ngạc, nhưng sau đó liền nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn khó được sau nhiều ngày xa cách.

Tay Tống Việt vẫn chưa ngừng, khẽ run đi đến bên hông nam nhân, muốn cởi dây lưng của hắn.

Đương lúc mọi chuyện thuận lợi, nam nhân bỗng đẩy Tống Việt ra.

“Được rồi.”

Tống Việt sửng sốt, có chút không thể tin được nhìn nam nhân trước mắt.

“Tống Việt, ta thừa nhận, ta sợ ngươi rồi, phục ngươi rồi, được chưa?”

Nam nhân cười khỏ nói, “Ta là người, không phải vật, ta có cảm giác! Hôm nay tâm tình ngươi tốt thì tới tìm ta, rồi đến hôm nào đó gặp phải chuyện quốc gia đại sự gì, có phải ngươi có thể giống như trước kia, dứt khoát vứt bỏ ta, ung dung xoay người rời đi?”

Nam nhân đổ đầy chén rượu, uống một hơi hết sạch, thần sắc chán chường.

“Ta đáng thất vọng, không rời ngươi được... Nhưng qua chuyện lần trước, ta sợ lắm... Ta không còn ôm ảo tưởng về ngươi nữa rồi... Cứ im lặng nhìn ngươi thôi, vậy là đủ rồi, vậy là đủ rồi...”

Ném cái chén trong tay đi, nam nhân nhấc cả bình rượu đổ thẳng vào miệng.

Hắn lắc lư đi đến bên cửa.

“Ta không trêu chọc ngươi, ngươi cũng đừng đến trêu chọc ta, được không?”

Dứt lời liền mở cửa, lão đảo bước ra ngoài.

Còn chưa phản ứng lại sau cơn hoảng hốt vì bị nam nhân cự tuyệt, mãi khi gió thu lạnh lẽo ào ạt tiến vào, mới khiến Tống Việt tỉnh lại.

Tống Việt tự cười nhạo mình.

Quả nhiên là nghiệt do mình tạo ra phải do chính mình đến trả.

Lần trước đã làm nam nhân tổn thương quá sâu sắc, thậm chí còn khiến hắn nảy sinh sợ hãi.

Làm sao có thể khiến trái tim đã đóng chặt kia lại mở cửa đón chào?

Y không biết.

Mới uống rượu nên thân thể nóng lên, nhưng trái tim lại lạnh xuống.

Đã yêu say đắm, rồi lại thất lạc, hai loại cảm giác mâu thuẫn bỗng nhiên đan xen, khiến Tống Việt vô cùng khó chịu.

Nên để bản thân cần thận bình tĩnh lại.

Y bước về phía hồ sen ngoài phòng.

Trước kia có lần hai người đã ngồi thuyền du hồ, nhưng sợ y nhớ đến chuyện cũ nên Triệu Đình Hạo đã ra lệnh lấp đi. Về sau, nam nhân sợ y buồn chán, lại cho đào một hồ sen nhỏ hơn, thả vài con cá chép, để y hóng mát tiêu khiển.

Bây giờ nhớ lại, những ngày y mất ký ức đó, nam nhân đã luôn nơm nớp lo sợ như vậy. Làm việc gì cũng đều như bước trên băng mỏng, khê khàng thôi, chỉ sợ y có lại trí nhớ, chỉ sợ y rời đi.

Mà cuối cùng thì y cũng giống như nam nhân đoán vậy, bỏ đi không chút luyến lưu.

Chẳng trách bây giờ nam nhân không còn tin y, thậm chí còn sợ y nữa.

Tống Việt càng nghĩ thì lòng càng phiền muộn, chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Một ngụm rồi một ngụm thanh rượu đổ vào, Tống Việt chỉ hy vọng mình có thể say càng nhanh càng tốt.

Tiếc là càng uống thì nổi sầu càng sâu, nhéo đến tim y đau như đổ máu.

Không biết uống bao lâu, có lẽ uống nhiều quá, Tống Việt ngồi trên ghế dài ở chòi nghỉ mát, thấy hình ảnh mờ ảo của mình trên mặt hồ.

Nước khê gợn sóng, ảnh kia chợt đổi hình, dường như là nam nhân đang mỉm cười với hắn.

“Triệu Đình Hạo...”

Tống Việt vươn tay, muốn xoa gương mặt hắn.

Ai ngờ thoáng một cái, thân hình đã rơi thẳng xuống ao.

Chìm trong dòng nước lạnh lẽo, Tống Việt vốn có thể tự bơi lên bờ, nhưng mặt nước mát rượi như có thể

cởi bỏ những phiền toái trong lòng, y liền nghĩ, cứ ngâm mình trong nước một lúc cũng tốt.

Vì vậy Tống Việt liền thả lỏng thân thể, để tự mình phiêu du trong nước.

Khi đang chìm đắm trong những tâm tư rối loạn, cơ thể y bỗng bị kéo mạnh về phía trước, cả người bị ôm ngang eo nâng lên mặt nước.

Ý thức thoáng mơ hồ, nhưng khi Tống Việt nghe thấy nam nhân gọi tên y đầy lo lắng, trong lòng y len lén thở phào một hơi.

Cố tình không đáp lại nam nhân, Tống Việt nhắm chặt hai mắt.

Nam nhân vừa gọi tên y, vừa vỗ vỗ lên gương mặt.

Dùng ngón tay tìm được hơi thở của Tống Việt, nam nhân không để ý cả người ướt đẫm, ôm lấy Tống Việt chạy về phòng.

Vừa định phân phó cung tỳ đi truyền thái y, vạt áo Triệu Đình Hạo đột nhiên bị Tống Việt túm lấy.

Không kịp đề phòng, cả người hắn lặn lên giường, thừa cơ hội đó, Tống Việt điểm huyết hắc, đặt hắc dưới thân mình.

Tống Việt ngồi trên người nam nhân, mái tóc dài đỏ rực chạm vào ngực hắn.

Những giọt nước trên tóc tí tách rơi vào làn da hỏ ra khi vạt áo xộc xệch.

Từ trên cao, Tống Việt nhìn xuống nam nhân, khóe môi khóe môi nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Tống Việt cúi đầu, kề sát môi hắn, hơi thở thoảng qua gương mặt hắn.

Triệu Đình Hạo không thể dời đường nhìn, con mắt vẫn không nhúc nhích nhìn Tống Việt.

“Thừa nhận đi, ngươi yêu ta, vẫn luyện tiếc ta...”

Tống Việt vừa nói vừa xé rách những y phục vướng bận trên người Triệu Đình Hạo.

Nửa thân trên của nam nhân đã xích lõa.

Áo bào Nguyệt nha của Tống Việt gấp nước, đã dính chặt trên người y, để lộ ra những đường cong rõ rệt.

Giọt chu sa điểm giữa hàng mi, dưới ánh nến chiếu rọi, tỏa ra sắc màu yêu mị.

Triệu Đình Hạo không thể khống chế, cảm thấy miệng lưỡi đều khô.

“Nếu không thềm để ý ta, vì sao còn không đi luôn đi? Nếu thật bỏ được ta, cứ để ta chết đuối trong hồ là được rồi...”

Tống Việt dứt lời, liền đặt lên môi nam nhân một nụ hôn thật sâu.

Đó là vết cắn buống bình, rất nhanh, môi hai người đều đỏ lên.

Buông tha đôi môi ấy, Tống Việt liếm máu nơi khóe miệng.

“Đúng thế, ngươi sợ ta, sợ lại bị ta thương tổn, không dám đến gần ta nữa...”

Ngón tay Tống Việt từ trên cao lướt qua ngực nam nhân.

“Không sao, sau này, để ta yêu ngươi còn nhiều hơn ngươi thương ta, để ta theo đuổi ngươi, để ta không bao giờ rời xa ngươi nữa... Như vậy thì ngươi không cần lo lắng gì nữa rồi...”

Ngón tay đùa bỡn vẽ bảy đồ án linh tinh trước ngực nam nhân.

Triệu Đình Hạo không thể ức chế tiếng thở dốc nặng nề.

“Làm sao bây giờ? Hình như men rượu đã phát tác lợi hại rồi...”

Tống Việt cười xấu xa, giơ tay tự cởi trường bào trên người mình.

68. Quyển 2 - Chương 11

Tống Việt cúi đầu, hôn mút trước ngực nam nhân, thoả mãn nhìn làn da của nam nhân phồng hồng vì hưng phấn.

Tay Tống Việt cũng không nhàn rỗi, kích thích những nơi mẫn cảm trên người nam nhân một cách có quy

luật.

Đã không ít lần làm chuyện gối chăn, đương nhiên y cũng biết rõ thân thể đối phương như lòng bàn tay.

Phía trước đã chảy ra chất lỏng trong suốt, vật đó của nam nhân được Tống Việt vỗ về đùa bỡn càng thêm trưởng đại.

Thoả mãn nhìn dáng vẻ động tình của hắn, Tống Việt nâng hai chân hắn lên.

Đương khi Tống Việt định công thành đoạt đất, lại đột nhiên bị ấn mạnh xuống giường.

Trong nháy mắt, vật đổi sao rời.

Nam nhân như lang sói ngăn chặn tứ chi của y, Tống Việt hơi dùng lực thì phát hiện đã không động đậy nổi.

“Lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ.”

Nam nhân dùng ánh mắt đùa cợt nhìn Tống Việt.

Tống Việt trừng lớn hai mắt, “Rõ ràng ngươi đã bị ta điểm huyết rồi mà, làm sao...”

“Với công lực hiện giờ của ngươi, có thể điểm trụ ta bao lâu?”

Tống Việt bực mình nói, “Ngu ngốc, cố gắng xung huyết sẽ bị thương đấy!”

Nam nhân được người yêu thương lại vừa mừng lại vừa lo, trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng.

“Ngươi... Lo lắng cho ta?”

Hỏi mà như thử.

Chịu không được một nam nhân luôn khôn khéo là thế lại lộ ra dáng cười đần độn, Tống Việt liếm môi mình, nhìn ánh mắt nóng rực của hắn.

“Thật hối hận không trối ngươi lại...”

Thành công nghe thấy tiếng nam nhân nuốt khan, nhưng mãi mà không thấy hắn hành động gì cả.

Tổng Việt nâng đùi khê ma sát vào cự vật dưới thân nam nhân, lập tức nghe tiếng tiếng thở trầm thấp như dã thú của hắn.

“Người... đừng đùa với lửa...”

Biết nam nhân đến giờ còn hoài nghi quyết tâm của mình, Tổng Việt đã làm thì làm đến cùng, cong người lên, khê chạm vào khoe miệng hắn.

“Thân thể tàn tạ này của ta... Còn cả trái tim này nữa... Nếu người không chê, cứ giữ lấy đi...”

Nghe vậy, nam nhân gầm nhẹ một tiếng, hung hăng bắt lấy đôi môi đã khiến hắn nhớ thương lâu ngày.

Nam nhân nâng hai chân Tổng Việt dậy, hạ thân y lập tức được đưa cao.

Cảm nhận động tác của nam nhân mạnh mẽ hơn trước, thậm chí có thể rõ ràng thấy được... Có chút thô bạo...

Biết nhiệt huyết của nam nhân bị đè ép hồi lâu giờ được khơi dậy, dù đã hạ quyết tâm, nhưng nói cho cùng thì Tổng Việt cũng không thể hoàn toàn chấp nhận được như thế.

Tổng Việt cả kinh nói, “Người, nhẹ chút! A!”

Vừa dứt lời, trên đùi và cổ tay Tổng Việt đều hiện rõ hồng ngân.

Nam nhân nghe thấy Tổng Việt kêu đau, vội vàng thả lỏng kiềm chế.

Có chút hối hận vì đã lỗ mãng, nam nhân nhanh chóng hít sâu, muốn áp chế tâm tình đang bùng bùng phần chấn.

Dù đang khi làm tình thì nam nhân cũng không thắng nổi Tổng Việt, nhưng nếu nói về mấy chuyện xấu, so với Tổng Việt, chỉ có thể nói có hơn chứ chẳng kém.

Cúi đầu trêu chọc hồng ngân trước ngực Tổng Việt, ngón tay như trả thù mà khiêu khích hạ thể y.

Cổ nam nhân cong xuống, hôn tới rốn Tổng Việt, đầu lưỡi đảo quanh.

Song túi bị những đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng nâng niu, ngón tay linh động, bắt đầu chạy về phía ngọc khí tinh xảo.

Tống Việt cũng động tình, liền phát ra tiếng rên khe khẽ.

Khi hậu huyết có thể dễ dàng dung nạp ba ngón tay như trước kia, nam nhân rút tay lại.

“Ta sợ quá kích động, làm đệ bị thương thì không hay...”

Tống Việt mở mắt ra, thấy trên trán và cổ nam nhân đều hiện gân xanh.

“Không phải bảo hạ quyết tâm rồi sao?”

Nam nhân nhìn y bằng ánh mắt tà mị.

“Muốn, tự mình tới...”

Tống Việt chán nản, “Người... đừng được voi đòi tiên...”

Nam nhân rời khỏi thân thể Tống Việt, quay lưng xếp chân, bắt đầu niệm thanh tịnh tâm kinh có thể áp chế dục niệm.

Không thể buông tha cơ hội này.

Tống Việt bị nam nhân làm cho hết cách, chỉ có thể dời thân, lại khóa trên đùi nam nhân lần nữa.

Tư thế Quan Âm tọa liên này rất khó với Tống Việt, y chỉ có thể dùng hai đầu gối quỳ nâng thân thể, tay trái đặt trên vai nam nhân để giữ thăng bằng, tay phải vươn đến hạ thân, đỡ lấy cự vật của hắn.

Khi đầu cự vật sát bên huyết khẩu, Tống Việt đã đổ đầy mồ hôi, hô hấp vội vã lại nặng nhọc.

Y hít sâu một hơi, nhét đầu thứ kia vào trong cơ thể.

Hậu huyết lâu ngày chưa qua tình sự không còn trơn ướt như trước, chỉ đầu đi vào thôi cũng kẹt giữa đường.

Hạ thân Tống Việt bị đau nhức, liền muốn rút lui kéo thứ kia ra khỏi người mình.

Đang gắn kết với thân thể Tống Việt, làm sao nam nhân không biết y đang muốn gì, thừa dịp Tống Việt chưa kịp hành động, nam nhân liền nâng thất lưng y rồi dùng lực, cả căn cứ vật nóng như sắt nung đâm thẳng vào cơ thể Tống Việt.

“A!”

Tống Việt phát ra tiếng kêu đau nhức, âm thanh sau đó đã bị động tác kịch liệt của nam nhân phá thành ngàn mảnh nhỏ.

Sau gần trăm lần co rút, đau nhức lúc đầu đã được khoái cảm ùn ùn kéo tới thay thế.

Vòng eo Tống Việt không bị nam nhân thao túng nhưng lại bắt đầu hòa theo động tác của hắn mà nhấp nhô lên xuống.

Dịch nước đã làm đùi hai người trơn bóng, cái mông Tống Việt đã ướt đầm hết thủy.

“Ư... A... A!!”

Nam nhân cắn mút cổ Tống Việt, phun nhiệt dịch vào cơ thể y, như một sự tuyên cáo sở hữu vô cùng bá đạo.

Qua lúc cao trào, Tống Việt vô lực dựa vào người nam nhân.

Ngón tay nam nhân như có như không lướt qua lưng y, vẫn chưa rút vật kia ra khỏi.

Tống Việt gối đầu lên vai nam nhân, có chút buồn ngủ.

Ai dè lúc này, nam nhân lại cuốn lấy thân thể y, Tống Việt bị ép nằm sấp trên giường.

Nam nhân kéo mông y, từ phía sau lại đánh vào lần nữa.

Tống Việt kêu một tiếng đau đớn, cắn chặt hàm răng.

Nam nhân luật động mãnh liệt, khiến cho gương mặt Tống Việt không ngừng cọ sát vào gối mềm. Tống Việt xấu hổ phát hiện bây giờ y thậm chí còn không thể giữ được tư thế này nữa.

Nam nhân biết Tống Việt đã đến cực hạn, cũng không miễn cưỡng, kéo vật ra, để Tống Việt nằm nghiêng xuống.

Cuối cùng toàn bộ thân thể có thể tiếp xúc với chăn đệm trên giường, Tống Việt lập tức thoải mái mà trầm tĩnh lại.

Nhưng đúng lúc này, nam nhân lại nâng chân phía trên của y lên, hạ thân liền tấn công nơi hậu huyết còn đang chảy ra tinh thủy.

Khi thuận lợi tiến vào cơ thể Tống Việt rồi, nam nhân buông chân y ra, để hậu huyết kia càng bóp chặt lại.

Ngực hần kề sát lưng Tống Việt, ép y quay đầu hôn hần.

Tống Việt sắp bị nộ hôn cuồng đại kia làm cho không thở nổi, mà ngón tay vốn đang nâng cầm y lại dời xuống phía dưới, tiếp tục đùa bỡn hồng anh trước ngực và hạ thân y.

Thế công điên cuồng chuyển sang ôn nhu, tần suất luật động không còn nhanh như trước.

Dường như nam nhân đang muốn từ từ thưởng thức rượu ngon lâu năm khó có, khai phá thân thể Tống Việt một cách tinh tế tỉ mỉ.

Tốc độ thoáng chậm lại lại càng khiến Tống Việt cảm nhận được sự cuồng đại của nam nhân.

Thịt mềm nơi u huyết chuyển mình theo cự vật, Tống Việt không thể tự ức mà tràn ra thanh lệ.

Nam nhân như không chán, gọi tên y một lần lại một lần.

“Việt... Tống Việt...”

“Đệ là của ta... Là của ta... Ai cũng không thể cướp đệ khỏi ta được... Dù cho là chính đệ...”

Mãi đến khi ánh mai ló dạng, nhiệt độ sôi trào trong phòng mới ngừng tăng lên.

Lần làm tình này, dường như Triệu Đình Hạo đã say đắm hết mình, còn ngủ trước cả Tống Việt.

Tống Việt tựa vào người nam nhân, nâng tay lau đi mồ hôi trên trán hần, đưa những sợi tóc dài rối loạn về sau tai.

Nhìn gương mặt say ngủ của hần, Tống Việt mỉm cười.

Y chột chột khước môi hần.

“Để ta làm đến mức này, huynh cũng phải tỉnh ngộ rồi chứ?”

Tổng Việt gối lên ngực nam nhân, nghe tiếng tim đập.

Dù đã mệt muốn chết, nhưng, không ngủ được.

Ngày hôm sau.

Triệu Đình Hạo vừa tỉnh lại, theo thói quen sờ sờ bên cạnh.

Ổ chăn lạnh lẽo.

Đột nhiên không còn chút buồn ngủ nào, Triệu Đình Hạo ngồi phắt dậy.

Tối hôm qua không phải chỉ là một giấc mộng chứ...

Những vết tích trên người rõ ràng nói cho hắn biết chuyện tối qua không phải là ảo tưởng.

Nhưng chăn đệm bên người đã lạnh từ lâu.

Triệu Đình Hạo gọi người vào rửa mặt chải đầu, thuận miệng hỏi Tổng Việt đã đi đâu.

Thái giám nơm nớp lo sợ nói, “Công tử chắc ra cung...”

Nhớ tới lời thì thầm bên tai hôm qua, “Huynh nhất định phải tin tưởng ta...”

Nam nhân quyết định không hỏi đến hành tung của Tổng Việt nữa.

Thứ không phải là của người thì cầu cũng không được, còn đã là của người rồi thì sẽ chạy không thoát.

Triệu Đình Hạo thả lỏng tinh thần, thay Long bào, bưng bưng phấn trần đi thượng triều.

Tổng Việt đã đi liền ba ngày.

Ngày ấy, Triệu Đình Hạo đang ở thượng thư phòng phê duyệt tấu chương như mọi khi, liền nghe thái giám ngoài cửa bẩm báo, là Tả thừa tướng Thượng Quan Vân cầu kiến.

Triệu Đình Hạo vẫn chưa ngẩng đầu, hỏi người tới có chuyện gì.

Thượng Quan Vân chấp tay nói, thì ra lần đề võ ở Lương Sơn lần trước đã tổn thất rất nhiều cận vệ, bây giờ việc lựa chọn những cận binh mới đã hoàn thành, chỉ chờ Hoàng thượng xem xét chỉ bảo.

Đây vốn là lệ cũ trong cung, chỉ là một màn cho có mà thôi.

Triệu Đình Hạo không dừng việc đang làm, chỉ phân phó nói, “Bảo bọn họ tự giới thiệu đi.”

Đám cận binh kia lần lượt bước về phía trước, lúc giới thiệu bản thân liền mang theo mười phần trung khí.

“Thần Lương Siêu, người Thái Nguyên, Sơn Tây, vào cung làm thị vệ nhất đẳng, nguyện vì Hoàng thượng xông pha khói lửa, muôn chết không từ!”

“Thần Trương Vạn Niên, người Lạc Dương, Hà Nam...”

Tuy bọn cận vệ vì muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Hoàng thượng mà tận lực biểu hiện mình, nhưng Triệu Đình Hạo không mấy hứng thú với những thứ đó, lời vừa vào tai trái liền chui sang tai phải.

Triệu Đình Hạo đang cầm hương trà, nhấp một ngụm, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Thần Lý A Ngưu, người bản địa, là tiểu đội trưởng cận vệ.”

Nghe được cái tên “Lý A Ngưu” này, Triệu Đình Hạo liền phun trà trong miệng ra.

Thái giám bên cạnh luống cuống tay chân giúp Hoàng thượng thuận khí, bọn cận binh đứng dưới lần đầu tiên thấy Hoàng đế mang nặng Long uy lại làm ra một trò khôi hài như vậy, nhất thời xấu hổ đến không biết làm thế nào mới đúng.

Cuối cùng Hoàng đế gờ lên “Long trảo”, nhìn quét qua hơn mười người kia.

Khi mọi người đang cúi đầu nhìn mặt đất, chỉ có Lý A Ngưu không kiêng nể gì mà ngẩng đầu nhìn thẳng Hoàng đế.

Khó trách Triệu Đình Hạo bị sắc nước.

Tổng Việt mặc trang phục cận binh, đổi tên thành “Lý A Ngưu”, mái tóc đỏ kia cũng không biết dùng cách gì mà nhuộm về màu đen được, gương mặt cũng có chút dịch dung, có lẽ vì sợ người khác nhận ra.

Triệu Đình Hạo ho hai tiếng, nói nhỏ vài câu với thái giám đứng bên.

Thái giám kia tiếp lệnh rồi, liền đứng thẳng truyền lời nói, “Tuyên tiểu đội trưởng Lý A Ngưu tiến lên trả lời.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tống Việt liền bước đến.

Triệu Đình Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói bên tai y, “Đệ định diễn trò gì đây?”

Tống Việt vẽ mặt đường hoàng lớn tiếng đáp, “Bẩm Hoàng thượng, là thị vệ trung thành và Thánh thượng anh minh.”

Lời muốn nói nghẹn lại trong cổ, Triệu Đình Hạo muốn cười mà không cười được.

Thôi được rồi được rồi, còn tưởng rằng ba ngày này Tống Việt đi nơi nào, xem ra chính mình tự nghĩ nhiều thôi.

Có lẽ mấy ngày nay, Tống Việt đã nghĩ ra cách, còn bắt Thượng Quan Vân “cầu kết làm bầy”.

Thượng Quan Vân đáng thương, luôn bị ép giữa hai người họ, không cách nào thoát thân được.

Nhưng Tống Việt làm tiểu đội trưởng rồi, không chỉ có thể danh chính ngôn thuận đứng bên người Hoàng đế, mà mỗi ngày đều có việc làm, sẽ không khiến cho những ngày ở trong cung của y vô cùng buồn chán nữa.

Hoàng đế Long nhan đại duyệt, lúc cận binh quy an, liền hạ thủ dụ, tăng thêm ba phần bổng lộc cho toàn thể cận binh.

Một “Lý A Ngưu” vốn không có xuất thân gì đáng nói, tự xưng thành tiểu đội trưởng, trong đội không phải không có người không phục, nhưng qua chuyện lúc sáng ở thượng thư phòng, mọi người đều đoán ra lai lịch của Lý A Ngưu này không tầm thường, liền phục tùng theo.

Trong đội cận vệ, nhân khí của Tống Việt tăng lên vèo vèo, ngày cũng trôi qua vô cùng dễ chịu.

69. Quyển 2 - Chương 12: Sự Kiện Thứ Nhất: Hoàng Đế Nổi Máu Ghen

Trải qua nhiều khó khăn gian khổ, Triệu Đình Hạo cuối cùng học được thế nào là “mềm nắn rắn buông”.

Đối với những người có tính cách như Tống Việt, người càng bức bách y thì y lại càng không kiêng nể. Nhưng nếu lúc gần lúc xa, thì y lại trở nên lo lắng, thậm chí có khi còn tự dâng đến tận miệng.

Triệu Đình Hạo nếm được ngon ngọt rồi, liền quyết định tiếp tục quán triệt sách lược này.

Chỉ tiếc là đôi khi cuộc đời đã không như mong muốn rồi mà còn hoàn toàn ngược lại.

Vì vậy mới xảy ra mấy chuyện dưới đây.

Sự kiện thứ nhất: Hoàng đế nổi máu ghen.

Chuyện kể là, khi mối quan hệ giữa Triệu Đình Hạo và Tống Việt ổn định rồi, Tống Việt cũng từ từ thích ứng với thân phận mới, lại đặc biệt thân thiết với những thuộc hạ trong đội cận vệ. Không tính đến chuyện cả ngày xưng huynh gọi đệ, còn không thiếu những lúc kề vai sát cánh.

Hôm đó, Tống Việt không có ca trực, nhưng đã hẹn với các huynh đệ cùng ra cung dạo chơi, tuy là việc này không báo lại cho Triệu Đình Hạo, nhưng nội gián của Hoàng thượng thì nhiều vô số, nhất cử nhất động của Tống Việt làm sao tránh được mắt hắc?

Khi nhóm Tống Việt xuất lệnh bài thông hành định ra cung thì Hoàng đế lại truyền tới một đạo khẩu dụ, truyền Tống Việt trở về.

Tống Việt vốn tưởng Triệu Đình Hạo có chuyện gì gấp, cũng không quan tâm việc có làm mọi người mất hứng hay không, xin lỗi vài câu liền vội vàng quay về.

Y đi gần như cả Hoàng cung rồi, vất vả lắm mới tới thượng thư phòng, lại thấy Triệu Đình Hạo ngồi trước bàn phê duyệt tấu chương như mọi khi.

Triệu Đình Hạo thấy Tống Việt vào, cũng không nói gì, liền phất tay bảo thái giám truyền lời cho Tống Việt.

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, vội vàng lo lắng đi xuống nói nhỏ với Tống Việt.

“Hoàng thượng nói Đại nhân cứ đứng hầu một bên, chờ Ngài phê xong tấu chương rồi mới nói.”

Tống Việt buồn bực, nhưng e ngại có các huynh đệ cận vệ khác, đành không nói gì, đứng qua một bên.

Tấu chương phê xong cũng mất mấy canh giờ, trong suốt quá trình này, Triệu Đình Hạo cũng chưa liếc nhìn Tống Việt một cái.

Cảm nhận được của nam nhân không vui, Tống Việt lại không trì độn, đại khái cũng đoán ra nguyên nhân vì sao.

Vốn định chờ nam nhân xử lý xong chính sự rồi thì hai người mới nói chuyện tử tế, ai ngờ khi Triệu Đình Hạo thả cuốn tấu chương cuối cùng xuống lại nói một câu, “Trẫm mệt rồi, các người quy an đi.”

Nhìn thời gian, bây giờ mà đi tới thì các huynh đệ cũng sớm tản rồi.

Tống Việt bị nam nhân cố tình gây sự làm ghen một bụng hỏa, trở về tẩm cung thay trang phục cận binh ra, liền đi về phía Triệu Đình Hạo.

Trước sự chất vấn của Tống Việt, nam nhân chẳng nói chẳng rằng, nhưng đến lúc Tống Việt nói xong chỉ bỏ lại một câu, “Ta chính là không thích đệ quá thân cận với người khác đấy, thì sao?”

Hoàn toàn trái ngược với sự lý tính và cơ trí thường ngày, Triệu Đình Hạo lúc này giống như đứa trẻ không ăn được kẹo liền ăn vạ vậy, chả thể nói lý được.

Tống Việt chán hãn, phát tay áo liền rời đi.

Phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng của nam nhân, “Nếu đệ dám đi, tất cả binh sĩ trong đội của đệ đều phải nhận năm mươi quân côn.”

Thân hình Tống Việt bị kiềm hãm, quay đầu lại.

“Huynh đang dùng thân phận Hoàng đế để nói chuyện với ta?”

Triệu Đình Hạo bị câu hỏi của Tống Việt làm ngớ người, trong nhất thời không biết nói gì nữa.

Nét mặt Tống Việt cứng nhắc, “Vậy chúng ta cũng chẳng còn gì để nói nữa rồi.”

Nhìn bóng lưng Tống Việt rời xa, Triệu Đình Hạo bóp nát chén trà trong tay.

Khi Tống Việt trở về doanh trại cùng các huynh đệ thì mọi người đang cao hứng bừng bừng đàm luận chuyện gì, vừa thấy Tống Việt bước vào, lập tức im phăng phắc.

Thấy kỳ lạ, Tống Việt liền hỏi rõ ràng.

Mọi người ập a ập ứng không nói lên lời.

Vốn bị Triệu Đình Hạo chọc cho lửa giận đầy mình, thấy thuộc hạ lại có chuyện giấu giếm, Tống Việt càng nổi trận lôi đình.

Thấy đội trưởng thường ngày tao nhã đã nổi điên, bảo những người khác không sợ là nói điều đấy.

Cuối cùng một tên binh sĩ bình thường quan hệ với Tống Việt tốt nhất bị đẩy ra, nói thay cho mọi người.

Thì ra hôm qua vừa nhận được bổng lộc, đúng lúc được nghỉ, mọi người liền hẹn đêm nay sẽ đi Di Hồng Lâu tìm vui.

Mặc dù cảm tình giữa Tống Việt và các huynh đệ rất tốt, nhưng hình tượng của y trong lòng họ vẫn là chính nhân quân tử, mọi người lo lắng là nếu để đội trưởng biết, làm không tốt thì chuyện này sẽ đổ bể, nên mới không dám nói.

Nghe xong nguyên nhân, sắc mặt Tống Việt mới có chút khởi sắc.

Tống Việt quàng vai các huynh đệ.

“Ta còn tưởng là chuyện gì to tát! Là nam nhân, uống rượu tìm vui là chuyện bình thường, đêm nay chúng ta phải đi Di Hồng lâu uống hoa tửu, không say không về!”

Trong tiếng hoan hô nhảy nhót của các huynh đệ, Tống Việt bị vây quanh ra cung.

Lần này Tống Việt vốn là vì giận đối Triệu Đình Hạo mới đi thôi.

Đại khái các huynh đệ cũng biết tâm tình lão đại bất hảo, liền tự nguyện góp tiền giúp Tống Việt tìm hai hồng bài, những người khác mỗi người chọn một cô, ngồi quanh một bàn uống rượu.

Đám kỹ nữ nhỏ nhẹ trò chuyện, dỗ cho cả bọn nam nhân tưởng đang trên mây.

Lòng Tống Việt không ở đây, cũng không muốn đụng chạm đám kỹ nữ kia, chỉ tự kỷ uống rượu.

Đám binh sĩ trong đội cận vệ có ai không phải cao thủ? Thấy Tống Việt chẳng cự tuyệt ai, liền như điên mà chạy đến kính rượu y.

Kết quả là chưa tới đêm khuya, Tống Việt đã bị các huynh đệ chuốc đổ.

Những người khác đều uống nhiều rồi, cũng không quan tâm đến Tống Việt đang say bí tỉ trên bàn, quần lấy đám kỹ nữ, trong phòng bắt đầu bừa bãi.

Bất thành linh, cánh cửa Di Hồng Lâu bị đập ra, một trận gió lạnh quất thẳng tới.

Bên ngoài xông đến một đội vệ binh, vây chặt lấy đám người trong phòng.

Lúc đầu những người bên trong còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, có người còn ồn ào, “Kẻ nào không có mắt vào nhằm phóng thế hả”, “Đuổi chúng ra ngoài đi”, loạn xạ hết cả.

Mãi đến khi một gã cao to mót quá, muốn ra ngoài tìm nhà xí, khi bắt được y bào của người đang đứng chắn đường thì gã mới biết có là chuyện.

Hơn nữa chuyện này còn không nhỏ chút nào!

Gã vắt vãi lăm mới tập trung được nhãn thần, nhìn thấy tấm vải đang nắm trong tay, là ngũ trảo kim long được thêu bằng kim tuyến.

Lúc đầu còn tưởng là mình hoa mắt, gã dụi một mắt, nhìn kỹ lại lần nữa.

Một, hai, ba, bốn, năm...

Thực sự có năm móng...

Gã lập tức tỉnh được bảy phần.

Nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn người trên, gã lập tức phát ra một tiếng la hét thảm thiết hơn cả trông thấy quỷ.

“Hoàng, Hoàng, Hoàng, Hoàng Thượng —“

Người trong phòng đang loạn thành một đoàn nghe thấy tiếng kêu đó, dường như đỉnh đầu bị đổ nguyên bồn nước đá, khiến toàn thân run rẩy.

Người nào chưa say mềm lập tức quỳ rạp xuống đất, không dám thở mạnh.

Trong phòng tràn đầy mùi rượu, mọi người y quan không chỉnh, khăn tay cái yếm tứ tung, trên mặt đất còn có người say ngã chổng vó, sắc mặt Hoàng đế cũng xấu xí vô cùng.

Khi Triệu Đình Hạo tìm được Tống Việt trong đám người đó, xém chút lửa giận công tâm.

Mặc dù Tống Việt trải qua dịch dung đơn giản, tướng mạo cũng đã không tuấn mĩ như trước, nhưng khí độ khoan thai, dáng người cao gầy và thân thể rắn chắc đó thì không cách nào giấu được.

Đám kỹ nữ biết những người đến uống rượu hôm nay đều làm việc trong cung, đương nhiên vô cùng ngưỡng mộ, liền dùng hết chiêu trò ra hầu hạ, mong sẽ may mắn được ai đó coi trọng, chuộc ra làm tiểu thiếp cũng tốt.

Hơn nữa Tống Việt được mọi người xưng là lão đại, hình như cấp bậc cao nhất, cho nên bọn kỹ nữ thấy Tống Việt say bết nhè rồi, ai còn lại cũng đi hầu hạ y cả.

Triệu Đình Hạo vượt qua kẻ đang ngã ngựa kia, xóc Tống Việt đang bị ả kỹ nữ say mềm dựa vào lên.

Cổ áo Tống Việt vừa bị kéo liền lộ ra mấy dấu đỏ mới lạ.

Triệu Đình Hạo khí cực.

“Sai lầm! Thực sự là sai lầm! Còn ra thể thống gì nữa chứ!”

Mấy tên cận vệ quỳ trên mặt đất run lên như lá mùa thu, thực sự là cảm điếc ăn hoàng liên, có khổ cũng không nói ra được!

Lão Hoàng đế trăm công ngàn việc rõ ràng bận đến tối tăm mặt mũi, sao lại có thời gian để lo đến cả việc riêng của đội cận vệ chứ?

Mà pháp luật Thiên triều cũng mệnh lệnh rõ ràng không cấm binh sĩ quan viên đi uống hoa tửu mà!

Triệu Đình Hạo ôm Tống Việt lên.

“Sau này còn dám để đội trưởng của các người đến mấy chỗ như thế này, cẩn thận ta đem cả lũ cung hình tại chỗ!”

Đi tới cửa, như nghĩ ra cái gì, Triệu Đình Hạo ngừng bước.

“Chuyện hôm nay mà dám truyền ra ngoài thì cứ cẩn thận cái đầu!”

Mọi người đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể vội vàng vâng dạ.

Chờ Triệu Đình Hạo đưa Tống Việt đi rồi, cả đám mới mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Không còn tâm trí đâu mà hoa với tửu, dỡ những người say về nhà, đội cận vệ nhanh chóng giải tán.

Chỉ có gã cao to không khôn khéo kia còn đang nhỏ giọng tranh cãi, “Lão Hoàng để lo nhiều việc quá, rốt cuộc là có quan hệ gì với đội trưởng của chúng ta chứ, thật là...”

Gã còn chưa lâu bầu xong đã bị người khác đập một phát vào ót.

“Không muốn chết thì đừng nhắc lại chuyện này nữa!”

“...”

Triệu Đình Hạo tức giận đưa Tống Việt về tâm cung.

Hắn không hề nghĩ rằng Tống Việt lại dùng cách này để giận dữ với mình.

Vốn định ném Tống Việt đã say đến bất tỉnh nhân sự vào hồ, kỳ cọ cho sáng bóng, rửa sạch mấy thứ dong chi tục phần kia, nhưng khi Tống Việt vô thức vòng tay ôm cổ hắn thì Triệu Đình Hạo đã không thể nào hạ thủ được rồi.

“Triệu... Đình Hạo...”

Nghe thấy Tống Việt mơ hồ rồi còn gọi tên hắn, cơn tức của nam nhân nhất thời tiêu đi không ít.

“Mụ nội nó... Vương bát đản...”

Khí trời vừa sáng lại chuyển sang u ám.

Nam nhân lột sạch Tống Việt, đưa y vào trong hồ.

Mở chân y ra đẩy tính nghiêm phạt, theo nước đánh vào hậu đình y.

“A...”

Tống Việt cúi đầu đau nhức kêu lớn một tiếng, chân vô thức kẹp chặt thắt lưng nam nhân.

Cảm giác tê dại khi nội bích bị ma sát từ cột sống truyền thẳng tới đại não, dù có say nhưng cũng không trốn được trận tập kích của khoái cảm.

“Ừ... Khốn khiếp... Đừng mà...”

Tổng Việt bị nam nhân tức giận tách ra rồi lại lăn qua lăn lại, vô thức cầu xin.

Nam nhân làm sao buông tha Tổng Việt dễ dàng như thế, ôm y ra khỏi hồ rồi dùng khăn bọc lại, định mang về tắm cung tiếp tục “nghiêm phạt”.

Vừa đi lại nghe thấy Tổng Việt đang tựa vào ngực mình khẽ nỉ non.

“Khốn khiếp... Ta yêu huynh như thế... Sao lại không tin ta...”

Cánh tay Triệu Đình Hạo bỗng căng cứng, tiếng nói cũng khẽ run lên.

“Ngoan, đệ vừa nói gì? Nói lại đi...”

Nhưng Tổng Việt chỉ nghiêng đầu, tựa vào hõm vai hắn, không nói thêm gì nữa.

Nam nhân kích động hôn lên đôi môi Tổng Việt.

“Nói lại đi, nói đệ yêu ta đi!”

Tổng Việt ngủ rồi không đáp, nhưng dường như đang có một giấc mộng đẹp, khóe miệng khẽ cong.

Kết cục của màn hài kịch này là Hoàng đế đại nhân vô cớ gây rối chuốc lấy đại bại, mà Tổng Việt cũng không may mắn nhận được lợi lộc gì – phải xin nghỉ hai ngày vì trên giường làm lụng quá độ.

Kéo theo đó là lão Hoàng đế cũng hai ngày không lên triều.

Việc này làm cho dã sử ghi chép về đội trưởng cận vệ “Lý A Ngưu” và Cảnh Đức Đế lại có thêm mấy phiên bản.

70. Quyển 2 - Chương 13: Sự Kiện Thứ Hai: Luận Võ Bị Thương

Thời gian trôi qua thật mau, chớp mắt đã đến cuối năm rồi.

Trong Cẩm vệ quân có rất nhiều hoạt động chúc mừng, náo nhiệt nhất và cũng nổi tiếng nhất là Quần Anh Hội.

Quần Anh Hội chính là nơi có điều kiện tốt nhất để cận vệ bình luận bàn võ nghệ, đại triển quyền cước, nếu như có thể đạt được hạng nhất thì không chỉ nhận được rất nhiều phần thưởng mà còn được thượng quan ưu ái hơn, từ nay về sau một bước lên mây.

Tiểu đội do Tống Việt đứng đầu đã sớm xắn tay áo, nóng lòng muốn thử.

Hạng mục trong Quần Anh Hội rất nhiều, ngoài những môn cá nhân như cưỡi ngựa, võ nghệ lôi đài..., còn có không ít những môn đồng đội như đá cầu, đánh trận đoạt cờ..., cũng là tiêu điểm của hội thi.

Quần Anh Hội năm nay còn náo nhiệt hơn bao giờ hết, nguyên nhân rất đơn giản — Cảnh Đức Đế muốn đích thân tới tham quan đấu trường.

Tin tức này vừa truyền đi, lập tức khiến cả đội quân bùng nổ.

Quần Anh Hội vốn nổi tiếng trong đám binh sĩ, nhưng còn chưa đến mức để Hoàng đế phải đích thân tới dự.

Theo lệ cũ, Hoàng đế chỉ cần làm vài động tác tượng trưng như phát biểu rồi đánh chiêng khai mạc.

Vì có sự xuất hiện của Hoàng đế mà tình hình chiến đấu trong Quần Anh Hội càng thêm kịch liệt.

Thử hỏi, ai không muốn bộc lộ tài năng trước mặt Hoàng đế chứ. Nếu như được Hoàng đế ưu ái, phúc trạch sau này có thể nói là trào tới không ngừng.

Tống Việt cũng chẳng hứng thú gì với việc lên chức, nhưng ngay khi gia nhập tràng thi đấu sôi nổi này thì phần tử hiếu chiến vốn giấu sâu trong máu cũng sôi trào lên.

Quanh năm đóng quân ở biên giới, khi Hung Nô chưa xâm chiếm, để việc sinh hoạt buồn tẻ đơn điệu ở quân lữ tăng thêm lạc thú, trong quân cũng không thiếu những loại thi đấu này, để điều hòa cuộc sống, cũng là cổ vũ sĩ khí. Cho nên từ Tướng quân cho đến bếp núc tiểu tốt đều có thể tham gia, mà Tống Việt chính là cao thủ trong cao thủ.

Khi tiểu đội mà Tống Việt suất lĩnh gần như đứng đầu toàn bộ các mục thi tập thể thì tài lãnh đạo kiệt xuất và kỹ xảo chiến lược của Tống Việt cũng lộ ra hoàn toàn, tỏa ra ánh sáng kỳ lạ ở Quần Anh Hội, nhưng đồng thời cũng khiến cho các đội khác ghen ghét.

Nếu như để cho tên tiểu đội trưởng không có danh tiếng kia tiếp tục “tác oai tác quái” thì những binh sĩ khác sẽ không có chỗ để biểu hiện trước mặt Hoàng thượng rồi.

Cuối cùng, trận đấu lôi đài mà lòng người mong chờ nhất đã sắp bắt đầu.

Khi phân bảng, những thị vệ nào bất hạnh rút thăm tới cùng tổ với Tổng Việt đều kêu la oán giận, chỉ thán số mình không tốt.

Trong Cẩm vệ quân cũng có một số con cháu gia tộc môn phiệt có tiền có thế, nhưng lại không rõ thực sự “Lý A Ngưu” kia được ai chống lưng. Bọn họ tâm sinh quỷ kế, thu mua những binh sĩ chung tổ với Tổng Việt, định ở vòng một làm cho “Lý A Ngưu” bị thương nặng, tốt nhất là đến độ phải hủy quyền thi đấu.

Vì vậy trong trận đầu, sau khi Tổng Việt bay nghiêng đá đối thủ xuống lôi đài, trong lúc rơi xuống, tay áo tên kia bất ngờ phóng ra ám khí hình châm mảnh như lông bò, bắn vào bắp chân y.

Khi xoay người thu thế, Tổng Việt cảm thấy có chút không ổn, nhưng vì quá gần, hơn nữa còn không chuẩn bị trước tâm lý nên không né kịp, lập tức sẽ bị kim kia đâm phải.

Chỉ trong chớp mắt đó thôi, một cây quạt vàng bắn vào giữa sân đấu, ngăn trở toàn bộ đám tể châm đó.

Ở đây hầu như không có bao nhiêu người phát hiện nguyên do trong đó, viên quan phụ trách giám sát quát át, “Kẻ nào to gan như thế, dám nhiễu loạn trật tự!”

Nhất thời cả sân đều im phăng phắc.

Bỗng nhiên Cảnh Đức Đế từ long ỷ đứng lên.

Nghìn vạn ánh mắt nhất tề nhìn thẳng Triệu Đình Hạo, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Triệu Đình Hạo vận công nhảy lên, vút bay đập bước trên không, rồi lại như tấm vải sa tanh khẽ rơi xuống lôi đài.

Tổng Việt biết rõ hành động đó của Triệu Đình Hạo chắc chắn có nguyên do, nhưng y thực sự không muốn làm mọi người mất hứng, liền khẽ nháy mắt để Triệu Đình Hạo đừng truy cứu việc này.

Thấy ánh mắt lo lắng của Tổng Việt, sắc mặt xám ngoét của Triệu Đình Hạo mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Hắn e hèm vài tiếng rồi xoay người nói, “Quần Anh Hội quả nhiên đặc sắc tuyệt luân, ngay cả trẫm cũng không nhịn được, muốn thử chút quyền cước rồi.”

Lời vừa nói ra liền khơi dậy muôn ngàn tầng sóng.

Tuy trải qua sự kiện “Hạo Vương cướp pháp trường”, mọi người đã sớm nghe đồn đến việc Triệu Đình Hạo thân mang tuyệt kỹ, võ nghệ siêu quần, nhưng không có bao nhiêu người thực sự thấy được thực lực của Hoàng đế đại nhân.

Quần Anh Hội hôm nay có thể để Hoàng đế hạ mình giá lâm còn tự mình tham dự, chuyện lớn như vậy sao có thể không làm nhân tâm phấn chấn.

Chỉ trong chốc lát, tiếng reo hò ủng hộ vang lên chấn động cả hội trường, bầu không khí vốn đã nóng rực giờ đã bị Triệu Đình Hạo bất ngờ xen ngang lại càng lên tới đỉnh điểm.

Sau khi ầm ĩ một hồi, Triệu Đình Hạo mỉm cười giơ tay, ý bảo mọi người an tĩnh lại.

Triệu Đình Hạo chấp tay nói với Tống Việt, “Không biết Lý đội trưởng có muốn chỉ giáo không?”

Tống Việt cũng đúng mực đáp, “Chỉ giáo thì không dám nhận, còn mong Hoàng thượng chỉ điểm nhiều hơn!”

Thấy Tống Việt nhận chiến thư, các huynh đệ trong đội hưng phấn không ngớt, bắt đầu ồn ào.

Vì Tống Việt đại biểu cho hình tượng của cả Cẩm vệ quân nên dù có người oán hận nhưng đại đa số đều vô cùng bội phục trước trí tuệ đại dũng của Tống Việt, cũng đi theo cao giọng ủng hộ.

Tiếng trống trận vang lên, Tống Việt nghiêng người mà đứng, tay phải giơ lên như tạo ra tư thế nghênh chiến.

Triệu Đình Hạo cười nói, “Nghe nói kiếm pháp của Lý đội trưởng không tồi, hôm nay đánh với trẫm vài chiêu đi!”

Tùy thị bên cạnh lập tức bảo hai người trong sân đưa lên bảo kiếm.

Động tác của Triệu Đình Hạo quyết đoán, nhận lấy rồi liền rút kiếm ra khỏi vỏ, chiêu thứ nhất trong Lạc Nhạn Bát Thức – Vân Quyết – liền xuất ra như nước chảy mây trôi, công tới Tống Việt.

Triệu Đình Hạo biết rõ nội lực của Tống Việt chỉ khôi phục tới tầng thứ tư, đương nhiên sẽ không lợi dụng điểm này, để biểu hiện sự tôn trọng với đối thủ, hắn chỉ vận dụng nội công tương đương khi dùng kiếm.

Về Vân Quyết, vừa nghe là biết, là chiêu thức như áng mây bay bổng nơi thâm sơn, nhìn thì mờ ảo nhưng thực ra thuần phác, kiếm chiêu có phần hư ảo, nhưng từng bước đều là thực, ép sát liên tục.

Trong đám chiêu thức hỗn loạn đó, Tống Việt đã thấy được bản chất, cũng không vội vàng, chỉ di động

bước chân, tránh khỏi thế công kích của hắn.

Hơn ba mươi chiêu rồi, kiếm của Tống Việt vẫn chưa ra khỏi vỏ.

Đám binh sĩ dưới đài nhìn thấy mà nhiệt huyết sôi trào, càng lớn tiếng kêu gào trợ uy cho Tống Việt.

Triệu Đình Hạo thu chiêu, cười nói, “Khởi động vậy thôi, Lý đội trưởng hãy cẩn thận!”

Dứt lời, kiếm hoa khê chuyển, phác họa âm dương bát quái đồ — đó là chiêu thứ hai trong Lạc Nhạn Bát Thức — Lăng chuyển Càn Khôn.

Biết Triệu Đình Hạo đã buông tâm tính chơi đùa mà bắt đầu chăm chú rồi, Tống Việt nghiêng người bỏ tới một kiếm ngang trời, thuận thế vút vỏ kiếm ra.

Nội lực chấn động, thân kiếm phát ra tiếng kinh ngân êm tai.

Song kiếm va chạm như sét đánh, phát ra tia lửa.

Cúi người né ra, nâng kiếm đâm tới.

Mỗi động tác đan xen của hai bên đã chấn động lòng người, lại linh động như một bức tranh vẽ.

Khí thế như mặt trời lộ dạng, sóng vỗ đá lớn.

Ưu mỹ như gió đưa cành liễu, nước chảy hoa rơi.

Những người ở dưới quan sát trận đấu này từ lâu đã vứt bỏ chuyện thắng thua, việc duy nhất có thể làm là nhìn hai người bay bổng như hồ điệp trên đài không chuyển mắt, ngay cả hơi thở cũng như bị đoạt đi.

Trong lúc bất tri bất giác, hai người đã qua hơn trăm chiêu.

Hai người đều sư thừa danh môn, hai bộ kiếm pháp từ lâu luyện được lô hỏa thuần thanh, trong lúc nhất thời lại khó phân thắng bại.

Tuy rằng Triệu Đình Hạo chỉ dùng nội công bằng Tống Việt, nhưng Tống Việt từ trước đến nay am hiểu chiến thuật đột kích như chớp giật, đối với một Triệu Đình Hạo có thể trạng tốt như vậy, đấu trong thời gian dài không hề có lợi cho Tống Việt.

Để mau chóng kết thúc trận đấu, Tống Việt xuất ra chiêu thức cuối cùng trong Ma Vân kiếm pháp — Ngư long vũ.

Như cá vượt long môn, khí thế cuộn trào mãnh liệt tựa Rồng bay chín tầng trời, máu chốt của chiêu Ngư Long vũ này là chế địch trong nháy mắt.

Trước thế tiến công sắc bén của Tống Việt, Triệu Đình Hạo cũng xuất ra chiêu tuyệt diệu nhất trong Lạc Nhạn Bát Thức — Nộ kiếm cuồng hoa.

Nội lực cùng thân kiếm hòa thành nhất thể, tạo ra khí trận như những dải lụa hồng loạn bay tại không trung, hóa giải toàn bộ kiếm khí của Ngư Long vũ.

Một kiếm như tứ lạng bạt thiên cân, thân Tống Việt bất ổn, như muốn ngã khỏi lôi đài.

Triệu Đình Hạo vừa định nhân, dưới đài lại còn lưu lại những binh khí mà Tống Việt đã đánh rơi trong lúc luận võ.

Trường kích dựng nghiêng, mũi nhọn chĩa vào nơi Tống Việt rơi xuống.

Vì chấn động quá lớn, Tống Việt nhất thời không thu thế được, mắt thấy sẽ đâm vào lưỡi dao sắc bén kia.

Triệu Đình Hạo thấy thế đề thân bay vọt, kéo lại y ngay trong khoảnh khắc thân thể Tống Việt gần bị lưỡi dao sắc bén chạm trúng, nhưng tự mình lại bị đâm phải.

Tống Việt hỗn loạn khởi động thân thể, kinh hãi nói, “Hoàng Thượng, Ngài...”

Triệu Đình Hạo ôm cánh tay phải, được Tống Việt nâng ngồi dậy.

Máu tươi từ chảy ra qua khe hở.

Triệu Đình Hạo đứng lên cười nói, “Không phải việc gì to tát, đao kiếm không có mắt, bị thương cũng khó tránh khỏi, ái khanh không cần tự trách.”

Triệu Đình Hạo xoay người nói với những binh sĩ đang có mặt, “Trong Cẩm vệ quân quả nhiên có rất nhiều nhân tài, trầm bội phục, bội phục!”

Tống Việt trong lòng căng thẳng, quỳ một chân nói, “Tạ ơn Hoàng Thượng có lòng bảo vệ, thần nguyện suốt đời đi theo Hoàng Thượng, muôn chết không từ!”

Câu nói này của Tống Việt chính là tiếng lòng binh sĩ, trong số họ không ai mà không cảm động trước khí độ liều mình bảo vệ thuộc hạ của Cảnh Đức Đế, nhất thời trong sân vang lên tiếng hô vang như sấm.

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Vĩnh viễn đi theo Hoàng Thượng!”

“Lý đội trưởng giỏi thật đấy!”

...

Tống Việt nói với giám quan muốn bỏ quyền, theo Triệu Đình Hạo rời khỏi sân đấu.

Thái y vội vội vàng vàng chạy tới.

Trong tấm cung, bàn tay không bị thương của Triệu Đình Hạo nắm chặt Tống Việt, chưa từng buông ra.

Thái y cắt bỏ y phục kiểm tra vết thương, nhú mày nói, “Vết thương này, cần khâu mới được.”

Thái y hơ kim trên lửa tiêu độc, phân phó cung tỳ mang rượu mạnh đến.

“Thỉnh Hoàng thượng uống vài ngụm, có thể giảm đau.”

Triệu Đình Hạo vẫy tay nói, “Chút thương đó có gì phải kinh ngạc, cứ khâu đi.”

Thái y do dự, “Nhưng, ít nhất cũng mười châm...”

Tống Việt xiết chặt tay Triệu Đình Hạo.

Thái y nơm nớp lo sợ khâu miệng vết thương đang chảy máu đầm đìa.

Đến đêm, Triệu Đình Hạo không thể tránh khỏi phát sốt.

Tống Việt vuốt trán Triệu Đình Hạo, không ngừng lo lắng.

Cung nữ bưng được vào.

Nhìn một bát đen xì đấng ngất, Triệu Đình Hạo dứt khoát quay mặt vào trong.

Tống Việt cả giận, “Đã bao nhiêu tuổi rồi còn làm nũng!”

“Chút thương đó, chỉ cần ngủ một giấc là được rồi, ta còn không dễ vỡ như vậy.” Triệu Đình Hạo dứt lời liền nhắm mắt lại.

“Người!”

Tống Việt đành bó tay với hắn.

Một khắc sau, đầu Triệu Đình Hạo bị Tống Việt cường ngạnh xoay lại.

Triệu Đình Hạo buồn bực, “Sao vậy, ta đã nói không cần uống...”

Lời còn chưa dứt, đôi môi mềm mại của Tống Việt đã dán lên.

Dùng lưỡi mở miệng Triệu Đình Hạo, Tống Việt đưa thuốc ẩm áp vào miệng hắn.

Nuốt xuống rồi, Triệu Đình Hạo liếm môi.

Mặt Tống Việt nóng lên, đưa tay lau vệt nước bên môi mình.

“Nếu sau này đệ cứ dứt được như vậy, ta sẽ uống.”

Tống Việt chịu không nổi lời trêu chọc của nam nhân, đứng dậy muốn đi.

Tay bị nam nhân giữ lại.

“Đừng đi, vết thương của ta đau lắm lắm.”

Tống Việt thở dài, xoay người lại.

“Còn không ngoan ngoãn uống thuốc đi?”

Đỡ nam nhân tựa lưng trên giường, Tống Việt dứt từng thìa từng thìa được vào miệng hắn.

Từ đầu đến cuối, nhân thần nóng cháy của nam nhân cũng không rời gương mặt Tống Việt một khắc.

Một chén thuốc rất nhanh thấy đầy, Tống Việt buông bát muốn gọi cung nữ tới thu dọn.

Lời còn chưa nói ra, liền bị nam nhân kéo vào trong lòng, môi cũng bị nam nhân chặn lại.

Tống Việt hiếm khi không giãy dụa, nam nhân liền càng làm sâu sắc nụ hôn này.

Nam nhân nằm trên đùi Tống Việt, y giúp hắn cởi ra tử kim ngọc quan trên đầu, ngón tay vuốt ve những sợi tóc dài của hắn.

Nam nhân trở mình, khuôn mặt hướng lên, thoải mái thở dài mà nói, “Như vậy, thật tốt.”

Tống Việt nhìn gương mặt thanh thản khi ngủ của nam nhân, không kìm lòng được mà hôn lên trán hắn.

71. Quyển 2 - Chương 14: Sự Kiện Thứ Ba: Con Nối Dối Phong Ba [thượng]

Dù là hoàng đế trốn thế nào cũng trốn không nổi vấn đề nối dõi tông đường, Triệu Đình Hạo cũng vậy.

Lúc trước thiên hạ vừa định, nhân tâm chưa ổn, vấn đề người thừa kế còn chưa cần triều thần nghị sự.

Nhưng giờ tứ hải đã an, dân chúng thuận theo, nỗi lo Hung Nô ở biên ải đã dẹp, dù đôi khi có thiên tai, nhưng vẫn là quốc thái dân an, thịnh thế thái bình.

Cảnh Đức Đế đăng cơ tới nay đã năm năm, chiến tích trác việt đã quá rõ ràng, nhưng tình hình nội cung lại cực kỳ ế ẩm.

Những tú nữ được tuyển vào hàng năm theo thông lệ đến giờ vẫn chưa ai được Hoàng đế sủng ái, lại càng đừng nói đến có thể sinh con đẻ cái.

Các tú nữ nếu không phải được Ti nhạc môn của triều đình sắp xếp thì sẽ bị bổ nhiệm thành thị nữ cao cấp, thay thế cho những người tuổi già hồi hương.

Phi tần hậu cung thì oán giận, còn những nam nhân ở triều đình lại lo lắng.

Sau rất nhiều tấu chương yêu cầu tuyển hậu nạp phi, Triệu Đình Hạo rốt cục bị quấy rối không chịu được, trên triều giận dữ lôi đình, căm tức rời khỏi.

Chúng triều thần mặc dù sợ hãi Long uy, không dám lại nhiều lời, nhưng Thượng Quan Vân biết chuyện con nói dối không thể nào qua loa vậy được.

Nhìn bóng lưng tức giận của Hoàng đế, Thượng Quan Vân chỉ có thể thở dài trong lòng, không nên để có chuyện gì xảy ra mới được.

Khi vô số thị vệ cung nữ bị Hoàng đế làm nơi trút giận, các huynh đệ nào biết Lý A Ngưu quan hệ thân mật với Hoàng đế đều định hy sinh đội trưởng, để tránh mình thành pháo hôi.

Tống Việt bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đổi ban, đi trấn an con nô long táo bạo kia.

Vừa đẩy cửa đi vào, liền có một lọ tẩy bút ném tới.

Tống Việt nghiêng người tránh đi, vật kia bay ra ngoài cửa, nghe bên ngoài hét thảm một tiếng.

Tống Việt thở dài, phỏng chừng thứ kia đập vào thái giám đang hầu ở ngoài rồi.

“Ai cho người vào mà không gõ cửa!” Triệu Đình Hạo chẳng thèm xem ai, liền phẫn nộ quát rồi.

Tống Việt bất đắc dĩ, chỉ có thể lui ra ngoài dự định gõ cửa theo ý người ta.

Triệu Đình Hạo nghe thấy tiếng nói quen thuộc mới hồi thần, vội đi hai bước kéo Tống Việt lại bên người.

“Làm gì, ta còn muốn đi gõ cửa mà!”

Nam nhân nghe vậy liền nhìn coi thường, “Ngay cả đệ cũng muốn làm ta nổi điên sao?”

Tống Việt cười cười, vỗ vỗ khuôn mặt nam nhân.

“Ai chọc cho huynh phát hỏa mạnh như thế?”

Nam nhân không trả lời, kéo lấy y, hai ba phát đã lột y phục của Tống Việt.

Tống Việt khước từ nói, “Ban ngày ban mặt phát thần kinh gì chứ!”

Nam nhân mặc kệ y, còn kéo mặt nạ dịch dung trên mặt Tống Việt xuống. Động tác có chút thô bạo khiến Tống Việt đau một hồi.

“Làm cái quỷ gì vậy!”

Tổng Việt cũng có chút phát hỏa.

Nam nhân kéo y đến nội thất trong thượng thư phòng, kéo chăn gấm lên, đẩy Tổng Việt ngã xuống giường.

“Ngủ cùng ta một lát, ta sắp hai ngày không ngủ rồi.”

Nhìn dưới mắt nam nhân hiện quầng thâm, Tổng Việt thả lỏng thân thể.

Nam nhân tựa vào bờ vai y, bá đạo ôm chặt lấy.

Một lúc sau, không nghe thấy tiếng thở đều đều chứng tỏ nam nhân đã đi vào giấc ngủ, Tổng Việt nhú mày hỏi, “Sao thế? Còn chưa ngủ được ư?”

Nam nhân càu nhàu một tiếng, “Đau đầu.”

Tổng Việt liền ngồi dậy, để nam nhân gối lên đùi mình rồi giúp hấn xoa đầu.

Hồi lâu sau, nam nhân mới ngủ được.

Không khí tràn đầy mùi đàn hương thoang thoảng, trong phòng ánh sáng nhu hòa, Tổng Việt cũng bắt đầu buồn ngủ.

Khi Tổng Việt tỉnh dậy, nam nhân đã không thấy hình bóng, có lẽ là đi xử lý công vụ rồi.

Lúc này Tổng Việt mới nhận ra, ban nãy Triệu Đình Hạo làm nũng với y là để y thả lỏng cảnh giác.

Ngay cả lý do vì sao Triệu Đình Hạo phát hỏa cũng không hỏi được, Tổng Việt cảm thấy có chút thất bại.

Muốn dò la chuyện trong triều cũng chẳng khó khăn gì, chỉ cần hỏi những huynh đệ hàng ngày trực tại điện Tuyên Hoà là được.

Khi biết được ngọn nguồn rồi, tâm tình Tổng Việt thoáng chốc hạ tới băng điểm.

Trải qua chuyện Hoàng Hà vỡ đê, cuối cùng Tổng Việt cũng thấy rõ cảm tình của mình với nam nhân, cũng hạ quyết tâm không rời xa Triệu Đình Hạo nữa.

Nhưng dù sao hấn cũng là vua của một nước, có Hoàng đế nào trong lịch sử không phải tam cung lục viện, mỹ nhân đầy trời?

Dù cho thỉnh thoảng có chuyện chuyên sủng nam tính, cũng không làm cho hậu cung hư không.

Trước kia Tống Việt vốn vì chuyện tại bản thân mình mà phải cắt nhường mười sáu châu U Vân nên không thể nào tiêu tan được, nếu như bây giờ còn làm cho hoàng thất Thiên triều tuyệt hậu, chẳng phải càng phạm tội ác tày trời?

Đêm khuya, nhìn khuôn mặt ngủ mang theo một chút tính trẻ con của nam nhân, nghĩ đến một Cảnh Đức Đế trang nghiêm làm thiên hạ khiếp sợ, vĩnh viễn chỉ biết lộ ra bộ dạng yếu ớt trước mặt y, trái tim Tống Việt lại trở nên mềm mại, dường như ôm một cái sẽ tan chảy.

Qua vài ngày tự hỏi, một ngày, Tống Việt bí mật hẹn Thượng Quan Vân, nói rõ quyết định của mình.

Kế hoạch này muốn thành công, không thể thiếu sự giúp đỡ của Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân nghe xong, sắc mặt nặng nề.

“Tướng quân, chuyện này quan trọng, Ngài suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Tống Việt quay lưng đi.

“Đương nhiên đã nghĩ kỹ mới nói với người.”

Ngữ khí vẫn bình ổn như trước, nhưng bàn tay nắm chặt sau lưng đã tiết lộ tâm tình của chủ nhân lúc này.

Thượng Quan Vân uể oải nói, “Nếu như tướng quân kiên trì, ta cũng không còn lời nào để nói. Nhưng tướng quân đã chuẩn bị tốt tâm lý thừa nhận thiên nộ của Hoàng thượng chưa?”

Tống Việt đạm nhiên nói, “Ta là người đã chết một lần rồi, còn chuyện gì phải sợ nữa.”

Xoay người lại, trên mặt Tống Việt mang theo nụ cười sủng nịch.

“Trước kia vì quốc gia thiên hạ, ta luôn luôn hi sinh hấn. Lúc này, ta thực sự muốn có một đứa con của hấn...”

Nghe vậy, Thượng Quan Vân chấp tay nói, “Vậy ta đi chuẩn bị...”

Tổng Việt gạt đầu, phát tay ý bảo Thượng Quan Vân lui xuống.

Ban đêm.

Trong tấm cung, Tổng Việt chuẩn bị đầy đủ rượu và thức ăn đã hạ xuân được, chờ Triệu Đình Hạo trở về.

Trong cung ánh nến lung linh. Tổng Việt mặc một chiếc áo bào nguyệt sắc tơ tằm, chỉ buộc nút hờ bên thắt lưng. Trường bào khe hở, lộ ra đôi chân thon dài. Vạt áo được thêu bằng hoa văn thanh lịch, nhưng lúc này lại thản nhiên lộ ra hương vị tình dục. Tổng Việt thả tóc, chỉ dùng một đoạn gấm màu xanh cột lại ở đuôi.

Càng ngồi càng thấy trong phòng chán đến hoảng, Tổng Việt đẩy cửa sổ ra, ánh trăng nhu hòa bao phủ vạn vật, thanh phong cuốn theo sợi tóc.

Khi Triệu Đình Hạo bước vào, vừa lúc trông thấy một màn như vậy.

Dưới ánh trăng, Tổng Việt như được gột rửa, làm cho người ta có cảm giác mờ ảo như thần tiên tuyệt trần.

Triệu Đình Hạo đi tới không tiếng động, ôm thắt lưng người còn đang chờ ra đó.

Lúc này Tổng Việt mới hồi phục tinh thần.

Nhanh chóng đóng cửa, Tổng Việt xoay người lại.

“Uống một ly đi.”

Từ trước đến nay Triệu Đình Hạo chưa bao giờ phòng bị với Tổng Việt, hơn nữa được mà Thượng Quan Vân chọn vốn là thượng thừa, vô sắc vô vị, đương nhiên Triệu Đình Hạo không chú ý.

Uống vài chum lót bụng, nhìn Tổng Việt rót rượu cho mình, xiêm y hé lộ, hiện lên màu da mê người, Triệu Đình Hạo không thể kiềm chế mà bắt đầu khô nóng.

Một tay kéo Tổng Việt vào lòng.

Khi ngân bôi quý giá rơi xuống, hương rượu lan tỏa khắp phòng.

Nam nhân cấp bách muốn mở y bào trên người Tổng Việt. Y không ngăn cản, nhưng cặp mắt đã mất tiêu cự từ lâu, nam nhân cũng không mở nổi cả nút buộc. Nổi giận, nam nhân liền xé rách ti bào giá trị thiên kim, thỏa mãn hôn lên trước ngực Tổng Việt.

Biết được hiệu đã bắt đầu phát tác, Tống Việt vốn muốn thực hiện kế hoạch lấy mạng thay đào.

Nhưng lúc trước Thượng Quan Vân đã nói, nếu như chưa tới thời khắc mấu chốt mà đã gọi người vào thì rất có thể sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Tống Việt để đại sự trót lọt, chỉ có thể tận lực khơi mào tính dục của nam nhân.

Y khẽ cắn môi, dùng chút lực đặt nam nhân dưới thân, hôn lên môi hắn.

“Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến...”

Tống Việt hôn một đường từ khuôn ngực rắn chắc của nam nhân xuống phía dưới, tới nơi hạ thể của hắn.

Tống Việt thường ngày tâm cao khí ngạo, dù là chuyện phòng the, cũng vẫn để Triệu Đình Hạo ‘hầu hạ’ là nhiều.

Đối với việc Tống Việt chủ động khác thường, làm sao Triệu Đình Hạo không nóng lòng như lửa đốt.

Khi khoang miệng ấm áp của Tống Việt ngậm lấy cự vật của nam nhân, tiếng thở dốc của hắn cũng nặng nề hơn.

Mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống, ngay cả phần gốc bắp đùi cũng co giật.

Tống Việt ngây ngô phun ra nuốt vào.

Hiển nhiên cự vật của nam nhân làm y khó thể chịu được, nhưng Tống Việt vẫn cố hết sức để nam nhân càng thâm nhập hơn.

Vùng về mô phỏng theo động tác thường ngày của nam nhân, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi cuốn quanh phần đỉnh.

Tay nam nhân luồn vào tóc Tống Việt, miệng phát ra tiếng rên như buông thả dục vọng.

Thấy nhân thân nam nhân đã mê ly tan rã, Tống Việt dùng khăn lụa đã chuẩn bị tốt buộc tay nam nhân, còn bịt đi đôi mắt ấy.

Khi mặt thất vừa lộ ra, một bóng người đã mang theo một nữ tử đi ra.

Nữ tử ăn mặc hoàn toàn giống Tống Việt, ngay cả mùi hương trên người cũng là mùi hoa quế mà Tống Việt yêu nhất.

Vội vàng đổi vị trí với người kia, Tống Việt phải để mình nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Trong nháy mắt khi xoay người khép cửa, Tống Việt như thấy được có một thân ảnh mềm mại trắng nõn quần lên cơ thể trắng kiện của nam nhân.

Hít sâu một hơi khép cửa lại, Tống Việt dựa vào cửa trượt xuống.

Thượng Quan Vân vội vàng nâng y lên.

Nhất thời cảm giác buồn nôn xông tới, Tống Việt che miệng nôn khan.

Thượng Quan Vân thở dài nói, “Nếu không chịu được việc Hoàng Thượng ôm người khác, sao còn tự làm khổ chính mình? Thỉnh thoảng ích kỷ một chút không tốt ư?”

Mặt Tống Việt tái nhợt, không đáp, xoay người hướng về phía Thiên điện.

Trong tấm cung, Triệu Đình Hạo xác thực là trúng “mê tình”, nhưng dù sao hắn cũng có thần công hộ thể, luôn có thể bảo trì thanh tỉnh ngay cả lúc hỗn loạn nhất.

Khi một thân thể nữ nhân quá mức nhiệt tình thân cận hắn, dù cơ thể như có hàng vạn con kiến đang cắn xé, nhưng lý trí đã hơi kéo về được.

Giật đứt tơ lụa buộc cổ tay, kéo ra mảnh vải che đôi mắt.

Triệu Đình Hạo chỉ nhìn thấy một thân ảnh mờ ảo, ti bào vỡ vụn khoác ở trên người, thật là Tống Việt không sai.

Cự vật ở hạ thân lại bị nuốt trọn, suy nghĩ của Triệu Đình Hạo nhất thời bị cắt đứt.

Khi kẻ đang quần quít trên người hắn trườn về phía trước, thềm muốn hôn lên đôi môi hắn, một mùi hương rõ ràng không thuộc về Tống Việt trốn chạy đến.

Như bị sét đánh trúng, Triệu Đình Hạo lập tức đẩy kẻ đang ở phía trên ra.

Nữ nhân kia đang động tình, bị Triệu Đình Hạo đẩy ra như vậy, liền đụng vào hình rồng được chạm khắc trên giường gỗ lim, phát ra tiếng thét thê thảm.

Thanh âm lạnh lạnh khác với nam tính khiến cho đầu óc Triệu Đình Hạo càng thanh tỉnh hơn.

Hắn lập tức vận công cường chế xuân được.

Dù bị đẩy đi rồi nhưng nữ nhân kia còn chưa từ bỏ ý định mà dấn lại.

Rốt cuộc Triệu Đình Hạo đã thấy rõ người trước mắt, một trận rống giận, nhấn vào nút ám cách trên giường, bảo kiếm liền lộ ra.

May mà nữ nhân kia phản ứng nhanh, thêm vào việc Triệu Đình Hạo đang trúng được nặng, động tác chậm chạp, bằng không thì đầu ả cũng đã sớm dọn nhà.

Mặc dù tránh khỏi một kích trí mạng, nhưng cánh tay ả đã bị chém một kiếm sâu thấy xương.

Dù có được Long loại có thể mẫu bằng tử quý, nói không chừng có thể làm mẫu nghi thiên hạ, nhưng thấy Hoàng đế đang nổi cơn điên như thế, vẫn là giữ mạng quan trọng hơn.

Không để ý kế hoạch đã định, nữ nhân kia ôm vết thương lớn tiếng kêu cứu.

Thượng Quan Vân ở ngoài cửa biết kế hoạch thật bại, cũng chỉ có thể lập tức vào cửa cứu người.

Chặn kiếm Triệu Đình Hạo đánh xuống, Thượng Quan Vân một phát kéo nữ nhân bị dọa ngất kia lên, đồng thời ngăn cản thế công của Triệu Đình Hạo.

Triệu Đình Hạo lúc này giận giữ công tâm đầu lo được nhiều thế, tự nhiên gặp người liền chém, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Trong tầm cung phát ra động tĩnh lớn như vậy, dù ở thiên điện, Tống Việt cũng bị kinh động, vội vàng chạy qua.

Vì trù bị cho kế hoạch đêm nay nên tạp vụ nhân trong cung đã bị Thượng Quan Vân lui sạch, nhìn Thượng Quan Vân một mình sắp không ngăn được Triệu Đình Hạo, Tống Việt vội vàng nhảy vào chiến cuộc.

Chặn một kiếm do Triệu Đình Hạo đánh xuống, Tống Việt ý bảo Thượng Quan Vân mau chóng đem nữ nhân khiến Triệu Đình Hạo phát cuồng đi.

Lắc mình kéo Triệu Đình Hạo vào phòng, Tống Việt chốt cửa lại, liền thả lỏng hết thấy phòng ngự.

Khi kiếm của Triệu Đình Hạo cách Tống Việt trong gang tấc, sát khí sôi trào kia liền tiêu tan.

Tống Việt mở ra đôi mắt đã nhắm chặt.

Thấy Triệu Đình Hạo đang nhìn mình bằng ánh mắt tuyệt vọng, một câu cũng không nói được.

Thấy cự vật dưới thân nam nhân đang dâng trào, vì dùng nội kình cường chế được lực khiến cho khí huyết bốc lên, trên trán hần kinh mạch bạo đột.

Tống Việt vốn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng thừa nhận cơn thịnh nộ của nam nhân nếu sự tình vỡ lở, nhưng khi thực sự đối mặt rồi, vẫn không tránh được trong lòng đau nhức.

Tống Việt lo lắng nam nhân gặp chuyện không may, liền cởi y bào muốn giải được lực cho hắn.

Ai ngờ khi y còn chưa kịp tới gần, đã bị một luồng cường lực đẩy ra.

Lưng Tống Việt đập vào cửa đến phát đau.

Tống Việt giật mình đón nhận nhàn thần của Triệu Đình Hạo.

Đó là khí sức cuồng nộ mà táo bạo như sư tử.

Thanh âm Tống Việt có chút run rẩy, “Đừng nóng giận, để ta giúp huynh...”

Còn chưa nói xong đã nghe thấy thanh âm nguội lạnh của nam nhân.

“Cút đi.”

Gần như chưa bao giờ nghe nam nhân nói nặng với y như vậy, nhất thời Tống Việt không thể thích ứng, chỉ có thể đứng đực ra.

Keng một tiếng.

Lợi kiếm trong tay nam nhân bay tới chỗ Tống Việt, lướt qua gương mặt y, xuyên thấu cánh cửa dày.

Vài sợi tóc đen rơi xuống, mặt Tống Việt đã trào ra huyết hồng.

Như nước mặt, rơi đọng trên mặt đất.

“Ta bảo người cút ra ngoài! Cút! Cút!! Cút!!!”

Nam nhân rống giận, nguyên bản khí tức bất định càng thêm hỗn loạn, trong miệng tràn ra tiên huyết.

Lúc này Tống Việt mới phản ứng lại.

Y túm lấy y bào trên mặt đất, tùy tiện khoác lên mình, xoay người ra ngoài.

Vừa lúc Thượng Quan Vân đã xử lý xong ả nữ nhân kia, vội vàng trở về xem tình hình.

Thấy Tống Việt, Tống Việt tự tát mình vài cái để tinh thần hỗn loạn tập trung lại.

“Mau mau gọi người chuẩn bị nước đá đưa vào tắm cung, phải nhanh.”

Thấy Tống Việt vốn lãnh tĩnh mà nay lộ ra thần tình như vậy, Thượng Quan Vân biết lần này thực sự đùa quá trớn rồi.

Nếu như ngay Tống Việt cũng không trấn an được cơn thịnh nộ của hoàng đế đại nhân thì trên triều đình, thậm chí cả lê dân bách tính, nói không chừng sẽ phải chịu tao ương.

Kéo lấy Tống Việt muốn đi ra ngoài, “Chuyện ở đây để ta xử lý, Tướng quân hãy lánh trước đi.”

Biết sự tồn tại của mình chỉ càng kích thích Triệu Đình Hạo hơn, Tống Việt nhìn ánh mắt lo lắng của Thượng Quan Vân, chỉ có thể dờ dẩn gật đầu.

Như cái xác không hồn trở về thiên điện, trong đầu không ngừng lặp lại ánh mắt cuồng nộ, không thể hiểu được của nam nhân.

Dù cho sau sự kiện dê vỡ kia, y cũng chưa từng nhìn thấy Triệu Đình Hạo như vậy.

Bị người yêu thương nhất phản bội —

Trong mắt Triệu Đình Hạo, hắn đã trở thành công cụ sinh sản nối dõi tông đường cho hoàng tộc Thiên triều.

Tống Việt lại có thể để người khác chia sẻ mình.

Tổng Việt là tất cả với hắn, dù thế nào hắn cũng không thể chịu được sự lợi dụng đó.

.....

Tổng Việt hiểu rất rõ những suy nghĩ trong lòng Triệu Đình Hạo.

Nhưng chuyện này là do chính mình quyết định, một khi bắt đầu rồi, sẽ không thể quay lại được.

Vết nứt giữa y và Triệu Đình Hạo, không biết có thể lấp đầy lại không.

Tổng Việt thả mình xuống giường, nhìn màn che tuyết mỡ trên cao.

Ngoài cửa nhập vào từng đợt gió lạnh.

Tổng Việt cuộn tròn thân mình quay mặt vào trong.

Lạnh quá...

72. Quyển 2 - Chương 15: Con Nổi Dối Phong Ba [hạ]

Quan hệ của Triệu Đình Hạo và Tổng Việt sau trận phong ba con nổi dối một lần nữa về đến điểm thấp nhất.

Tuy rằng biết bản thân mình bị lạnh nhạt sau khi sự tình bại lộ là việc đương nhiên, nhưng duy trì liên tục mấy tháng thì là chuyện vô cùng hiếm có.

Dù không châm chọc hay ác ngôn, nhưng sự coi thường hoàn toàn và lãnh đạm đôi khi còn khiến người ta đau lòng hơn cả dùng bạo lực.

Nhìn Triệu Đình Hạo ngày ấy cường chế được lực đến mức hao tổn kinh mạch, Tổng Việt lo lắng không thôi.

Nhưng nam nhân hiển nhiên không lo cho bản thân mình, có thể cũng không muốn chăm sóc cho tốt, trong lúc này đã hao gầy rất nhiều.

Cũng không phải Tổng Việt không tích cực nghĩ ra biện pháp muốn giảm bớt loại quan hệ vô cùng căng thẳng này, nhưng những cách mà hồi trước dùng một lần liền hiệu quả, bây giờ hoàn toàn không có tác

dụng.

Tổng Việt từng tự mình xuống bếp nấu canh cho nam nhân, ai ngờ khi đưa đến Thượng thư phòng chỉ đổi được một câu, “Sau này trăm không truyền gọi, Lý đội trưởng đừng tự mình tiến đến.”

Tổng Việt chọc phải cái đỉnh, đành thở dài lui ra ngoài.

Ai ngờ người vừa đi không lâu, ngay cả cơm nước cũng bị trả về nguyên vẹn.

Sự tình này diễn ra liên tục suốt mấy tháng trời, ngay cả người ngoài cũng cảm thấy lo lắng.

Khi Tiểu Thúy và Thượng Quan Vân cùng những người biết nội tình tự than tài trí kém cỏi, Tổng Việt dù không buông tha nhưng cũng không nghĩ ra cách nào để làm nam nhân vui lòng.

Chu kỳ tức giận trong đời người luôn có hạn, có lẽ Triệu Đình Hạo đến bây giờ còn chưa bình thường trở lại, Tổng Việt cũng chỉ có thể để thời gian giải quyết thôi.

May mà việc trong đội cận vệ rất nhiều, giúp cho Tổng Việt đang thần thờ cũng có nơi để gửi gắm tinh thần.

Hai người dùng công việc để tê liệt chính mình, cuối cùng sống qua những ngày tự lừa mình dối người lâu như thế.

Mãi cho đến một ngày, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Đêm đó, đến phiên tiểu đội của Tổng Việt trực ca.

Trước kia bởi vì muốn ở bên Triệu Đình Hạo nên cho tới bây giờ Tổng Việt cũng không nhận ca đêm, nhưng bây giờ là thời kỳ mẫn cảm, Tổng Việt nghĩ, dù cho chỉ có thể ở bên ngoài thôi thì coi như cũng là tốt lắm rồi.

Khí trời ngày ấy âm trầm, không trung mây đen phủ kín, ngay cả nơi chân trời đều bức ra sắc ám hồng quái dị.

Nội điện rộng lớn như vậy, lại yên tĩnh đến nghe được tiếng ve kêu.

Xuyên qua ánh nền, mơ hồ có thể thấy thân ảnh nam nhân bên trong.

Đã trễ thế này còn không ngủ, ngày mai tinh thần lại không tốt rồi.

Lòng Tống Việt nghĩ vậy, nhưng chỉ có thể như thế, lén dùng dư quang nơi khóe mắt quan tâm người trong phòng.

Thời gian đã qua canh ba, Tống Việt làm đội trưởng đi tới Luân trị doanh muốn giao ca.

Gõ cửa nhưng không thấy người đáp lại.

Tống Việt nghĩ, chắc là các huynh đệ đang ngủ, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trên bàn quả nhiên có mấy người cận vệ binh sĩ nằm úp sấp.

Tống Việt bất đắc dĩ, chỉ có thể lay tỉnh bọn họ.

Ai ngờ vừa vỗ vai một người, thân thể gã đã yếu ớt ngã xuống mặt đất.

Tống Việt kinh hãi, ngồi xổm xuống kiểm tra tình huống sơ bộ.

Lấy ngón tay dò hơi thở, phát hiện là bị trúng mê hương, tạm thời mất đi ý thức.

Ai có thể hạ độc trong cấm cung phòng giữ sâm nghiêm? Hơn nữa lại là các cận vệ binh mang tính cảnh giác rất cao chứ?

Nhất thời Tống Việt thần sắc đại biến.

Triệu Đình Hạo gặp nguy hiểm!

Tống Việt lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Những huynh đệ trong đội vốn dĩ đang chờ ngoài cửa đã ngã xuống, chồng chất lộn xộn lên nhau.

Dù không biết vì sao mình cùng mọi người ở chung một chỗ mà không ngã xuống, nhưng lúc này lòng Tống Việt đều đặt trên người Triệu Đình Hạo, không có nhiều thời gian suy nghĩ về vấn đề này.

Kế hoạch mang viện binh bị phá vỡ, Tống Việt chỉ có thể một mình lao vào nội điện.

Thủ vệ ở ngoài nội điện cũng bị phóng ngã, hình như bên trong đang phát ra tiếng tranh đấu.

Tổng Việt phá cửa mà vào, chỉ thấy hai hắc y thích khách đang vây công Triệu Đình Hạo.

Tổng Việt phi thân tham gia chiến cuộc, phát hiện võ công thích khách cao đến hiếm thấy, hơn nữa chiêu thức vô cùng kỳ quái.

Nếu là Tổng Việt chưa bị tổn hại nội lực, hẳn là có thể cùng một trong hai thích khách kia bất phân thắng bại. Nhưng Tổng Việt bị trúng Xích chu, tổn thương cực đại, tuy rằng trải qua thời gian dài điều dưỡng nhưng bây giờ cũng chỉ hồi phục được bốn thành công lực, so với thích khách kia có thể nói là châu chấu đá xe.

Còn Triệu Đình Hạo, vì vết thương cũ chưa lành, công lực không thể so với lúc bình thường được, thêm vào vừa rồi bị hai thích khách vây công, trúng một chưởng, nội thương không nhẹ.

Mặc dù trước khi xông vào nội điện, Tổng Việt đã phóng đạn pháo cầu cứu, nhưng để Thượng Quan Vân mang theo cứu binh ở ngoài cung chạy tới cũng cần một đoạn thời gian.

Thế tiến công của thích khách càng phát ra hung mãnh, tuy rằng Tổng Việt dựa vào kinh nghiệm thực chiến phong phú để phòng thủ là chính, nhưng cũng đổ máu không ít.

Thấy võ công Tổng Việt rõ ràng yếu nhược, thích khách dự định trước khi kẻ vướng chân vướng tay này đi, rồi sau chậm rãi xử lý tên Hoàng đế kia cũng được.

Thấy Tổng Việt bị một thích khách phía sau mãnh kích một chưởng phun máu, Triệu Đình Hạo viên mắt như nứt ra, gào thét muốn Tổng Việt mau chóng rời khỏi.

Tổng Việt lui lại mấy bước, nhổ đi huyết bọt trong miệng, tiếp tục nâng kiếm nghênh chiến.

Đối Tổng Việt mà nói, dùng mình làm mồi để kéo dài thời gian chờ viện quân tới là không thể tốt hơn, nhưng trong mắt Triệu Đình Hạo, nhìn người trong lòng mạo hiểm tránh thoát một kích trí mạng, mỗi chiêu mỗi thức như trực tiếp chém vào người mình, làm lòng người run sợ.

Hai tên thích khách hiển nhiên ăn ý vô cùng, đùa bỡn như mèo vờn chuột, trong mắt không còn mang theo tia giễu cợt như lúc trước nữa.

Thu được ám hiệu, một gã thích khách phi thân ngăn trở Triệu Đình Hạo công kích, tên còn lại nổi lên sát khí, chưởng lực nâng tới mười thành.

Công lực toả ra đến mức tận cùng, mắt thích khách lóe lên màu đỏ yêu dị, tựa như màu sắc quỷ mị nơi chân trời kia.

Nhìn chưởng lực mang theo khí thế vạn quân sắp đánh vào người mình, Tổng Việt thực sự không thể né

tránh, chỉ có thể nhắm mắt chờ chịu lấy một kích trí mạng này.

Bên kia, Triệu Đình Hạo đang tạm thời bị kiềm chế lại thấy một màn như vậy, tâm như muốn vỡ.

Hắn đánh tới lợi kiếm trên tay tên thích khách đang tấn công mình, để kiếm đâm vào bên sườn thất lưng.

Chế trụ được kiếm của thích khách rồi, Triệu Đình Hạo vận khởi chưởng lực đánh một kích lên ngực thích khách.

Thích khách bị bức lui, Triệu Đình Hạo rút ra lợi kiếm, phi thân ôm bảo vệ Tống Việt đang ngã trên mặt đất.

Thân thể hai người kề sát va chạm dịch chuyển mấy thốn, một chưởng trí mạng của thích khách kia liền lệch khỏi quỹ đạo, đánh ra một hố cực đại trên mặt đất.

Hai người kinh hồn chưa định, Tống Việt còn chưa kịp trách cứ Triệu Đình Hạo không biết sống chết lao tới đây cứu mình, hai gã thích khách đã lại tấn công lần nữa.

Hai người mình đầy vết thương đang không chống đỡ nổi thì Triệu Đình Hạo chảy máu ròng ròng bị một gã thích khách bắt được.

Như con mèo thắng lợi, thích khách kê kiếm lên cổ Triệu Đình Hạo, trong mắt toát ra sắc thái nghiền ngẫm.

Tên kia lại dùng âm điệu quái dị trên đùa, “Quả nhiên là đoạn tụ[1] trong truyền thuyết, cảm tình cũng không tệ lắm ~”

“Ta lại muốn xem, ngươi làm sao cứu được tình lang đây?”

Thích khách phát ra tiếng cười chói tai.

Hiển nhiên, hai tên thích khách võ công cao cường hoàn toàn không coi Tống Việt ra gì.

Tống Việt nhìn Triệu Đình Hạo.

Cho dù bị kiềm chế, nhưng nam nhân vẫn đứng thẳng ngạo nghễ, không chút khúm núm nào.

Nhưng trong mắt hắn đã chứa đầy nùng tình và lo lắng.

“Ngoan, nghe lời ta, mau đi đi.”

Lúc này đã không thích hợp để hạ lệnh, Triệu Đình Hạo biết thích khách tới vì mình, không liên quan đến Tống Việt.

Nếu hôm nay thực sự không tránh được kiếp nạn này, thì chỉ ít Tống Việt cũng có thể bình an sống sót.

Nghe nam nhân nói xong, nhân thần Tống Việt ôn nhu như nước.

Y nhắm mắt lại, dường như quyết định một chuyện trọng đại nào đó.

Khi Tống Việt mở mắt ra, ánh mắt vẫn nhu tình như trước, nhưng lại thêm rất nhiều kiên nghị.

Từ đai lưng, Tống Việt lấy ra mấy cây ngân châm, vận công khởi thế.

Phá, chiết, chuyển, hợp —

Thủ thế vận chuyển rất nhanh, quen thuộc đến đau mắt.

Mọi người sửng sốt, dĩ nhiên là Phá thương đại pháp!

Trước kia khi cứu Thanh Ly, Tống Việt đã dùng một lần, tuy uy lực vô cùng, nhưng đã thương người càng sâu, cho nên người tập võ suốt đời chỉ có thể dùng một lần, nếu dùng lần thứ hai, kết cục hẳn là chết không nghi ngờ.

Thấy Tống Việt lại bắt đầu dùng Phá thương đại pháp, trong mắt Triệu Đình Hạo tràn đầy tơ máu, liền lĩnh muốn giải những huyết đạo bị chế trụ.

“Tống Việt, dừng!!!”

Nghe Triệu Đình Hạo hét gọi tuyệt vọng như thú vật bị vây khốn, Tống Việt nhắm mắt lưu lại hai hàng lệ, nhưng động tác không do dự chút nào.

Mắt thấy ngân châm sẽ đánh vào, Triệu Đình Hạo vẫn không thể giải được huyết đạo, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn ngân châm kia sẽ thâm nhập thân thể Tống Việt.

“Dừng!!!”

Vài ám khí vô thanh bay tới, đánh rớt ngân châm trong tay Tống Việt.

Tống Việt sửng sốt, lập tức mở mắt.

Tưởng rằng người ngăn cản y là Triệu Đình Hạo, nhưng nhìn mới biết, ám khí lại phát ra từ tay một trong hai gã thích khách.

Không để ý hai người sững sờ tại chỗ, thích khách đứng bên Triệu Đình Hạo vỗ vỗ vai hắn.

“Ta bảo, hai người thực sự là buồn chán, rõ ràng yêu người kia như vậy, nhưng luôn không hiểu rõ, cứ thích dằn vặt nhau.”

“Nếu đã tới mức có thể chết vì nhau rồi, vì sao không sống cho thật tốt, cả ngày cứ dằn vặt nhau làm gì đâu!” Thích khách kia cũng bực bội ném một câu.

Tống Việt và Triệu Đình Hạo trừng lớn đôi mắt.

“Các người!”

Hai tên thích khách kéo mặt nạ xuống, hóa ra là Văn Sát và Hàn Tử Tự!

Rất có ăn ý, Hàn Tử Tự giải huyết cho Triệu Đình Hạo, Văn Sát ôm lấy Tống Việt đang đỡ ra, đặt vào lòng Triệu Đình Hạo trên người đẩy huyết.

Văn Sát nhổ một miếng.

“Mẹ nó, thật phiền muốn chết, nếu không phải Mạc Mạc nhà ta cầu ta, ta mới lười quản hai thằng bây sống chết!”

Hàn Tử Tự về mặt hồ thẹn giải thích, “Là Thượng Quan Vân tìm đến Ly Nhi, nói hai người các người xảy ra vấn đề, Ly Nhi bảo chúng ta đến xem.”

Vốn là dự định trình diễn tiết mục gặp hoạn nạn thấy chân tình, nhưng cần chân thực, nên phải hạ thủ tàn nhẫn.

Văn Sát đánh Triệu Đình Hạo một chưởng chả lưu tình, dù sao cũng mang trong đó phần tiết hận.

Còn Triệu Đình Hạo tự mình đụng phải kiếm của Hàn Tử Tự thì thực sự là ngoài ý muốn.

Thảo nào mọi người trong cung bị mê độc của Vạn Độc môn mê đảo, thảo nào phóng đạn cầu cứu nửa ngày chả thấy tên nào đến đây cứu giá.

Vốn dĩ tất cả đã sớm kế hoạch tốt rồi.

Triệu Đình Hạo rất ít khi phải chịu cảm giác bị người đùa bỡn trong tay, khó tránh khỏi hận đến nghiến răng ken kết.

Nhưng nghĩ đến Tống Việt vừa rồi vì cứu mình mà không tiếc hy sinh tính mệnh, trong lòng nhất thời lại tràn ngập âm tình.

Thấy hoàng đế đại nhân chơi trò biến sắc mặt, hắc bạch hai người biết đại công cáo thành, để tránh cho hoàng đế sau lại giận chó đánh mèo, vội vàng phui dít chuồn đi.

Tống Việt tựa trong lòng Triệu Đình Hạo, sắc mặt tái nhợt.

Nhận được ám hiệu của Hàn Tử Tự, Thượng Quan Vân nhanh chóng tiến cung xử lý “hậu sự”.

Chờ thái y giúp hai người xử lý tốt vết thương rồi, chân trời phương đông đã sáng lên.

Đợi khi tạp vụ nhân lui ra ngoài hết, nam nhân ôm chầm lấy Tống Việt, định ngủ một giấc.

Ai ngờ Tống Việt lại lấy tay đẩy hắn lên giường.

Triệu Đình Hạo không hiểu.

“Sao vậy?”

Tống Việt không nói hai lời liền bắt đầu kéo y phục Triệu Đình Hạo.

Thậm chí ngay cả áo cũng không cởi, Tống Việt vén trường bào, để lộ cự vật của nam nhân.

Không cần mời gọi nhiều, từ trước đến nay, nam nhân đối với y đều không đủ tự chủ.

Ngồi trên hạ phúc nam nhân, Tống Việt nhét cự vật vào trong thân thể mình.

Vì không đủ trơn lại lâu rồi không làm tình, nội bích của Tống Việt bị cự vật tổn thương, máu tươi hòa dịch trơn ướt nơi liên kết giữa hai người.

“Việt, đệ –“

Tống Việt dùng miệng ngăn chặn câu nói sắp tới miệng của nam nhân.

Máu nóng thành thuốc mỡ tốt nhất, việc kết hợp không còn gian nan như trước.

Triệu Đình Hạo không thể tự kiềm chế mà động thất lưỡng, thật sâu giữ lấy người mà hắn yêu nhất này.

Sau một hồi kích tình, hai người ôm chặt lấy nhau ngủ tròn một ngày một đêm.

Khi Tống Việt mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm bên cạnh Triệu Đình Hạo.

Nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nam nhân.

Nam nhân vốn tưởng đang ngủ say bỗng mở mắt, thâm ý mà nhìn Tống Việt chăm chú.

Hành động mờ ám bị phát hiện nhưng Tống Việt cũng không giận, lại càng tự nhiên vuốt ve đường cong của hắn.

Triệu Đình Hạo nắm lấy tay Tống Việt, đưa tới bên môi hôn lên nhẹ nhàng.

Tống Việt thỏa mãn thở dài, như con mèo lười nằm sấp trên người nam nhân mà lim dim.

Chưa được bao lâu, Tống Việt như nhớ ra điều gì, xoay người xuống giường.

Y nhặt lên xiêm y rơi trên mặt đất sau trận kích tình, lục túi áo, xuất ra một phong thư.

Tống Việt không nói chuyện, đưa thư cho Triệu Đình Hạo.

Triệu Đình Hạo nhận lấy rồi mở ra.

Là thư mà Thủy Ngọc viết cho Tống Việt, trong thư đã thẳng thắn nói ra chân tướng sự việc y quen biết với Hồ Nhĩ Xích, cũng không thiếu nói đến tiểu hài tử Ma Lặc của bọn họ.

“Phong thư này đến tay đệ lúc nào? Sao ta không biết?”

Tống Việt quay về nằm trong lòng nam nhân.

“Thanh Ly vốn không muốn cho nhiều người biết thân thế của y, đương nhiên cũng bí mật đưa đến tay ta.”

Triệu Đình Hạo sợ hãi than, “Không ngờ rằng hai người họ phức tạp không kém chúng ta, nhưng để người ta kinh ngạc là bọn họ còn có một đứa con...”

Nói đến đây, Triệu Đình Hạo như bị kim đâm một cái.

“Không phải vì bị thư này kích thích nên đệ mới nghĩ đến việc vợ vẫn là để nữ nhân mang thai con của ta chứ?”

Gương mặt Tống Việt vùi vào ngực nam nhân, không nhìn rõ biểu cảm trên đó.

Chỉ thấy Tống Việt rầu rĩ nói, “Ta không thể sinh cho huynh, nhưng lại muốn có hài tử của huynh...”

Triệu Đình Hạo nghe Tống Việt nói vậy thật sự là vừa tức vừa yêu, hận không thể nuốt chửng người này vào trong bụng.

Triệu Đình Hạo nâng mặt Tống Việt, thấy thần sắc xấu hổ lúng túng của y, cười to không ngớt.

” Quên đi quên đi, chuyện kia coi như xong, lần sau không được dùng lý lẽ này nữa.”

Tống Việt sắc mặt âm u, “Dù ta có thôi thì triều thần của huynh cũng không dễ dàng thỏa hiệp vậy đâu.”

Triệu Đình Hạo vỗ vỗ ót Tống Việt, an ủi nói, “Đệ không cần lo chuyện này, ta đương nhiên có biện pháp ứng phó.”

+++++

Vĩ thanh.

Ba tháng sau.

Thời tiết lại sang hè.

Lúc này cỏ mọc dê béo, là mùa ánh nắng tươi sáng mỹ lệ.

Hai con tuần mã lao nhanh trên đồng cỏ bao la màu mỡ, dọc đường mang theo mùi hương của bùn đất và cỏ xanh.

Trên ngựa là hai người y phục hoa lệ, khí độ bất phàm.

Gió cuốn lên mái tóc dài và tay áo khiến hai người như tiên hạ phàm, để người ta nhìn mà choáng váng.

Dừng lại trên sườn núi cao, con ngựa lười biếng đá móng cúi đầu hưởng thụ cỏ non.

Nhìn thảo nguyên mênh mông vô bờ kia, xa xa như giao thoa với chân trời.

Cách đó không xa có một căn lều du mục.

Nam nhân không ở nhà, có lẽ đã chăn dê nơi xa.

Nữ nhân đang làm việc, mấy tiểu hài nhi còn ở bên chơi đùa với chú chó chăn cừu nhỏ.

Nữ nhân khẽ hát một bài dân ca đặc biệt thú vị của thảo nguyên, giọng hát kéo dài vang xa, như muốn nhờ những ngọn gió kia gửi nỗi nhớ thương tới trượng phu của nàng.

Sắc trời mênh mông, dê cừu khắp đồng.

Hai người đều bị cuộc sống vui vẻ ấm áp đó cảm hoá rồi.

Hô Nhĩ Xích là vị quân chủ kiệt xuất, đã cai quản mảnh đất này rất tốt.

Trong lòng Tống Việt cũng rất an ủi.

Y đã biết tại sao nam nhân lại bỏ hết chính sự đang chất đầy như núi kia, khẳng khái muốn dẫn y đến nơi này.

Y thực sự thư thái.

Nam nhân ở phía trước bỗng nhiên quay đầu, nhìn y rồi lộ ra nụ cười sủng nịch.

Nam nhân vươn tay, Tống Việt không chút do dự mà nắm chặt, nâng người quay một cái, rơi xuống trên ngựa nam nhân.

Hai người cùng cười một con, huy roi, con ngựa lại phi nhanh hơn.

Tổng Việt tựa ở trước ngực nam nhân.

Cả đời này, hai người họ đã định sẽ mãi ràng buộc như thế.

Bất luận con đường phía trước có bao nhiêu nguy nan, họ đều muốn sánh vai bước tới.

+++++

Lời cuối sách.

Trước sự thúc giục phiền hà của đám triều thần, Cảnh Đức Đế cuối cùng quyết định lo lắng đến chuyện người thừa kế. Nhưng cùng với đó, Ngài đồng thời tỏ ý người mình yêu đã chết, cả đời không thành thân, hậu vị chính là minh chứng tốt nhất.

Cuối cùng trước sự kiên trì của Cảnh Đức Đế, góa phụ Nghi Quý Nhân của tiền đế Triệu Bảo Thành được phong làm Thục Phi, vốn đã sinh ra đứa nhỏ chưa đến một tuổi – Triệu Tư Tề – trước khi Triệu Bảo Thành tự sát thân vong.

Đứa nhỏ này thiên tư thông minh, diện cách phong kỳ, rất có tướng đế vương. Khó nhất chính là, tướng mạo của tiểu nhi này rất giống Cảnh Đức Đế, càng được Cảnh Đức Đế ân sủng.

Cảnh Đức năm thứ sáu, Triệu Tư Tề được lập làm Thái Tử, chuyển đến Đông Cung.

Theo tư liệu lịch sử ghi chép, Cảnh Đức Đế qua đời vào năm Cảnh Đức thứ năm mươi tư, hưởng thọ tám mươi bảy tuổi.

Trước khi lâm chung Cảnh Đức Đế đã hạ chỉ, di cốt không vào hoàng lăng.

Đồng thời còn hạ mật chiếu, rải tro cốt của mình và một tiểu đội trưởng Cẩm vệ quân vô danh ở vùng đất mười sáu châu U Vân.

Tuy là khó thể nào tưởng tượng, nhưng dù sao giả thuyết này vẫn chưa có chứng cứ xác thực nào phủ nhận được.

Vì vậy vô số truyền thuyết tươi đẹp lại lưu truyền trong dân gian.

[1] Đoạn tự: đồng tính.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ki>